

အိမ်

BURMESE
CLASSIC
COM

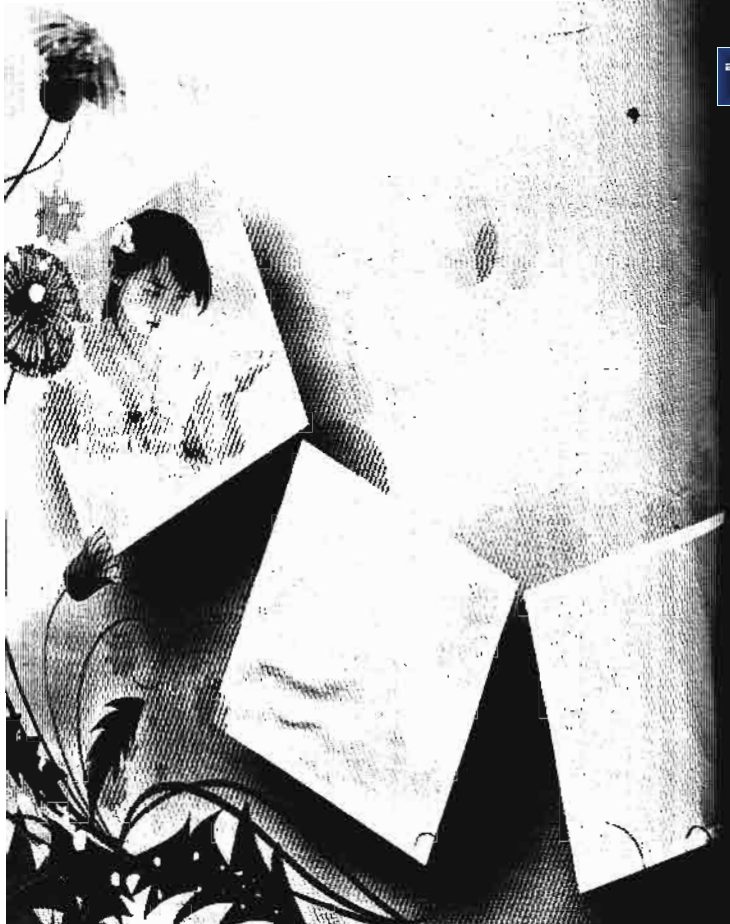
အ
မုန်း
ကွန်

ရွှေသမင်စာပေ

၃၇/၃၉၊ (၄၄-လမ်း)၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း - ၃၉၈၅၅၇၊ ၈၆၁၀၀၈၈။

BURMESE
CLASSIC

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

အမုန်းကွန်

၁၇

- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်ကေခိုင်ဦး (မြ-၀၃၇၆၉)
ရွှေသမင်စာပေ ၃၇/၄၄လမ်း
ဗိုလ်တုထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- အတွင်း/ - ဒေါ်နွဲ့နွဲ့ရီ (မြ-၀၉၈၇၀)
- အမုန်းပုံနှိပ်သူ - ရွှေရောင်လင်းပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်(၈၈) ၅၁ လမ်း
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- အကြိမ် - ပထမအကြိမ်
၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဧပြီလလ
- အုပ်စု - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၅၀/-

“ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ် တက်ထလောက်အညွှန်း” (CIP)

သျှင်မ

၈၉၅-၈၃

အမုန်းကွန်/သျှင်မ - ရန်ကုန်၊ ရွှေသမင်စာပေ

၂၀၁၂။

၄၂၈ စာ၊ ၁၅ စင်တီမီ x ၁၈ စင်တီမီ။

(၁) အမုန်းကွန်

အခန်း (၁)

နာမည်က ချိန်း တွဲလား။

ချစ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ။

မမြင်လောက်ဘူးထင်သလိုမျိုးရယ်လေးကနေ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ခိုးကြည့်နေမိသည်။ သိပ်မဝေးပေမယ့် နာရီနဲ့ကြည့်လိုက်၊ လမ်းဆေးကိုမျှော်ကြည့်လိုက်နှင့် မျက်နှာက သစ်ပင်အကွယ် ဂွေဆုံထိပ်ကနေ မျက်လုံးလေးတွေချည်းပေါ်နေသည့် ဖူးကို ရုတ်တရက်တွေ့ဖို့ မလွယ်ပါ။

အရောင်အသွေးစုံအောင် လှနေသည့် တက္ကသိုလ်မြေမှာ ရှုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်အဖြူတွေပဲ အဝတ်များကာ အပေါ်ထပ်တွေကိုတော့ ဒီဇိုင်းမရှိ၊ အရောင်မထပ်အောင် ဝတ်တတ်သူမုန်းလည်း ချောင်းကြည့်ဖန်များလွန်းလို့ ဖူးမှတ်မိနေသည်။

ပြီးတော့ ပုဆိုးနဲ့ဆိုလည်း ချောသည်။ ဆောင်းဘီရှည်ဝတ်ထားတော့လည်း ပါးလျှားမြင့်မားသည့်ကိုယ်ဟန်က ကြည့်ကောင်းနေတာပဲ ဖြစ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ကိုယ်ပိုင်ကားနှင့်လာတတ်ကာ ကြုံသလိုကျသလို ရောက်လာတာတွေလည်း မြင်သည်။ ဖူးအမြဲတမ်းမြင်နေတာတစ်ခုက သူ့မျက်နှာ ဘယ်တော့မှ ချွေးစတွေနဲ့ အဆီပြန်နေတာမျိုး မမြင်။

ရွှေသမင်စာပေ

ဒီနေရာကိုလာချင်၍ အကြောင်းရှာထွက်ခဲ့ပြီး ဝယ်ထားသည့် မုန့်ထုပ်တွေကိုလည်း မစားဖြစ်ခဲ့ပါ။ ချိန်း မျက်နှာကို မျက်လုံးမခွာတမ်းငေး၍ လွယ်အိတ်ထဲကို ငုံ့မကြည့်ဘဲ လက်နဲ့စမ်းသည်။

အိတ်ထဲကို မုန့်ထုပ်တွေ လျှော့လျှော့လျူလျူဝင်သွားတဲ့အထိ မမြင်မစမ်းထည့်လိုက်တာ တန်းခနဲ။ တစ်ခုခု စိတ်ဝင်စားသည့်ပုံဖြစ်နေသဖြင့် တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ချိန်းထားပြီးမှ အတူတူသွားကြဖို့ လာစောင့်နေတာ ဖြစ်နိုင်သည်။

နာရီကိုငုံ့ကြည့်လိုက်သော မျက်တောင်ဖျားတို့က တိုစိပ်စိပ်လေးတွေနှင့် နက်မှောင်နေသည်။ အလိုမကျစွာ တွန့်ကုတ်နေသည့် မျက်ခုံးနှစ်ဖက်သည် ဖြူဝင်းသည့်မျက်နှာပေါ်သွယ်မှာ သိသာအောင် ထူနက်နေကြ၏။

နာတပေါ်ပုံကလည်း ကော့ခြေတစ်ချင်းခြင်း ကင်း၏။ ထူပြည့်နီမြန်းသည့်နှုတ်ခမ်းအစုံနှင့် ထိုယောက်ျားသည် ဖူး မျက်လုံးထဲမှာတော့ မင်းသားတစ်ပါးပဲ ဖြစ်လေသည်။

သူ ဘယ်သွားသွား လိုက်ကြည့်နေကြသည့် မျက်လုံးတွေရှိသည်။ ဘယ်နေရာမှာတွေ့တွေ့ သူပဲဆိုတာကို အမှတ်တရ သမင်လည်ပြန်ကြည့်တတ်ကြ၏။ ထိုယောက်ျားသည် အရမ်းကို ပေါ်ပြူလာဖြစ်လွန်းတဲ့သူပါ။ သို့သော် ...

ဤသူကိုမှ လူသိမများသော .. စာလည်းမတော် .. အလွန်အမင်း အသည်းငယ်တတ်၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရင်မဆိုင်ရသည့်မျက်ဝန်းတို့ကို အမြဲတမ်း ငုံ့လျှိုးဖုံးကွယ်ထားတတ်သော ဖူးဖူးစင် ဆိုသည့် သူမက အမြဲတမ်းပဲ တိတ်တိတ်လေး ချောင်းကြည့်နေကျ။

“ဟဲ့ .. ဟိုမှာကြည့်စမ်း ..”
“ဟယ် .. ချောင်းကြည့်နေတာတော့ ..”
“သနားပါတယ် .. ပြောပေးလိုက်ပါဟယ်”

“အေးပါဟယ် .. သူ့ခမျာ အသားမည်းမည်း ပတ္တမြားခဲလေးဖို့လိုအပ်တာနော် .. သနားပါတယ်ပေါ့နော်၊ ပြန်ကြိုက်လိုက်ပါ .. အဲ .. အဲဒါပေါ့လား”

“ဟယ် .. ဟုတ်လား”

“ဖြစ်ရလေနော်”

လေးယောက်အုပ်စု .. ဖူး ရဲ့နောက်က ခုံတန်းမှာ အကျအနုလာထိုင်သည်။ လူကိုလှည့်မကြည့်ဘဲ ကျကျနုနုပြောရင်း သံပြိုင်ရယ်ကြသေးသည်။ ဖူး မျက်နှာလေးငုံ့ကာ အပြေးတစ်ပိုင်း ထွက်လာခဲ့မိသည်။

“ဟေ့ .. ဟေ့ .. ဖူးလေး ..”

အဆောင်ကိုမရောက်ခင် ဘယ်ကမြင်သွားမှန်းမသိဘဲ ဒရိုင်ဘာချက်ကြီး က ခြေလှမ်းကျဲကြီးများနှင့် အမိလိုက်လာ၏။

“ဖူးလေး မုန့်စားမလို့ဆို ဝယ်ပြီးပြီလား .. ဦးလေး ဝယ်ပေးရမလား၊ ဝယ်ကိုလဲ ..”

ဖူး ခြေလှမ်းတွေ ရပ်ပစ်လိုက်ကာ ဝယ်ထားသည့်မုန့်ထုပ်တွေကို တိယူပြီး ဦးချက်ကြီး ကို လှမ်းပေးလိုက်၏။

“ဝယ်ထားတာတွေ မစားချင်တော့ဘူး၊ ရော့ .. ပြန်ယူသွား”

“ဟေ့ .. ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖူးလေး ရဲ့ .. ဒါမဟုတ်ရင် ဘာစားချင်လို့လဲ၊ ဦးလေး ဝယ်ပေးမယ်လေ”

“မစားချင်ပါဘူးဆိုမှ”

“အိမ်က ဘာမှမစား ..”

ဦးချက်ကြီး ဆုံးအောင်မပြောရသေးခင် ဖူး အဆောင်ဘက်ကို ပြေးထွက်သွားသည်။ ဆံပင် ပခုံးမထိတထိလေးတွေ တဖတ်ဖတ် လှုပ်ခါသွားလျက် အမှတ်တမဲ့ကြည့်လျှင် ခြေဆောင် စိတ်ကောက်သွားတာနှင့် တူ၏။

“ဟလို ..”

“သူဌေးလားခင်ဗျာ .. ဖူးလေး ဗိုက်ဆာလိုလို ထွက်လာပြီး ရှိလည်း ဝယ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မစားဘဲ ကျွန်တော့်ကို ပေးထားခဲ့ပြီ ပြန်ဝင်သွားတယ်”

“မျက်နှာမှာ ဘာဖြစ်နေတာနဲ့တူလဲ .. နေထိုင်မကောင်းတာနဲ့ တူလား၊ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ စိတ်ကောက် ရန်ဖြစ်ထားတာမျိုး”

ဦးချက်ကြီး မဖြေခင် ဖူး ထွက်သွားသည့်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်မိသေးသည်။ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ရန်ဖြစ်စိတ်ကောက်ဖို့ရာ ဖူး ကို မြင်လိုက်တိုင်း အနားမှာ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ယောက် အတူရှိနေတာမျိုးလည်း တစ်ခါမှ မတွေ့...။

“ဟေ့ .. ချက်ကြီး”

“ဗျာ .. သူဌေး”

“မင်းကို ငါ မေးနေတာကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ .. စဉ်းစားနေတာပါ၊ သူဌေး၊ အဲဒါ မဟုတ်လောက်ပါဘူး၊ ဖူးလေး မှာ သူငယ်ချင်းရှိပုံလည်း မရဘူး”

မြင်တဲ့အတိုင်း ပြောပြလိုက်တော့ သူဌေးကြီး အသံတိတ်သွားသည်။ ဦးချက်ကြီး စိတ်တော့မကောင်းပါ ...။ ဒီအိမ်မှာ သူ အလုပ်လုပ်တာ ဖူးလေး ရှစ်တန်းကျောင်းသူအရွယ်တည်းကဖြစ်ကာ ထိုနှစ်ထဲမှာပဲ သူဌေးကြီး အိမ်ထောင်သစ် တူခဲ့တာမို့ အမှတ်တရ ဖြစ်နေခဲ့၏။

ကလေးငယ်ငယ်တုန်းကလည်း ငယ်သေးလို့ မိတ္တူနဲ့ဖြစ်ပါ့မလားလို့ သူဌေးကြီး စိတ်ပူခဲ့သည်။ လက်လွှတ်တဲ့အရွယ်ရှိ နားလည်တတ်ပြီ ထင်ပြီး အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တော့လည်း ဖူးလေး က မလိုလားခဲ့ပေ ...။

သူတို့သားအဖရဲ့အတွင်းရေး ဘယ်လိုရှိကြသည်မသိသော်လည်း သူဌေးနဲ့ သူဌေးကတော်ရယ်၊ ဖူးဖူးစင် ဆိုသော တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးရယ် သုံးယောက်တည်းမှာ တစ်ယောက်တစ်ကန့်စီ ဖြစ်နေခဲ့ကြပြီး အဆင်မပြေ ...။

ပိုဆိုးတာက ဖူးဖူးစင် ပဲ ဖြစ်၏။

သူမကိုမသိတဲ့လူတွေမြင်လျှင် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများစွာနှင့် သူဌေးကြီး ဦးမင်းခ ခေါ် တစ်ဦးတည်းသောသမီး ဆိုတာကို ယုံကြည်နိုင်ဖို့ ဓလွယ်ပေ ...။

ခုခေတ်မှာ မလှတဲ့မိန်းကလေးတွေလည်း လှနေကြပါပြီ။ သူမလို ရွက်ကြမ်းရေကျိုအလှလေးရှိထားသူအတွက် အလှဆုံးဖြစ်သွားအောင် ပြင်ဆင် ပြောင်းလဲပစ်လို့ ရသည်။

ဒီလိုပြောင်းလဲဖို့အတွက်လည်း သူမမှာ ရွှေမရှား ငွေမရှား ပြည့်စုံနေသည့်ဘဝ ...။ ဒါပေမယ့် ဘာမှပြင်ဆင်ခြယ်သမှု မရှိ၊ ဘာမှလည်း တောက်တောက်ပပ မဝတ်ဆင် ...။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဖြစ်လာတဲ့အထိ သူမမှာ အရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်းဆိုတာလည်း မတွေ့ခဲ့ရပေ။

ဖြစ်နိုင်တာတစ်ခုက ဖူးဖူးစင် ဟာ လူတောမတိုးချင်တော့သလို ကိုယ်စိတ်ကို နှိပ်စက်နေတာလား .. ဒါမှမဟုတ် လူတောမတိုးတဲ့အထိ ပျော်ညွှန်နေခဲ့တာလား ...။

ဦးချက်ကြီး ကားထဲပြန်ဝင်ကာ ဖူး ပေးထားခဲ့သည့်အထိ တွေ့ရှိရတာတစ်ချက်တော့ ငုံ့ကြည့်လိုက်မိသည်။

ဒါပေမယ့် သားမှာ အိတ်လိုက်လေးပဲ ချထားလိုက်ကာ နာရီကြည့်လိုက်၏။ အတန်းချိန်ပြီးတဲ့အထိ သို့မဟုတ် ဖူးဖူးစင် ထွက်လာတဲ့အချိန်ကို စောင့်ရမည်။

ဒီကောင်မလေးက သနားစရာတော့ ကောင်းနေပါ၏။

အခန်း (၂)

“ကြည့်ပါလား .. ရုပ်ကိုက မျက်နှာနဲ့လိုက်ပြီး စိတ်ပုပ်တယ်”
 အတန်းထဲမှာထိုင်နေတာပေမယ့် ကိုယ့်ရဲ့ပြတင်းပေါက်ဘေးမှာ
 တစ်ခါတစ်ရံပြောနေတာရှိ ဖူး အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။
 ကိုယ့်ကိုမမြင်အောင် နံရံနဲ့ အတင်းကပ်ကွယ်ရင်း လူက စားပွဲနဲ့မှာ
 မှောက်အိပ်နေသလိုပုံစံမျိုး ဖြစ်နေတာတောင် အပြစ်က မလွတ် ..။
 “အေးနော် .. သူကြည့်ရင် လူကြောက်သလိုလို .. အဖူးလေးသလိုလို
 နဲ့၊ မထင်ရဘူး”
 “ငါကဟာ နင်တို့တွေအားလုံးအတွက် ချီးမွမ်းတာထက်ပေးနေရ
 တာ တိချယ် သိမှာစိုးလို့ သူ့ကို အကူအညီအကူပေးတာပါ။ လက်မှတ်
 ဆိုပေမယ့် အေးမြတ်သီရိ က ‘အေး လို့ပဲ ခေါ်လေးထိုးတာဥစ္စာ၊ မထိုး
 တတ်စရာလည်း မလိုပါဘူး၊ အဲဒါကို သူတို့ အဆိပ်ကျွေးတာကျနေတာ
 ပဲ .. ခေါင်းတခါခါနဲ့ ဘေးလူတွေကတောင် သိတယ်၊ ငါ ဘယ်လောက်
 စိတ်တိုမလဲ၊ တွက်ကြည့် ..”
 “အေးလေ .. ငါသာဆိုလည်း စိတ်တိုရဲ့တင်မကဘူး လူသတ်ချင်
 စိတ်ပါ ပေါက်မှာ၊ တကယ်ပဲ .. ဘော်ဒါစိတ်ဓာတ် မရှိဘူး”

“မရှိလို့ နေရတာကို ကြည့်ပါလား .. သူ့ကို ဘယ်သူက အပေါင်း
 အသင်းလုပ်လို့လဲ”
 “မောင်မယ်သစ်လွင်နေ့ကလည်း မကြားလိုက်ဘူးလား၊ သင်္ချာကွင်း
 ရွှေခံရမယ့်တစ်ယောက်ကို မသိသလိုလို၊ မမြင်သလိုလိုနဲ့ တိုက်ချပစ်
 လိုက်တာ အကျိုးမှာ အချို့ရည်တွေပေါပြီး ပြန်သွားရတယ်လေ”
 “မနာလိုတာ နေမှာပေါ့၊ သူ့ရုပ်က မယ်ကုဝဏ် ဆိုတော့ ..”
 “မယ်ကုဝဏ် က ဘာလဲ”
 “ဘီလူးမ”
 ခိုးခိုးခပ်ခပ်ရယ်သံတွေ ထွက်လာသည်။ ဖူး စားပွဲနဲ့ ပါးတစ်ဖက်
 တပ်နေအောင် ကိုယ်ကိုပြားကာ သူတို့ ကိုယ့်ကို လှမ်းမြင်တာ မမြင်
 တာလည်း မသိ ..။
 လူများများရှေ့ရောက်တာနှင့် ခြေလှမ်းမမှန်ဖြစ်ရသည့်အကျင့်က
 ကိုယ့်အကြောင်းပြောနေမှန်း သိတော့ ဒီနေရာကနေ ထွက်ပြေးချင်စိတ်
 တွေသာ ဖြစ်နေခဲ့သည်။
 “ပြီးခဲ့တဲ့ ဖရိုက်ဒေးတုန်းက ချိန်း ကို သွားချောင်းကြည့်နေတာကို
 နင်တို့ မကြားလိုက်ဘူးလား”
 “ကြားသားပဲ .. အဲဒါရော တစ်ခါတည်း မှတ်လို့လား”
 “ဟယ် .. ဟုတ်လား”
 “ချိန်း ဒီဘက်ကိုရောက်လာတိုင်းပဲ”
 “ဖြစ်ရလေဟယ် .. မတန်မရာ ..”
 “သူ့ကိုယ်သူ ကားအကောင်းစားကြီး စီးလာတယ်ဆိုပြီး မာန်လေး
 ဘာလေးတော့ တတ်နေမှာပေါ့”
 “ချိန်း တို့ကလည်း ချမ်းသာတာပဲဟာ၊ ဟိုက မေဂျာကင်း မဟုတ်
 ဘူးနော် .. တစ်ကျောင်းလုံးမှာ ကင်း၊ ငါတို့တော့ သူဟာသူ သေအောင်
 ချောနေပေစေ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်သလိုပဲ နေလိုက်တယ်၊ ကိုယ်က တစ်ဖက်

သတ် ပိုးပန်းနေတော့လည်း ကိုယ့်ရပ်က သူ ပြန်ကြိုက်နိုင်မယ့်ရပ်မရှိ၊ မဟုတ်တာ၊ မစားကောင်းတဲ့အသီးလို့ သဘောထားလိုက်တော့ စိတ်ချမ်းသာတယ်။”

“အဲဒီလိုဖြစ်တွေက ကြိတ်ကြဲကြတာဟာ၊ သူတို့ကို ဘယ်သူမှ သတိမထားမိတာချိန်ဟာပဲ ‘ဟင်ခနဲ’ ‘ဟာခနဲ’ ဖြစ်ကုန်အောင် ထလုပ်တတ်ကြတာ၊ ‘ဘောသားရဲတော့ ဆွဲထုတ်’ ဆိုတဲ့စကားပုံနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်ပဲ”
ဖူး အဲကြိတ်ထားရင်း စောင်းကပ်ထားရသည့် ခေါင်းတစ်ခြမ်းက နာကျင်လာခဲ့၏။

“အမလေးဟယ် .. စောစောစီးစီး အိပ်ပိုက်နေလား မသိပါဘူး၊ အခုတော့ ..”

မျက်နှာရှေ့ကို စာအုပ်နှစ်အုပ် ဘုတ်ခနဲ ပစ်ကျလာသဖြင့် ဖူး မျက်နှာ နောက်တို နည်းနည်းတွန့်သွားသည်။ အပြင်ကရန်ကို ရှောင်ရှားစေနိုင်သည့်အပြင် အထဲမှာလည်း တစ်မျိုး ..။

“အဲဒီထောင့်မှာကပ်ပြီး ကျောက်ချမနေနဲ့လေ၊ ဒီနေ့ ငါတို့ အမှိုက်ကောက်ရမယ့်အလှည့်၊ တကယ်ပဲ .. ဘာမှလည်း လုပ်မထားဘူး”

“ဟုတ်ပဲ .. ငါတို့က အရင်ရောက်ရင်တော့ သူ့ကို မတွက်ကပ်ဘဲ အကုန် ကျုံးလုပ်ထားရတယ်”

“ဘုတ် ..”

ဟိုကပ်ချ ဒီကပ်တင်နှင့် စားပွဲပေါ်မှာ စာအုပ်တွေရော လွယ်အိတ်တွေရော တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ရောက်လာတာ သိရှိခြင်း၏။

“ဖူးဖူးစင် .. နင့်ကိုပြောနေတာ ကြားပါတယ်နော်”

ဖူး ကိုယ်လေးမတ်သွားပြီး ခေါင်းညိတ်သည်။ အပြင်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သုံးယောက်သော အာစာနည်တွေက ဖူး တို့ကို လက်ပိုက်ကြည့်နေကြတာ ခဲခဲရွဲ့ရွဲ့ ..။

ဖူး ချာခနဲပြန်လှည့်ကာ လွယ်အိတ်ကောက်လွယ်လိုက်သည်။ ပြီး

တော့ ထရပ်လိုက်လျှင် ..

“ဟဲ့ .. နင့်ကို အမှိုက်ကောက်ချင်လို့ ဖယ်ပေးပါ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ လွယ်အိတ်ကို ချထားလေ”

“ဪ .. အင်း ..”

လွယ်အိတ်ကိုပြန်ချတော့လည်း ခဲခဲနေသည့်မျက်နှာတွေက ပိုတိုးလျက်နှင့် ..

“စိတ်ညစ်ပါတယ်ဟယ် .. ပြောလိုက်ရင် ငါတို့ကပဲ ဒီနှိပ်ပြောနေသလိုလို .. ပြူးတူးပြဲတနဲ့”

“ဟွန်း .. ငါဖြင့် အဖက်လုပ်ပြီးတော့ကို ပြောမနေချင်တာ”

ဖူးဖူးစင် သည် ဤသို့သော မျက်နှာဖြင့် ချစ်ခင်ပါစေ ဆိုသည့်ဆုနှင့် ပြည့်ဝခဲ့ပါ၏။

“ဖူးဖူးစင် လာ .. ဒီဘက်ကို၊ ဒီဘက်က လာကောက် ..”

“လာပါပြီ”

သူများခြေထောက်တွေကို ‘မ’ပါ ‘ကြွ’ပါလို့ မပြောချင်တာ မဟုတ်ပါ။ မပြောရဲတာ ဖြစ်သည်။

ထိုင်နေကြသည့်လူတွေရှေ့ သို့မဟုတ် ဘေးမှာ ထီးထီးမားမား မတ်တတ်ရပ်၍ ထိုင်လိုက် ထလိုက် အလုပ်လုပ်နေမှုကို မလုပ်ရဲပေ။

အကြောက်ဆုံးက ကိုယ့်ဆီကို မျက်နှာ နှစ်ခု သုံးခု ဒါမှမဟုတ် အများတကာ သတိထား လှမ်းကြည့်လိုက်တာမျိုးကို ရင်မဆိုင်ရဲခြင်း ဖြစ်၏။ နှစ်ခုထဲက တစ်ခုနှင့်တူနေသည်ဆိုရင်တောင် သူမကတော့ နှစ်မျိုးစလုံးနှင့်သက်ဆိုင်နေသော သို့မဟုတ် များစွာနှင့် တစ်ခုမှမလွတ်တာ သူမပဲ ဖြစ်၏။ ဥပမာ ..

သူမဟာ ကြောက်တတ်တာလား သို့မဟုတ် ရှက်တတ်တာလား ဆိုလျှင် ကြောက်လည်း ကြောက်သည်၊ ရှက်လည်း ရှက်သည်။

ဂရုမစိုက်တာလည်း မဟုတ်၊ အမှတ်မရှိတာလည်း မဟုတ်ပါ။

ထို့ထက်ဆိုးတာက ပရယ်ဒီကယ်တိုင်းမှာလည်း နားမလည်၊ ကူတိုက်ရယ်ဆိုလည်း ရတာ ဘာမှမရှိ ။

ဒါဟာလည်း နှစ်မျိုးထဲမှာ နှစ်မျိုးစလုံးနှင့်သက်ဆိုင်နေတတ်သော သူမရဲ့ရာဇဝင် ဖြစ်၏။ သူများတွေ ခေါင်းချင်းဆိုင် တိုင်ပင်ကြ မေးမြန်းကြချိန်မှာ ဖူး က တစ်ယောက်တည်း ။

ပြောပြဖူးမမယ့်သူ မရှိသော်လည်း ဖူး စာမရတာကိုတော့ သူတို့တွေ သိကြလေသည်။

ဒီနှစ် နောက်ဆုံးနှစ်ဆိုပေမယ့် ကျောင်းပြီးတော့မယ်ဆိုသည့် အပျော်တွေက ကျောင်းဖွင့်စမှာပဲ ပျက်စီးယိုယွင်းကုန်ပြီ ဖြစ်၏။

ကျောင်းကပဲ မျက်နှာလိုက်တာလား၊ လူတွေကပဲ မြေခိုခိုရာလိုစိုက်ချင်တာလား။ ဖူး ကို နှိမ့်ချမှုမရှိမယ့်သူသာရှိကာ ကြုံဆိုမယ့်သူ မရှိ။

ဒီစကားကို ဒက်ဒီ ကြားတော့ ရယ်သေးသည်။

“မြေခိုရာလိုစိုက်ရအောင် သမီးက ဆင်းရဲနေလို့လား သမီးရယ်၊ ငါ့သမီး ဒီလို ရိုးရိုးကုပ်ကုပ်နေတာကို အထင်လွှဲနေတယ်ဆိုရင်လည်း ကိုယ် ဘာမှန်းသိသွားအောင် ဝတ်စားပြလိုက်ပေါ့၊ နှိမ့်ချခြင်းက မင်္ဂလာမည်ပေမယ့် နှိမ့်ကျတာက မကောင်းဘူး သမီး၊ ဟန်ကိုယ့်ဖို့ မာန်သူဖို့ ဆိုတဲ့စကားက လူမှုဆက်ဆံရေးနယ်ပယ်အတွက် မရှိမဖြစ် လိုအပ်ချက်လေးတစ်ခုကို ထောက်ပြထားတဲ့စကားပဲ၊ ဒါကို မမေ့နဲ့” တဲ့။

ဖူး မှာတော့ ဟန်တွေမာန်တွေ ဘယ်သူဖို့မှ မလုပ်ရသေးပါဘဲ ဘယ်သူနဲ့မှလည်း ဆက်ဆံပေါင်းသင်းလို့ မရ ။

“ဒီမှာ သုံးယောက်တည်းလားဟင်”

ဖူး တို့ အမှိုက်ကောက်ပြီး လက်ဆေးသန့်စင်ပြီးမှ အတန်းထဲမှာ သေချာမထိုင်ရသေးပေ။ စကားသံ ဩရှရှလေးဖြစ်ကာ မျက်ခုံးလေးနှစ်ဖက်ပင့်၍ မေးနေသည့်မျက်နှာလေးက ပြုနုဝင်းမွတ်လျက် ...

“မဟုတ်ပါဘူး ။ လေးယောက်တောင်”

ဖူး တို့အတန်းထဲမှာ ဘာဖြစ်ဖြစ် အသံအရင်ထွက်လာတတ်သည့် ပြည့်စုံမွှေး က မလိုလားသံနှင့် ဦးဆုံးဖြေ၏။ သူမကို အတန်းထဲမှာရှိနေသည့် ကျောင်းသားတွေက လှမ်းကြည့်နေကြ၏။

ကျောင်းဖွင့်တာကြာပြီဖြစ်ကာ သူမ ရောက်လာပုံကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် ခုမှ အတန်းစတက်တာလည်း သိသာနေသောကြောင့် စိတ်ဝင်စားနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သူမက ဘယ်ကိုမှမကြည့်ဘဲ ပြည့်စုံမွှေး ပြောလိုက်တာကိုလည်း ရှက်ရှံ့ကြောင်အမ်းသွားသည့်မျက်နှာမျိုး ဖြစ်မသွားပေ ။

“ဟုတ်လား ။ ငါက ခုမှ အတန်းစတက်ရတာမို့လို့ပါ၊ ရပါဘယ်၊ ငါ့နာမည် ‘နေကမာ’ ။ နင့်နာမည်ကရော ။”

“ငါက ပြည့်စုံမွှေး ။ သူငယ်ချင်းတွေကတော့ မွှေး လို့ပဲ ခေါ်ကြတယ်၊ သူက သဲတဲ့ ။ တစ်လုံးတည်းပဲ၊ သူက သူသူသန့်၊ သူကတော့...”

ဖူး အလှည့်ကျမှ မဲ့ရွဲသွားကာ ...

“သူ ပြောလိမ့်မည်” လို့ ဆို၏။ နေကမာ ဖူး ကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ရယ်ပြသည်။ နှုတ်ခမ်းဖွင့်ထားပုံလေးကလည်း ချစ်ဖို့ကောင်းတာပါပဲ။

ဖူး ပြန်ငေးနေတာကို သူမက မေးဆတ်၍ ...

“နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲဟင်”

“ဖူးဖူးစင်”

“လှတယ်နော်”

ဖူး မျက်လုံးတွေ မွှေး တို့ဆီ မျှတ်ခနဲ ရောက်သွား၏။ ထင်သည့်အတိုင်း မဲ့ရွဲသွားသည့်နှုတ်ခမ်းတွေက ဓာတ်လိုက်သွားတဲ့အတိုင်း ။

“ငါ့ကိုလည်း ကမာ လို့ပဲ ခေါ်ပါ”

သူမကိုယ်သူမ ဖိတ်ဆက်ပြီးမှ နောက်ကအတန်းကို လှည့်ကြည့်သည်။ နောက်မှာ ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက် ပီကေဝါးရင်း နားကျပ်တွေနဲ့ သီချင်းနားထောင်နေကြ၏။

ကမာ သူတို့ဘက်လှည့်ပြီး ခုံပတ်လိုက်မှ နားကျပ်တွေ ဖြတ်လိုက်

ကြတာ -

“ဘာလဲ”

“ဒီမှာ နှစ်ယောက်တည်းလားဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ .. ဒီလိုပဲ ထိုင်ချင်တဲ့နေရာ ထိုင်နေကြတာ”

“ငါက ထိုင်စရာမရှိတဲ့လူ ဖြစ်နေလို့ပါ။ နင်တို့ နောက်မှာ သွား

ပေါင်းထိုင်ပေးလို့ ရမလားဟင် .. အကူအညီတောင်းတာပါ”

တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကြပြီး တစ်ယောက်က ခေါင်းခါသည်။ ပြီးတော့ ရယ်ချင်ပတ်ကိုဖြစ်သွားသည့်မျက်နှာတွေက မချိမချည် ဖြစ်လာကြ၏။ ထိုအခါ တစေ့တစောင်း အကဲခတ်နေကြ သည့် ငွှား တိုးမျက်လုံးချင်း တိုင်ပင်၍ ...

“ငါတို့အတန်းမှာပဲ လာထိုင်ပါစေဟော၊ ဟိုရှေ့တန်းမှာလည်း ငါး ယောက်ထိုင်ကြတာပဲ”

“အေးလေ .. ဘယ်သူမှလည်း တစ်နေကုန် ကျပ်ကပ်ထိုင်နေကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ကမာ .. ဒီမှာပဲ လာထိုင်လိုက်တော့”

တိုင်ပင်သံအဆုံးမှာ ခေါ်လိုက်ခြင်းပါ ပြီးစီးသွားသည်။

“ကျေးဇူးပဲဟာ .. ငါက ခရီးလွန်နေလို့ ဒီနေ့မှ စတက်ရတာ”

သူတို့ချင်း အဆင်ပြေသွားကြတာနှင့် ပူး ကိုယ့်ဘာသာ နားလည် ကာ ချောင်ကပ်ထိုင်နေတာကို ထပ်ပြီး တိုးကပ်ပေးလိုက်သည်။

ငွှား နေရာပေးလိုက်တာက ပူး ကိုယ်လျက်မို့ ကမာ ရဲ့အပြုံးကို ပူး ပထမဆုံး မြင်ပူးသွားခဲ့၏။ ကိုယ်အပေါ်မှာ ပြုံးရယ်ဆက်ဆံပူးတဲ့သူ ဟာ သူမက ပထမဆုံး ..။

နောက်ရက်တွေမှာရော ပူး ကို သူမ ပြုံးပြဦးမှာလား ..။

“နင့်ကို ငါ့လို တွေ့ပူးနေပါတယ်”

“ဟုတ်မှာပေါ့ .. အတူတူတက်ကြတာပဲဟာ”

ဟိုနှစ်တွေတုန်းကတော့ ရှေ့ခန်းတွေမှာပဲ မြင်နေခဲ့တာပါ။ တစ်ခန်း

အည်း အတူဖြစ်သွားတာက ဒီနှစ်မှ .. ငွှား ကလည်း ကမာ ကို စကား

တွေပြောနေလိုက်တာ ဖောင်ဖွဲ့လျက် ..။

“နင့်နာမည်က တစ်မျိုးပဲနော်”

“လှပါတယ် .. နင်ကလည်း”

“ဟုတ်ပါတယ် .. လူကလည်း လှပါတယ်”

သူတို့ချင်း ပြောနေပြီးမှ ...

“ငါတို့က နင့်ကို လှလို့ သတိထားမိကြတာ၊ နောက်ပြီး ..”

သဲ က ရယ်ချင်သည့်မျက်နှာနှင့် ပန်းလေးထွန်း၏။

“နင့်တွဲတာတွေက အလန်းစားတွေပဲနော် .. တကယ်မှိုက်တယ်”

“E မေရောကကောင်တွေက မေးဖျားက ကောင်းကင်မှာချိတ်နေ

ကြတာ၊ နင့်ဘေးမှာတော့ ...”

“မဟုတ်ပါဘူး သဲ ရယ် .. တစ်ယောက်က သူငယ်ချင်းပါ”

“ချိန်း ကရော ..”

“သူတို့ကလည်း သူငယ်ချင်းပဲ”

“ဟုတ်လို့လား ကမာ ရယ် .. ငါတို့မြင်လိုက်တိုင်း သူတို့နှစ်

ယောက်က နင့်ရဲ့တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ အရမ်းရင်းနှီးနေကြတဲ့ပုံပဲ။ ထို့

ချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး .. ငါတို့က အားကျလို့”

ပြောကြရယ်ကြနှင့် နမူရောက်လာသည့် ကမာ က သူတို့အတွက်

တကယ့် ငယ်ပေါင်းသူငယ်ချင်းတွေလိုပင်။

ပူး ကတော့ အမြဲတမ်း ဘေးမှာပါ။

ကမာ ရဲ့အပြုံးကို အထပ်ထပ်မြင်ယောင်ရင်း နောက်ထပ် ဒီဘက်

လှည့်လာပါ့မလားလို့ တွေးမိနေသောစိတ်က ချိန်း ဆိုသည့်နာမည်

ကြောင့် စီးနေသည့်သွေးတွေ စွတ်တရက် ရပ်ဆိုင်းသွားသလား မသိ။

ချိန်း က ကမာ နဲ့ ခင်မင်နေတဲ့သူ ..

ကမာ ဆိုတဲ့ သူမက ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ ...။

အတန်းထဲကိုရောက်လာခဲ့သည့်မျက်နှာ၊ နှစ်လိုဖွယ်အသံလေးနဲ့ ချိုသာသောစကားတွေ၊ မိန်းကလေးချင်းသာမက ယောက်ျားလေးတွေကိုပါ ရင်းနှီးရိုးသားစွာ ပွင့်လင်းရဲတဲ့သူ ...။

ဖူး နဲ့တော့ တခြားစီပါလား ...

ရင်ခုန်နှုန်းတွေ မြင့်တက်လာခဲ့ပြီး စကားပြောနေသည့် ခပ်စောင်းစောင်း ကမာ့ မျက်နှာလေးကို ငေးသွားမိသည်။

လှလိုက်တာလည်း ပါရမီထူးပါပေသည်။

မျက်နှာသွယ်သွယ် - နှာတံပေါ်ပေါ်လေးနှင့် ဖြူအုနေသည့် အသားရောင်လေးက စကားဝါရိပ်သမ်းနေသလိုလို၊ ပန်းခရမ်းရောင် ဆန်နေသလိုလို။

သူမ ငြီးလိမ်းပြင်ဆင်ထားသည်လား၊ မပြင်ထားဘူးလား၊ ဒါတော့ဖူး မသိပါ။ ကော့ညှုတ်နေသည့်မျက်တောင်တွေကလည်း ကိရိယာသုံး၍ ကော့ထားတာဖြစ်ရင်တောင် ရှည်အောင်တော့ တအားဆွဲထုတ်လို့ရမည်မထင်ပါ ...။

နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာက အထူအပါးညိုကာ တင်းခြောက်မနေဘဲ နှုတ်ခမ်းနီရောင်လည်း မမြင်။ ဒါဝေမယ့် နီမြန်းဖူးရွှေနေအောင် လှ၏။

ပြင်ထားတာဖြစ်ဖြစ်၊ နဂိုလှနေတာဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်က မလှတဲ့သူမို့ အထင်ကြီးခြင်းတွေ တရစ်ရစ် တိုးမြင့်လာခဲ့၏။

ကကြီးပုံ အလယ်ခွဲဆံနွယ်တွေက အထပ်လိုက် အလန်လေးတွေဖြစ်ကာ ကျောတစ်ဝက်လောက်ရှည်ပြီး အဖျားနားမှာ အရွေ့လိပ်လေးတွေဖြစ်နေ၏။ ပြီးတော့ ဆံပင်တွေက တရောင်တည်းမဟုတ်ဘဲ ခိုပြာရောင်လိုလို၊ ပန်းခရမ်းရောင်လိုလို အလင်းရောင် ဖြစ်သွားသည့်နေရာလေးတွေမှာမှ အရောင်ပြေးလေးတွေ ဖြစ်သွားတာမျိုး ...။

လှအောင်လုပ်ထားတာဆိုရင်တောင် ဘယ်လိုပညာတွေ သုံးထားလို့ ဒီလောက်လှနေတာလဲ ...။

"မှတ်ထားဟေ့ .. သေချာကြည့်ပြီး မှတ်ထား၊ ပိုက်ဆံရှိတိုင်း ဒီလိုဖြစ်အောင် လိုက်လုပ်လို့ရရင် ရမယ်၊ လုံးဝ ပုံကောင်းတွေ ထွက်လာမှာမဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်"

ဖူး မျက်နှာ ဖျန်းခနဲ ပူထူသွားသည်။ ဟိုဘက်လူက ကျော်ပြောလိုက်တာမို့ ကမာ က ရုတ်တရက် ဘာမှန်းမသိလိုက်သလို ဖြစ်သွားကာ ပြီးမှ ဖူး ကို လှည့်ကြည့်၏။

"နင့်ကို အသေထိုင်ကြည့်နေတာ အဲဒီတစ်ယောက်၊ တောမိမင်းသမီးလေးလေ ..."

ကမာ အားတုံအားနာဖြစ်သွားသလိုလေး ရယ်ကာ ဘယ်သူ့အကြောင်း ဘယ်လိုရှိမှန်းလည်း မသိသည်မို့ ...

"ဆောရီးပါဟာ .. ငါ ဒီဘက်မှာ စကားကောင်းသွားလို့"

"အမလေး .. နင် သွားပြောလည်း သူက ပြောချင်မှပြောမှာ၊ တောင်းပန်မနေနဲ့"

ဟိုဘက်လှည့်ကြည့်၊ ဒီဘက်လှည့်ကြည့်ဖြစ်သွားသည့် ကမာ ကိုလည်း ဖူး မကြည့်မိတော့ပါ။ မျက်နှာတွင်တွင်ရင်း ရှေ့တန်းတ လှည့်ကြည့်လာသည့်မျက်နှာတွေကိုပါ တိမ်းရှောင်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားမိသည်။

ကံအကျိုးပေးခြင်းက အဲဒီလို ...။

အခန်း (၃)

“ကံမကောင်းဘူးသာဆိုတယ် .. ကြည့်လိုက်ရင် မင်းသမီးနဲ့လောက်တယ်နော် .. ဟွန်း”

ဆိုင်ထဲဝင်လာကတည်းက ဒေါ်ရွှေရုပ် က ကမာ တစ်ကိုယ်လုံးကို အားမနာတမ်းကြည့်၍ ခိုးမွမ်းသွားသည်။

“မှန်ရေမှတိုင်နေသည့် မိန်းကလေးတချို့ရော၊ ထိုင်စောင့်နေသူတွေရော ဒေါ်ရွှေရုပ်နဲ့ ကမာ ကို မှန်ထဲက ကြည့်တဲ့သူကြည့်၊ လှည့်ကြည့်ကြတာက ချစ်ချစ် ..။

ကမာ ကတော့ အပြုံးမပျက်ပါ။ ထုတိုင်းမာတဲ့ ငါးဖယ်သို့ပဲ ပြောပြော၊ ဘယ်လိုထင်ထင် ကိုယ်လုပ်နေသမျှဟာ လုပ်ချင်လို့လုပ်နေရတာ တစ်ခုမှ မပါ။

“မေမေ ပဲခူးသွားတော့မလို့လား၊ ညနေမှဆို ..”

ထက်ထက်မင်း က တစ်ယောက်ကို ဆံပင်ညှပ်ပေးနေရင်း လှမ်းမေးသည်။

ဒေါ်ရွှေရုပ် က အတွင်းခန်းထဲ မသွားဘဲ ကောင်တာစားပြွဲဆားမှာ ထိုင်ချလိုက်ကာ မျက်လုံးတွေကတော့ ကမာ ဆီမှာပဲရှိနေလျက် ...

အခန်း (၃)

“အစက ညအိပ်သွားမလို့လေ၊ အခု နေ့ချင်းပြန်သွားဖို့ ဖြစ်လာတာနဲ့ စောစောထွက်လာတာ”

“ခဏလေး မေမေ .. သမီး ပြီးပြီ၊ ကမာ သူ့ကိုခေါင်းလျှော်ခန်းထဲ ကထွက်လာရင် ဖြောင့်ဆေး တင်ပေးလိုက်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ မထက်”

ဆံပင်ဖြောင့်မယ့်တစ်ယောက်ကို မှာထားခဲ့ပြီး ထက်ထက်မင်း နဲ့ ဒေါ်ရွှေရုပ် တို့ နောက်ခန်းထဲ ဝင်ခဲ့ကြ၏။

“ညည်းကလည်း ငါ မပြောချင်ဘူးနော် ထက်ထက်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေရယ် .. မေမေကလည်း ဆိုင်ရောက်လာရင် ကမာ ကို ပြောဖို့ကျနေတာပဲ၊ လူကြားသူကြားလေးလည်း ရှောင်ပါဦး၊ သူ့ခမျာ အပျိုလေးပဲ ရှက်မှာပေါ့”

“အမလေး .. ရက်သွားတဲ့မျက်နှာလေး ညည်းတောင်မကိုလည်း ပြန်ကြည့်ပါဦး ထက်ထက် ရယ် .. ငါ မပြောလိုက်ချင်ဘူး”

ဒေါ်ရွှေရုပ် က လက်ကိုင်အိတ်ကြီးကို ဆိုဖာပေါ်ပစ်ချ၍ ဆော့ဖ်ခုံထိုင်သည်။

“ဆိုင်ထဲဝင်လာတဲ့သူတိုင်း သူ့ကိုပဲ ဆိုင်ပိုင်ရှင်လို့ ထင်ကြမှာ၊ ဆံပင်ကအစ မျက်နှာ ကိုယ်လုံး ဆို .. အကုန်လုံး ပြင်ထားလိုက်တာ လက်လက်ကို ထနေတာပဲ”

“လက်လက်ထနေတာက သူ့နဂိုအလှ ရှိလို့ပါ၊ ဘယ်လောက်ပြင်ပြင် နဂိုအတိုင်းနဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး ပြီးပြည့်စုံအောင်လှဖို့ဆိုတာ လွယ်တာမှ မဟုတ်တာ၊ နောက်ပြီး သူ့ကို ဒီလိုနေပါ .. ဒီလိုပြင်ပါလို့ သမီးကိုယ်တိုင် ခိုင်းထားတာ”

“ဘာရယ် ..”

“ဟုတ်တယ်လေ .. မေမေပဲ ခိုင်းစားကြည့်၊ သမီးက အလှပြင်ဆိုင် မဟုတ်ဘူးလား၊ ဆံဖျားကနေ ခြေဖျားထိ လက်သည်းခြေသည်းကအစ

အစုန်းကွန်

လှအောင် ပြင်ပေးနေတာလေ"

"အဲဒါနဲ့ ဘာဆိုလဲ"

"ဆိုတာပေါ့ မေမေ .. အလှပြင်ဆိုင်ကိုလာတဲ့သူက ဆိုင်မှာ လှလှ ပပလေးတွေတွေမှ ဒီဆိုင်မှာ လှအောင်ဖန်တီးလို့ရမယ် ဆိုတာကို ယုံကြည်မှာပေါ့။ ဆံဝင်ဆိုင်ဖွင့်ထားပြီး သနပ်ခါးဘေးကွားတွေနဲ့ ဘီးဆံပတ်ကြီးတွေ မြင့်မြင့်တင်ထုံးထားရင် ဘယ်သူက လာတော့မှာလဲ"

"မဟုတ်ဘူး ထက်ထက် .. ကမာ့ ကို ညည်းလုပ်ပေးထားတာနဲ့ တာထက်ကို ပိုနေတာ၊ သူပဲ ထူးခြားပြီး အရောင်ထွက်နေတာ"

"သူက အလှဆုံးမို့လို့ပေါ့ မေမေရယ် .. ဆိုင်မှာ အသင်မိန်းကလေးတွေကအစ သမီး ဘယ်လိုနေခိုင်းထားသလဲ မေမေ မြင်မှာပါ။ ဆံမင်တွေကို ကိုယ့်အသားနဲ့လိုက်မယ့်အရောင်တွေ တစ်ရောင်စီ ဆိုးပေးထားတယ်။ ဒီခိုင်းအမျိုးမျိုးတွေ ညှပ်စားထားတယ်။ အားလုံးထဲမှာ သူပဲ ပိုလှနေတာ သူ့ကုသိုလ်နဲ့သူပါ။"

"တော်ပြီ တော်ပြီ .. ငါ ထပ်ပြောလည်း သမီးနဲ့ ညီမဝမ်းကွဲ တော်ပါသေးတယ်လို့ ညည်း ပြောဦးမှာပဲ။ ထားလိုက်တော့ - ဆိုင်ကို အောင်မြင် လာသေးလား"

"လာပါတယ် မေမေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ .. အောင်မြင် က ကမာ နဲ့ သူငယ်ချင်းတွေဥစ္စာ"

"ဟင်!..."

ဒေါ်ရွှေရုပ်အံ့ဩသည့်မျက်နှာနှင့် သမီးဖြစ်သူကို ကြည့်သည်။ အသားဖြူဖြူ မျက်နှာပိုင်းဝိုင်းလေးနှင့် အထပ်ဆံပင်လန်လန်လေးတွေက ပန်းပေါ်မှာပဲနေသည်။ အရပ်ကလည်း မနိမ့်မမြင့်မို့ မိန်းမချောလေးလို့လည်း သတ်မှတ်ခံရသူပါ။

ဒါပေမယ့် ကမာ နဲ့ယှဉ်လိုက်တိုင်း အများကြီး လိုသေးသည်လို့ပဲ ခံစားမိနေသည်။

"မယ်ထက်ထက် ရယ် .. ကမာ့ ဆီကိုလာတာများ ညည်းအမေ ငါက မေးနေပါ့မလား .. ခက်ရချေရဲ့အေ"

မြန်မြန်ပြန်တာပဲ ကောင်းသည်ဆိုသည့် ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ချက်ချင်းဖြစ်ကာ လက်ကိုင်အိတ်ကြီးကို လက်မှာ ချိတ်ပစ်လိုက်မိသော်လည်း...

"သူငယ်ချင်းဖြစ်လာကြတာ ခုမှမဟုတ်ဘူး ငါသိတယ်၊ နောက်ဖြစ်လာဖို့ရှိတာတွေလည်း ညည်း မသိပေမယ့် ငါသိတာပဲ။ အဲဒါကြောင့် မေးနေတာ .. ညည်းဆီကိုလာတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့"

"မေမေကလည်း .."

"ဟဲ့ .. မေးတာကိုပဲ ဖြေစမ်း၊ 'မမထက်'လို့ ခေါ်ပြီး ညည်းဆီကို တန်းတန်းမတ်မတ်ဝင်လာတာမျိုး တစ်ခါမှ မရှိဘူးပေါ့ - ဟုတ်လား"

"မလာဘဲနေမလား မေမေရယ် .. အောင် က သမီးကိုခင်ပါတယ်"

"အခု ခင်ရမယ့်အချိန် မဟုတ်ဘူးလေ .. ခက်ပါလားနော်"

ထက်ထက်မင်း မျက်နှာလေးကလည်း စိတ်ပျက်သည့်အရိပ်တွေနှင့် ရွံ့တွဲတွဲလေးဖြစ်ခဲ့ပြီး ...

"သမီးတို့က ရိုးရိုးသားသားပဲ ခင်ကြတာ မေမေ၊ နောက်ပြီး အောင်ထက် သမီးက အသက်ကြီးတယ်၊ တစ်နှစ် နှစ်နှစ်လောက်ဆိုလည်း မပြောဘူး"

"အဲဒါတွေကို လူကြီးတွေက ကျေနပ်လို့ စေ့စပ်ပါရစေလို့ ပြောနေကြတာပေါ့၊ အသက်ကွာပေမယ့် ညည်းက ဖြူဖြူသွယ်သွယ် နုဖတ်ဖတ်လေး၊ ကိုယ့်စီးပွားရေးနဲ့ကိုယ် ဥစ္စာပေါ့ ပညာတတ်"

ကိုယ့်ငါးချဉ် ကိုယ်ချဉ်နေပြီဆိုသည့်အကြည့်နှင့် ဒေါ်ရွှေရုပ် ကိုကြည့်ပြီး ထက်ထက်မင်း က ရယ်သည်။

"မရယ်နဲ့ .. ခုခေတ်ယောက်ျားလေးတွေကလည်း ဦးဆောင်ဖို့ထက် အားကိုးဖို့ လိုချင်တဲ့ဟာလေးတွေက များတယ်၊ ဒီခေတ်ထဲမှာ အသည်း

တွေ အသက်တွေ အဓိကမဟုတ်တော့ဘူး၊ ရုပ်ရှိရေလျှံဖို့ အဓိက၊ ရုပ်ဖို့ နို့အတွက် နနံတီးလို့ရသလို ရေလျှံဖို့က ဘာလိုသလဲ”

“သမီးက ရှာနိုင်ဖွေနိုင်လို့ သူက အားကိုးချင်တာဆိုရင် နေမက ဘာကို အထင်ကြီးနေတာလဲ၊ ကြီးရင်မှ ငယ်ရင်မျိုး၊ ကိုယ့်ကို မှီမှားမူား”

“အဲဒါကို ငါ မေးတာပဲလေ .. ရေလျှံဖို့က ဘာလိုသလဲဆိုတာ ညည်းရဲ့အရည်အချင်းကို သူမိဘက မက်တယ်၊ ငါက သူမိဘ ချစ်သော တာကို မက်တယ်၊ တစ်ဦးတည်းသောသားကို ရထားမှတော့ သူမိဘ ပိုင်ဆိုင်သမျှ ကိုယ်ပိုင်တာပေါ့၊ ရေလျှံဖို့က အဓိက .. ဘာကြောင့်လဲ လျှံလျှံ”

ကွန်ပျူတာခေတ်မှာ ဒါက အကောင်းဆုံး ဖြစ်လေသည်။

အခန်း (၄)

“သွားမယ် ..”

“နေဦး .. သား”

အောင်မြင် နဲ့ ချိန်း တို့ ခြေလှမ်းတွေပြင်ထားပြီးမှ ရှေ့မဆက်ဖြစ် တော့စေ ..။

“အခု ကျောင်းသွားမှာရော ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မာမီ”

ဒေါ်မီမီလတ် က အောင်မြင် ကို ပြုံးပြပြီး ချိန်း ကို ကြည့်တော့ - ‘သတိထား’ လို့ ပြောနေတာမျိုး ..။

“မေးတာကိုမဖြေဘဲ ပြန်ပြန်မေးတယ်၊ ပြီးတော့ ဒီလိုနဲ့ ရောကော သောကော ထွက်သွားပြန်ရော၊ ကျောင်းပြီးတော့မယ်ဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် ဆုံးဖြတ်ခွင့်တွေ၊ လွတ်လပ်ခွင့်တွေနဲ့ မြောက်ကြမနေနဲ့၊ အဲဒါကို သတိပေးချင်လို့”

“ကျွန်တော်က ဘာလုပ်နေလို့လဲ မာမီ၊ မာမီသားလေးတွေဘက် သိက္ခာသမာဓိပြည့်ဝတာ သွားရှာကြည့်ပါဦး”

“ရှာစရာမလိုပါဘူး .. ဒီလိုပဲ .. အစကရိုးရိုး၊ နောက်ကျမှ တစ်ချို့ တိုက်တာ၊ အခု မာမိုသား ကျောင်းသွားတယ်ဆိုပြီး ကျောင်းမှာ မရှိဘူး။ သင်တန်းတွေတက်နေတာလည်း ဘယ်သင်တန်းချိန်က ဘာတွေမှန်ဆို မသိဘူး။ ကျူရှင်ရယ် သင်တန်းချိန်တွေရယ် အိမ်ကိုပြန်ကပ်တော့ ည ကိုးနာရီ .. ဆယ်နာရီ”

“ကျောင်းချိန်လွတ်အောင် သင်တန်းတက်ရတာ မိုးရုတ်တာပေါ့ မာမိုရ ..”

“အောင် ကရော သားနဲ့အတူတူ သင်တန်းတွေတက်ကြတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ .. အတူတူပါပဲ၊ ကျွန်တော်တို့က လိမ်လိမ်စာ မာလေးတွေပါ”

ဒေါ်မိမိလတ် က မယုံကြည်သည့်မျက်ဝန်းတွေနှင့် ခပ်မဲ့မဲ့ဖြင့် ကာ ...

“ဟုတ်လား .. အန်တီကတော့ သားမေမေဆီ သွားဖြစ်တိုင်း သား အကြောင်းတွေပဲ ကြားနေရတာ၊ မင်းသူငယ်ချင်းနဲ့ သိပ်လည်း မထူး ပါဘူး”

အောင် က ရယ်လိုက်ရင်း မျက်နှာနဲ့သွားသည်။ ဒေါ်မိမိလတ် က နှစ်ယောက်စလုံးကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း လှေကားတိုင်မှာ ပခုံးနဲ့မှီရပ် လိုက်ကာ ...

“မင်းတို့ကို မာမိ မေးမယ်၊ အောင် အရင်စဖြေ ..”

‘ဟုတ်’ လို့ ပြောရင်း အောင် က သတိဆွဲသလို ခပ်တောင့်တောင့် ရပ်၏။ ဒီအိမ်မှာဆို ဝင်ထွက်စားသောက်နေကျမို့ ကိုယ့်အိမ်ရာလို ရင်း နီးပြီးသား ..။

အောင် တို့ အိမ်မှာဆို ချိန်း လည်း ဒီတိုင်းပဲ ဖြစ်သည်။

“နေကမာ ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို ကြိုက်နေတာ ဘယ်သူလဲ”

မေးခွန်းထွက်သွားသည်နှင့် နှစ်ယောက်စလုံး မျက်နှာကို ဒေါ်မိမိ

ထက် မလွတ်တမ်း အကဲခတ်သည်။ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်၍ ခဏ တိတ်နေကြပြီးမှ ...

“ဒီကောင် ..”

ချိန်း က အောင် ကို လက်ညှိုးထိုး၏။ အောင် က စပ်ပြုပြုမျက်နှာ ဖြစ်သွားလျက် ...

“အန်တီကလည်း .. ကျွန်တော်က ..”

“မြင့် က ပြောတော့ သူ့သားကိုမေးတာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတယ် တဲ့၊ ချိန်း လိုက်နေတဲ့ ကောင်မလေးပါ ဆို ..”

“အဲဒါ .. ဟို အန်တီကလည်း မေမေက အရမ်းပွားတာ”

“ဘာ!... မိဘကို ကြည့်စမ်း”

“ကန်တော့ .. ကန်တော့ .. မဟုတ်ဘူး အန်တီ .. ဒီလို ..”

“တော်ပြီ ဒီမှာ လာဝန်ခံတော့ရော အန်တီက ပြန်မပြောဘူး ထင် လို့လား၊ မိတ်ဆွေကောင်းဆိုတာ မသတ်တာတွေရင် အမှန်းခံပြီး တား ဆီးပေးရတယ်၊ စားသောက်ကောင်းရုံ လက်ညှိုးထောင် ခေါင်းညိတ် လုပ်နေလို့ ရမလား”

“ဟဲ့ .. ဟဲ့ .. ရပါတယ်၊ မေမေဆီရောက်ရင်လည်း ခေါင်းညိတ် မှာမှ မဟုတ်တာ”

“အေး .. အေး .. ကြည့်လုပ်ကြ၊ ဟိုရောက်ရင် ချိန်း နဲ့ပါ၊ ဒီကို ရောက်ရင် အောင် နဲ့ပါဆိုတာတွေ၊ ဘယ်သူနဲ့ဆိုတာ သိတဲ့တစ်နေ့ မလွယ်ဘူး မှတ် ..”

ကောင်းကောင်း ကြိမ်းလွှတ်လိုက်တာကို စိတ်ညစ်ခြင်းကြီးစွာနှင့် ချိန်း မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့နေကာ ...

“မင်းအမေက ပွားရုံပဲ ပွားတာ .. မာမိက ပျော်ကျအောင် လောင် တာ”

“အေး .. မင်းလည်း အဲဒါကိုသိရင် ရှေ့မဆက်နဲ့၊ အန်တီက

နှလုံးထောင့်နဲ့ 'လိမ္မော်'ပါမစ် ရထားတာ .. မင်းဒက်ဒီလည်း မင်းကို ခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်ဘူး။

"အမာကွာ .."

ချိန်း က အောင့် ပန်းကို ထိုးပစ်လိုက်ပြီး ရယ်သည်။

"ရုပ်တည်ကြီးနဲ့ ဟာသလုပ်နေပြန်ပြီ၊ ရယ်လည်း မရယ်ရဘူး .. သွားစမ်းပါ။"

"တာလဲ .. အကောင်းပြောနေတာ"

"အကောင်းပြောနေလည်း အဆိုးက မကြားဘူး၊ ဒီမှာ နာမည်က 'ချိန်း' ပေမယ့် လူမချိန်းဘူး၊ တစ်ယောက်ဆိုတစ်ယောက် လုံးဝ အပြောင်းအလဲ မရှိ"

"မင်း မပြောင်းလဲတာက အရေးမကြီးဘူး၊ ခေါင်းကျိန်းနေရတာ က ငါ .."

"ခေါင်းကျိန်းတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား"

ချိန်း မျက်နှာက စပ်ဖြဖြ ..

ကားတစ်စီးကို နှစ်ယောက်အတူ စီးဖြစ်ကြသည့်ဝါသနာက ချိန်း က သူ့ကားနဲ့ပဲ သွားတတ်သည့်အကျင့်ကြောင့် ခနဲတာ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကားပေါ်ကဆင်းတိုင်း ကားရဲ့ဗဟိုရတွေနှင့် ချိန်း နောက်ကျသမျှ အောင် က အမြဲတမ်း ရပ်စောင့် ..

"ဘာလဲ .. ရုပ်က စပ်ဖြဖြနဲ့၊ မင်းကြောင့် ငါ့ကို မေမေကလည်း ဟိုမေးဒီမေးနဲ့ .. အခုလည်း ခေါင်းနဲ့နဲ့ရပြီ"

ချိန်း က ကားသော့ကို လှည့်ဝတ်ကာစားရင်း မျက်နှာမော့ ရယ် ကာ ..

"ခေါင်းရှိလို့ စံပွင့်ရတာ ဂုဏ်ယူလိုက်ဦး"

"သေပါလား .. ရုပ်ကိုက .."

"ဟား .. ဟား .. မင်းအတွက် တစ်နေ့ အခါရှစ်ဆယ်လောက်

အောင်နဲ့ပေါက်ချင်ဖွယ် ဖြစ်နေမှာပေါ့၊ ကမ္ဘာ ကို တိတ်တိတ်ပုန်း ကြိတ်ကြိတ်နေတဲ့ကောင်ရေမှာ ချိန်း ဆိုတဲ့ကောင်က တရားဝင် လျှောက်လွှာတင်ထားတာကိုး"

"ဘာ တရားဝင်လဲ .. ခုပဲ ဟိုလွှဲချ ဒီလွှဲချ၊ ဒီမှာ ချိန်း .. ကမ္ဘာ ကို ငါက တိတ်တိတ်ကြိတ်ပိုးနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဖြူစင်တဲ့သုဇယ်ချင်း အချစ် လက်ကျန်လေးကို ထိန်းသိမ်းထားတာ"

"ဟုတ်လား .."

ချိန်း က အသေရယ်သည်။ ဒေါတန်သည့်မျက်နှာကြီး ဖြစ်နေပြီးမှ အောင့် မျက်နှာ မချိုမချည် ဖြစ်လာ၏။

"ခွေးကောင် .. ငါ တင်းလာပြီနော်"

"အင်း .. တင်းတဲ့ရုပ်ကြီး မှတ်ထားဦးမှ .."

အောင် ခွီးခနဲ ရယ်ကာ ချိန်း လက်မောင်းကို လက်သီးဆုပ်ကြီးနဲ့ စွယ်၏။ ချိန်း က ဘေးကို ခြေလှမ်းရွေ့၍ ရှောင်လိုက်စဉ် ..

"အမလေး !.."

"ဟာ!.. ဆောရီး .."

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တိုက်မိလိုက်ပြီမှန်း သိကာ လူကို သေချာမကြည့်ဖြစ်မီ ချိန်း ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်၏။

သူမလက်ထဲက ကျသွားသည့် စာအုပ်နှစ်အုပ်ကိုပါ သူပဲ လိုက် ကောက်ပေးကာ ...

"ဆောနီးပါဗျာ .. ရော .. တောင်းပန်တယ်နော်၊ ဒီကောင် နောက် လိုက်လို့ပါ"

"ရပါတယ်"

အသားလတ်လတ်နှင့် မျက်နှာက လေးထောင့်ဆန်ချင်တာလား .. ဒါမှမဟုတ် ဝိုင်းသလိုလို ပြားသယောင်နှင့် နှာတံလေးပေါ်နေတော့ လှတော့ လှပါ၏။

စာအုပ်တွေကို လှမ်းယူရင်း ချိန်း ကို သူမ တစ်ချက်တော့ ငေးခနဲ ကြည့်၏။ ပြီးတော့ အပြေးတစ်ပိုင်း လျှောက်ထွက်သွားသည့် ခြေလှမ်း တွေက ချိန်း သူမနောက်က ပြေးလိုက်လာမှာ စိုးနေသလိုလို ။

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

“ဟေ့ကောင် ..”

“ဇာတ်လမ်းက အဲဒီမှာ စတာ ..”

“မင်း ‘စ’ ချင်ရင် လိုက်သွား ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

အောင် က ခါးကုန်းနေအောင် ရယ်သည်။ ကောင်မလေး ကြား သွားမှာစိုးကာ ချိန်း အောင့် ပါးစပ်ကို လက်နှစ်ဖက် ဖိအုပ်ပစ်ကာ -- “တော်တော့ .. ဝမ်းသာအားရရှိနေတဲ့ ပါးစပ်ကြီး၊ မင်းဘိုးအေ ချိန်း ဆိုတဲ့ကောင်က မင်းကြိုက်နေတဲ့ နေကမာ ကလွဲရင် ဖွဲဆန်ကွ”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

အောင် က သူ့လက်တွေကို ဖယ်ချပစ်ပြီး ရယ်လို့ အားမရသလို အသံထွက်နေဆဲနှင့် -- “ချိန်း .. ချိန်း .. ကိုယ့်ဖူးစာရှင် ကိုယ့်ရှေ့ကို ဘုတ်ခနဲ ခုန်ချပြ လာတာတောင် ..”

“ကမာ-မှ ကမာ ပဲ”

“မင်းကို ကမာ မကြိုက်ပါဘူး .. လက်လျှော့လိုက်တော့”

“စောင့်ကြည့်လိုက်လေ ..”

“အဲဟ .. ခုတောင် ငါမပါဘဲ မသွားရဲသေးဘဲနဲ့၊ လေသံကို ပြင်..”

“မင်းကို လိုအပ်နေလည်း ခဏပဲ ဟေ့ကောင် .. မကြာခင် ခေါင်း အုံးပြေးဖက်ပြီး မင်း ကြုံကြုံပါအောင် ငိုရတော့မှာ”

“ငိုချင်လွန်းလို့ပါ .. လုပ်စမ်းပါ”

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဒေါသမပါသည့် စကားစစ်ခင်းရင်း

ကိုယ့်အတန်းကို မသွားနိုင် ။ ဒီအချိန် ကမာ မရောက်သေးဘူးဆိုတာ သိထားကြသဖြင့် မြင်သာသည့်နေရာလောက်ကနေ အကားအကွယ်ယူ ခဲ့ ထိုင်လိုက်ကြ၏။

“ချိန်း .. မင်းကို ငါ အတည်ပြောမယ်”

“ပြော ..”

“မင်းအမေနဲ့ အဆင်မပြေနိုင်ဘူးနော်”

“ဒါပဲလား”

“ကမာ တို့က အခု နိမ့်ပါးနေပေမယ့် မင်းတို့ ငါတို့လို အဆင့် အတန်းထဲက မိန်းကလေးကွ၊ သူ့ဘဝသူလည်း မာနထားတယ်၊ နောက် ပြီး မင်းအမေ ကမာ ကို ..”

“ဘာလဲ .. ဇာတ်လမ်းတွေထဲကလို နောက်ဆုတ်ပါ၊ မတူပါဘူး၊

မတန်ပါဘူးနဲ့ မာမီ သွားပြောမှာစိုးလို့လား ..”

“မပြောပါဘူးလို့ မင်း ပြောနိုင်လို့လား .. မင်းအစ်ကိုဆိုရင် သူ ချစ်သူနဲ့ ခွဲရမလားဆိုပြီး နိုင်ငံခြားထွက်သွားလိုက်တာ ခုထိ ပြန်ကို လာတော့ဘူး၊ အဲဒီတုန်းကတောင် မင်းအမေ သုံးလလောက် အိပ်ရာထဲ လဲသွားတယ်လေ .. သေမင်းလက်ထဲက အသက်ပြန်လုထားရတာလို့ မင်းအဖေ ခုထိ ပြောတုန်းပဲ၊ အဲဒါ မင်းအစ်ကို မွေးစားသားပဲ ရှိသေး တယ် .. ပြောရရင် မင်းလည်း ငါလိုပဲ တစ်ဦးတည်းသော သား ..”

အောင် က တကယ် အတည်ပြောလာတော့ ချိန်း မျက်နှာမှာ ဖွန်ကန်ကန်ပုံစံတွေ ဖြစ်လာပြီး အသံတိတ်သွား၏။

“အခု လေပြေလေးနဲ့ သတိပေးနေတာ၊ ဘာမှ မသေချာသေးလို့ လို့ ငါ ထင်တယ်၊ မင်း တကယ် အတည်ကြီးစားမှာဆိုရင် စဉ်းစားသင့် တယ်”

“မင်းကရော ..”

“ဘာလဲ ..”

“ကမ္ဘာကို -”

“ဒီလောက်လှနေတဲ့ သူငယ်ချင်းလေးကို မရိုးမသားဖြစ်မိတာ တော့ ရှိတာပေါ့ကွ၊ ဒါပေမယ့် ..”

“တကယ် မချစ်မိခဲ့ဘူးပေါ့”

“အဲဒါလည်း မသိဘူး .. ငါ သိတာက တစ်နေ့နေ့မှာ ငါ မေထက် နဲ့ပဲ လက်ထပ်ဖြစ်မယ် ထင်တာပဲ”

“မင်း သူ့ကို ဘယ်လိုမှ ရင်မခုန်ဘူးဆို”

“အောင် က အနားက ဖြတ်သွားကြသည့် မိန်းကလေးတချို့ကို ငဲ့ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချသည်။ ပြီးတော့ စိတ်ဝင်စားတော့နဲ့ မတူဘဲ ဖျက်လုံးတွေ ဟိုရောက်ဒီရောက် ငေးနေရင်း ..”

“မင်းနဲ့ငါ သူငယ်ချင်းတွေပေမယ့် ငါ မင်းလို မဟုတ်ဘူးဆိုတာ တော့ သေချာတယ်”

“ဘာကိုလဲ ..”

“ငါ့မှာ အတိုက်အခံစိတ် သိပ်မရှိဘူး၊ ဥပမာ မင်းက ဂုဏ်ထူးတွေ နဲ့ အောင်တယ်၊ ဆေးကျောင်းတက်ခွင့် ရနိုင်ရက်နဲ့ အင်္ဂလိပ်စာပဲ ယူလိုက်တယ်၊ အဲဒီအတွက် အန်တီတို့နဲ့ မင်း အတိုက်အခံတွေ ဖြစ်ခဲ့ရတာ ကြောက်စရာပဲ”

“ပညာရေးက ငါ့ဘဝအတွက်ပဲလို့ ပြောကြတာလေ .. အဲဒါကြောင့် ငါ့ဘဝအတွက် ငါ့ဝါသနာပါဖို့က အရေးကြီးလို့လား”

“ဟုတ်တယ် .. ခုလည်း ကမ္ဘာ ကို မင်း ချစ်ခွင့်ရရင် ဒီပုံစံ လုပ်မှာပဲဆိုတာ ငါ တွေးမိပါတယ်၊ ငါကတော့ ..”

“အောင် ဆက်မပြောပေမယ့် ဘာပြောချင်တာကို ဖော်ပြပြီးဖြစ်ကာ မျက်နှာက ရယ်တော့မလို့ ခွဲတော့မလို့ ..”

“ငါတို့က မင်းတို့လောက် မချမ်းသာဘူး၊ ဒါပေမယ့် မေမေက မင်းအမေထက် မပိုရင်တောင် မလျှော့တဲ့မာနတွေ ရှိတယ်၊ အဲဒါ ငါ

သိတယ် .. ဒီကြားထဲကွာ .. မမထက် အမေက အချိန်ပြည့် သတင်းတွေ ပို့ပြီး ကျပ်ပေးနေတာ”

“ဒေါ်ရွှေရုပ် လား ..”

“ဟုတ်တယ် .. ငါ ကမ္ဘာကို ကြံရွယ်လိုက်တာနဲ့ ကမာ မလွယ်ဘူး၊ တကယ်ဟုတ်ခဲ့ရင် မင်းကိုလည်း ငါက လှီးလွဲချလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကမာ က အန်တီရွှေ တဲ့မ ဝမ်းကွဲလေ၊ ပြီးတော့ မမထက် ဆီမှာ အလုပ်လုပ်နေရတာ .. အဲဒီလို အကြောင်းကြောင်းတွေထဲမှာ ကမာ ကို မထိခိုက်စေချင်တာက နံပါတ်တစ်ပဲ၊ နံပါတ်နှစ်က ငါ့ကို ကမာ ရိုးရိုးသားသားပဲ ခင်တာ ငါ သိနေတယ်”

ချိန်းက ပြုံးလိုက်သဖြင့် အောင် မျက်မှောင်ကုတ်သွားကာ ..

“ခွေးကောင် .. အတည်ပြောနေတာကို ရုပ်က ..”

“ပြောပါ .. ဆက်ပြော .. အဟွန်း ..”

သွားတွေပေါ်အောင် ရယ်လိုက်တော့ အောင် က မျက်စောင်းထိုးသလို ကြည့်၏။

“ပထမအခက်အခဲက မင်းအမေနဲ့ အမေ မိတ်ဆွေတွေဖြစ်နေခြင်း .. ဒုတိယအခက်အခဲက မင်း အားနေတိုင်း ကမာ အလုပ်လုပ်တဲ့ နေရာထိ ခြေအေးဝမ်းယောင် လုပ်ချင်တိုင်း ငါ့ကို ဒုက္ခပေးခြင်း ..”

“မင်း ပါစရာမလိုတော့အောင် .. ငါ ကြိုးစားနေတာပဲကွ၊ ခဏတော့ စောင့်ပေါ့”

“ငါက ပြဿနာမရှိဘူး ဟောကောင် .. ကမာ ဒုက္ခများမှာစိုးလို့ ပြောတာ၊ အန်တီရွှေ အကြောင်း မင်းထက် ငါ ပိုသိတယ်”

“အေးပေါ့ .. ပေါင်းလာတာ ကြာပြီကိုး”

“ခွေးဝဲစား .. သေချာ”

“ဘာလဲ .. မင်းတို့က အရင်တုန်းတည်းက မိသားစုနှစ်စုက တစ်စုတည်းလို နေခဲ့ဖူးတာဆို၊ ဒီမိန်းမကြီးလက်ပေါ်မှာပဲ မင်း ..”

“ချိန်း -”

“ပြောတာတောင် မဆုံးသေးဘူး”

“မပြောနဲ့တော့ .. ဟိုးမှာ ကမာ လာနေပြီ”

အပြာမစစ် ဗေဒါရောင်မဖြစ်သော ပြာမှိုင်းသည့်ဝတ်စုံလေးနှင့် ကမာ ပုံရိပ်လေးက ဘယ်ကကြည့်ကြည့် ထင်းနေသည်။

ထို့ပြင် ကိုယ်ကျပ်ဖြစ်ဖြစ် စပိုရှပ်ပွပွလေးတွေဖြစ်ဖြစ် ဘယ်လို ကိုစပ် ဝတ်ထားထား ညွတ်ခွေဝေခိုက်၍ ပေါ်နေသော ကိုယ်ခန္ဓာရဲ့ ကောက်ကြောင်းလေးတွေက ပျောက်ကွယ်သွားသည်ဆိုတာ မရှိ -

“ကဲ .. ထိုင်ကြည့်နေမှာလား - ပြီးပြီလား”

“ပြီးစရာလားကွ ..”

ချိန်း က ပေါင်ပေါ်တင်ထားသည့် ကြိုးရှည်အိတ်ကို ပခုံးမှာ ကောက်ချိတ်လိုက်ပြီး ထရပ်သည်။

ချိန်း ကို မြင်နေရသည့် တစ်နေရာမှာရှိနေသော ဖူး ရဲ့မျက်ဝန်း လေးတွေ ချိန်း ဘာကြောင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားရခြင်းကို ရှာဖွေ ပြီးသား ဖြစ်သွား၏။

မျက်ဝန်းတွေ ရိဝေမှုများနှင့် ရင်ဘတ်ထဲမှာ ပူလောင်သွားခဲ့သည်။

“ဦးလေး ..”

“ဟေ ..”

ကားရပ်ထားပေမယ့် အလကား ထိုင်မနေတတ်သည့် ဦးချက်ကြီး က ကားကို ပွတ်တိုက် သန့်စင်နေရာကနေ ဖူး ရဲ့ဘေးကို ချက်ချင်း ရောက်လာ၏။

“ဘာလဲ ကလေး ..”

“လူတွေရဲ့ လိုလားချစ်ခင်ခြင်းကို ရအောင် ဘာလုပ်ရသလဲဟင်”

“ဟေ!...”

နောက်ထပ် ဟေ .. သံ ထွက်ကာ ဦးချက်ကြီး ဟိုကြည့်ဒီကြည့်

ထား ဖြစ်သွား၏။ ဒါပေမယ့် ဘာမှလည်း မတွေ့ ကျောင်းကိုရောက် ဆယ်လည်း ကားထဲက ဆင်းချင်မှ ဆင်းသည့် ဖူး ရဲ့အကျင့်ကို သိထားသဖြင့် သိပ်မထူးဆန်းသော်လည်း ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ မေးလာတိုင်း ခေါင်းကြီးခဲ့ရမြဲ ။

“ဦးလေး ပြေလေ ..”

“ဟို .. လူချစ်လူခင် ပေါတယ် ဆိုတာက ..”

“မျက်နှာမြင် ချစ်ခင်ပါစေ ဆိုတဲ့ဆုနဲ့ မပြည့်တဲ့လူတိုင်း လူတွေရဲ့ ဖယ်ကြည့်မှုကို ခံကြရတာပဲလား .. သူတို့အတွက် ဘာမှ ပြင်ဆင်ကြိုးစားခွင့် မရှိဘူးလားဟင် ..”

ဖူး မျက်နှာလေးက တစ်ဖက်တည်းကို လှည့်ကာ မျက်ဝန်းလေးတွေက တစ်နေရာတည်းမှာပဲ စူးစိုက်နေကြသည်။ ဦးချက်ကြီး မသိသော လိုက်ကြည့်မိတော့ ဗေဒါရောင်မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် တောင်လေးနှစ်ယောက် ။

ထိုသုံးယောက်ထဲက ဖူး ဘယ်သူ့ကို ခင်ချင်နေတာလဲ ။ ခင်မင်မှုကို အလိုရှိနေတာလား .. ချစ်ခြင်းမေတ္တာကိုလား ။

ဒီလောက်ထိ ရိုးအေး အားငယ်တတ်သော မိန်းကလေးဟာ မရိုးအေးသည့်ချစ်ခြင်းကို အလိုရှိနေတာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ပဲ မှတ်လိုက်တာ ဗေဒါရောင်မိန်းကလေးရဲ့ပုံစံနဲ့ တစောင်းမျက်နှာလေးကို သေချာ ကြည့်ထားလိုက်မိသည်။

ပြီးမှ ဖူး ဘက်ကို ပြန်လှည့်၍ ..

“အတိတ်ကချည်းပဲတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ ကလေးရယ် .. ‘ကဲ’ ခုနီ ဉာဏ်ရှိတိုင်း မွဲ လို့ ဆိုရိုးရှိခဲ့သလို ‘ကဲယိုပြီး ဆူးချွဲမနင်းနဲ့’ ဆိုတာလည်း ရှိတယ်လေ၊ အတိတ်ကကို ပစ္စုပ္ပန်ကောင်းမှုနဲ့လည်း နာထေးလို့ ရတယ်”

“ဦးလေး မြင်သလို ပြောပြစမ်းပါ၊ ဖူး မျက်နှာက တစ်တင်

မာမာနဲ့ နှစ်ခေါက်ချိုးထားသလို ကြည့်ရအိုးနေလားဟင်"

"မဟုတ်တာ သမီးရယ် .. သမီးမျက်နှာလေးက ကလေးဆန်ပြီး မြင်လိုက်တာနဲ့ ဖြူစင်တဲ့သူမှန်း သိသာစေတဲ့မျက်နှာမျိုးပါ။ ဦးမလှညာတာ မဟုတ်ဘူး .. တကယ် ပြောတာ"

"ဒါပေမယ့် ဖူး ကို ဘယ်သူမှ မခင်ကြဘူး"

ဦးချက်ကြီး ဖူး မျက်နှာလေးကို ကြည့်ပြီး သနားသွားသည်။ ဒါဟာ ဘယ်လိုက်အကျိုးပေးလဲဆိုတာကို မသိပေမယ့် ဒီလို ခံစားချက်တွေနဲ့ လုံးဝထွေး နှစ်မွန်းနေသရွေ့ ဘယ်တော့မှ စိတ်ချမ်းမြေ့ခြင်းကို မရနိုင်ဘူးဆိုတာတော့ နားလည်နေမိသည်။

သို့သော် ဖူး ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ဘဝကိုက ကစားဖော် မရှိပြီး ဆိုင်သူမရှိသည့် ငယ်ဘဝနှင့် အထီးကျန် ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသည် ဆိုတာ သိထားခဲ့သည်။

ဖခင်တစ်ယောက်လုံး ရှိပေမယ့်လည်း အရွယ်ကောင်းတုန်း စီးပွားရေးနောက်ကို လိုက်ကာ ငြိမ်းချမ်းချင်ပြီဆိုတော့ နောက်ဆုံး ထောင်ပြုခဲ့၏။

ဒီသမီးလေးအတွက် နွေးထွေးအသည့်အချိန်ဆိုတာ ဘယ်ကာလထဲမှာမှ မပါ ၊ ရှေ့ဆက်ကြမည့် မိသားစုဝေးလမ်းမှာလည်း အမလား .. နွေးမလားဆိုတာ မသေချာပေ ။

ထို့ကြောင့် ဦးချက်ကြီး ဖူး အတွက် စိတ်ဓာတ်အင်အားတွေ ပေးချင်ပေမယ့် ဘယ်ကနေ အစချဲ့ထုတ်ပြီး ချည်နှောင်ရမှန်း မသိ။

"ဖူး သွားတော့မယ်"

အတန်းချိန် နီးကပ်နေကာမှ ဖူး ကားထဲက ထွက်သည်။ ကားထဲကနေ ကားပြင်ရောက်တာနှင့် ခေါင်းကို ငုံ့ချပြီးသားဖြစ်ကာ ဆံပင်တို့ နှစ်ဖက်က မျက်နှာတစ်ဖက်စီမှာ ပဝါနှစ်စလို အုပ်ကွယ်ပြီးသား ။

လျှောက်ရင်းကနေ ထိပ်ကို တစ်ချက်မော့ကြည့်လိုက်သည်။

ယောက်ျားလေးတွေ ဘေးတစ်ဖက်မှာ စုရုံးရပ်နေကြတာ မြင်တာ တစ်ကိုယ်လုံး ပူထူကာ ပြန်လှည့်ပြေးချင်စိတ်တွေ ဖြစ်သွား၏။

ဒါပေမယ့် ခေါင်းကို ငိုငုံ့ပစ်ရင်း လွတ်နေသည့်တစ်ခြမ်းဘက်ကို ခပ်၍ အပြေးအလွှား တက်ခဲ့မိသည်။

"ဟင်!..."

သူမတက်မည့် ရှေ့မှာ လူရိပ်တွေ ။

မော့ကြည့်လိုက်တော့ ခုန ကျောင်းသားတွေပဲဖြစ်ကာ လျှောက်ကားထိပ်တစ်ပြင်လုံးမှာ လူဖြန့်ပြီး ရပ်နေကြ၏။

ကျောခိုင်းထားရင်း စကားတွေ ပြောနေကြသော်လည်း တမင်ထုပ်လိုက်တာမှန်း ဖူး စိတ်က အလိုလိုသိ၏။ ဒါပေမယ့် ဘာမှ မပြောရဲဘဲ ခေါင်းငုံ့ပစ်မိကာ လူနည်းနည်းကဲ့သည့်နေရာကို ရွေးလိုက်မိသည်။

ဖူး ခြေလှမ်းရွေ့လိုက်တိုင်း လူရိပ်တွေက မသိမသာ ပူးကပ်သွားပြီး ဝိတ်ထားပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။

ဖူး ရင်တွေတုန်လာကာ ဒေါသလား .. ငိုချင်တာလား မသိဘဲ အစ်ယောက်တည်း ကယ်သူမဲ့နေ၏။

"မင်းကလည်း အတန်းဝင်ရတော့မှာကို သွားမယ်လေကွာ .."

"သွားမှာပေါ့ကွ .. ခြေထောက်တွေက ရွေ့လိုက် မရသေးတာ၊ နေပါဦး"

"ဒါဆိုလည်း ဒီဘက် နည်းနည်းတိုးနေပါ"

"အေးလေ .. လမ်းမလွတ်ဘူး၊ ဒီဘက်ကို တိုး"

ဖူး ခြေလှမ်းရွေ့လိုက်တာနှင့် ဝိတ်ထားကြသဖြင့် ထုပ်ဆီးတိုးနေသည့်နယ် ။ ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်အတူ နောက်ပြန်လှည့်ဖို့ ပြင်လိုက်ကာမှ...

"နင်တို့က ဖယ်လိုက်ကြလေ.. နောက်မှာ သူများ သွားစရာ မရှိတော့ဘူး"

ကမာ အသံလေးကို ကြားလိုက်ရ၏။

ဖူး ဝမ်းသာအားရ မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

“လာလေ .. ဖူး ..”

ကမာ ကိုယ်လေး တစောင်းဝင်တိုးလိုက်ကာမှ ယောက်ျားလေးတွေက ခုမှ သိတာလိုလို ပြူးပြဲလှည့်ကြည့်ပြီး ဖယ်ပေးကြ၏။

ဖူး လက်လေးတစ်ဖက်ကို လှေကားထိပ်ကနေ လှမ်းဆွဲခေါ်ပြီးမှ ကမာ က အတည်လိုလို ရွံ့တာလိုလိုနှင့် ...

“လမ်းဖယ်ကြပါလို့ အော်ပြောရတယ် ဖူး ရဲ့ .. လူတွေက အာရုံတွေ အရမ်းများလာရင် မမြင်ကြ .. မကြားကြတော့ဘူး၊ ပြောရရင် ကန်းကုန်ကြတာပေါ့နော်”

“ဟာ .. ကြည့်စမ်း”

နောက်မှာ အသံတွေ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကျန်ရစ်၏။

ကမာ ကိုင်ထားသည့်လက်ပေါ်ကနေ ထပ်ဆုပ်ကိုင်ထားမိရုံ ဖူး ရဲ့ပုံစံလေးက အားကိုးတကြီး ဖက်တွယ်ထားသော ကလေးငယ်တယောက်လို-၊

ဖူး လည်း ကလေးတွေက မဟုတ်ပေမယ့် ..၊

အခန်း (၅)

“ကမာ ..”

ခေါ်သံက ရင်းနှီးနေတာမို့ ဘေးရောက်လာသည့်လူကို လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ချိန်း ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဒီနေ့ နောက်ကျတယ်နော်”

“အင်း .. မေမေ သိပ်နေမကောင်းတာနဲ့လေ .. အောင် မပါဘူးလား”

“မပါရင် ကိုယ် လာခွင့်မရှိဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ချိန်း ရဲ့ .. အောင် မပါဘဲ ဒီလမ်းထဲထိ တစ်ယောက်တည်း ရောက်နေတာ အံ့သြလို့ပါ”

ကမာ က မိုးခွဲလေးတွေ ကျလာတာကို မော့ကြည့်ပြီး အိတ်ထဲက ထီးထုတ်ယူလိုက်သည်။ ဖွင့်မလို့ ပြင်ပြီးမှ ဒီတိုင်း ကိုင်ထား၍ ...

“သင်တန်း လာစုံစမ်းတာလား”

“ဟင် .. ဘာသင်တန်းလဲ”

“ရှေ့က လမ်းထိပ်မှာလေ .. မမြင်ခဲ့ဘူးလား”

“မမြင်ခဲ့ပါဘူး .. ဒီလမ်းထဲမှာ ကိုယ် တခြားစိတ်ဝင်စားစရာ ဘာမှမရှိဘူး”

ကမာ က ဖျတ်ခနဲ မောကြည့်သည်။ ချိန်း က ငဲ့ကြည့်ရင်း ပြီး ပြကာ ..

“မင်းဆီကို လာတာဆိုရင် ဘာဖြစ်သွားနိုင်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး - နည်းနည်း အံ့သြသွားတာပဲ ရှိတယ်၊ ကား ရော မပါဘူးလား”

ချိန်း က ပြီးလိုက်ပြီး ဘောင်းဘီအိတ်တွေထဲ လက်နှစ်ဖက် ထည့် သည်။

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်က အပြစ်ထောက်စရာ ဖြစ်မှာတွေ ကိုယ်က ကြိုတွက်မိတယ် .. အဲဒါကြောင့် တမင် ထားခဲ့တယ်”

“ဪ - လမ်းကြောင်းရှင်းတဲ့နည်းတွေလည်း ကျွမ်းသားပဲနော်”

“အဟွန်း - ခြင်တစ်ကောင်ကို မပိုင်ဘဲ ရိုက်လိုက်ရင် ပြဿနာ မရှိပေမယ့် ကိုယ် မြတ်နိုးနေတဲ့ပန်းကို ခူးယူနိုင်ဖို့ဆိုရင် မပိုင်လို့ ဘယ်ရမလဲ၊ ဥပမာ - ဘယ်လိုအခက်အခဲတွေကို ကျော်လွှားရမလဲ၊ ဘာတွေ ဘာတွေ ဖြစ်နိုင်မလဲ၊ ပန်းကို ခူးနိုင်ပေမယ့် ကိုယ့်လက်ထဲကို မကြွေမကျ မပျက်မစီးဘဲ ပါလာအောင် ဘယ်လို ..”

“တော်ပါပြီ ချိန်း ရယ်.. ချိန်း တို့ ယောက်ျားလေးတွေက တစ်ခုခု ဆိုရင် အရှောင်အလွှဲ သိပ်ကောင်းကြတာပဲ၊ လာရင်းကိစ္စ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပါ - အခု ဘယ်ဆက်သွားမှာလဲ”

ကားမှတ်တိုင်နားနီးလာတော့ ကမာ ခြေလှမ်းတွေကို နှေးချပန် လိုက်သည်။ အတူတူ ဆက်မသွားချင်သည့်သဘောမှန်း ချိန်း က နား လည်ကာ ..

“အရှောင်အလွှဲကောင်းတာက ကိုယ် မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်”

ကမာ က ဖျတ်ခနဲ မောကြည့်သည်။ ပြီးတော့ မိုးပွဲတွေ မရပ်သေး

တာကို အာရုံရောက်သွားသလို ထီးကို ခေါင်းပေါ်တင်၍ ခြေလှမ်း မြန် လိုက်၏။

“ထီးဖွင့်ဆောင်းလေ - ကိုယ် လိုက်ကပ်မဆောင်းပါဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူး.. မှတ်တိုင်ရောက်ရင် လူတွေကပ်နေတော့ ပြန် စိတ်ရှော့ပလေ”

“ဒါပေမယ့် မိုးဖွားက စိပ်လာပြီ .. ဆောင်းလိုက်ပါ”

“ဟင့်အင်း -”

ချိန်း က ကမာ မျက်နှာလေးကိုပဲ စိုက်ကြည့်နေသဖြင့် မှတ်တိုင် တ လူတချို့ သတိထားမိသွားကြ၏။ ဂျင်းဘောင်းဘီရှည်၊ ကြည့်ပြာ ရောင်ရှပ်လက်ရှည်နှင့် နက်ပြာနှင့် အပြာကွက်ရောသော ချိုင်းပြတ် ခါးတို အပေါ်ထပ်က ပါသေးသည်။

ဖြူဝင်းနေသည့် မျက်နှာချောချောနှင့် ချိန်း ဝံ့က လူ သတိထားမိ ချင်ဖွယ် ဖြစ်၏။ ပြီးတော့ တိုက်ဆိုင်စွာ ကမာ ဝတ်ထားသည်ကလည်း ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် စပို့ရှပ် အပြာစင်းလေး ဖြစ်နေသည်။ အဖြူနှင့်အပြာ အသီးအလုံးလေးတွေပါသည့် ဆွဲကြိုးအရှည်နှင့် နားမှာ အဖြာရောင် ပန်းပွင့်လေး ကပ်ပန်ထားသေးသည်။

လက်ကောက်တွေကအစ အရှောင်အသွေးတူကာ ဖန်စီတွေ ဝတ် ထားပေမယ့် ကမာ တစ်ကိုယ်လုံး လင်းလက် တောက်ပနေ၏။

နှစ်ယောက်စလုံး လိုက်ဖက်ညီစွာ ရှိနေကြသဖြင့် ကားစောင့်နေသူ တွေအကြည့်က လမ်းကို မဟုတ်ဘဲ သူတို့ဆီမှာ ဖြစ်လာကြသည်။

ကမာ မျက်နှာလေးတော့ ပျက်ချင်ချင်ပါ။ ဒါပေမယ့် ဂရုမစိုက် တတ်အောင် လေ့ကျင့်ထားပြီးသည့်စိတ်က မျက်နှာကို ပြေပြစ်ခြင်း အတိုင်း ရှိနေစေခဲ့၏။ ထိုစဉ် ကားရောက်လာသဖြင့် -

“သွားတော့မယ်”

“သွားမယ်လေ”

နှုတ်ဆက်လိုက်တာကို ခေါင်းညိတ်ပြီး ချိန်း က အတူတူ လိုက်
တတ်သည်။ ဒီတိုင်းဖြစ်မှာပဲဆိုတာ ကမာ တွက်မိသည်။

ရည်းစားစကားပြောဖို့ ကြိုးစားနေသူ၏ပုံစံကို အကဲမခတ်မီရ
လောက်အောင် ကိုယ် မတုံးဘူးဆိုတာ ချိန်း ကလည်း သိနေပုံပါ။

ညနေခင်းမှာ ကားကကျပ်တော့ ဘတ်စ်ကားစီးမ မရှိသည့်လူက
ဟိုရှောင်ဒီရှောင်နှင့် အဝင်ဝမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး ကမာ အတင်းတိုးဝင်
သွားသဖြင့် ချိန်း နဲ့ အလှမ်းကွာသွား၏။

ထိုစဉ် မိုးတွေ မြည်သံပေး၍ သည်းသည်းမည်းမည်း ရွာချလာ
သည်။ ထီးဖွင့်ကြ တန်းစီကြနှင့် ကားအတက်အဆင်းမှာ ပိုကြာသွား
၏။ ချိန်း နဲ့ ကမာ ကားပေါ်ကဆင်းခါနီးကျမှ ပြန်ဆုံဖြစ်ကာ ...

“ထီး ကိုယ့်ကို ပေး ..”

“ရ ...”

ငြင်းမလို့ ပါးစပ်ပြင်နေတုန်း ထီးကိုဆွဲယူလိုက်ကာ သူ အရင်
ဆင်းသည်။ ဟန်တစ်လုံးပန်တစ်လုံးနဲ့ ယူသွားပြီး တကယ်ဖွင့်တော့
လည်း ထီးဖွင့်ခြင်းက တော်တော်နှင့် မဆောင်မြင် ...။

“လေလာတဲ့ဘက်ကို လှည့်ပေးလိုက် ချိန်း ..”

“ကဲ .. ဆင်းပါဗျာ .. နောက်မှာ လူတွေဆင်းဖို့ အများကြီး ရှိသေး
တယ်”

စပယ်ယာ၏ စိတ်မရှည်သံအဆုံးမှာ ကမာ လှေကားတစ်ထစ်ကို
ဆင်းရပ်လိုက်ရသည်။ ထိုစဉ် နောက်က ဘယ်လိုတိုးတိုက်ပစ်လိုက်မှန်း
မသိဘဲ ခြေခိုင်နိုင်မရပ်လိုက်ရတဲ့ အောက်ထိ ခုန်ဆင်းချလိုက်သလို
ဖြစ်သွား၏။

“အား ..”

ထီးဖွင့်နေသည့် ချိန်း ရဲ့ပခုံးကို အရှိန်နှင့် သိမ်းကျွမ်းဖက်လိုက်
သည်။ အားလုံးထဲမှ အာမေဒိုက်သံတွေ ထွက်လာကြစဉ် ထီးတစ်ဖက်

နှင့် ချိန်း နဲ့ ကမာ ဒယ်မီးဒယ်င်တွေ ဖြစ်လို့ ကောင်းတုန်း ...။

“ဆောရီး ချိန်း ရယ် .. နောက်က တွန်းလိုက်လို့”

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ထိန်းဖက်ထားမိကြသည့်ပုံစံနှင့်
မိုးရေတွေလည်း စိုကုန်ကြ၏။

“ခဏလေး .. ခဏလေး ရပြီ ..”

ချိန်း က ကမာ့ ပခုံးလေးကို ရင်ခွင်နဲ့ဆွဲကပ်ထားကာ ထီးဖွင့်
လိုက်သဖြင့် ကမာ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ အဖက်ခံထားရသလို ဖြစ်သွား၏။

သွားပြီး... ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကိုယ့်ကိုသိတဲ့ တစ်ယောက်ယောက်
များ ရှိနေရင် ...

“လာ .. သွားမယ်”

ချိန်း လည်း ကားမထွက်သေးခင် ကမာ့ ပခုံးလေးကိုဖက်၍ ချက်
ချင်းထွက်၏။ နှစ်ယောက်စလုံး ပလက်ဖောင်းပေါ် ရောက်ကြကာမှ...

“ဆောရီးနော် .. ရော့ ..”

ဖက်ထားသည့်လက်ကို ဖြုတ်၍ ကမာ့ လက်ထဲကို ထီးထည့်ပေး
သည်။ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးလည်း နီမြန်းနေကာ ...

“သွားတော့မယ်”

“ချိန်း ..”

ချိန်း က ထီးပြင်ရောက်သွားပြီမို့ ကမာ က ထီးမိုးပေးလိုက်ပြီး
အနားတိုးကာ ...

“ဆိုင်ရှေ့ထိ လိုက်ခဲ့တော့လေ .. ကားလည်း မပါဘဲ ဒီထီး ယူ
သွားပေါ့”

စေတနာက ရှေ့ရောက်သွားပေမယ့် မျက်လုံးချင်းဆုံတော့လည်း
မျက်လွှာချပစ်မိသည်။ ပြီးတော့ လက်တစ်ဖက်နှင့် ရေစိုနေသည့်

ဆံပင်တွေကို ဖွပ်မိလိုက် .. ဆွဲချမိလိုက်နှင့် ...

“ဆိုင်ထိ လိုက်တာကို မင်း မကြိုက်ဘူးမို့လား၊ ရပါ့မယ် .. စို

“အို - မဟုတ်ဘူးလေ .. ဆက်သွားစရာရှိသေးတယ်မို့လား ..
အခု သွားလိမ့်မယ်”

“မရှိပါဘူး .. ကိုယ် မင်းဆီကို လာတာ”

“ဟင်! ..”

မျက်လုံးချင်းဆုံသွားလျှင် ကမာ မျက်နှာလွှဲမပစ်ခင် ထီးကိုင်ထား
သည့်လက်လေးကို ချိန်း က ထပ်ဆုပ်ကိုင်လိုက်ကာ ..

“မသိချင်ပေဘင် ဆောင်မနေပါနဲ့ကွာ .. ကိုယ် မင်းကို ဘယ်
လောက်ထိ ..”

“ချိန်း ..”

ကမန်းတတန်း ဖြတ်ခေါ်လိုက်မိတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာဖြစ်
သွားမှန်းတောင် မသိ .. ထိုစဉ် မိုးတွေ သည်းမည်းစွာ အားကောင်းလာ
ကာ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးပါ မှုန်ဝါးသွား၏။

ချိန်း က ကမာ လက်ခံကလေးကနေ လက်ကောက်ဝတ်လေး
ကိုပါ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး နဖူးအေးဖို့ မျက်နှာတိုးကာပ်၍ ..

“အရမ်းချစ်တယ်”

ကြည့်စမ်း ..

ရည်းစားစကားပြောတာ မိုးတွေသည်းနေတဲ့လမ်းပေါ်မှာ ..

ကမာ ပြုံးလိုက်မိကာ ကျောပြင်မှာ ရေတွေစိမ့်နေပြီမို့ ထီးကို
ပို၍ နှိပ်ချလိုက်ရသည်။ ချိန်း က မိုးသံကို ထွင်းဖောက်လာအောင်
နားနားမှားမှားပြောတော့ ထီးကိုင်ထားသည့်လက်တို့သာ ခြားနားနေ
ခဲ့ပြီး ခုတ်ဘတ်ချင်းက ထိကပ်တော့မတတ် ..

“ဘယ်သူမှ မမြင်တော့ဘူး တွေ့လား .. ဖျော်စရာကြီး”

“ချိန်း နော် ..”

သူ့မျက်နှာက ပါးပြင်လေးနားမှာ ရေစိမ့်သဖြင့် ကမာ အတင်း

အခု ပန်းတွေ ကျုံ့နေမိ၏။ ဘေးကနေ အပြေးတစ်ပိုင်း ဖြတ်ကပ်
သွားတဲ့သူတွေ ရှိပေမယ့် လေတိုက်ရာနောက်ကို ထီးပါမသွားအောင်
ချိန်းကြာ သုတ်သုတ်လျှောက်ကြနှင့် ကိုယ့်စောနဲ့ကိုယ် ..။

အမြဲတမ်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို ထည့်တွက် ဆင်ခြင်နေရသမျှ မိုးရဲ့
အကူအညီကြောင့် ချိန်း တို့ လမ်းမကြီးဘေးမှာ ရင်ခုန်သံတွေနဲ့ အပျော်
ထွန်းစွာ ရသွား၏။

“သွားရအောင် ချိန်း ..”

“ဧကနေပါဦး”

“ဟင်အင်း ..”

“မိုးတွေ ရွှံ့နေပြီပဲကွာ .. ဘာမှ မထူးတော့ပါဘူး၊ ခုန ကိုယ်ပြော
လိုက်တာ ကြားတယ်မို့လား ..”

“မကြားဘူး”

“ဟွန်း ..”

ချိန်း က ရယ်လိုက်ပြီး ..

“ကြားတယ်ဆိုရင် အေးအေး ပြန်သွားမလို့ပါ၊ မကြားဘူးဆိုတော့
ထပ်ပြောရဦးမှာပေါ့”

“ဟင် ..”

“ဒီမှာ .. မင်းကို အရမ်းချစ် ..”

“ချိန်း ..”

ကမာ လန့်ဖျန်ကာ ချိန်း အင်္ကျီလက်မောင်းကို အတင်းဆွဲလုပ်
ပစ်မိသည်။ ပါးစပ်ကြီးခြင်အော်ရင်း မျက်နှာမော့ထားရကနေ ချိန်း က
စပ်ဖြဲဖြဲနှင့် ..

“ဘာလဲ .. မကြားဘူးဆို ..”

“ချိန်း နော် .. သတိမထားမိတဲ့သူတွေ ထားမိကုန်အောင် ဘယ်လို
ဖြစ်နေတာလဲ ..”

"မင်းကို အရမ်းချစ်နေတာတွေ ဒီနေ့ ဖွင့်မပြောရရင် ဘယ်ဘက် ရင်ဆုံမှာ မီးထတောက်နိုင်တယ်"

"သေလိုက်ပါလား .."

ယိမ်းယိုင်လွင့်ပါသွားချင်နေသည့် ထီးကို ထိန်းကိုင်နေရင်း သူ ထပ်ဆုပ်ထားသဖြင့် ကမာ လက်ကလေး နာကျင်နေမှာကို သတိထားမိ ကာ ...

"လက်ကို အရင်ဖယ် .."

ဆိုပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် ဖယ်ချပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သွေးခြည်ည သလို နီရဲနေသည့် လက်ဖဝါးလေးကို တစ်ဖက်နဲ့ ပြန်ဆုပ်ထားလိုက် ရင်း ...

"နှစ်နှစ်တောင် ရှိပြီကွာ .. မသိချင်ယောင် ဆောင်နေဦးမှာလား"

"သွားမယ် .."

"ကမာ .."

ကမာ က အတင်းလှည့်ထွက်သွားတော့ ချိန်း က ဘေးမှာ ပခုံး ချင်းထပ်လျက် ကပ်ပါလာကာ ...

"စဉ်းစားပေးနော် .. မနက်ဖြန် ကျောင်းမှာ စောင့်နေမယ်"

သူ ဒီတိုင်း ပြေးထွက်သွားတော့လည်း ကမာ သမင်လည်ပြန် လိုက်ကြည့်မိပြန်သည်။ မိုးရေထဲမှာ ပျောက်ကွယ်သွားသဖြင့် ဘယ် ဘက်ကို ဘယ်လိုထွက်သွားလိုက်မှန်းတောင် ကြည့်လို့မရတော့ပေ ...။

မနက်ဖြန်ဖြစ်ဖြစ် .. ဘယ်အချိန်ဖြစ်ဖြစ် ရှင်ဟာ ကျွန်မအတွက် မစဉ်းစားသင့်တဲ့လူပဲ ချိန်း ...။

အခန်း (၆)

"ကား ယူမသွားဘဲနဲ့ ဘာလဲ .. ကလေးတွေလို မိုးရေထဲမှာ ဘောလုံးကန်လာတာလား"

အလုပ်သွားခါနီး သားဖြစ်သူကို လူမမာဝင်မေးသည့် ဒက်ဒို မျက်နှာက မတည်မပြုံးနှင့် အကောင်းပြောသလိုလို ရွဲ့တာလိုလို ...။

"အဲဒါ ရှင့်သားက သင်တန်းသွားပါမယ် အတင်းလုပ်နေတာ"

"ညနေဆို မိုးရွာတတ်တာ မသိဘူးလား၊ သင်တန်းက ခုမှ ဘာ အရေးကြီးနေတာလဲ"

လင်မယားနှစ်ယောက် မေးဖြေနေကြပြီး မျက်လုံးတွေက ချိန်း မျက်နှာပေါ်မှာပဲ ဖြစ်ကာ ...

"ပြောစမ်းပါဦး .. မိုးရေထဲမှာ သွားလာဖြစ်ခဲ့ရတဲ့အကြောင်း .."

ဆွဲထားသည့်အိတ်ကို စားပွဲပေါ်မှာတင်၍ ဘေးမှာ ထိုင်လိုက် တဲ့အထိ ဒက်ဒို စကားလုံးတွေထဲမှာ စိုးရိမ်တာ သိပ်မပါသေးဘူးထင် သည်။

တစ်ခါတလေ လမ်းလျှောက်သွားချင်လို့ပေါ့ ဒက်ဒီ၊ ဟိုနားနားသွားရင်းနဲ့ ဝေးဝေးလံလံ ရောက်သွားတာရော မဖြစ်ရတော့တာ...

ဦးထွန်းထွန်း က သွားတွေပေါ်အောင် ရယ်လိုက်ပြီး ခေါင်းညှိခဲ့သည်။

“ဟိုနားနားနားဖြစ်ဖြစ် .. ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံးကိုပဲ ပတ်နေနေကွာ မိုးရွာလာရင် မိုးမစိုအောင် ဝင်ခိုနေလို့ မရဘူးလား”

အိပ်ရာထက်မှာ ခပ်လျော့လျော့မိုနေရင်း ချိန်း မျက်နှာက မှုတ်ကုတ်ကုတ် ...

“ဆိုင် တစ်ဆိုင်ဆိုင်ဆိုလည်း ဖြစ်တယ်၊ ပလာဇာ မားကက် အင်တာနက်ဆိုင် လမ်းဘေးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေလည်း ပေါ်မှ ပေါ်၊ နောက်ဆုံး ကွမ်းယာဆိုင် ခေါင်မိုးစွန်းလေးမှာဖြစ်ဖြစ် ..”

“ခေါင်မိုးစွန်းလောက်ကို စာမဖွဲ့နဲ့ ဒက်ဒီ၊ အဲဒီနေ့က မိုးက တံခါးဖွင့်ထားမိတဲ့အိမ်တွေဆို အိမ်ထဲမှာတောင် တစ်အိမ်လုံး ရွှံ့တာ လမ်းဘေးအနိမ့်ပိုင်းက တိုက်တွေလည်း ရေတွေ ဝင်တာပဲ၊ လေရော မိုးရော ကြီးမိုတာ ဒက်ဒီ သိရက်သားနဲ့”

“အဲဒီအချိန်မှာ မင်း မျက်စိအောက်မှာ ရှိနေပေမယ့် ငါ့သား လေး မိုးလုံလေလုံတစ်နေရာမှာ ရှိနေမှာပဲလို့ ဒက်ဒီတို့က ထွက်ထား တား ကားမပါလို့ မိုးခိုစရာ မလုံခြုံလို့ ဘာဖြစ်ဖြစ် အိမ်ကို ဖုန်းလှမ်း ဆက်လိုက်လို့ မရဘူးလား”

“ဖုန်းမှ ပါမသွားတာ”

“လူတိုင်း ဟန်းဖုန်းကိုင်ကြတာမှ မဟုတ်ဘဲကွ .. မြို့လယ်ခေါင် မှာ ဖုန်းဆက်လို့ မရတဲ့နေရာ မရှိပါဘူး”

“ဒက်ဒီက ကျွန်တော် ဘယ်ရောက်နေတယ်ထင်လို့ လှည့်ပတ် မေးနေတာလဲ”

“ငါ့သား ဘယ်ရောက်နေတာကို ဒက်ဒီ စိတ်မဝင်စားပါဘူး။ ဆိုလိုက်ယ်ကိုယ် မိုးမိမခံနိုင်တာ သိရက်နဲ့ ဒီလောက်ထိ တစ်ညနေ ဆုံး ရေစိုနဲ့နေခဲ့တာကို သိချင်တာ .. ဘာကိစ္စတွေ အရေးကြီးနေ သလဲ..”

ချိန်း မျက်နှာ ငုံ့သလို လွှဲသလိုနှင့် ဆဲပင်သပ်မိသည်။ မိဘနှစ်ပါး ၏ မျက်စိအောက်မှာ အပြစ်ပြုမိထားသူအဖြစ် ရှိနေရသည့်ဒုက္ခက ဘာကယ်ကို အိလည်လည် ...။

“မိုးနည်းနည်းမိတာတောင် ဖျားတတ်တဲ့ဟာ”

“ငယ်ငယ်တုန်းကပါ မာမီရာ - ကျွန်တော် ကလေးမှ မဟုတ် တော့တာ”

“ဟုတ်ပ - မှန်လိုက်တာ မာမီသားရာ .. အဲဒါကြောင့် မင်းကိုယ် မင်း သိပြီဆိုတော့ ကျောင်းလည်းပြီးတော့မှမယ် .. အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ..”

“နေဦး လတ် .. အိမ်ထောင်ရေးဆိုရင်တော့ မင်း ငါ့ကို ဦးစား ပေးရလိမ့်မယ်”

“ဟင် .. ဘာကိုလဲ”

ဦးထွန်းထွန်း က သူ့ကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည့် ချိန်း မျက်နှာထက် ကို မျက်လုံးဝေးပြီးမှ ဒေါ်မိမိလတ် ဆီ ပြန်လှည့်၍ ...

“ငါ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က သူ့သမီးနဲ့ သားကို ကမ်းလှမ်းထား တယ်”

“ဟာ!... ဒက်ဒီ”

“ဘယ်လို - ရှင်မိတ်ဆွေ .. ဟုတ်လား”

နှစ်သံ ထွက်လာတော့ ဦးထွန်းထွန်း က နှစ်ယောက်စလုံးကို ရေကြည့်၍ ...

“ဟုတ်တယ် .. ငါ့ရဲ့ အကျိုးတူလုပ်ငန်းရှင်ယောက်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဟိုတုန်းကတော့ ငါတို့က သူနဲ့ မကင်းရာမကင်းကြောင်း အနီအဖြာဖြာ

www.burmeseclassic.com

ခဲ့ရတာ၊ သူ့အကူအညီနဲ့ အများကြီး အကျိုးရှိခဲ့တယ်။ စိတ်ရင်းကောင်းပြီး ပြောခဲ့မိတ်တဲ့သူပါ။”

“ဒက်ဒီ .. ဒက်ဒီအပေါ် ကျေးဇူးရှိခဲ့ဖူးတာနဲ့တော့ ..”

“ချိန်း ..”

ဦးထွန်းထွန်း က မျက်မှောင်ကုတ်သွားလျက် ...

“ကျေးဇူးရှိခဲ့ဖူးတဲ့သူအဖြစ် ဒက်ဒီ ညွှန်းပြနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒက်ဒီတို့ လေးစားခဲ့တဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြောပြတာ။”

“ဘယ်သူများလဲ ကိုထွန်း .. သမီးရှင်ဘက်က စပြောတယ်ဆိုတာတည်းက ရှင်တို့ ဘယ်လောက်ထိ ရင်းနှီးပွင့်လင်းနေကြသလဲဆိုတာလတ် တွက်မိပါတယ်။ အဲဒီလူကို လတ် မသိရဘူးလား။”

“ဟုတ်တယ် .. ငါတို့ တအား ရင်းနှီးပေမယ့် မင်းနဲ့ ဆုံဖြစ်တဲ့အထိ မကြုံခဲ့ဘူးထင်တယ်။ နောက်တော့ တွေ့ကြရမှာပေါ့ကွာ။ လောလောဆယ် မင့်သားကို သတိပေးချင်တာ။”

ချိန်း ဘက်ကို ပြန်လှည့်လိုက်သည်နှင့် ခေါင်းခါနေသည့်မျက်နှာက ပလုတ်တုတ်မျက်နှာထက် ပိုသွက်နေ၏။

“ဒါတော့ မခိုက်ဘူး ဒက်ဒီရာ .. လူကြီးချင်း ရင်းနှီးတာနဲ့ပဲ ဘာမှမသိတဲ့လူငယ်နှစ်ယောက်ကို ပေးစားတာ တကယ် ရက်စက်တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ နီးပဲ။”

“နီးလို့ မရဘူး။”

ဦးထွန်းထွန်း က ယတိပြတ်ပြောပြီး နေရာမှ ထရပ်သည်။

“ဟိုကိုလည်း စကားတွေဘာတွေ လွန်ထားလို့ မဟုတ်ဘူး၊ ပေးတဲ့ ပေးစားမှာမျိုးလည်း မဟုတ်သေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်း ရည်းစားစထားရဘူး။”

“ဟား! ..”

ချိန်း မျက်နှာ မဲ့စွဲ စုတ်သပ်ခြင်းတွေ ခံလျက် ...

“တကယ် ဆုံးဖြတ်ရဖို့ ရှိလာတဲ့အခါ မင်းနဲ့ ဒက်ဒီတို့ အဆင်မပြေတာတွေ မဖြစ်ရအောင် ကြိုသတိပေးထားတာ။”

ဦးထွန်းထွန်း ထွက်သွားတော့ ဒေါ်မိမိလတ် မျက်မှောင်ကုတ်၍ တွေးနေဆဲမို့ ချိန်း ပြစ်ပျက်နေတာတွေကို သတိမထားမိ ...။

ခေါင်းထဲမှာ ဦးထွန်းထွန်း ပြောသည့်လူက ဘယ်လောက်ချမ်းသာလို့လဲဆိုတာအပြင် သူ့သမီးက ဘယ်လောက်တော်လို့လဲဆိုသည့် မေးခွန်းတွေလည်း ဖြစ်နေသည်။

ချိန်း ကတော့ ကမာ နဲ့သာ လက်ထပ်ပေါင်းဖက်နိုင်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲလို့ မျက်လုံးစုံမှိတ် တွေးနေခဲ့လျက် ...။

ကိုယ်ချစ်တာ ကိုယ်ယူကြေး ...။

အခန်း (၇)

ကန်တင်းမှာ သုံးယောက်တိုင်ကြတော့ သူတို့မျက်နှာတွေ တစ်
ချိပ်ပါလားလို့ အောင် ချက်ချင်း ချိပ်မိသည်။ ချိန်း ပုံစံက တစ်ခုံတစ်ရာ
ကိုပဲ ဦးတည်ပြောချင်နေတာမျိုးဖြစ်ကာ ကမာ က မျက်နှာလေး ပျက်
သွားသလိုဖြစ်လိုက်... ဘာမှမဟုတ်တော့သလို ပြောဆိုမပျက်ရှိနေလျက်...

“အတန်းချိန်နီးပြီ .. ငါ သွားတော့မယ်ဟာ”

ကမာ နာရီလေးကြည့်ပြီး ထရပ်လိုက်ကာမှ ချိန်း ပျာပျာသလို
ဖြစ်ကာ မမျှနိုင်၊ မအောင့်နိုင် ..

“လိုပါသေးတယ် ကမာ .. ခဏနေပါဦး”

“ဟုတ်တယ် .. ဒါပေမယ့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က အတန်း
ထဲမှာ သူငယ်ချင်း သိပ်မရှိဘူး၊ သူက တို့ကိုပဲ မျှော်နေတာ ..”

“သူငယ်ချင်းမရှိတော့လည်း ရှိတဲ့လူနဲ့ ပြောဆိုနေမှာပေါ့၊ မင်း
တစ်ယောက်တည်းရှိတာမှ မဟုတ်တာ”

တကယ့်ကို ကိုယ်တစ်ယောက်ပဲ ခေါ်ပြောမယ့်သူ ရှိတာပါလို့
ပြောလိုက်လျှင် ယုံမည်မထင် .. ကမာ ပြန်မထိုင်တာနှင့် သုံးယောက်
စလုံး ထထွက်လာခဲ့ကြကာ ..

“ကိုယ် ကျောင်း သုံးရက်ပျက်သွားတာ မင်း ပျော်နေလား ကမာ”

ကမာ က သူ့ကိုကြည့်ပြီးမှ အောင့် ဆီရောက်ကာ ဘာမှမပြောဘဲ
မျက်နှာငုံ့ပစ်၏။ အောင် ကလည်း သူ မသိသေးသည့်ကိစ္စပေမယ့်
အရှိန်၏ သက်ရောက်မှုကို နားလည်လိုက်ကာ မသိမသာ နောက်ချိန်နေ
လိုက်၏။ ကမာ ခေါင်းခါပြီး ဘာပြောနေမှန်း မသိဘဲ သိပ်မကြာခင်မှာ
မိ အတန်းတက်သွားသည်။

“မင်းတို့က ဘယ်တုန်းက ဘယ်လိုတွေ ချိတ်မိတွယ်မိကုန်တာလဲ”

နဖူးပွတ်ရင်း မအိမလည် ကျန်ရစ်သူကို မေးမိသည်။ ချိန်း က
ကမာ ထွက်သွားတဲ့ဆီ လှမ်းကြည့်ရင်း ..

“ငါကတော့ ချိတ်မိတွယ်မိရုံမကတော့ဘူး အချစ်ဆိပ်တက်နေ
ပြီ၊ ဖြေသေး အချိန်မီမရရင် ဂေါက်သွားနိုင်တယ်”

“သိတယ် .. မင်းမျက်နှာကြီး မြင်ကစည်းက၊ မင်း ဖွင့်ပြောလိုက်
ပြီလား .. ဘယ်တုန်းကလဲ”

ချိန်း က ချက်ချင်း မချိမချင်မျက်နှာဖြစ်သွားကာ ရင်ထဲကအကြောင်း
တွေ ပြောမကုန်ဖြစ်လျက် လေလည်းရောကာ မိုးလည်း ပါ၏။

အားကျသွားသလိုဖြစ်လိုက် တအံ့တဩ အထင်တကြီးဖြစ်သွား
ထိုက်နှင့် အောင် မျက်ခုံးတွေပင့်နေရင်း နားထောင်ကာ ပြီးတော့မှပဲ
ထိုမျက်ခုံး နေရာကျလေသည်။

“ဒါကြောင့် မင်း အရေးပေါ် ပြေးရမလို ဖြစ်သွားတာကိုး .. အံ့
ရာကွာ ..”

“ဟွန်း ..”

ချိန်း ရယ်နေတာကို အနားက ဖြတ်သွားသည့်ကောင်မလေး နှစ်
ယောက် မျက်တောင်မခတ် ကြည့်သွားကြ၏။ လွန်သွားတော့ ရယ်သံ
လေးတွေ ထွက်လာကာ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး ဘာတွေ ပြောကြ
သည် မသိ ...။

ပန်းနုရောင် နှစ်အင်္ကျီလက်တို၊ အနက်နှင့် ဆင်ဆင်တူသော နီညို
ရောင်ကွက်စိပ်ပုဆိုးနှင့် ချိန်း သည် နီမြန်းသည့်နှုတ်ခမ်းတွေကြောင့်
မျက်နှာချောချောက ထင်းနေသည်။

အရပ်မြင့်သလောက် လမ်းလျှောက်ပုံက ဆွဲဆောင်မှု ရှိနေ၏။
ကိုယ့်လူကို ပြန်ကြည့်မိရင်း အောင် သက်ပြင်းရှိက်မိသည်။ ချိန်း
ကို ကမာ ပြန်ချစ်သွားမယ်ဆိုလည်း အပြစ်မဆိုသာပါ။

တမာ ကိုမှ ချိန်း က ခွဲလမ်းပါသည်ဆိုတာလည်း မယုံနိုင်စရာ
မရှိ။ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ အလိုက်ဖက်ဆုံး စုံတွဲပဲလို့ ချိန်း က
ချစ်နေတာကို သိထားတဲ့တချို့ကလည်း ပြောကြသည်။

သူ့အနေနဲ့က ကမာ ကို မရိုးသားစိတ် ဖြစ်နေခဲ့ရင်တောင် ရှေး
ဆက်ကြီးစားဖို့ စိတ်ကူးတွေ မဖြစ်ခဲ့ဖူးတာမို့ ဒါကို သာဝန်တိုခြင်းဖြစ်ဖို့
မရှိ။ သူတို့နှစ်ယောက် ချစ်သူတွေဖြစ်သွားရင်တောင် ဆုံစည်းဖို့
မလွယ်ဘူးဆိုတာကတော့ ချိန်း က ချစ်နေတယ်ဆိုကတည်းက သူ
တွေ့မိနေခဲ့တဲ့အချက်တစ်ချက်။

ချိန်း လည်း အစက မတွေ့မိခဲ့ရင်တောင် ခုတော့ နားလည်နေမှာ
ပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မိဘတွေက သဘောတူဖို့ မိန်းကလေးရှိတဲ့
အကြောင်း ကြေညာလိုက်သည်ဟု ဒီမနက် ကျောင်းမှာ ဆုံမိကြကတည်း
က ချိန်း ပြောပြခဲ့သည်။ ပြောနေတုန်းကတော့ မျက်နှာမှာ heat
တက်နေတဲ့အရှိန်က မီးထတောက်တော့မယ့်အတိုင်း။ ခုကျတော့
ဘယ်လိုမျက်နှာလို့ ပြောရမှန်းတောင် မသိ။

ကမာ မျက်နှာလေး မြင်လိုက်ရတာကိုပဲ သေရကျိုးနပ်ပါပြီလို့
အော်တော့မလိုလို့။

အခန်း (၈)

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖူး။”

မေးလိုက်တော့ ခေါင်းခါပြသည်။ စာသင်နေကတည်းက ဖူး ဆို
ကနေ အသံတစ်မျိုး ထွက်ထွက်လာသလို ထင်လိုက်သဖြင့် ကမာ လှည့်
ကြည့်မိတာ ခဏခဏ။

ခုလည်း စားပွဲနဲ့ မျက်နှာ ထိမတတ် ငုံ့ချထားလျက် လက်တစ်
စက်က စာအုပ်ဖွင့်ထားသည့်ပေါ်မှာ ဘောလ်ပင်နီကိုင်လျက်ရှိကာ တစ်
စက်က ဗိုက်ကို ဖိနှိပ်ထား၏။

“ဖြစ်နေပါတယ်... ဗိုက်နာနေတာလား.. အိမ်သာသွားချင်လို့
လား၊ တို့ကို ပြောလေ”

“ဟင့်အင်း။”

ခေါင်းသာ ခါနေသည်။ လူက ကွေးကောက်လှလှ ဖြစ်နေ၏။
ဖူး ရဲ့ဆံပင်တစ်ဖက်ကို သပ်တင်ပြီး မျက်နှာကို မြင်ရအောင် ငုံ့ကြည့်မိ၏။

ရွေးတွေ ပြန်နေတာ စိုလက်နေသဖြင့် ဘာဖြစ်တာလဲဆိုတာ
ကမာ နားလည်သွား၏။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ .. ဟိုတစ်ယောက်”

မွေးက လက်တို့မေးလေမယ့် ဖူးကို ကြည့်ပုံက စောင်းချိတ်ချိတ် ဖျက်မှာပေါ့ -

“ဗိုက်နာနေတာ ထင်တယ် .. သူ မသွားရဲလို့ဖြစ်မယ် .. ငါ လိုက်ဖို့လိုက်ဦးမယ်”

“မသွားရဲတာ မဟုတ်ဘူးလေ .. မပြောရဲတော့တာ၊ ဟွန်း .. လူ ဆိုတာ အလှည့်ဆိုတာ ရှိတယ်ဟာ၊ ငါ အဲဒီလိုဖြစ်တုန်းက အနားမှာ သူငယ်ချင်းတွေမရှိလို့ သူ့ကို ခေါ်တာလေ အမလေး .. ခေါင်းခါလိုက် တာ ခါးခါးသီးပဲ၊ တော်သေးတယ် .. ထွက်ကျမကုန်ခင် သဲ တို့ ရောက် လာလို့ ..”

ဟိုဘက်ကနေ သဲ ကလည်း ငုံ့ကြည့်ကာ ..

“အဲဒီလိုလူမျိုးပေါ့ဟ .. သေရင်တောင် ဆွဲချမယ်လူ ရှိမှာမဟုတ် ဘူး၊ အသုဘဘဝ ရောက်ရင်လည်း ပို့မယ့်သူ မရှိတဲ့ မသာ ဖြစ်မှာပဲ”

“ဟဲ့ .. ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

ရှေ့တန်းကနေ လှည့်မေးကြတော့ ကမာ မဖြေဖြစ်တော့ပေ။ မွေး တို့ကတော့ တက်ညီလက်ညီ မဲ့ရွဲ့လို့ကောင်းတုန်း ..၊

“အား ..”

ကြိတ်မှိတ်လှိန်ခံရင်း ခပ်သဲ့သဲ့ထွက်လာသည့် ညည်းသံကို ထပ် ကြားရကာ ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော ကမာ မနေရက်တော့ဘဲ ဖူး လက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်၍ ..

“ထပါ ဖူး ရယ် .. ဗိုက်နာနေတာကို ဘယ်လိုလုပ် အောင့်နိုင်မှာ လဲ၊ အဲဒါ အန္တရာယ်ဖြစ်တတ်တယ် .. ထ .. ထ .. ငါ လိုက်ခဲ့မယ်”

“ဟင့်အင်း .. ရ .. တယ် ..”

ဖူး ခေါင်းခါလိုက်သော်လည်း ဘောလ်ပင်နီကိုင်ထားသည့် လက် က လက်သီးဆုပ်လေးဖြစ်သွားကာ ဘောလ်ပင်နီက စာအုပ်ပေါ်မှာ တလိန်လိန် ပြေးလွှားရင်း ကြမ်းပေါ်ကို ဒေါက်ခနဲ ခုန်ဆင်း၏။

“ကဲ .. ထပါ၊ တီချယ်ကို ငါ ပြောပါ့မယ် .. ထပါ ဖူး ရယ် ..”

“အမလေးဟယ် .. သူ အောင့်နိုင်လို့ နေမှာပေါ့၊ ထားလိုက်စမ်းပါ”

“အဲဒါပေါ့ ‘ထင်းခွေမကြုံလည်း ရေခပ်တော့ ကြုံမှာပါ’ ဆိုတာ လေ .. ချမ်းသာတိုင်းပဲ Only one နေလို့ ရသလား”

“ရချင်ရမှာပေါ့ဟ .. အနားမှာ ဘယ်သူမှ မရှိတော့လည်း ကိုယ် ဆိုတာ ကိုယ်စား ဟီး .. ဟီး ..”

ပြောချင်တာ ပြောကြပစေ ..၊ ဖူး လက်လေးကို ဆွဲထုတ်လာခဲ့မိ ၏။ လက်သီးဆုပ်လေးက ချွေးစေးတွေစိုရွှဲကာ အေးလည်း အေးနေ သည်၊ တုန်လည်း တုန်နေ၏။

ပြီးတော့ ကမာ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ကလေးလို ဖက်တွယ် ဆိုက်ခဲ့ရင်း ဖူး ငိုရှာသည်။

“သက်သာသွားပြီလား .. အိမ်သာတက်ချင်လို့ ဗိုက်အောင့်တာ မျှော့ပါ၊ ငါက နင် ပြန်ထွက်လာတဲ့အထိ ဗိုက်အောင့်နေသေးရင် အိမ် ပြန်ပို့ပေးဖို့ စဉ်းစားနေတာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကမာ ရယ် ..”

လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ ပြော၍ နဖူးမှာ ချွေးနံ့ကပ်တွယ်နေသည့် ဆံပင် ဆွဲကွက် ဖယ်ရှားရင်း ပြုံးပြသည်။ မျက်ရည်လက်ကျန်တွေက အိမ်သာ ဆံမှာ ဆက်လက်ငိုကြွေးထားခဲ့မှန်း သိသာလျက် ..

“ငါလေ .. ငါ သူတို့ခေါ်တုန်းက မလိုက်ချင်လို့ မဟုတ်ရပါဘူး ကမာ ရယ် ..”

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူသူကင်းရှင်းနေတော့ ဖူး မျက်နှာလေး မော့၍ ကားပြောဖော် ရလာ၏။

“ငါ့ကို နင်ပဲ နားလည်ပါတယ် .. နားလည်ပေးပါဟာ၊ ငါလေ .. စစ်ခန်းလုံး လူတွေထိုင်နေကြတဲ့ထဲကနေ မတ်တပ်ထရပ်လိုက်တဲ့ အချိန်မှာ မျက်နှာတွေ စုပြုံလှည့်ကြည့်လာကြမှာကို အရမ်းကြောက်

တယ်၊ ငါ့ရဲ့ကောင်းခြင်း၊ မကောင်းခြင်း ဘာဖြစ်ဖြစ် နောက်ကျောကနေ ပြောနေကြမှာကို ရှက်တယ် .."

"မျက်နှာတည့်တည့်ကြည့်ပြောနေတာတွေလည်း နင် ခံနေရတာပဲမို့လား ဖူး ရယ် .."

"ဟုတ်တယ် .. ခံနေရတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ အဲဒါကို ကြားခွင့်ရနေသေးတယ်လေ၊ နောက်ကွယ်မှာ ပြောတာကျတော့ .."

"အဲဒါကိုလည်း ကြားချင်တာပဲလား"

"ဟင့်အင်း .. ဒါပေမယ့် ကြောက်တယ်၊ ငါ မကြားရတဲ့ ငါ့အကြောင်းတွေက ငါ့ကို တစ်ခုခု ပုတ်ခတ်ရိုက်နှက်လာတော့မှာမျိုး..."

"ဖူး ရယ် .."

"ငါ လူတွေကို ကြောက်တယ်"

ပြောနေရင်း ငိုပြန်သည်။ မျက်ရည်တွေက သုတ်ပစ်ပေမယ့် ရှိနေဆဲပဲဖြစ်ကာ ...

"နင် ငါ့ကို ပစ်မထားပါနဲ့နော် .. သူတို့က ဘာပြောပြောလေ .. နော် .."

"အေးပါ ဖူး ရယ် .. ငါ စဉ်းစားနေတာက နင့်ကို ဒီလိုစိတ်တွေ ပျောက်သွားအောင် ဘယ်နည်းနဲ့ ဆွဲခေါ်ရမှန်း မသိလို့ နင့်မှာ မောင်နှမတွေဘာတွေ မရှိဘူးလား .."

"ဟင့်အင်း .."

"ဆွေမျိုးနီးစပ်ရော .."

"မရှိပါဘူး .. ရှိနေကြတာတွေလည်း အိမ်ကို ဘယ်သူမှ မလာကြဘူး"

"ပြဿနာရှိထားကြတာမျိုးလား .."

"မသိပါဘူးဟာ .. ငါ့အထင်ပြောရရင်တော့ ဒက်ဒီက အရမ်းစည်းကမ်းကြီးတယ်၊ မာနကြီးတယ်လို့ပြောရင် ပိုမှန်မယ် ထင်တယ်၊

အိမ်ကို ဘယ်သူလာတာမှ မကြိုက်ဘူး၊ ငါ ငယ်ငယ်တုန်းက စမ်းကွဲအောင်နှမ ညီအစ်မဆိုတာတွေ မကြာမကြာ ရောက်လာတာ ရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါနဲ့ ပေးမဆော့ခိုင်းဘူး၊ ငါစားတဲ့ နေရာ၊ ငါအိပ်တဲ့နေရာထိ ထိုက်စား လိုက်အိပ်တာလည်း မရဘူး၊ အဲဒါနဲ့ပဲ ကလေးပါတဲ့ဆွေမျိုးတွေကို ဒက်ဒီက လက်မခံချင်သလို ဖြစ်လာတယ်၊ နောက်လည်း မလာကြတော့ဘူး ဆိုပါတော့ဟာ .."

"နင် အဲဒါတွေကို မှတ်မိနေတယ်ပေါ့"

"ဟင့်အင်း .. ဒက်ဒီပုံစံကို ခပ်ရေးရေးပဲ မြင်နေမိတာပါ၊ ငါ့ကို ထိန်းခဲ့တဲ့ နာနီကြီးက ပြောပြတာ ..၊ သူက ဒက်ဒီအတင်း ပြောတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ကိုယ်ငါ အားငယ်နေမှန်းသိလို့ အားပေးတာမျိုးပေါ့၊ ဘာချို့ယွင်းချက်မှ မရှိဘဲ မွေးလာခဲ့ပေမယ့် ငယ်ငယ်ကတည်းက စည်းကမ်းတင်းကျပ်တဲ့ မိဘလက်ပေါ်မှာ အထီးကျန် ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတဲ့အကြောင်းကြောင့် ဒီလို အကျိုးဖြစ်လာတယ်ဆိုတာ ငါလည်း နာနီကြီးပြောတာတွေကို သိပ်တော့ နားမလည်ဘူး၊ မှန်နေတာက ဒီနေ့ထိ ငါ့မှာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်မှ မရှိခဲ့တာပဲ"

ကမာ နားလည်လို့ ရသွားခဲ့သည်။ လူကြီးက အစွန်းရောက်မာနတွေနှင့် တင်းကျပ်ထိန်းချုပ်သမျှ ကလေးက တိုက်ပိတ် အချုပ်ကျန်ခဲ့ရသလို ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။ ဒီလိုလူတစ်ယောက်ရဲ့အနာဂတ်က ဘယ်လိုလုပ် အေးချမ်း ပြောငဲ့ဖြူးပါ့မလဲ ...။

"ငါလေ .. နင့်ကို စကားတွေ အများကြီးပြောလိုက်ရတာ ပျော်လိုက်တာဟာ၊ ငါ့ဘေးကို နင် ရောက်လာတာ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေ ဖန်ဆင်းပေးလိုက်သလိုပဲ၊ နင် ငါ့ကို မွေး တို့လို စိမ်းကားမသွားဘူးမို့လားဟင် .. နောက် ငါ ဘယ်လိုနေနေ အထင်မလွဲဘူးမို့လား"

"အေးပါ ဖူး ရယ်.. ရှေ့ကို အများကြီး ကြုံတွေးမနေပါနဲ့၊ လာ.. အခု မိုက်နှာပျောက်သွားပြီဆိုတော့ အတန်းပြန်တက်မယ်"

"ကမာ .."

"ဖုတ် - ဘာလဲ .."

"နင် အတန်းမှန်မှန် တက်မှာလား .. ပျက်ဦးမှာလားဟင်"

အော်ချင်းထပ်ဆုပ်ပြီး အတူသွားနေရင်း ဖူး က လက်ကို လှုပ်
အော်၏။

"အင်း - မှန်မှန်တက်ဖို့တော့ မလွယ်ဘူး ဖူး ရဲ့ .. ငါ့ကျတော့
နင်လို ဘဝက မဖြည့်စုံဘူးလေ၊ သားအမိနှစ်ယောက်တည်းပေမယ့်
ကြွေးတင်နေတာတွေလည်း ရှိတယ် .. မနက်စာ ညစာ ပူနေရတဲ့အထိ
ဟုတ်တယ်လို့ ဖြည့်စုံမှုရှိနေရအောင် အမြဲ ရုန်းကန်နေရတာ"

ပြောပြရင်း ကမာ က ရယ်လိုက်ကာ ..

"အဲဒါ နင် အထင်တကြီးဖြစ်နေတဲ့ ငါ့အမိနဲ့အချင်းတွေ ရှိလာ
မိခြင်း အကြောင်းရင်းပေါ့"

"ဘယ်လို .."

"ဟုတ်တယ်လေ - နင်က တစ်ယောက်တည်း တစ်ပင်တိုင်မြဲနန်း
ထဲမှာ အထီးကျန် ရှင်သန်ခဲ့ရသလို ငါ့ကျတော့ ရှစ်တန်းကိုးတန်း
ကတည်းက ဖေဖေ ဆုံးသွားပြီး ဖေဖေက အားငယ်စွာ ရပ်တည်ရင်း
စီးပွားနေတွေ ယိုင်နဲ့လာတဲ့ အိမ်ကြီးထဲမှာ .."

အတန်းနားနီးလာတော့ ကမာ က စကားမပြတ်သေးသည်မို့
မြွေလှမ်းကို နှေးချပစ်လိုက်ကာ ..

"ငါ နေ့တိုင်း ကြားမြင်နေရတာက ပတ်ဝန်းကျင် ကဲ့ရဲ့သံတွေ၊
ထင်သလို ပြောဆို စေ့စပ်နေကြတာတွေ .. အထူးသဖြင့် အောင် တို့
မိသားစုပေါ့"

"အောင် ဆိုတာ .."

"အောင်ခြင်သူ တဲ့ .. ငါ့ဆီကို လာနေတဲ့ နှစ်ယောက်ထဲက
နည်းနည်းပိုမိုပြီး ဆံပင်တိုတဲ့တစ်ယောက် .."

"ဪ .. ချိန်း ကရော .."

"ချိန်း က သူ့သူငယ်ချင်းပါ၊ အောင် ကတော့ ငါ့ရဲ့ငယ်သူငယ်
ချင်း၊ သူတစ်ယောက်ကလွဲရင် သူမိသားစုအားလုံးက မေမေကို အစွမ်း
အစမရှိဘူး၊ ပျော့ညံ့တယ်၊ ရှိတာ ရောင်းစားနေတယ် ဘာညာတွေ
ပေါ့ဟာ၊ အိမ်မှာ တစ်ခုခုလုပ်ပြီးဆို သူတို့ကြောင့် လုပ်သိတယ်၊ အဲဒီ
တုန်းက သူတို့က ငါတို့နဲ့ မြဲချင်းကပ်လျက်နေတာလေ .."

"ခု မတူတော့ဘူးလား"

မတူတာကမှ ပိုဆိုးသွားခြင်းဆိုတာကိုတော့ မပြောဖြစ်ခဲ့ပါ။
အတင်းအဖျင်းပြောတတ်သည့် အိမ်နီးချင်းက မကင်းရာမကင်းကြောင်း
ကြည့်ရှုစောင့်မရှာစိုးလို့ ကင်းအောင်နေခဲ့သည့် ဒေါ်ရွှေရုပ် တို့နဲ့ တစ်
လမ်းတည်း အတူနေဖြစ်သွားခဲ့သည်မို့ ခုချိန်မှာ သူမအဖြစ်က အာရုံလို
နေနေ အပြစ်မလွှတ်နိုင်ခဲ့သည့် မိန်းမ ..။

သူသားနဲ့ နီးစပ်မှာစိုးရိမ်နေသော ဒေါ်ခင်မြင့် သည် သားဖြစ်သူကို
အလိုရှိနေသော ဒေါ်ရွှေရုပ် နှင့် ခမည်းခမက်တော်ရရှိ အရေးအတွက်..။

"အခု သူက တခြား ပြောင်းသွားတာပေါ့နော် .. ဒါနဲ့တောင်
နင့်ဆီကို လာနေတာပဲနော်၊ တော်တော်ခင်တာပဲ .. ငါ အားကျလိုက်
တာ ကမာ ရယ် .."

မိသားစုအရေးတွေ ပြောပြနေတာပေမယ့် မေတ္တာငတ်မွတ်နေရှာ
သည့် ဖူး အတွက် အောင် နဲ့ ကမာ တို့ရဲ့ သူငယ်ချင်းသံယောဇဉ်က
အထူး အားကျဖွယ်ဖြစ်သွားခဲ့လျက် ..

"ငါ့ကို အဲဒီလို ခင်မယ့်သူရှိရင် ငါ သေပျော်ပါပြီ"

လို တမ်းတမ်းတတ ပြောရှာ၏။ 'သေပျော်ပါပြီ'လို့ ပြောပေး
ဆိုက်တိုင်း တကယ် သေခွင့်ရရင်ရော ပျော်မှာမို့လို့လား ..။

အခန်း (၉)

“တကယ်ပြောတာ နာနီကြီးရဲ့ .. အရမ်းကို လှတာ၊ ဆံပင်က တွေ့လောက် အရှည်ကြီးပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဖြောင့်ထားတာ မဟုတ်ဘူး ဆံပင်အဖျားမှာ အခွေလေးတွေနဲ့ သိလား .. နေရောင်မှာဆို ဆံပင်က အရောင်တစ်မျိုး၊ အရိပ်ထဲမှာရှိတဲ့ အလင်းရောင်မှာ တစ်မျိုး ..”

“အဲဒီလို ပြောင်းနေတဲ့ဆိုးဆေး ရှိလို့လား ကလေးရယ် ..”

“ဆိုးဆေးက ပြောင်းနေတာ မဟုတ်ဘူးလေ .. အဲဒီလို လှပအောင် ပြင်ထားတာကို ပြောတာ၊ မျက်တောင်တွေဆို အတုတပ်ထား သလား ထင်ရတယ် .. ကော့ပျံ နက်မှောင်နေတာပဲ”

“အတုလားမှ မသိတာကွယ် .. ခုခေတ်က အစစ်အမှန် သိပ်မှမသိ တော့တာ”

“အတုမဟုတ်ပါဘူး နာနီကြီးကလည်း ..”

“တမင် လှအောင် ပြင်ထားတာပဲ ဖူး ရယ် .. ဒါတွေက ..”

“ဟုတ်တယ်လေ .. ပြင်တော့ ပြင်ထားတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ပြင် တိုင်း လှလို့လား.. သူလို ဖူး ရဲ့မျက်တောင်တွေကို လုပ်ကြည့် .. တိုက် ပါးပါးလေးတွေ ဘယ်လိုလုပ် ရှည်ကော့ထွက်လာမှာလဲ”

ပြောသမျှ သူများကို အမှတ်ပေးဖို့ချည်း ပါနေသဖြင့် နာနီကြီး သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။ နာမည်အရင်းက ဒေါ်ပုကြွယ် ပါ ..။

အားလုံးကလည်း ဒေါ်ပု လိုပဲ ခေါ်ခဲ့ကြတာ ဖြစ်သည်။ ဖူး ကို ထိန်းကျောင်းခဲ့ရင်း နာနီကြီးဆိုတဲ့နာမည် ဖူး ရဲ့ပါးစပ်ထဲမှာ တွင်နေ ကာမှ လူကြီးတွေကပါ နာနီကြီးလိုပဲ ခေါ်ကြတော့သည်။

ဖူး က နာနီကြီးရဲ့ လက်မောင်းဝဝကြီးကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဆွဲလှုပ် လိုက်၊ ပြောနေလိုက်နှင့် ပြောရင်းနဲ့ အားမရဖြစ်နေတာမျိုး ..။

“ကိုယ်လုံးကလည်း လှမှလှ .. အတုတပ်ထားတယ်လို့ မပြောနဲ့ နော် .. အဲဒါတော့ လုံးဝ မဟုတ်ဘူး”

“အေးပါ မပြောပါဘူး .. ဒါနဲ့ ဒီကောင်မလေးက ဖူးလေး ရဲ့ သူငယ်ချင်းလား .. ပုံဖော်ကြည့်ရတာတော့ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးပုံ ပေါက် နေပြီ ထင်တယ်”

“မင်းသမီးလုပ်ရင်လည်း ဖြစ်မှာပဲ .. ကမာ က အရမ်းလှတာ”

အပေါ်ထပ်က ဆင်းလာသည့် ဦးမင်းခ ခြေလှမ်းတွေ တဖြည်း ဖြည်း နှေးကျသွားကာ ထမင်းစားခန်းဘက်ကို ဦးတည်နေခဲ့၏။

ဒါ .. သမီးလေး စကားပြောနေတာလား ..။

ရယ်သံလေးရော အားတက်သရော ဖြစ်နေတာလည်း သိသာ လျက် တစ်ယောက်တည်း လူယက်ပြောနေရင်း မောနေပြီလား မသိ..။

“အမလေး .. ပြေးရတာ အာခေါင်ခြောက်လာပြီ၊ နာနီကြီး ဖူး ကို ရေတစ်ခွက်လောက် တိုက်ပါဦး”

“တိုက်ပါ့မယ်တော် .. မီးဖိုချောင်ထဲထိ လိုက်ပြီး စကားတွေ ပြောပေးနေတော့ နာနီကြီးက အပျင်းပြေတယ်လေ .. ကျေးဇူးရှင်လေး ကို ပြုစုရမှာပေါ့”

“ဟွန်း ..”

သမီး ရယ်သံလေးက နားထဲမှာ ချိအိသွား၏။ ဦးမင်းခ ထမင်း စားခန်းအကွယ်လေးမှာ ခြေလှမ်းတွေ ရပ်လိုက်ရင်း မျက်နှာမှာလည်း အပြုံးတွေ ဝေနေခဲ့သည်။ သမီးလေး တစ်ခါမှ ခုလို ရယ်မော တုတ်ကြ

၆၄

၂၈

နေနဲ့သူပါ။ သူ့အမေဆုံးသွားသည့်နောက်ပိုင်းမှာ အထီးကျန်ဆန်လာတဲ့
ထမေ့ အမေသစ် ရလာတာကိုလည်း ပျူပျူငှာငှာ မရှိခဲ့ပေ ...။

ထို့ကြောင့် ပိုမိုမီးသွားသလို ဖြစ်ခဲ့ရင်း ပအေကိုတောင် စကား
တတ် သိပ်မပြောဘဲ နေ၏။ ခုတော့ တကယ့်ကို အံ့သြစရာပါ။

“နာနီကြီးက ဖူး ကို လာရှပ်နေတယ်ဆိုပြီး ရွဲ့တာပေါ့လေ”
“ပြတ်စွာဘုရား .. မဟုတ်ရပါဘူးတော် .. ဖူးလေး ခုလို ရယ်လေး
နေမယ်ဆိုရင် ပြောချင်တာတွေ ပြောစမ်း။ ဘာမှမလုပ်ဘဲ နားထောင်
ပေးဦးမှာ”

“ပြီးရော .. သူများက သူငယ်ချင်းကောင်း ရထားတာကို ဝမ်းသာ
လို့ ပြောတဲ့ဥစ္စာ”

“ဒါဆိုလည်း အိမ်လည်လေး ဘာလေး ခေါ်လေ ကလေးရဲ့
ကလေးကို ချစ်တဲ့သူဆိုရင် နာနီကြီးတို့ကလည်း ချစ်ချင်တာပေါ့။ မ
တွေ့ အချားကြီးကျွေးမယ်၊ ထမင်းဟင်းတွေ ရယ်ချက်ကျွေးမယ်၊ ဒါ
ကလေးသူငယ်ချင်းက ဆင်းရဲသလား ..”

“ဘာဖြစ်လို့ ဆင်းရဲသလားလို့ တန်းမေးတာလဲ .. ခုနကပြော
တော့ မင်းသမီးပုံ ပေါက်နေတယ်ဆို ..”

ဖူး က ဒါမျိုးကျတော့ လျင်သည်။ နာနီကြီးကိုယ်တိုင် ရုတ်တရက်
ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားပြီး ...

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး သမီးရယ် .. အဆင့်အတန်းတူချင်းကျတော့
ဂုဏ်တူဂုဏ်ပိုင်တွေ ရှိကြတယ်လေ။ အခု ခင်မင်ကြရင်လည်း ရေရှည်
မှာ ကတောက်ကဆ ရှိနိုင်တာပေါ့။ နာနီကြီးက သမီးနဲ့ အမြဲတမ်း
သူငယ်ချင်းကောင်း ဖြစ်နိုင်မှာကို တွေးပြီး လွှတ်ခနဲ မေးလိုက်တာပါ”

“နာနီကြီးက မသိလို့ပါ - ဆင်းရဲတဲ့လူတိုင်းလည်း မိမိချကျိုးနဲ့
တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်ထက်သာ မနာလိုဆိုတာမျိုး သူတို့မှာ မရှိဘူး
လို့ ဘယ်သူ ပြောနိုင်လို့လဲ - ပြိုင်လို့မရလည်း ရတဲ့လူနဲ့ ပြိုင်နေတာပဲ”

အနုပညာ

၆၅

“အေးပါ..ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘာတဲ့- ဖူးလေး သူငယ်ချင်းနာမည်က..”

“ကမာ .. နေကမာ တဲ့ ..”

“နေကမာ ဆိုတာ ဘယ်လိုကြီးလဲ .. နေက အထက်မှာ အပူလုံး
ကမာ ဆိုတာက ရေထဲမှာ .. ဘာမှလည်း မဆိုဘူး”

“ဪ .. သက်ဆိုင်တာတွေပဲ နာမည်မှည့်ကြတာမှ မဟုတ်တာ၊
တို့လည်း ကြည့်ပါဦး .. နာမည်က ဖူးဖူးစင် တဲ့၊ ဖူးဖူးစင်အောင်
လည်း မလှဘဲနဲ့ ..”

“အို .. ဘာလို့ မလှရမှာလဲ .. သူတို့က ကျောင်းလာတက်ပြီး
ကျောင်းသူလိုမလာဘဲ မင်းသမီးရုံးအောင် ပြင်လာတာလေ၊ ဖူးလေး
အိမ်လို ပြင်ကြည့်ပါလား ..”

“ဒီရုပ်ပဲ ..”

“ဟဲ့ .. ဟဲ့ .. ဪ ..”

ဖူး အခန်းထဲကနေ မဲရွဲထွက်လာလျှင် အပြင်ဘက်မှာ ရပ်နေသည့်
ဆင်းခ နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီးသား ဖြစ်သွား၏။ ရယ်မြူးဟန်များနှင့်
မလိုပြူးမလိုမျက်နှာလေးက ဖျတ်ခနဲ တည်သွားကာ ...

“ဒက်ဒီ ..”

“သမီး ဗိုက်ဆာလို့လား.. နာနီကြီးက မကျက်သေးဘူးထင်တယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး”

ဒါပဲပြောပြီး ဖူး ခေါင်းလေးငုံ၍ ရှောင်ထွက်၏။ ခေါ်မလို့ ပါးစပ်
ပြင်ပြီးမှ ဦးမင်းခ ခေါင်းခါလိုက်မိသည်။

သူ ဘာမေးမေး ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြန်ပြောမှာမှ မဟုတ်ဘဲ..။

အခန်း (၁၀)

“ဟင်!... သူ့ကို ခေါ်လာမလို့လား ..”

“အင်းလေ .. ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သူတစ်ယောက်တည်း အတန်းထဲမှာ ကျန်နေခဲ့မှာလေ၊ ငါတို့လည်း လူများသွားတာပေါ့”

လက်ဆွဲထားတာကိုပဲ ဖြုတ်ချပြီး ထွက်ပြေးတော့မလိုလို ငုံ့ထားလိုက်သည့်မျက်နှာက နဖူးနဲ့ မြေကြီး ပြေးတိုက်တော့မည်။

ဘယ်သူကမှ မကြည်လင်ပေမယ့် မသင့်မြတ်လောက်အောင်လည်း ဖြစ်ခဲ့ကြတာ မဟုတ်တော့ နောက်ထပ် ကန့်ကွက်သံ ထွက်မလာတော့ပေ။ ကမာ တို့ရဲ့ရှေ့တန်းက အုပ်စုတွေကတော့ အံ့သြသလိုလို တစ်ခုခု ပြောချင်သလိုလို မျက်နှာတွေနှင့် ကော်ရစ်ခါမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။

ကန်တင်းမှာ ထိုင်ကြတော့လည်း ဘာမှမမှာဘူး လုပ်နေသဖြင့် ကမာ ကပ် ခေါက်ဆွဲချည်စပ်တစ်ပွဲ မှာပေးလိုက်ကာ အအေးတစ်လုံးနှင့်။

“စာမေးပွဲဖြေဖို့ ကျောင်းပိတ်တော့မှာဆိုတော့ ငါ့မွေးနေ့ရောက်ရင် မကျွေးရမှာစိုးလို့နော် .. တခြားဆိုင်ကြီးတွေမှာလည်း မတတ်နိုင်တာနဲ့လေ၊ အဟွန်း .. ဒီမှာတော့ ကြိုက်တာ မှာစားကြပါ၊ စိတ်ကြိုက် တစ်ဝကျွေးမှာ ..”

“အိုခေ ..”

“နဂါးလည်း ကြိုမပြောဘူးဟာ .. ဘာလက်ဆောင်မှလည်း မပေးရဘဲနဲ့ စားရမှာ ..”

“လက်ဆောင်မလိုပါဘူးဟာ .. ငါတို့ကျောင်းသူအရွယ်ဆိုတာ အာပဲပြောပြော မိဘဆီမှာ လက်ဝါးပြန့်နေရတာနဲ့ပဲရှိလား .. ရတဲ့မုန့်ဖိုး အသုံးလိုတောင် မလောက်ဘူး”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ဟ .. ဒါပေမယ့် ..”

“ဒါတွေ ခဏထားပြီး ကျွေးမွေးဒါနပြုတာလေးကို ပျော်ရွှင်ဝမ်းမြောက်စွာ စားကြပါ၊ ဒါနမြောက်သွားအောင်လို့ .. အဟွန်း ..”

မွေး တို့က ဖူး ကို အမြင်မကြည်တာလေးတွေရှိလို့ အမြောဆိုးပေမယ့် စိတ်ရင်းလေးတွေတော့ ကောင်းရှာပါ၏။ စားစရာတွေ ဖောက်ထားတဲ့အထိ မျက်နှာလေးတွေ မသာမယာရှိနေလျက် ...

“နင် ပြောသလို ဟုတ်ပေမယ့် ငါတို့က နင်ကို ပိုပြီး ငဲ့သင့်တဲ့လူ ဆွေပါ ကမာ ရယ် .. ငါတို့ ဟိုအစက နင် ပြင်တာဆင်တာတွေအပေါ်မှာ အထင်မြင်သေးခဲ့ဘူးတယ်၊ နင်အကြောင်းကို သိလိုက်ရမှ .. ငြီးတော့ နင်ရဲ့စိတ်ရင်းကို နားလည်လာမှ ဖိုပြီး ခင်မင်ကြတာ၊ နင်က ဆံပင်ဆိုင်မှာတော့ လှနေရမှာပဲလေ ..”

“ဟုတ်တယ် ကမာ .. ငါတို့က သိပ်မချမ်းသာကြရင်တောင် ဒီတော့နဲ့ စီးပွားရေးအသင့်အတင့်နဲ့ ပြည့်စုံမှု ရှိကြပါတယ်၊ နင်ကျတော့ အမေက သိပ်မကျန်းမာဘူး၊ နင်တစ်လုပ်စာထဲနဲ့ ..”

“ငါတစ်လုပ်စာထဲပေမယ့် ငါက ဆံပင်ဆိုင်မှာ သန့်ရှင်းရေးမှ မဟုတ်တာဟ .. မမထက် မျက်နှာလွှဲထားရတဲ့ ဒုတိယလက်ထောက် ရာထူးနဲ့ပါ၊ အဲဒါကြောင့် ဒီလောက်တော့ ကျွေးနိုင်ပါတယ်၊ ငါ့ကို နားလည်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့ ပိုပြီးတော့တောင် စေတနာရှိသွားသေးတယ်၊ စားကြ ..”

စားသောက်နေကြတုန်း ကမာ က ဖူး ကို တစ်သွားယူပေးလိုက်၊ စားကောင်းရဲ့လားလို့ မေးလိုက်နှင့် မျက်နှာမှာလည်း တကယ်တော့ ခင်မင်နှစ်လိုခြင်းတွေ ပြည့်နှက်လျက် ..

ပြီးတော့ ပူးရဲခံစားရက်လေးတွေကို စကားထဲမှာပါအောင် ထည့်
ပြောသွားတတ်သဖြင့် မွေး တို့မှာ နားမထောင်ချင်လည်း မရ၊ ထောင်နေ
ရတာနဲ့ မျက်လုံးကလည်း ပူး ဆီကဲ့ပဲ ရောက်ရောက်သွားမိတာ ...

“ကမာ .. နင် ငါတို့ကို စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းနေတာတော့ မဟုတ်
ပါဘူးနော် ..”

သဲ က တည့်တည့်ပဲ မေးတော့သည်။ ပူး မျက်နှာလေး လန့်ဖျန်
မော့လာတော့ ကမာ က ရယ်လိုက်တာ ...

“စေ့စပ်ရအောင် နှစ်နိုင်ငံ စစ်ဖြစ်နေတာမှ မဟုတ်တာဟာ ...
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အထင်လွဲမှုလေးတွေ ရှိနေတဲ့အတွက် နင်
တို့တွေ အပြောအဆို အဆင်မပြေကြဘူးလေ ..”

“ပြေဖို့ကို မလွယ်တာ ကမာ .. အဲဒါ နင် သဘောပေါက်လိုက်
ငါတို့က မြဲစိစိကို အရမ်းစုန်းတာ”

မွေး က ခေါင်းအောင် မဲ့ရှုနေသလောက် ပူး မျက်နှာလေး ပြန်
ကာ ဘာမှလည်း မဖြေရှင်းပေ ...

အရည်တွေချည်း ခပ်သောက်နေသဖြင့် ခေါက်ဆွဲဖတ်တွေချည်း
ကျန်တာကို မျှလိုက် ဆွဲဖုလိုက်နှင့် လက်လေးတွေက မတည်ငြိမ် ...

“ကဲပါ .. ဒေါကန်မနေပါနဲ့၊ ငါ ကျွေးတာလေးကိုတော့ ပြုံးပြုံး
ရယ်ရယ် စားလိုက်ပါဦး”

မွေး တို့ကို ကမာ က ပြန်ရှေ့ကာ သူတို့ မှာထားသည့် အအေး
ဘူးတွေကို စောက်စည်ပေးရင်း လက်နှစ်ဖက်တိုင် တိုးကပ်ပေးတော့
မျက်နှာတွေ ကြည်လင်သွားပြန်ကမာ ...

“နင်က သူ့အကြောင်း ငါတို့နဲ့မျှော်မှ သိတာပါ၊ ငါတို့ သူတို့
ဘယ်ဖြစ်ဖြစ် တွဲသွား သွားလာဖြစ်ဖို့ ခေါ်ကြသေးတယ် သိလား ..”

“ဟုတ်တယ် ကမာ .. သူလေ ဟိုနားခေါ်လည်း ‘ဟင်အင်း
ဟင်အင်း’ .. ဒီသွားရအောင်ဆိုလည်း ‘မရိုက်ဘူး .. မလိုက်ဘူး’

နဲ့မှ ဖြစ်ပျက်သွားပုံက ငါတို့ကပဲ အလကားနေရင်း ဖလန်းဖလန်း
ထနေတာလိုလို ..”

သဲ က ရဲ့မရင်း လက်ရောမျက်နှာရော အမှူအရာတွေ လုပ်ပြနေပြီးမှ
ဆားစားပွဲကလူတွေလည်းကြည့်ကြတာကို တွေ့သွားသည်။ ထိုအခါကျမှ ...

“ဟွန်း .. ငါ မပြောလိုက်ချင်ဘူး၊ သူက အဲဒီလို ကြီးကျယ်တာ”
ဟု အဆုံးသတ်၏။

“သဲ ရယ် .. သူက ကြီးကျယ်တယ်ဆိုရင် အခု နင်တို့ သူ့အပေါ်
အထင်လွဲပြီး ပြောဆိုနေတာတွေမှာ ဟုတ်တာမဟုတ်တာကို ရှင်းပြမှာပဲ၊
စိတ်ဆိုးစရာလို့ ယူဆရင်လည်း စိတ်ဆိုးမှာပဲလေ၊ ကြည့်ပါဦး .. အဲဒါ
စာနကြီးတဲ့ မျက်နှာမျိုးလား ..”

ကြည့်ပါဦးလို့ ပြောလိုက်တာနှင့် ပူး မျက်နှာ ပန်းကန်လုံးနဲ့ ထိ
တော့မတတ် ငဲ့ကျသွားလေသည်။ နောက်ထပ် ရွှေပြေးမလို့ ကြည့်လိုက်
လေမယ့် ပူး ပုံစံကြောင့် သူသူသန်း က ခပ်ခနဲ ရယ်သည်။

“အဲဒါကို ငါ ပြောသေးတယ် သိလား ကမာ .. စာနကြီးတာ
တော့ မဟုတ်လောက်ဘူးလို့ .. အဟွန်း ..”

ရှမ်းခေါက်ဆွဲစားနေရင်း ရယ်သည်။ ပြီးတော့ ဘာမှမပြောတော့
ဘဲ ခဏကြာမှ ...

“တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲလို့ ..”

ဂေါက်နေတာလို့ ပြောချင်တာမှန်း ပူး ကိုယ်တိုင် သိလိုက်သည်။
ခေါသစိတ်တော့ တင်းခနဲ ဖြစ်သွားပေမယ့် တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့်
ခွန်းကြီးခွန်းငယ် ပြောဆို အနိုင်လုရဲတဲ့သတ္တိ သူမမှာ မရှိ ။

“ငါ ပြောချင်တာလည်း အဲဒါပဲလေ ..”

ကမာ က ဟိုအကြောင်း ဒီအကြောင်း ပြောလိုက်၊ ပူး နဲ့ပတ်သက်
တာလေး ပြောဖြစ်သွားအောင် ဆွဲယူလိုက်နှင့် ပူး စိုက်နာတဲ့နေ့ကအဖြစ်
လေးကိုပါ ပြောပြသည်။

သူမ ဤသို့ စိတ်ရင်းလေးရှိရာတာပါလို့ ပြောပြလိုက်တော့ မှော့တို့ မျက်နှာတွေ မသိမသာ ပြေကျကုန်၏။

“ငါဖြင့် ဖူး ကို မြင်တော့ အရမ်းချမ်းသာတဲ့မိန်းကလေးဆိုတာလို့ပဲ ခံစားခဲ့ဘူး။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ နေပုံထိုင်ပုံက သူ့ရဲ့စိတ်ကို နည်းနည်းတော့ မှန်းလို့ရပါတယ်ဟာ .. မဟုတ်ဘူးလား၊ သူ့ရင်ထဲမှာ ပကတိသနရှိရင် သူ့မှာရှိတဲ့ ပကတိသနတွေ အများကြီး ထုတ်ကြွားလို့ရတာပဲ။ သူ့အတွက် အရေးကြီးတာ အဲဒါ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မသိသာဘူးလား။

ဒါလည်း ဖြစ်နိုင်သည်ဟု မွေး က တွက်သည်။ သူဌေးသမီးလေးထင်စရာရှိပေမယ့် တချို့ကျတော့ မွေးစားသမီးဖြစ်နေတာတွေ၊ အိမ်မှာဘာအခွင့်အရေးမှ မရနိုင်တာတွေ ရှိသည်။

ဖူး ကိုတော့ ဒီရိုင်ဘာလူကြီးက ဘယ်လို ဂရုစိုက် အလေးထားတယ်ဆိုတာ အမှတ်တရဖြစ်ရတာတွေနဲ့ပဲ သိသာနေခဲ့၏။ ဖူး အကြောင်းသိပ်မသိပေမယ့် တစ်ဦးတည်းသော သူဌေးသမီး အမှန်ဖြစ်ကြောင်းတော့ သူတို့အားလုံး လက်ခံမိကြ၏။

ထိုစဉ် ခေါင်းနည်းနည်းမတ်လာပြီး မျက်နှာတစ်ဝက်လောက်တော့ယောင်ပြလျက် ဘယ်မျက်နှာကိုမှ မကြည့်ဘဲ ဖူး က စကားထူးထူးဆန်းဆန်း ပြောလာခဲ့၏။

“တကယ်ပါ မွေး ရယ်.. ငါ နင်တို့ကို မခင်ချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့ရဲ့စိတ်ရင်းကို ပြောခွင့်မရတာပါ။ ငါ့ကို ယုံပါ .. ငါ တကယ် ငြိမ်သက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။”

ဖူး ရှင်းပြလိုက်သည်နှင့် ကမာ က စလိုက်သော စစ်ဆင်ရေးတစ်အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးလေသည်။ ချစ်ပေမယ့် ဖူး ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် တစ်ဖက်တည်းသော လက်ပိုင်ရှင်ဟာ ကမာ ပဲ ဖြစ်ခဲ့၏။

နေကမာသည်သာ သူမအတွက် ထာဝရသူရဲကောင်း ..

အခန်း (၁၁)

“ဒီတစ်ခါ မုန်တိုင်းတွေဘာတွေ မရှိတော့ဘူးလား” လို့ တွေးမိရင်း မိုးကို မျှော်မိသည်။

တစ်နေရာမှာ မုန်တိုင်းရှိနေလျှင်တော့ အချိန်အခါမဟုတ်ပေမယ့် မိုးကြိုးတတ်တာမို့ သူ့အတွက် မိုးကြောင့် အမှတ်တရ ရင်ခုန်ခဲ့ရသည့် အဖြစ်လေးကို ပြန်လွှမ်းနေမိ၏။

ပြီးတော့ ပြုံးမိသည်။

“ဒီနေ့ ကမာ အတန်းမတက်ဘူးနေမှာပါကွာ .. ဖြန်မယ်”

“တက်ပါတယ် .. ငါ မနက်က သေချာမြင်လိုက်တာ”

“ဘယ်မှာလဲ ..”

“ကားမှတ်တိုင်မှာ ..”

ချိန်း ပြေလိုက်တာကို အောင် က မျက်စောင်းထိုးသည်။ ထိုစဉ် အောင် မျက်နှာလွှဲလိုက်သည့် စက္ကန့်ပိုင်းလေးမှာပဲ ချိန်း ထံမှ အထိတ်စာလန့်သံတွေ သံစုံမြည်သွားခဲ့၏။

“ဟာ!... သွားပြီ -”

“အမလေး ..”

(၁၂)

"ဘုတ် .."

"ကန်တော့ .. ကန်တော့နော် .."

"ကျွတ်! သွားပြီကွာ .."

ချိန်း သည် တိုင်ကိုမှီလျက် ဖရိုဖရဲ ယိမ်းယိုင်သွားကာ ကောင်လေးတစ်ယောက်က သူ့ခြေရင်းမှာ ကုန်းကွပ်နံ့ထရင်း ပြန့်ကျဲသွားသည့်စာအုပ်တွေ .. အိတ်တွေကို စုထပ် ကောက်ပေးရင်း ...

"တောင်း .. တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဖူး .. နောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်မိလို့ .."

သူ့လက်ထဲကို စုထပ်ကောက်ထားသည့်စာအုပ်တွေ အတင်းတီးပေးပြီး လွယ်အိတ်လေး ပန်းပေါ်ထပ်ဆွဲချိတ်ကာ ကားပါကင်ဆီ လှမ်းမနဲ ပြေး၏။

"ဟာ .. ဒီ .. ဒီကောင်မလေးပဲ .."

ချိန်း စိတ်တိုနေတာ မပြေသေးဘဲရှိကာ အောင် က ထိုကျောပြေးလေးကို မှတ်မိသွားသဖြင့် လက်ညှိုးထိုးလိုက်မိစဉ် ...

"အမလေး .."

"ဘုန်း .."

"လဲပြီဟ"

သိပ်မကွာလှသေး ..

ဝါးတစ်ချိန်လောက်အကွာမှာပဲ သူမ ဘိုင်းခနဲ ပစ်လဲသွားတာ မှောက်လျက်သား ..

"ဟား .. ဟား .. ဟား ... မိုးလည်း မရွာ၊ ဗွက်လည်း မရှိဘဲ အိုရော .. ဟား .. ဟား .. ဟား ..."

အောင် က ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်လေသည်။

တခြားကျောင်းသားတွေပါ ရယ်သံတွေ ထွက်ကုန်ကြ၏။

"ဖူး .. ဖူး .. ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ .. ထ .. ထ .."

အမှတ်ကွန်

(၁၃)

ကမာ အတင်းပြေးသွားပြီး ဆွဲထူပေးသည်။ ဖူး သူမနဲ့ အတူထူထွက်လာတာ ဖြစ်သည်။ လှေကားအဆင်းကျမှ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့လို့ စကားရပ်ပြောတုန်း ဖူး နဲ့ အလှမ်းကွာသွားတာ ဖြစ်၏။

အလွန် အရှက်အကြောက်ကြီးရှာသည့် ဖူး ကို ကျောင်းသားတွေ အလယ်မှာ အဖြစ်ဆိုးစွာ မြင်လိုက်ရသဖြင့် ကမာ တွဲထူပေးရင်း ဘယ်လိုမှ စိတ်မကောင်းနိုင် ...

ထင်သည့်အတိုင်း ဖူး က ရှိကိုင်နေပြီဖြစ်ကာ ...

"ငါ သွားတော့မယ်"

အမှတ်မရှိတာလား .. ပူထူနေတာလား မသိ၊ ဖူး ပြေးလွှားထွက်သွားပြန်သည်။

ဒီလောက် ပစ်ခတ်လဲလိုက်တာ ဖူး ရဲ့ကိုယ်မှာ ဒဏ်ရာ တစ်ခုခု တော့ ဖြစ်သွားမှာပါ။ ရှက်အားကြီး၍သာ ဒါကို သတိမထားနိုင်တော့တာ ဖြစ်သည်။

ဒီဘက်ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ ပါးစပ်အပြဲသားနဲ့ ရယ်နေတာက အောင်မြင်သူ ..

"အောင် .."

"ဟမ် .."

ဒေါသကြောင့် 'အောင်' လို့ ခေါ်တာက 'အောင်' ဖြစ်သွားတဲ့အထိ ကမာ အသံက ဆောင့်ဆောင့်လျက် ...

"နင် ဒီလောက်တောင် စာနာစိတ် မရှိရလားဟင်"

အောင် ပါးစပ်ဖြူလျက်နှင့် ဟိုမရောက်ဒီမရောက် မျက်နှာကြီးက မဲ့ကျသွားသည်။

"ဘာလဲ .. ရယ်စရာရှိလို့ ရယ်တာ .. ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဟဲ့ .. နင်က ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး မိန်းကလေးတစ်ယောက်

ကို ကြာချိန် မသိ .. ပြေးထူရုန်း မသိ၊ ဖြတ်လှိုက်တဲ့ပါးစပ်ကြီးထဲ
ဟွန်း .. ဒီမှာမှာ နင့်အသံ အပြဲဆုံးပဲ”

“ကမာ နော် ..”

“ဘာ ကမာ နော်လဲ .. ပြော ..”

“ရယ်နေကြတဲ့လူတွေ နှင် သွားပြောပါလား”

“နင့်အသံကြီးပဲ ငါ ကြားတာလေ”

“ငါက ရယ်မှာပေါ့ .. အဲဒီ မဗျာယာလေးက ချိန်း ကို ဝင်တိုက်
တာ နှစ်ခါရှိပြီ”

“ဘာ!..”

“တိုက်မိပြီး လဲကွဲကုန်ပြီဆို အဲဒီလိုပဲ ထွက်ပြေးတာ ဖလန်း
ဖလန်း ..”

“အောင် နော် .. နှင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ..”

“မယုံရင် မေးကြည့်ပါလား၊ အဲ .. ဟိုတစ်ခါကတော့ ငါတို့
ကြောင့် တိုက်မိတာပါ၊ ဒါပေမယ့် ခုလိုပဲ ဖလန်း ..”

“လာပြန်ပြီ ဖလန်း ဖလန်း .. တော်တော့”

“အား ..”

ကမာ က အောင် လက်မောင်းကို ဖြန်းခနဲ ရိုက်ပစ်သည်။ ဒါ
တောင် မျက်နှာပဲ မဲ့သွားပြီး အောင် က ပြောတာကို မရပ် ..။

“နင့် သေချာကြည့်ထား .. အဲဒီကောင်မလေး ချိန်း ကို တမင်
စောင့်ပြီး ဝင်တိုက်တာ ..”

“ဘာ!..”

“မဟုတ်ရင်လည်း ချိန်း ရဲ့ဖူးစာရှင်စစ်စစ် ..”

“ခွေးကောင် .. ပါးစပ်ပုတ်ကြီးနဲ့ .. ဒီမှာ တင်းနေရတဲ့အထဲ”
ဘာမှဝင်စပြောဘဲနေသည့် ချိန်း ရဲ့မျက်နှာကလည်း တင်းနေ

သည်။ အောင် ကို ဘေးယိုင်သွားအောင် တွန်းပစ်လိုက်ပြီးမှ ..

“သူက မင်းသူငယ်ချင်းလား ..”

“ဟုတ်တယ် .. သူက အရမ်းရှက်တတ်တာ၊ ဒီလိုဖြစ်တာ မပြော
နဲ့ - လူများများရှေ့ကတောင် လမ်းဖြတ်လျှောက်ရမှာ ကြောက်တဲ့သူ၊

သူနားပါတယ် .. ဘယ်နားနားသွားလဲ မသိဘူး”

“ဟုတ်တယ် .. ဒီမှာ တစ်ခါလဲသေးတာ”

အောင် ပြောသည့် ချိန်း ကို ဝင်တိုက်သွားသည်ဆိုတာကို ပြန်
တွေးမိကာ ကမာ စကားမပြောနိုင်အောင် ဖြစ်သွားခဲ့၏။

“ပြန်မယ်လေ .. ငါ နှင် မွေးနေ့မှာ စားဖို့ ဝမ်းနက်လာခဲ့တာ”

ချိန်း က စကားဖြတ်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်ပြီးမှ မျက်နှာပျက်သွားကာ...

“လက်ဆောင်ကတော့ နောက်နေ့မှ ပေးတော့မယ်”

ဟိုတစ်ယောက် ဝင်တိုက်လိုက်လို့ ပြုတ်ကျ ပျက်စီးသွားတဲ့
အကြောင်းတော့ မပြောတော့ပါ။ ဒီနေ့ကျမှ ခုလိုဖြစ်ရခြင်းကြောင့်
ကောင်မလေးကို စိတ်တိုသွားကာ ဘာမှလည်း မပြောမိ၊ လှည့်လည်း
မကြည့်ဖြစ်လိုက်ပေ ..။

ထို့ကြောင့် ရယ်သံတွေ ထွက်လာကာမှ သူမ ချော်လဲသည့်အဖြစ်
ကို လှမ်းမြင်လိုက်တာဖြစ်၏။ ဖူး အကြောင်း ပြိုင်တူ တွေးမိသွားကြပြီး
မျက်နှာတွေ အိုသွားကြပေမယ့် ကမာ က သနားကြင်နာခြင်းများနှင့်ဖြစ်
ကာ ချိန်း ကတော့ နောက်ထပ် မဆိုပါရစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းခြင်းဖြင့်..။

သို့သော် တစ်ချိန်ချိန်ဆိုတာမှာတော့ ..။

အခန်း (၁၂)

"အကန့်အသတ်မရှိတဲ့ အချိန်ဆိုတာကြီးကို ဘယ်လို မျှော်လင့်ချက်နဲ့ စောင့်ရမှာလဲ ကမာ .. နှစ်နှစ်ဆိုတဲ့ကာလမှာ ကိုယ် ဘာတစ်ခုမှ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ချစ်တဲ့မြတ်နိုးတဲ့ အပြုအမူတွေ ပြခဲ့တယ်၊ ရင်းနှီးမှုတွေ၊ ယုံကြည်မှုတွေ ရှိကြဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်၊ အခုမှ ဖွင့်ပြောခဲ့တာတောင် မင်း ပြောတဲ့ စဉ်းစားပါ့မယ်ဆိုတာက အဆုံးကြီးမှာပါလား"

"ချိန်း က စိတ်တိုနေတာလား"

"ကျွတ်!..."

သူပဲ လျှော့ရတော့မယ်ဆိုတာ သေချာနေခဲ့လျက် ချိန်း နားသယ်စက်က ဆံပင်တွေကိုပဲ အထပ်ထပ် ဖွပ်မိရင်း ...

ပြန်ကြည့်မိတော့ ကော့နက်သည့် မျက်တောင်ရှည်တို့ ရံမနေသော မျက်ဝန်းပြာလေးတွေက သို့မျက်နှာကိုပဲ စူးစိုက်ကြည့်နေသည်မို့ ...

"ကိုယ့်မှာ စိတ်တိုခွင့် ရှိလို့လား ကမာ .. အမြဲတမ်း တွေ့ဆုံရယ်မောခွင့်ရနေရင်တောင် ကော့နက်နေလို့ ရသေးတယ်၊ ဆိုင်ကိုဖြစ်ဖြစ်၊ ကျောင်းမှာဖြစ်ဖြစ် အောင် မပါတဲ့အခါ မင်း ကိုယ့်ကို ဘယ်တုန်းက

အောက်တွေနဲ့သလဲ ..၊ ဘယ်သင်တန်းတွေ တက်နေသလဲ မေးရင်ရော ဘယ်တုန်းက မင်း ပြောခဲ့သလဲ၊ အဲဒီအခွင့်အရေးတွေ ဘာမှ မရခဲ့တဲ့ ကိုယ်က .."

ဆံပင်လေး ခါပစ်လိုက်ပြီး မော့လာတော့ သူမ တစ်ခုခု ပြောတော့မယ်ဆိုတာ သိလိုက်ပြီး ချိန်း က ဆက်မပြောဘဲ နေ၏။ ကမာ က သူ့ကိုကြည့်ကာ ...

"သုံးယောက်ဆိုရင် သူငယ်ချင်းတွေလို့ လူတိုင်း ယုံတယ်လေ၊ နှစ်ယောက်တည်းဆိုရင် .."

"အဲဒါကြောင့် အောင် နဲ့ချည်းပဲ မင်းနားမှာ ကိုယ်နေခဲ့တာ နှစ်နှစ်..."

"ဒါပေမယ့် အောင် က နင်နဲ့ ငါနဲ့ပဲ ပြောတာ၊ ချိန်း ပြောတာက မင်းနဲ့ကိုယ် .."

"ဘာဖြစ်သွားနိုင်လဲ ကမာ .. အောင် နဲ့ ခင်မိကာမှ မင်းကို ဟိုယ် တွေ့တာ .. အောင် နဲ့အတူ မင်းနားကို ရောက်လာတာလည်း သူငယ်ချင်းဖွဲ့ဖို့မှ မဟုတ်ဘဲ"

ကမာ မျက်နှာလေး လွှဲပစ်သည်။

"မင်းရဲ့အချစ်ကို မရမနေ ကြိုးစားမယ်ဆိုတဲ့ ချစ်စိတ်တွေနဲ့လာတာ၊ အများသူငါ သုံးတဲ့နည်းအတိုင်း ခင်မင်ခွင့်ပေးပါဆိုပြီး နင်တွေ့ငါတွေနဲ့ ရောပါနေရင် ချစ်ခွင့်ရမယ့်အဆင့်ကို ဘယ်လို တွေ့တက်မလဲ ..၊ ခုတောင် မင်း ဒီလောက် သွေးအေးနေတာ"

လွှဲထားသည့် မျက်နှာတစ်စောင်းလေးက နှာတံကော့ကော့လေးနဲ့ မျက်တောင်ရှည်တွေကို စိုက်ကြည့်ရင်း ဘာမှ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရသေးသည့် ကိုယ့်အဖြစ်ကို မချင့်မရဲ ဖြစ်နေမိ၏။

ကျောင်းတွေပြီးဖို့ဆိုတာ တစ်လပြီးတစ်လနဲ့ ဘယ်လောက် ကြာမှာလဲ ..၊ မိဘတွေ စီစဉ်ချင်နေတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးက တစ်ဖက်၊ ချစ်တဲ့သူကို ပိုင်စိုးခွင့်မရတာက ဒုက္ခတစ်မျိုး ..။

"ကမာ .."

လေးထောင့်စားပွဲမှာ ထောင်မှန်ကျ ထိုင်နေတာမို့ ကမာ လက်နဲ့ လေးနားထိ သူ့လက် တိုးကာ လက်သန်းလေးချင်း ကပ်ချိတ်ထားမိ ရင်း ..

"ဘယ်နေ့ အဖြေပေးမယ်ဆိုတာ အချိန်တစ်ခုခုတော့ ကန့်သတ် လိုက်ကွာ .. ကျောင်းတွေပြီးတော့မယ်"

"ခုမှ ပထမနှစ်ဝက်တောင် မဖြေရသေးဘူး"

"ဒီတစ်နှစ်လုံး ကိုယ့်ကို စောင့်ခိုင်းချင်တာလား"

"မစောင့်ခိုင်းချင်ပါဘူး ချိန်း ရယ် .. ချိန်း သဘောကျတဲ့ မိန်း ကလေးတွေရင် မျက်နှာပူစရာ မလိုဘဲ ကမာ ကို နှုတ်ဆက်သွားလို့ ရပါတယ်၊ ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့ လှန်ထားတယ်ဆိုတဲ့အကြည့်မျိုးနဲ့တော့ မကြည့်နဲ့ .."

"မင်းကို .."

"ကမာ ချစ်သူ မရှာချင်သေးဘူး၊ ချိန်း နဲ့ ကမာ အခြေအနေချင်း တလည်း အရမ်းကွာပါတယ်၊ ကမာ မေမေ့ကို ကတိပေးထားလို့ အဲဒါ ကို တည်ချင်တယ်"

"ရည်းစားမထားပါဘူးဆိုတာလား .."

"မဟုတ်ပါဘူး .. မမထက် တို့ရဲ့ ငြိုငြင်ခံရမယ့်အဖြစ်မျိုး .."

"ဟာ .. အဲဒါတော့ အရမ်းကို ဘောင်ကျဉ်းသွားပြီ ကမာ၊ မင်း အမေဆိုပေမယ့် သူတို့အားလုံးရဲ့ ပြောသံဆိုသံတွေ ထွက်လာတိုင်း ဘာကောင်းတာ ရှိလို့လဲ၊ မင်း ခုရော ပြောဆိုကြိမ်မောင်းခံနေရတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား"

"စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြောပြီးမှ ဆောရီး လုပ်ကာ ချိန်း ခေါင်းခါ လိုက်၏။"

"အဲဒီလို ကြားရတိုင်း ကိုယ် ချစ်နေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်

ဆက်က ကိုယ့်နားထဲမှာ ကန့်လန့်ကြီး ဖြစ်ဖြစ်သွားတာ သတိရလို့ပါ.. ဆောရီး"

ကမာ က သူ ချိတ်ထားသည့် လက်သန်းလေးကို ပြန်ဆွဲရုတ်ကာ ပြန်လိုက်၏။

"ရပါတယ် ချိန်း ရယ် .. ဆောရီးပို့ မလိုပါဘူး၊ ချိန်း ပြောတာ နှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အနင်းခံနိုင်တဲ့စပါး သန်တယ် တဲ့၊ ပြောနေတဲ့လူ ခိုတော့ ပိုထိန်းမိတာပေါ့၊ ကမာ အဲဒီစကားတွေကြောင့် ဝမ်းနည်း သိမ်ငယ်မနေမိအောင် ကြိုးစားထားတယ်၊ ဒီလိုပြောတတ်တာရှိပေမယ့် တိုယ့်ရဲ့စားဝတ်နေရေး ပြေလည်နေတာ သူတို့ကြောင့်လို့ပဲ မှတ်ထား တယ်"

"မင်း လုပ်ပေးနေတာတွေထက် သူတို့က ပိုပြီး ထောက်ပံ့ခဲ့တာ ရှိလို့လား .."

ကမာ ဖျတ်ခနဲ မျက်လွှာပင့်ကြည့်လိုက်တော့ ချိန်း က မျက်နှာ လွှဲပစ်ကာ ...

"အောင် ပြောပြောနေတာတွေလည်း ကြားထားတာ ရှိလို့ပါ၊ တိုယ် မိန်းမလိုမိန်းမရစကားတွေ ပြောနေမိတယ်ဆိုရင် တောင်းပန်ပါ တယ်"

ကမာ က မချီတရိလေးပြီးကာ ခေါင်းခါပြုသည်။

"ချိန်း ပြောတာ မမှားပါဘူး .. အားလုံး နှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် စီးပွားပျက်ဆိုတဲ့ဘဝမှာ ကမာ တို့လို မိန်းမတွေအတွက် အရမ်း အန္တရာယ်များတာ ချိန်း သိလား၊ မမထက် တို့ ဆိုင်မှာ ကမာအလုပ် လုပ်နေတာ ငွေကြေးဖိနှိပ်မှုတွေ ရှိချင်ရှိမယ်၊ ပြောဆိုဆက်ဆံတာတွေ မှာ ကြားမကောင်း မြင်မကောင်းတာတွေလည်း ရှိနေမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် မေမေနဲ့ ကမာ လိုချင်တာက လုံခြုံမှု အဓိကပဲ၊ ပြည့်စုံကြွယ်ဝတဲ့ အိမ် အစိုးတစ်ခု ရှိထားချင်တာ၊ သူ့အစ်မဆိုင်မှာ အတူတူ အလုပ်လုပ်နေတာ

ဆိုတဲ့ကုသကပတ်ဝန်းကျင်မှာ မနိမ့်ကျပါဘူး။ ကိုယ်လည်း ပညာရတာပဲလေ။ ဒီအလုပ်က မိန်းကလေးနဲ့ အသင့်တော်ဆုံး အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပညာ ..”

“ဟုတ်ပါပြီ .. ကိုယ် ဝေဖန်မိတာ မှားသွားပါတယ်။ ကိုယ်တို့အဲဒါတွေ မပြောနဲ့တော့ကွာ။ အခု မွေးနေ့လက်ဆောင် ပေးမယ်။ ကိုယ့်ကို အဖြေမပေးတဲ့အတွက် လက်ဆောင်ကို မငြင်းရဘူး”

တစ်ခါတည်း တားဆီးနေပုံကြောင့် ကမာ မျက်စိလေးတွေ တွန့်သွားသည်။

“မနေ့က ကျောင်းမှာ လာစောင့်နေတုန်းက ပေးမလို့ပဲ .. ဟိုကောင်မလေး လုပ်ချလိုက်တာ ပျက်စီးသွားလို့ ..”

ပြောနေရင်း ဘောင်းဘီအိတ်ထဲကို နောက်ပြန် ခြိုက်ယူနေသဖြင့် ..

“ဘာမို့လို့ ပျက်စီးသွားတာလဲဟင်”

“ပြန်ပြောရင် စိတ်တိုတယ်ကွာ .. အဲဒါ ကိုယ် တစ်ညလုံး စိတ်ကူးယဉ်ပြီး လုပ်ထားတဲ့အိမ်လေး”

“အိမ်လေး ..”

“အင်း ..”

အလိုမကျသည့် မှန်ကုတ်ကုတ်မျက်နှာနှင့် ချိန်း က ခေါင်းညိတ်သည်။ အိတ်ထဲက ခြိုက်ယူလိုက်ပေမယ့် လက်ထဲမှာ ဘူးတွေ ခွက်တွေ ဘာမှမပါလာဘဲ လက်သီးတော့ ဆုပ်ထား၏။

ကမာ ကလည်း သူ့လက်ထဲကပစ္စည်းကို စိတ်မဝင်စားပါ။

“စိတ်ဝင်စားစရာလေးပဲ။ ဘယ်လို အိမ်လေးလဲဟင်”

“ဖော်မိကာပြား အပါးလေးတွေကို ချိုးပြီး တစ်လက်မပတ်လည် အိမ်လေးနှစ်လုံး ဆောက်ထားတာကွာ။ အိမ်ဒီမိုင်းတွေကို သေးသေးကွေးကွေးတွေနဲ့ လှနေအောင် တအား စဉ်းစားရတာ။ ကွန်ပျူတာရှေ့မှာ တစ်ညလုံးပဲ”

“ဟုတ်လား .. ကြည့်ချင်လိုက်တာ”

“အဲဒါ ဖော်မိကာပြားပေါ်မှာပဲ စုပါဂလုံးနဲ့ ဖြတ်ချိုးပြီး ဆောက်တော့ ခန်းခေါင်ကျော်မှ ပြီးတာ။ ကီးချိန်းတွေထဲက သေချာရွေးထားတဲ့ ခုံတွဲရုပ်လေးကို အိမ်နှစ်လုံးရဲ့ရှေ့ကွက်လပ်လေးမှာ အတူတူ ထိုင်စားထားသေးတာ။ ဘေးမှာ သစ်ခြောက်ပင်လေး နှစ်ပင်နဲ့ ..”

“ဟင်! ..”

ကမာ မျက်စိလေးတွေ လင်းလက်နေတာ မြင်ရတော့ စိတ်ထဲ ပိုပြီး တိုလာသည်။

မိန်းကလေးပီပီ ဒီလို စိတ်ကူးပုံဖော်တာလေးတွေကို သဘောကျမယ်ဆိုတာ သူ တွက်မိပြီးသား .. ဒါကြောင့်လည်း အိပ်ရေးပျက်ဝင်ပန်းခံပြီး ကြိုးစားလုပ်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

“စာအုပ်သေတ္တာလေးထဲမှာ ထည့်ပိတ်ပြီး သော့နဲ့ သေချာခတ်ပိတ်ထားတာ။ မင်းကို စောင့်နေရင်း အဲဒါကို ကိုင်ထားတာလေ။ မင်းကောင်မလေးက တိုက်ချလိုက်တယ်။ သူပဲ ဒူးနဲ့ မိကြိတ်ပစ်လိုက်တယ်”

စာအုပ်ပေါ်မှာ ဒူးထောက်ပစ်လဲသွားသည့်မြင်ကွင်းကို ခဏခဏ သတိဇမိတိုင်း စိတ်တိုသည်။ ကမာ ကတော့ မယ်မင်းကြီးမလေး အကြောင်း ပါလာကတည်းက တုက်ကြွင်းလက်နေသည့်မျက်လုံးတွေကို ဖျတ်ခနဲ မျက်လွှာချပစ်သည်။

နှမြောစရာလေး လို့ တိုးသုံးစွာ ပြောလိုက်ပြီးမှ ‘မနှမြောတော့ပါဘူး’ လို့များ ပြင်ပြောချင်နေသလား မသိ .. သူ တွေးလိုက်သည့်အတိုင်းပင် ...

“ကဲပါ .. ပျက်စီးသွားပြီးမှတော့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ .. သူလည်း တမင်လုပ်တာမှ မဟုတ်တာ”

ချိန်း က မျက်မှောင်ကုတ်နှင့် စိုက်ကြည့်ကာ ...

“မင်းရဲ့ ပူး ကို အပြစ်တင်ဖို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ မေးလို့ ပြောပြတာ .. အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ မင်း ဘယ်တုန်းက အဲဒီလောက် ခင်သွားတာလဲ”

ကမာ က သူမရှေ့က စတော်ဘယ်ရီမစ်ရှိတ်ကို ဆက်မသောက် တော့ဘဲ ဘေးကို တွန်းလိုက်၍ ...

“ဒီနှစ်ကျမှပါ .. ပူး က သနားဖို့ ကောင်းတယ် ချိန်း ရဲ့ ..”

“မော်ဒယ်အမြင့်ဆုံး မာစီဒီးနဲ့ ကျောင်းလာတက်တဲ့သူကိုလား”

“ဟင် .. ချိန်း သိနေတာလား၊ ကမာ က မသိဘူး ထင်နေတာ”

“အောင် ပြောတာ”

ချိန်း က မျက်မှောင်ကုတ် မပြေ ... ရှေ့မှာ ရှိနေသည့် မစ်ရှိတ်ကို လည်း လက်နဲ့တောင် မထိဘဲ ရှိလျက် ...

“ခေါင်းငုံ့ပြီး အပြေးတစ်ဝိုင်းသွားတတ်တဲ့ အဲဒီ ကုတ်ချောင်း ချောင်းတစ်ယောက်ကို ဘယ်သူမှ သတိမထားမိဘူး ထင်လို့လား၊ ဟွန်း တမင်ထွင်နေတာ ထင်ပါတယ်၊ သူ့အကြောင်း ဟိုလူပြော ဒီလူပြောနဲ့”

ချိန်း ဒေါ်ကန်နေရသည့်အကြောင်းရင်းကို သိနေသဖြင့် ကမာ ဘယ်လို ပြောစကား ပြောပေးရမလဲ အစရှာနေမိသည်။

ထိုစဉ် ချိန်း က ကမာ လက်လေးတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ကာ-

“လက်တော့ပေးမယ်”

“ဟင် .. ဘာလဲ ..”

ကမာ ပြန်ရုန်းတော့ လက်ကို အတင်းအကျပ် ပြန်ဆုပ်ထားလျက် သူ ဆုပ်ကိုင်ထားဆဲအရာကို လက်ဝါးဖြန့်ပြလိုက်သည်။

လက်စွပ်လေး တစ်ကွင်း ..

လုံးချောမောင်းကွင်းလေးဖို့ သိပ်မဆန်းပေမယ့် အလေးချိန်အား ဖြင့် ထူခဲနေတာလေးကို ကြည့်တာနဲ့ သိသာသည်။ ထို့ပြင် ချိန်း ဆို သည့်နာမည်ကို အင်္ဂလိပ်စာလုံးလေးတွေ ထွင်းထည့်ထားတာ တဖျပ်ဖျပ်

ထက်နေ၏။

“ဟင့်အင်း .. မလိုချင်ဘူး”

ကမာ ချက်ချင်း ခေါင်းခါသည်။ ချိန်း ကလည်း ဇွတ်တရွတ်ဆန် နှာ ခေါင်းခါလျက် ...

“ဘာမှ ထပ်မလုပ်ချင်တော့လို့ .. အမှတ်တရလည်း ဖြစ်စေချင်တာနဲ့ ဒါကို ယူလာတာ၊ ဒီလက်စွပ်က ကိုယ် ရှစ်တန်းအောင်တုန်းက မာစီကိုယ်တိုင် လုပ်ပေးပြီး အမှတ်တရလက်ဆောင် ပေးခဲ့တာလေ၊ ဘိုယ့် အဲဒီအရွယ်တုန်းက နည်းနည်းဖိုင့်တယ်ကွ၊ အဲဒါကြောင့် ခုဆို ချိန်းကလေးလက်နဲ့ အတော်ပဲ၊ လက်ဖြန့် ..”

“ဟင့်အင်း .. မလုပ်ပါနဲ့ ချိန်း ရယ် .. တန်ဖိုးကြီးတာကြီး မလိုချင်ဘူး၊ ချိန်း မာစီကိုယ်တိုင် ပေးထားတာကိုလည်း မယူရပါဘူး၊ ပြီးတော့ လက်စွပ်ဆိုတာက ..”

“မလိုချင်ရတဲ့အကြောင်းတွေ ချက်ချင်းကြီး ထွက်ချလာတာ ချားလှချေလား ကမာ၊ ကိုယ်ကတော့ မင်းကို ပေးချင်တာ အကြောင်း တစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ ကိုယ် အရမ်းမြတ်နိုးတဲ့ ချစ်ရသူမို့လို့ တန်ဖိုးကြီးတာ တို့ ပေးချင်တာ၊ ဒါပဲ ..”

ရုန်းသူနဲ့ ဆွဲထားသူ နှစ်ယောက်၏ လက်နှစ်ဖက်က မြဲမြံနေဆဲ နှင့် ...

“ကိုယ့်ခေါင်းထဲမှာ မင်းပဲရှိနေတဲ့အကြောင်း ပုံဖော်ပြချင်လို့ စိတ်ကူးတွေ ရင့်သန်ခဲ့တာက ပျက်စီးသွားတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ကိုယ့် ကိုယ်ပေါ်မှာ အကြာကြီး ရှိနေခဲ့ဖူးတဲ့ အမှတ်တရပစ္စည်းတစ်ခုကို ပေး ချင်တယ်၊ ထူးဆန်းတာ ဘာမှမပါဘူး၊ ဒီလက်စွပ်မှာရှိတဲ့ တန်ဖိုးက ငွေကြေးမဟုတ်ဘူး ကမာ .. ကိုယ့်အချစ်တွေ ..”

ကမာ သူ့မျက်နှာကို မော့ငေးနေစဉ် သူ့အလိုကျ ဆောင်ရွက်သွား ခြင်းဖြင့် ကမာ လက်သူကြွယ်လေးမှာ လက်စွပ်က နေရာတကျ ဖြစ်

သွား၏။ ချိန်း ကကမာ လက်ချောင်းဖြူဖြူပြည့်ပြည့်လေးကို တကယ် ငုံ့ကြည့် ပြီးရင်း ...

“အတော်ပဲ တွေ့လား .. မင်းအချစ်ကိုသာ ရပြီးနေပြီဆိုရင် လက်ချောင်းလေးတွေကို ဆွဲကိုက်မိမလားပဲ”

“ချိန်း ကလည်း ..”

ကမာ ပါးပြင်လေးနှစ်ဖက် ပန်းရောင်ရင့်သွားကာ ရှက်နေသလို အပြုံးနုက ကြည့်မဝနိုင်ဖွယ် .. လက်ချောင်းလေးတွေကို သူ့လက်နဲ့ ဖက်ထဲမှာ ဖွဖွလေး ဖိဆုပ်ထားလိုက်ပြီး ချိန်း က စိုက်ကြည့်ကာ -

“အရမ်းချစ်တာပဲ ကမာ .. မင်းအချစ်ကိုရရင် ဘာကိုဖြစ်ဖြစ် ကိုယ် ဂရုမစိုက်ဘူး”

“ချိန်း ..”

“ဟင် ..”

“လက်စွပ်မှာ ချိန်း ရဲ့နာမည် ပါနေအောင်ပါ။ ကမာ ကို နားလည် ပါ ချိန်း ရယ် နော် .. ဒါကို လက်ခံထားရရင် ကမာ အတွက် အန္တရာယ် အရမ်းများလို့ပါ”

“ချစ်သူတိုင်း ပေါင်းဖက်ကြစေသတည်းဆိုတဲ့ ဆိုရိုး ရှိခဲ့လို့လား ကိုယ် ချစ်တာ ကိုယ်ယူကြ လို့ မိဘတိုင်းရော ခွင့်ပြုနိုင်ကြလို့လား ‘မေတ္တာစစ်မှန်ရင့်မြှောင့်ဖြူတယ် မရှိဘူး’ ဆိုတဲ့ ရှေးစကားကသာ တည်ခဲ့တာပါ။ ကိုယ့်ကို မင်း ချစ်လာတဲ့နေ့မှာ အဲဒီသတ္တိတွေ မင်းမှာ ရှိလာလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်လိမ့်မယ် .. ဒါပေမယ့် ကမာ စဉ်းစားပါ့မယ်ဆိုတဲ့ကာလ မှာ ဒီလိုပစ္စည်းကြောင့် ..”

လုံးဝ အားနာစရာ မလိုဘူး ကမာ။ ဒါ မင်းကိုချစ်နေတဲ့အတွက် ပေးတဲ့လက်ဆောင် .. ကိုယ့်ကို ပြန်ချစ်လာအောင် ဖြားစသောင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းလိုပဲ ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ကိုယ် မဟုတ်ဘဲ တခြား

သောက်ကို ရွေးသင့်တယ်လို့ မင်း ဆုံးဖြတ်မိတဲ့အခါ မျက်နှာပူ ချာ ခလိုဘဲ နှုတ်ဆက်သွားလို့ ရတယ်”

ကမာ ကို စိုက်ကြည့်နေရင်း မျက်ဝန်းတွေ လွှဲသွားကာ သောက် ဆက်စနင့် ဘေးဖယ်ထားသည့် စတော်ဘယ်ရီမစ်ရှိတ်ကို ဆွဲယူလိုက် သည်။ ပြီးတော့ ပိုက်ကိုပါ ကိုင်လိုက်သဖြင့် ...

“ချိန်း .. ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ကမာ သောက်ပြီးသားတွေ”

“ဘာဖြစ်လဲ ..”

“မဟုတ်ဘူးလေ .. ဟို .. ကိုယ့်ဟာကိုယ် သောက်ပါ ချိန်း ရဲ့..”

“မသောက်ချင်လို့ ..”

“ဒါဆိုလည်း ခဏ ..”

ကမာ က တစ်သျှူးတစ်စ ထုတ်လိုက်ပြီး ဖန်ခွက်ကို လက်လှမ်း တော့ လက်ကို ဖယ်ပစ်လိုက်ကာ ...

“ဘာလုပ်မှာလဲ ..”

“ဟို .. ပိုက်မှာ နှုတ်ခမ်းနီတွေနဲ့”

“ထားလိုက်ပါ .. နမ်းခွင့်မရှိသေးတဲ့လူဆိုတော့ ဒီလောက်နဲ့ပဲ ကျေနပ်ရမှာ”

“ချိန်း ကလည်း ..”

ကမာ ရှက်ရှက်နှင့် ဆံပင်ကိုင်မိလိုက်၊ နဖူးလေး ကုတ်မိလိုက် ဖြစ်သွားသည်။ ထို့ပြင် နှုတ်ခမ်းနီရောင်စွန်းပေနေသော ပိုက်တံလေး သူ့နှုတ်ခမ်းတွေထဲ ရောက်သွားသည်။ ပူပူထူထူကြီး ဖြစ်သွားမိလျက်...

“ပြီးရင် ပြန်မယ်လေ”

ဘာတွေပြောမိမှန်းလည်း မသိ၊ ချိန်း က စိုက်ကြည့်ရင်း ပြုံးကာ...

“ပြီးရင်တော့ ပြန်ကြရမှာပါ။ မင်းက ကိုယ့်နောက်လိုက်မှာမှ မဟုတ်တာ”

“ချိန်း နော် ..”

“တကယ်လား .. ဘယ်မှာ လာခိုးရမလဲ .. ဘယ်အချိန်လဲ”
“ကြည့်ပါလား ..”

ကမာ သူလက်ခံကို ဖွဖွလေး ထုပ်စိလိုက်မိသည်။ ထိုလက်ထဲ
ကို ချိန်း က ဖမ်းဆုပ်ထားလိုက်ကာ ...

“ဘယ်လို ချစ်မှန်း မသိဘူး” တဲ့ ...။

ကမာ ရင်တွေ့ခန့်နေမိကာ ကြည်နူးခြင်းတစ်ဝက်နှင့် ထိတ်လန့်
ခြင်းကလည်း မပြေ ...။

နှစ်ယောက်တည်း မတွေ့ဖြစ်အောင် တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်ရှားခဲ့
သော အကြောင်းတရားတို့သည် ဤသို့သော အကျိုးတရားတွေကို
ရင်မဆိုင်ချင်လို့ ...။

ဒါပေမယ့် ...။

အခန်း (၁၃)

“နေထိုင်မကောင်းဖြစ်လာရင် ဆေးကုရမှာပဲ မေမေ၊ စိတ်ဆင်းရဲ
စရာတွေ ပြည့်နှက်နေတာကိုပဲ စဉ်းစားနေလို့ စိတ်ဖိစီးမှုကနေ ရောဂါ
ဖြစ်လာတာ၊ မေမေမှာ ကြီးကျယ်တဲ့ရောဂါ ဘာမှမရှိဘူး၊ သေးသေး
မွှားမွှားကို မကုသဘဲ ထားရင်သာ ..”

“မေမေ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

ဆေးခန်းသွားပြဖို့ ဖြစ်လာတိုင်း မေမေကို အလွယ်တကူ ခေါ်သွား
လို့ရခဲ့တာ တစ်ခါမှ မရှိပေ။ ကမာ ရင်ထဲမှာ ရှိနေတာက တစ်မျိုး၊
မေမေ ခံစားနေရတာက တခြား ...။

သားအမိနှစ်ယောက်တည်း ရှိနေပြီး ဆုံးဖြတ်ဖို့ရှိလာပြီဆို ဘယ်
တော့မှ တပ်တူညီခဲ့တယ် မရှိ ...။

“မေမေက သမီးရဲ့အမေအဖြစ် ရှိနေပေမယ့် ဘာမှ ဦးဆောင်လမ်း
ပြ မပြုနိုင်တဲ့အပြင် သမီးက ရှာဖွေကျွေးနေရသေးတယ်၊ စိတ်ကူး
ကောင်း အကြံဉာဏ်ကောင်းဆိုတာလည်း မေမေမှာ ..”

“မေမေမှာ အမေဆိုတဲ့ ပူဇော်ခံထိုက်တဲ့ဂုဏ် ရှိပြီးသားပဲ မေမေ၊
သားသမီးဆိုတာ လူလားမမြောက်ခင်မှာပဲ မိဘက ပြုရစောင့်ရှောက်

ပေးတာကို ခံသင့်တာ၊ အရွယ်ရောက်နေကာမှ မိဘကို တစ်လှည့် ပြီး မပြုရ မဆောင်ရွက်နိုင်ရင် သားသမီးကောင်း ဖြစ်ပါမလား၊ မေမေက သမီးကို မချီတရီ ရုန်းကန်ရှာဖွေကျွေးနေရင်သာ သမီး အပြစ်ရတာပါ မေမေရယ် .. မေမေ့ကို ပြုစုရတာ သမီး ကုသိုလ်တွေ ယူနေတာပါ ဘာမှတွေ့မနေပါနဲ့ .. တခြားလူတွေလို နေပူစပ်ခါးထဲ ထွက်ရှာနေတာလည်း မဟုတ်ဘူးလေ .. နော်၊ မေမေ့သမီး ကြုံကြုံလုံလုံလှည်းနေရင်နဲ့ မေမေ့ကို ပြုစုနေတာ၊ လာပါ .. ဆေးခန်းသွားရအောင်”

ဒေါ်အမာလွင် ခေါင်းမညိတ်သေးဘဲ ကမာ့ ဆံပင်လေးတွေကို တယုတယ သပ်တင်ပေးရင်း မျက်ဝန်းတို့မှာ မျက်ရည်စေ့နေဆဲ ...

“ဒါတွေ မေမေ သိပါတယ် .. မိဘရင်ထဲမှာ ဘာတွေရှိနေတယ် ဆိုတာတော့ တစ်ခုချင်း ချပြီး ညည်းတွားမနေချင်တော့ပါဘူး၊ ဆိုးဝါးနေရတာတွေကို ဒါ အကောင်းဆုံးပဲလို့ မြင်နိုင်ဖို့ဆိုတာကလည်း ..”

“မေမေရယ် ..”

“သမီးနဲ့ မေမေအကြောင်းကိုပဲ ပြောရမယ်ဆိုရင် သမီးက အဆင်ပြေပါတယ်လို့ ပြောနေပေမယ့် လူတွေ စည်ကားနေတဲ့ဆိုင်ထဲမှာ မရွှေတို့ သားအမိတွေ မေမေ့သမီးအပေါ်မှာ ..”

“သားအမိ မဟုတ်ပါဘူး မေမေ .. မမထက် က သမီးကို ညှာပါတယ်၊ အန်တီရွှေ ကတော့ မေမေတို့ တွေကြရင်လည်း သူ့ပြောပုံက ဒီပုံစံပဲ၊ သမီးရင်ထဲမှာ ရင်နင့်ကြေကွဲနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ မေမေရယ် .. စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေပါနဲ့ ..”

“အခု သမီးကို တစ်ဆိုင်လုံး လွှဲလို့ရနေပြီဆိုတာတောင် လစာကို တန်ရာကန်ကြေး ပေးလို့လား သမီး၊ နှုတ်ကလည်း မလို့၊ လက်ကလည်း တို၊ သမီး အပျိုအရွယ်လေးနဲ့ သူတို့ ပြောဆိုသမျှ ခံနေရတာ ဘေးလူတွေအမြင်မှာ ဘယ်လောက် အထင်သေးကြသလဲ”

“တစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောတဲ့လူနဲ့ တစ်ယောက်တည်း အော်ဆဲနေတဲ့

ဘယ်သူ့ကို ကဲ့ရဲ့ကြမလဲ မေမေပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး၊ သမီး ခံစားရလည်း ခဏပဲ၊ အံ့ဖို့ ခံစားမနေမိအောင် ကြိုးစားထားခဲ့တာ အသားကျမပါပြီ”

“အေးလေ .. တခြားဆိုင် ပြောင်းလုပ်ဖို့ ဆိုတာကျတော့လည်း..”

“မဖြစ်ဘူး မေမေ .. မမထက် က သမီးအပေါ် ကောင်းတယ်၊ မှောက်ပြီး ဒီပညာတွေကို သူ ပေးခဲ့တာ၊ ကိုယ့်အစ်မဝမ်းကွဲလည်း ဖြစ်သေးတယ်၊ တခြားလုပ်တာထက်စာရင် ဆွေမျိုးချင်း ထူထောင်ထားကြသလို စည်းစည်းလုံးလုံးလုပ်ရတာ ဂုဏ်လည်း ရှိပါတယ်”

ဒေါ်အမာလွင် ကျေကျေနပ်နပ် ခေါင်းညိတ်သည်။ သို့သော် ...

“အေးပါ .. မေမေ ဒီနေ့တော့ ဆေးခန်းသွားလို့ မဖြစ်သေးဘူး သမီး”

“ဟင်!...”

“စိတ်ညစ်နေတာတွေကို တမင် ထိုင်တွေးနေတာ မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ် .. ဒီနေ့ အဲဒီပြဿနာထုပ် ရောက်လာမှာကို တွေးနေမိလို့ပါ”

“အိမ်ကိစ္စလား မေမေ”

ဒေါ်အမာလွင် လှုပ်လီလှုပ်လဲ ခေါင်းညိတ်ရင်း နေရာမှ ထရပ်သည်။ နဂိုက သွယ်လျသော ကိုယ်ခန္ဓာဟာ တဘက်စောင်ပါးလေး ပတ်ခြံထားသည့်အောက်မှာ တကယ့်ကို သေးသေးကွေးကွေးပဲ ကျန်၏။

ဘဝကို မြင့်သထက်မြင့်အောင် ရိုးသားစွာ ရှာဖွေ ရုန်းကန်ခဲ့ပေမယ့် အမြင့်ဆုံးဆိုတဲ့နေရာ မရောက်နိုင်ခင် ဖေဖေ အပေါင်းအသင်း မျက်လို့ ခြေလှမ်းမှားခဲ့၏။

အမှားမပြုခဲ့ဘူးသူမို့ မှားပြီဆိုသည့် တုန်လှုပ်ခြင်းကို ဟန်လုပ်မတင်းနိုင်ခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့် ဆရာများ သားသေ ဆိုသလို မိသားစုဘဝပျက်တုတ်အထိ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

မှားသွားလို့ ကြောက်လန့်ပြီး ရုန်းလေ နစ်လေ ...။

ဖေဖေ မဆုံးမိကတည်းက ဒီအိမ်နဲ့ခြံကို ပေါင်ခွဲရတာ ဖြစ်သည်။ အတိုးတွေ ရင့်သန်လာသည့်အချိန်မှာ ရှိတဲ့အထည်ကြီးတွေကိုပဲ ထုခွဲ ရောင်းချ၍ အတိုးတပ်ခဲ့ရသည်။

ကမာ ရှာဖွေတဲ့လစာဟာ သားအမိ စားဝတ်နေရေးအတွက်တော့ ချို့ငဲ့နိုင်မှာ မဟုတ်ပေမယ့် အပေါင်တိုးအတွက်ကို မတတ်နိုင် ...။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို အသိမခံဘဲ ဖြေရှင်းနေကြတာမို့ အိမ်ပေါင်ထား ရသည့်အဖြစ်ကို လူမသိပေမယ့် ပစ္စည်းတွေရောင်းပြီး ထုတ်ပြီးဆို ကြီး ကြီးသေးသေး ပတ်ဝန်းကျင်က သိပြီးသားဖြစ်နေခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် ပစ္စည်းတွေရောင်းချပြီး ထိုင်စားနေသည်ဟု ဒေါ်ရွှေရုပ် တို့က ကြေညာမောင်းခတ်၍ ကဲ့ရဲ့ခဲ့သည်။ ကမာ ကတော့ ဆုံးဖြတ်ပြီး သားပါ။ ကိုယ်နဲ့မထိုက်လို့ မမြဲတော့သည့်ပစ္စည်းဆို ဘာကိုမှ မက်မော ခဲ့မင်နေဖို့ မလိုပေ ...။

အိမ်ခြေရာခြေ ပျက်ရမည့်အဖြစ်ကို ကြောက်ပေမယ့် ကြိုးစား နေသည့်ကြားထဲက ပျက်စီးသွားမည်ဆိုလျှင်လည်း မတတ်နိုင် ...။

တိုက်နဲ့မတန်တော့ တဲနဲ့နေရုံပဲ ရှိသည်။ သူမ အဓိက ဆုံးရှုံးမခံ နိုင်သည်က မေမေပဲ ဖြစ်၏။ ဖေဖေ ရှိနေကတည်းက ငြိမ်းငြိမ်းလေး နေလာခဲ့သည့်မေမေကို ယောက်ျားမရှိကာမှ 'ထွက်ရပြီ .. ရှာရပြီ' ဆို တာမျိုး မမြင်ရက်နိုင် ...။ ပြီးတော့ မေမေက လူရောစိတ်ပါ ခံစားလွယ် တတ်သူမို့ ဖေဖေ ရှိတုန်းကအတိုင်းပဲ မီးမလောင် နေမခစေချင် ...။

သားအမိနှစ်ယောက်စလုံး ရှာနေလည်း ထူးခြားဖွံ့ဖြိုးလာဖို့ မရှိနိုင် မည့်အတူတူ ကိုယ်ပဲ အပင်ပန်းခံဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသား ...။ မေမေ အသက် တစ်နှစ် ပိုရှည်လျှင် မေမေလို ခေါ်နိုင်မည့် ပြုစုဖို့အခွင့်အရေး တစ်နှစ် ပိုရမည်။ သူမအတွက် မေမေ အသက်ရှည်ရှည် နေနိုင်ဖို့ထက် အရေး ကြီးတာ ဘာမှမရှိ ...။

“ညတည်းက သူတို့ ဖုန်းဆက်ထားတာ”

မေမေ ပြန်စပြောမှ ကမာ အတွေးတွေ ပြတ်တောက်သွားကာ အဘေးမှာ သွားရပ်မိ၏။

“မဟုတ်သေးပါဘူး မေမေ .. တစ်နှစ်စာက ပြည့်မှ မပြည့်သေး တာ နှစ်လနီးပါး လိုသေးတာကို”

“ဒါပေမယ့် မနှစ်က အတိုးတုန်းက တစ်နှစ်နဲ့ လေးလကြာမှ သူတို့ လာတာလေ။ အခုလည်း လလိုသေးပေမယ့် ...”

“အို .. ဒီလို ဘယ်ရမလဲ”

ကမာ စကားအဆုံးမှာ ဆလင်းဘက်ခံထဲက ဖုန်းသံလေး ပေါ်လာ ၏။ ဒေါ်အမာလွင် ထိတ်လန့်သည့်မျက်နှာနှင့် လှည့်ကြည့်ပေမယ့် ကမာ က အိတ်ဆီ ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် လျှောက်သွားကာ စားပွဲပေါ် အနေ ဆွဲယူလိုက်သည်။

ဖုန်းထုတ်ယူပြီး အိတ်ကို ဆိုဖာပေါ် ပစ်တင်လိုက်ကာ ... “ဟလို .. ဒေါ်အမာလွင် အိမ်ကပါ”

“... ..”

စိုးရိမ်တကြီး လှမ်းကြည့်နေသည့် ဒေါ်အမာလွင် ထံ ကမာ မျက် ဝန်းတွေ ဖျတ်ခနဲ ဝှေ့လာပြီးမှ ဘေးတံခါးဘက်ကို ထွက်လိုက်သည်။ မကြာခဏချင်ပေမယ့် မေမေ ထွက်လိုက်လာမှာပဲဆိုတာကိုတော့ သိနေခဲ့၏။

“ကျွန်မတို့ အဆင်သင့် မဖြစ်သေးဘူး အန်ကယ်လ် .. တစ်နှစ် လည်း မပြည့်သေးဘူးဆိုတော့ ကျန်တဲ့အချိန်လေးမှာ ကြိုးစားရဦးမှာ”

“... ..”

“ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ် .. ဒါပေမယ့် အန်ကယ်လ် .. အဲဒါ ကျွန်မ တို့က အချိန်ပိုပေးပါလို့ တောင်းဆိုခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးနော် .. သူဌေး နိုင်ငံခြားရောက်နေတယ်၊ ညွှန်ကြားချက် မလာသေးလို့လို့ အန်ကယ်လ် တို့ပဲ ကန့်သတ်ခဲ့တာ”

“... ..”

“အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် တစ်လခွဲ နှစ်လနီးပါးဆိုတာ နည်းတဲ့အချိန်မှ မဟုတ်တာ၊ အန်ကယ်လ်တို့ဘက်က ရစရာရှိတာကို တစ်နှစ်စာ ထပ်ရွှေ့ထားလည်း ပြဿနာရှိတာမရှိတာ အန်ကယ်လ်တို့ အပိုင်းပါ။ ကျွန်မတို့အတွက်က တစ်ရက်၊ တစ်ပတ်ကအစ အများကြီး ပြောင်းလဲနိုင်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် တစ်နှစ်မပြည့်သေးဘဲ အတိုးတပ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တာကို နားလည်ပေးပါ”

“... ..”

“ရပါတယ် အန်ကယ်လ် .. သူဌေးပဲဖြစ်ဖြစ် သူဌေးရဲ့ဘိုးတော် ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မက ဒီတိုင်းပဲပြောမှာပါ။ တစ်ခုရှိတာက ဘယ်သူကပဲ ပြောချင် တွေ့ချင်တာဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မဖုန်းကိုပဲ ဆက်သွယ်လိုက်ပါ။ အိမ် ဖုန်းကို မဆက်ပါနဲ့ .. မေမေက ကျန်းမာရေးမကောင်းလို့ အိမ်တွင်းရေး ကိစ္စမှန်သမျှ ကျွန်မကပဲ ဖြေရှင်းမှာပါ။”

တစ်ဖက်က ခြိမ်းခြောက်သွေးတိုးစမ်းသည့်စကားတွေကို အပြီး သတ်ထိ နားထောင်ပြီး ကမာ က မဲ့သည်။ ဒေါ်အမာလွင် က ဘေးက နေ သမီးမျက်နှာကို ငေးနေလျက် ပီတိမျက်ရည်တွေ တဝှေ့ဝေလည်၏။

ဟိုတုန်းကတော့ ကိုယ်ဟာ သမီးလေးကို ထိန်းကျောင်းပြုစုခဲ့တဲ့ မိခင်တစ်ယောက်ပါ။ ခုတော့ သူမ ကလေးပြန်ဖြစ်ခဲ့ပြီလား ..။

မိခင်တစ်ယောက်အပေါ် အေးမြသည့်အရိပ် မိုးပေးချင်နေသော သမီးမျက်နှာလေးကို ငေးနေရင်း ငိုချင်လာမိ၏။

ထိုစဉ် အိမ်ရှေ့က လူခေါ်ဘဲလဲသံလေး မြည်လာသဖြင့် ... “နေပစေ မေမေ .. သမီး သွားလိုက်မယ်”

ကမာ ရှေ့ကို ပြန်ထွက်ခဲ့ပေမယ့် ဒေါ်အမာလွင် က လက်ကိုဆွဲ လျက် အတူပါလာခဲ့၏။

“ဟင်!... ဖူး ..”

ဘာကျာတံခါးရှေ့မှာ ရပ်နေသည့် ဖူး ကို မြင်တော့ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားမိ၏။ ဖူး က ဆံပင်တွေကို ဘီးကုတ်လေးနဲ့ သိမ်းတင်ထားကာ စကက်ရှည်ပွပွကြီးနှင့် တီရှပ်အနက်ရောင်လေးကို ဝတ်ထားသည်။

မီးခိုးရောင်ကြိုးရှည်အိတ်လေး လွယ်ထားလျက် တံခါးကိုကိုင်၍ သွားလေ .တွေပေါ်အောင် ရယ်နေရင်း ...

“အံ့ဩသွားလား ..”

“အံ့ဩတာပေါ့ .. အိမ်ကို ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ”

ကမာ က ပျာပျာသလဲ တံခါးဖွင့်ရင်း ဖူး လက်လေးကို ဆွဲခေါ် တာ ...

“မေမေ .. သူက သမီးသူငယ်ချင်း ဖူးဖူးစင် တဲ့၊ အရမ်းအေးတာ သိလား၊ .. ရေခဲတုံးလေး ကျနေတာပဲ”

“ဟုတ်လား .. ထိုင် သမီး ထိုင် ..”

ဒေါ်အမာလွင် ကလည်း ဖူး လက်လေးတစ်ဖက်ကို ဆွဲ၍ လိုက် လှုံဖော်ရွေစွာ ကြိုဆို၏။

“သမီး အေးဆေးပဲဆိုရင် အန်တီ စားစရာတစ်ခုခု သွားလုပ်လိုက် ဦးမယ် .. ခဏစောင့်နော်”

“ဟာ .. မေမေ မလုပ်နဲ့၊ သူက သူဌေးသမီးပါ၊ စားစရာကို မက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ သမီး သူ့ကို နှင်းဆီခြံထဲ ခေါ်သွားပြမလို့”

“ဟာ .. ကောင်းတယ်”

ဖူး ဝမ်းသာအားရလေး ထပြောပြီးမှ ဒေါ်အမာလွင် ကြည့်နေတာ ကို သတိရပြီး အသံလေး ပြန်တိတ်သွားသည်။

“အေး .. အေး .. ဒါဆို သွားကြ၊ သမီးဦးလေးတော့ အိပ်နေတုန်း ပဲနေမှာပါ”

ဒေါ်အမာလွင် က ဖူး ကိုပါ နှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်သွား၏။

“နင်တို့ သားအမိနှစ်ယောက်တည်းလားဟင် .. ငါတို့လည်း

အကေတော့ သားအဖနှစ်ယောက်တည်းပဲ။ ခုတော့ .."

"ကဲ .. သိပြီးသားတွေ ပြောမနေပါနဲ့။ လူတိုင်းမှာ နာကျင်စရာ တစ်ခုခုတော့ ရှိကြတာပဲ။ ကိုယ့်မှာပဲ ပူလောင်လှပါလား ထင်မနေနဲ့။ စကားစလိုက်ရင် စပ်ပူစပ်လောင်တွေ ပါပါလားတယ်"

"မပါပါဘူး ကမာ ရယ် .. အဲဒါကို ညည်းမလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ အိမ်မှာ ငါတို့သားအဖပဲ အဲ .. လူ သုံးယောက် ရှိပေမယ့် အိမ်အကူတွေ က အများကြီးပဲ။ ဒါတောင်မှ ပျင်းတဲ့လူနဲ့ ခိုကပ်တဲ့လူနဲ့၊ ကြမ်းတိုက်ပါ ဦး .. ဖုန်သုတ်ပါဦးဆိုတာ မနားတမ်း ပြောနေရတာ၊ မပြောတဲ့နေ့က ပြောင်ပြောင်စင်စင် မရှိတဲ့နေ့ပဲ"

"ဟုတ်လား .. သူတို့ကို အစတည်းက ကြပ်မတ်ထားခဲ့လို့လား" ဆိုဖာမှာ နှစ်ယောက်အတူ ကပ်ထိုင်ကြရင်း ပြောဖြစ်ပြီဆို ကတည်းက ပြန်ထဖို့ မေ့သွားကြ၏။

"ဒက်ဒီကိုပဲ သူတို့က ကြောက်တာ၊ နာနီကြီးကတော့ အမြင် မတော်ရင် ပြောပြတယ် .. သင်တယ်၊ ပြင်းပြင်းထန်ထန် မဆူဘူး။ လူ တိုင်းမှာ အဆိုးအကောင်း အကျင့်တစ်ခုခုတော့ ရှိကြတာပဲတဲ့။ သူတို့ တွေက ပြောမှ သိကြ လုပ်ကြပေမယ့် မခိုးမဝှက်တတ်ဘူး။ စပ်စုတတ် တာပဲ ရှိတယ်။ အပြင်မှာ အိမ်ထဲက အတင်းအဖျင်း ထုတ်မပြောဘူးတဲ့။ ကိုယ့်အိမ်မှာ ကျွမ်းဝင်ပြီးသားလူကို ထုတ်လိုက်ရင် နောက်လူက ပို ဆိုးမဆိုး အသစ်ထပ်ပေါင်းရမယ်၊ မကြိုက်ရင် နှင်ထုတ်၊ ဒါနဲ့ပဲ အလုပ် သမားကောင်းလည်း ရလာမှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့"

"ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ"

"ကောင်းတဲ့လူတွေကျတော့လည်း ဟိုက ခေါ်ချင်၊ ဒီကခေါ်ချင် ဖြစ်လာကြတော့ 'ငါပဲ တော်တယ်... ကောင်းတယ်' ဆိုတဲ့မာန် တက် လာတာပဲဟ၊ အဲဒါလည်း ငါ့အမြင်ပဲ။ လူကောင်းသူကောင်း ရထားပေ မယ့်လည်း ကိုယ့်ဆီမှာမြဲဖို့ မလွယ်ဘူးလေ၊ အဲဒါကြောင့် အရမ်းမဆိုး

သူဆိုရင် သည်းခံရမယ်လို့ နာနီကြီး ပြောတာကို ငါ လက်ခံခဲ့တာ၊ သူဆိုတာ ပေးတဲ့ဘက်ကချည်း နေရတော့လည်း မကောင်းဘူး၊ ယူတဲ့ ဘက်ကချည်းပဲလည်း မနေသင့်ဘူးတဲ့၊ တစ်ယောက် အနှံ့အတာ တစ် ယောက်ခံကြမှ သံယောဇဉ်ဆိုတာ ဖြစ်လာတာတဲ့၊ အဲဒါ ဟုတ်နိုင် တယ်နော်"

ကမာ က ဖူး မေးတာကို ခေါင်းညိတ်၍ ပြုံးနေသည်။

"အိမ်မှာ ငါတို့အလုပ်သမားတွေ တာဝန်မကျေတာတွေ ရှိပေ မယ့် ငါတို့အပေါ်မှာ သံယောဇဉ်ရှိတာ သေချာတယ်ဟ၊ အပြင်အထွက် များတဲ့ မမလှ ဆိုရင် ငါ့အတင်းပြောနေတာ ကြားပြီး မုန့်ဟင်းခါး ဆိုင်မှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ နပမ်းလုံးကြတာ သိလား"

"ဟုတ်လား .."

"အင်းပေါ့ .. ဟိုးတစ်ခါဆိုရင် နာနီကြီးက ဈေးသည်ခေါ်ဝယ်ပြီး ခွံဝမှာ စကားများကြတာလေ .. နာနီကြီးကို ဈေးသည်က နင်ပဲဆ ဆွ လက်ညှိုးထိုးပြောရမလားဆိုပြီး မမလှ တို့ အဲဒီဈေးသည်ကို ထွက် ခိုက်ကြတာ"

"ဟယ် .. ကြောက်စရာပါလား၊ တော်တော် အားကိုးရတာပဲ"

နှစ်ယောက်သား စကားတွေ ရေလိုက်လွဲကုန်ကာ ဟားတိုက်ရယ် မိကြ၏။ ဖူး က ပြောနေရင်း ဘာကို သတိရသွားမှန်းမသိဘဲ မျက်နှာ လေး တည်သွားကာ ..

"ဘယ်မှာမှ သုံးစားမရတာ တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်"

"ဟင် .. ဘယ်သူလဲ"

"ဒက်ဒီမိန်းမလေ 'ငြိမ်း' တဲ့၊ သူကတော့ ဘယ်သူတွေ ဘာဖြစ်နေ နေ အေးဆေးပဲ၊ ဒက်ဒီသွားလေရာ တကောက်ကောက်လိုက်ပြီး လက် ဝါးကြီးနဲ့ရော လက်ဝါးလေးနဲ့ရော အုပ်ဖို့ပဲ စဉ်းစားနေတာ"

ဖူး ပြောပုံက ကွယ်ရာမှာ အတင်းတုတ်နေတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ

စိတ်ဆင်းရဲကြီးစွာ ညည်းတွားနေခြင်း ဖြစ်၏။

“ငါလေ နင့်အိမ်မှာ သားအိမ်နှစ်ယောက်တည်းနေတယ်လို့ ကြားကတည်းက လာချင်တာ သိလား။ .. ငါ ဒီနေ့ထိ ဘယ်သူနဲ့မှလည်း သူငယ်ချင်း မဖြစ်ဖူးဘူး။ ခုလို အိမ်လည်ဖို့ဆို ဝေးရော ..”

“နင်က အကျင့်မရှိတာလား .. နင့်ဒက်ဒီက စည်းကမ်းလုပ်ထားတာလား ..”

“စည်းကမ်းတွေနဲ့ နေလာခဲ့ရတဲ့အကျင့်ပေါ့ဟာ။ ငါ့ပုံစံ ဘာဖြစ်နေလဲတော့ မသိဘူး။ ခုကျမှ ဒက်ဒီက ငါ့ကို သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ရောထွေးစေချင်တဲ့ပုံ ဖြစ်လာတယ်။ ငါ ဘာပြောပြောခွင့်ပြုဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေတာမျိုး။ ဒါလည်း ငါ တွေးမိသလောက်တော့ သူ့အိမ်ထောင်ရေးကို ငါ ငြိုငြင်မှာစိုးလို့ ဖြစ်မှာပါ။”

“ဘာကြောင့်ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ဖူး ရယ် .. ချုပ်ချယ်ခဲ့တုန်းကလည်း နင့်ကို ချစ်လို့ပဲ။ အခု ခွင့်ပြုနေတာလည်း နင် အထီးကျန်ဖြစ်လာရတာကို ခုမှ နောင်တရမိလို့ပေါ့။ အားလုံးက မိဘမေတ္တာပါဟာ။ ကဲ အခု ငါ့ဆီကိုလာတာ အလည်သက်သက်ပဲပေါ့။ ကားကရော ..”

“လမ်း ဟိုဘက်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့မှာ ဦးလေးကြီး စောင့်နေတယ်။ ငါ နင့်ကို နေ့ အနုလက်ဆောင် ပေးချင်လို့လေ။”

“ဖူး ရယ် .. မွေးနေ့က ပြီးသွားပြီဥစ္စာ”

“ပြီးတဲ့နောက်နေ့တည်းက ငါ ယူလာတာ သိလား .. တော်ကြာမွေး တို့ရဲ့လက်ဆောင်တွေကြားထဲ ထည့်ပေးလိုက်ရင် ငါ့ကို ကြွေးတယ်လို့ ထင်ပြီး မုန်းသွားကြဦးမှာ”

ပြောနေရင်း အိတ်ထဲက ထုတ်ယူလိုက်တော့ အနီရောင်ဘူးလေးထဲမှာ ပလက်တီနမ်လည်ကပ်ကြိုးလေး တစ်ကုံး ..။

“နင့်လည်ပင်းလေးက ပြည့်ပြည့်ဖွေးဖွေးလေးဆိုတော့၊ ဒါလေးနဲ့ အရမ်းလှမှာ .. ငါ ဝတ်တာတွေ မဟုတ်ဘူးနော်၊ သပ်သပ် ဝယ်ပေးတာ

ရယ်နေသည့် ကမာ့ မျက်နှာလေး လျော့ရိလျော့ရဲ ဖြစ်သွား၏။

“နိမ့်ကြီးတဲ့လက်ဆောင်တစ်ခုခုကို လက်ခံရခြင်းသာ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး အခုလိုပဲ ခံစားမိသည်မို့ မလိုချင် ..။”

ဒါတွေ လက်ခံပြီးတော့လည်း လူမြင်ခံရမှာ မဟုတ်သည့် ကိုယ့်အနေကို ပေးချင်နေတဲ့လူတွေကတော့ သိမှာ မဟုတ်ပေ ..။

မလိုချင်ဘူး ခေါင်းခါလိုက်ရင်သာ ရှင်းပြရခက်မှာ ဖြစ်သည်။ တန်ဖိုးရှိတာ မဆိုထားနှင့် ဖန်စီတွေပဲ ရောင်စုံဝတ်တာတောင်

နိမ့်တိရွှေ က အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် ..

“တစ်ကိုယ်လုံးကို ညွှတ်နေတာပါလား၊ နေကမာ .. အဝတ်စား အရောင်ပြောင်းတိုင်း နားတွေလက်တွေမှာလည်း အရောင်တူသွား ပြုံးပြက်လက်နေတာပဲ။ ခုခေတ်မှာ ဖန်စီတွေလည်း ဈေးက သေးတာ မဟုတ်ဘူး။ ရှေ့ပင်းစင်တာတွေမှာ အရပ်မတွေလည်ပင်းက ချကြိုးတစ်ကုံး သွားမေးကြည့် .. အနည်းဆုံး သောင်းကျော်ရှိတယ်။ ရုတ်တရက်လဲကြိုးတွေ လက်ကောက်တွေရော ဘာထူးလဲ .. ဘာကိုင့်ကို ကိုင်လိုက် ရှစ်ထောင် တစ်သောင်းဆိုတာ အနည်းဆုံး ..”

“သမီးရေ .. နင့်ညီမ မင်းသမီးကို သေချာကြည့်ပါဦး။ လည်ပင်းမှာ ဖန်စီမှ ဟုတ်ရဲ့လား .. လက်ရာကတော့ စိန်ထည်တွေနဲ့ နင်လားလားပဲ။ ပြောလို့မရဘူးလေ .. မျက်နှာလေးက မင်းကြိုက်စိုးကြိုက်စိုးတော့ ..”

“လူပြောခံရမှာပေါ့ .. ညည်း ဝတ်စားနေတာတွေက အတုတွေပဲပေမယ့် ထင်စရာမှ မရှိတာ။ ငါတောင် တစ်ခါတစ်ခါ ဧဝေဧဝါရယ်။ ရန်ကုန်ကတော့ အတုတွေဝတ်လည်း ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါ ထွက်နေတာကိုး။”

ဤသို့သော မျက်လုံးဒေါက်ထောက်ကြည့်ခြင်းဖြင့် ဝတ်ဆင်ထားသူမျှကို အမြဲတမ်း စူးစမ်းနေကြတာ ဖြစ်သည်။

ကိုယ်က မှန်တာပဲဆိုပြီး ဂရုမစိုက်ပေမယ့် စိတ်ဆင်းရဲတတ်သည့် မေမေနားထဲထိ ရောက်ကုန်မှာစိုးတော့လည်း သူမကပဲ ဆင်ခြင်ခဲ့ရသည်။ တတ်နိုင်တာလေးတွေ ဝတ်ဆင်ခြင်းကိုကောင် သိမ်းဆည်းချွေတာခဲ့ရတဲ့အဖြစ် ...။

“ကမာ ..”
“ဟင် ..”

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ယူပါဟာ .. နင် လက်ခံချင်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါ သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ ပေးတာလို့လည်း မပြောဘဲ တစ်ရက်လောက်တော့ ဝတ်လာခဲ့ပါနော် .. နောက်နေ့တွေ မဝတ်ချင်လည်း သိမ်းထားလိုက်ပေါ့”

“အေးပါ .. နင် အမှတ်တရပေးတာကို ငါ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ငါ့ကို ဘယ်လောက်ခင်လဲဆိုတာ သိရလို့လည်း ဂုဏ်ယူတယ်၊ ငါ တွေးနေတာက ..”

“မတွေးပါနဲ့တော့ .. အခု ငါ့ကိုယ်တိုင် ဆွဲပေးခဲ့မယ်နော်၊ ဆံပင်တွေ ခဏဖယ်ပေး ..”

ကမာ က ဆံပင်တွေကို တစ်ဖက်သတ် သိမ်းယူလိုက်ပြီး ခေါင်ပုံထားလိုက်တော့ ဖူး က ဝမ်းသာအားရ အနားတိုး၍ ဆွဲကြိုးလေးက သေချာဆွဲပေးသည်။

“ကမာ ရယ် .. နင် လှတာကို ငါ တကယ် လက်ခံသွားပြီ သိလား၊ မျက်နှာမှာ မိတ်ကပ်ပေါင်ဒါနဲ့ ပြင်ဆင်ထားလို့ လှတယ်ပဲ ထားနင့်လည်ဂုတ်လေးကို ကြည့်တာနဲ့ နင်က လှကိုလှတဲ့သူဆိုတာ သိသွားနေပြီ”

“လုပ်ပြီ ဖူး ရယ် .. ဘာမှ မကျွေးတော့ဘဲ ခြံထဲ ခေါ်သွားမလို့ဟာကို”

“တကယ် ပြောနေတာ .. ဂုတ်သားလေးက ဝင်းဖန့် စိမ်းနုနေတာ

ဆံပင်စလေးတွေ ခြေဆင်းပေါက်နေတာနဲ့ မွေးညင်းနုလေးတွေတာ အသည်းယားစရာလေး”

“ဘာလဲ .. ဖက်နန်းချင်စိတ်တွေ ဖြစ်လာပြီလား”

“ငါက ယောက်ျားလေးဆိုရင်တော့ ခုလိုပုံဆို နင် ခံရမှာပဲ”

“ဘယ်လို ..”

“အတင်း နမ်းသွားမှာကို ပြောတာ၊ နင့်အသားအရေလေးတွေကလည်း လှတယ်၊ နူးလည်းနူးညံ့တယ်၊ ငါတို့နဲ့ လုံးဝမတူတာ သေချာတယ်”

“နင်လည်း လှပါတယ် ဖူး ရယ်.. ရတနာစိန်ကျောက်တွေတောင် နှောင်တင်သွေးပေးမှ အရည်အသွေးမြင့်လာတာ၊ နင့်ကို ငါ ပုံဖော်ခံမယ်လို့ စဉ်းစားနေခဲ့တာ ကြာပြီ”

“ဟင် .. ငါ့ကို ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

ကမာ က ဆံပင်တွေ ပြန်ချပြီး ဆွဲကြိုးကို လက်နဲ့ ပြန်စမ်းကြည့်သည်။ ပြီးမှ ဖူး လက်လေးကိုဆွဲ၍ နေရာမှ ထရပ်လိုက်ကာ ...

“နင့်ကို ငါတို့ဆိုင် ခေါ်သွားပြီး ဒီခိုင်းပြောင်းပေးမလို့လေ၊ ပထမစားတာက နင် လက်မခံမှာ စိုးတာ .. ဒုတိယ စဉ်းစားနေတာက အားလုံး လုပ်ပေးချင်တာဆိုတော့ ငါ့မှာ ..”

ဖူး မျက်နှာလေး ပြုံးသွားသည်။ ကမာနဲ့ အတူတူ ခြံထဲရောက်ကြမှ လက်ချင်းထပ်ဆုပ်ကာ ...

“နင်က အကုန်အကျခံပြီး ငါ့ကို အလှပြင်ပေးဖို့ စဉ်းစားနေတာ ..”

“ဟုတ်တယ် .. မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် အလှအပက ကံပဲ၊ ငါထင်တာ မှန်သလား .. မှားသလားတော့ မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် နင် စဉ်းစားကြည့်လေ ဖူး .. ကိုယ့်ထက်လှတဲ့သူလို့ ထင်ရင်

အားကျတဲ့သူ ရှိလား၊ မနာလိုဖြစ်သွားတာလည်း ငုတ်စိတ်
အားကျသွားတာပဲလေ။ ဖြူစင်တဲ့သူတွေကျတော့ ပေါ်ပေါ်တင်
ငေးပြီး အားကျတာ၊ ဥပမာ နှင့်စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်လာလိုက် ပျောက်
လိုက် ခံစားနေရတာတွေကိုပဲ ပြန်တွေးကြည့် ..

“ဖြစ်လာတာက ဟုတ်တယ် .. ပြန်ပျောက်သွားတယ်ဆိုတာ
မဟုတ်ဘူး ကမာ .. ငါလည်း မိန်းကလေးပဲဟာ လှချင်စိတ်
ရှိတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် နှင့် သိတဲ့အတိုင်းပဲ .. ငါ ဒီတိုင်းနေရက်
တွေကြည့်ရင်တောင် အရမ်းရှက်တဲ့ဟာ ..”

“နှင့် လှလာရင် သူတို့မျက်လုံးတွေလည်း အရောင်ပြောင်
ကြမှာလေ၊ အခု နှင့် ရှက်နေလည်း ထူးခြားပြီး ရှက်နေတာကိုက
ချင်စရာ .. လှောင်ချင်စရာ ဖြစ်နေတာ၊ နှင့် ထူးထူးခြားခြား လှနေ
ဆို့ရင် လှောင်ရယ်စရာလိုကြည့်တဲ့ မျက်လုံးတွေမှာ အထင်ကြီး ငေး
ခြင်းတွေ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်၊ နှင့်ကိုယ်တိုင် မထင်မှတ်ဘဲ ကိုယ်
ကိုယ် ယုံကြည်စိတ်တွေ ဖြစ်လာမယ် .. တက်ကြွလာမယ်၊ မနာ
တွေအားလုံးကို မျှော်တတ် ပျော်တတ်လာမှာ”

ဖူး မျက်ဝန်းလေးတွေ အရောင်လက်လာကာ ဆံပင်တွေ
ခဏ သိမ်းနေမိသည်။ တစ်ခုခုကို အပြင်းအထန် ရွေးချယ်ဖို့ စဉ်းစား
တာမှ ဝေခွဲမရအောင် စိတ်လှုပ်ရှားနေတာမျိုး ..

“ကမာ ..”

“ဟင် ..”

“ငါ နှင့်လို မလှရင်တောင် လှတော့ လှချင်တာပေါ့ဟာ .. ငါ
“အင်း .. ဆက်ပြောလေ”

ကမာ က ခြေလှမ်းရပ်ပစ်လိုက်ပြီး ဖူး မျက်နှာလေးကို ပြန်ပြ
သည်။

“ပြောလေ ဖူး ..”

“ဟို .. ငါ ပြောရင် နှင့် ရယ်မှာလားဟင်”

“ရယ်စရာဆိုရင်တောင် ရယ်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး ဖူး၊ ငါက
“အခုချက်တွေကို နားလည်ချင်တဲ့သူပါ”

“မျက်နှာ ဝမ်းသာအားရလေး ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ခဏ
“အခုပဲ ပြန်၍ သုံးကျသွားခဲ့ပြီး ..

“ငါ အဲဒါကို ပြောချင်ပေမယ့် အားယူရဦးမှာပါဟာ .. အခု
လောဆယ် နှင့်အစီအစဉ်အတိုင်း ငါ လုပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားမယ်
အား .. ငါ ဆုံးဖြတ်ပြီးရင် နှင့် ပိုက်ဆံမကုန်ရပါဘူး ကမာ ရယ် ..
“အခုအတိုင်းအတာအရ ငါက နှင့်ကိုတောင် ပြန်ကူညီရမယ်ဟာ”

“ဟုတ်ပေမယ့် ငါက နှင့်ကို ငါ့လက်နဲ့ ငါ့စိတ်ကူးနဲ့ပဲ ဖန်တီး
ဆင်ပေးချင်တာ”

“အေးပါ .. ပြင်ပေးရမှာပါ၊ ငါ့စိတ်ကို ငါ တင်းနိုင်ဖြစ်ရင်
အဲဒါကိုပဲ လာခဲ့မှာ၊ ဟယ် .. ရှေ့မှာ နှင်းဆီပင်တွေနော်၊ အများကြီးပဲ
လိုက်တာ”

ပြောလက်စတွေကို မျှော့ပြန်ကာ နှစ်ယောက်စလုံး ခြေလှမ်းတွေ
ဆက်ကုန်ကြ၏။

“နှိုင်းခြားနှင်းဆီတွေ ရောင်စုံပဲနော် .. လှလိုက်တာ ကမာ ရယ်၊
နှင့်တို့အပိုင်လားဟင်”

ကမာ က နှင်းဆီခြံဘေးက ထင်းဂိုဒေါင်ပုံစံ ပျဉ်ထောင်အိမ် ပုပု
သေးလေးကို လှမ်းကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချရင်း ခေါင်းညိတ်သည်။

“ပိုင်တော့ ပိုင်ပါတယ်၊ အကျိုးအမြတ်ကတော့ ထင်သလောက်
ခါဘူးဟာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒါတွေကို ဂရုစိုက် ပျိုးထောင်ပေးတာက မေမေမောင်အရင်း
လေးလေ .. ဟိုအိမ်လေးထဲမှာ နေတယ်၊ ငါတို့ စီးပွားရေးကောင်း

တုန်းကတည်းက ဖေဖေနဲ့အတူတူလိုက်ပြီး ကူညီတယ်။ ဖေဖေကို အစ်ကိုရင်းလို လေးစားတယ်။ ဒါပေမယ့် အရက်ကြိုက်တဲ့အထဲ မဖျောက်နိုင်ဘူးဟာ .. ဖေဖေ ရှိတုန်းကတော့ ယောက်ျားချင်းဆို ဆူဟယ်ပြောဟယ်နဲ့ပဲ ပြီးသွားတာပဲပေါ့။ နောက်ပိုင်းကျမှ အရက် ကြီးဖြစ်သွားတာ။ အချိန်တိုင်း မူးယစ်ရုံဝေနေတဲ့ ယစ်ထုပ်ကြီး

“ဟုတ်လား ..”

“အဲဒါကြောင့် ငါတို့ ပြောလွန်းလို့ နားပူတယ်ဆိုပြီး ဒီအထဲ အကြောင်းပြကောင်းကောင်းနဲ့ ခြံထဲဆင်းနေတာလေ။ အိမ်ထောင် မပြုဘူး။ အရက်ကိုလည်း မဖြတ်ဘူး။ ငါလည်း မပြောတော့ဘူး။ ယစ်ထုပ်ကြီး ဖြစ်နေလည်း သူ့အစ်မကိုတော့ စောင့်ရှောက်ဖော်ရ တယ်ဆိုပြီး ဒီတိုင်းပဲ ထားလိုက်တော့တယ်”

“အန်တိုကိုတော့ လေးစားတယ်ပေါ့”

“အင်း.. ချစ်လည်း ချစ်ပါတယ်။ မေမေ ဆုရင် တစ်ချက်မှ မထွက်ဘူး။ ပြီးမှ လုပ်ချင်တာ လုပ်တာ။ သူ လုပ်ချင်တာလုပ် ဆိုတာက ဒီပန်းပင်တွေထဲက ရသမျှကို အရည်ဖျောက်တာလေ”

“ဟင်!..”

“ငါက ပန်းအလှစိုက်တဲ့ ဆိုင်နှစ်ဆိုင်နဲ့ ဆက်သွယ်ထားတ ပန်းနဲ့ ချိတ်ပေးရုံပဲ။ သွားဖို့တာ ငွေထုတ်တာတွေကို လေးလေး လုပ်တာလေ .. ငါ့ကို ပြန်တော့ အပ်ပါတယ်။ ဖိတ်တစ်ဝက် စင် ဝက်ပေါ့”

“အေးနော် .. ဒီဝင်ငွေလေး အပြည့်အဝရရင်လည်း နင် တော် အသက်ရှူချောင်မှာ”

အဖူးအငုံတွေနှင့် ရောင်စုံဝေနေသည့် နှင်းဆီခြံလေးက တစ်စ တစ်ခေါ်ကြီးတော့ မဟုတ်ပါ။ ဒါပေမယ့် ပေခြောက်ဆယ် ပတ်လ လောက်တော့ ရှိမည်ထင်သည်။ အပင်တိုင်း ရှင်သန်လန်းဆန်းနေ

အငုံတွေ ဝေနေသဖြင့် မျက်စိအေးဖွယ် ဖြစ်၏။

“နင်တို့တိုက်ကြီးလည်း ဟောင်းနေပေမယ့် အကြီးကြီးပဲနော်။ နည်းထားပုံလည်း စနစ်ကျတယ်။ သူ့နေရာနဲ့သူ ကျယ်လည်း ကျယ် တယ်။ လေဝင်လေထွက်ကောင်းအောင် သေချာစီရင်ပြီး ဆောက်ထား တယ်”

“ဖူး က ဒါတွေလည်း မြင်တတ်သားပဲနော်”

“မြင်တတ်တာပေါ့ .. ဒက်ဒီက လုပ်ငန်းတွေ အများကြီး လုပ် တာလေ။ ငါ့မှာ တခြားစပ်စုသွားလာစရာ မရှိတိုင်း အိမ်ထဲမှာပဲ နေ တော့ ဒက်ဒီ လုပ်ကိုင်ပြောနေသမျှ မမြင်ချင် မကြားချင်မှ အဆုံး ..”

“နင်လည်း စိတ်ဝင်စားမှုရှိလို့ ခေါင်းထဲရောက်နေတာပါ ဖူး ဟယ် .. ငါလည်း နင့်ကို သူလိုကိုယ်လို လွတ်လပ်ပွင့်လင်းတဲ့ မိန်း မလေးတစ်ယောက် အရမ်းဖြစ်စေချင်တာပဲ။ နင့်မှာ ဘာမှ လိုအပ်ချက် မရှိဘဲနဲ့ မနစ်မွန်းသင့်ဘဲ နစ်မွန်းနေတာ”

ဖူး က ဘာကို သတိရသွားသည်မသိဘဲ ရှက်ပဲပဲလေး ပြုံးလိုက်ပြီး ပြုံးရှည်အိတ်လေးရဲ့ ကြိုးစအနားလေးတွေ ပွတ်သပ်နေရင်း ..

“ငါ နင့်ကို အားကျတာလည်း အဲဒါတွေပဲ။ ငါတင် မကပါဘူး အဖူး တို့လည်း ဒီတိုင်းပဲ”

“ဘာတွေလဲ .. ဘာကို အားကျစရာရှိလို့လဲ”

“အဟွန်း .. နင့်မှာ သူငယ်ချင်းချောချောလေးတွေ ရှိနေတာလေ” ကမာ မျက်မှောင်ကုတ်သွားပြီးမှ တွေးမိသွားကာ ..

“ဪ ..”

“ဟိုတစ်ခါ ပြောဖူးတယ်နော် .. ချိန်း ဆိုတာက ..”

“အောင့် သူငယ်ချင်းပါ .. ခုတော့ အတူတူပါပဲ။ ခင်နေကြတာပဲ လေ .. ပိုရင်းနီးတာနဲ့ သိပ်မရင်းနီးကြတာပဲ ကွာတယ်”

“ဟိုလေ .. အဲဒီ ချိန်း ဆိုတဲ့လူနဲ့ ငါ ဝင်တိုက်မိတာ နင် သိသား”

"သိတယ် .. ဟိုနေ့က နင် ချော်လဲတာကို ရယ်လို့ ငါနဲ့တော့ စကားများကြသေးတယ်"

"ဘာလို့များတာလဲ ကမာ ရယ် .. ငါ့ကိုက နမောနုမိုင်းနိုင်း နင် သိသားနဲ့"

နောက်တစ်ခါဆို ချိန်း နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါလားလို့ ပြောလိုက် သည်။ ဒါပေမယ့် ပါးစပ်က မထွက်နိုင် .. ကမာ ကိုဆိုရင် ဘာမှ မပြောရဲနေပြီလို့ စိတ်က ထင်ပေမယ့် တကယ်တမ်းကျတော့ ချိန်း ဆို နာမည်ကို ထည့်ပြောလိုက်ရတာတောင် အသံတုန်ချင်၏။

ကိုယ်ကချည်းပဲ တစ်ချိန်လုံး ချောင်းခြောင်း ငေးမောနေခဲ့ရ ပေတာများကို သူတစ်ကိုယ်လုံး ကိုယ့်ပေါ် ပစ်ကျပြီး ထိကပ် ပွတ်တိုက် သွားမိတဲ့အထိ နီးစပ်ဆုံး တွေ့ခဲ့ရတဲ့အဖြစ်က တိတ်တခိုး ရင်ခုန်ဆဲမ ကို ပါမစ်ပေးလိုက်တာလား ..။

မမျှော်လင့်ရဲခဲ့တာတွေက မျှော်လင့်မိတဲ့အထိ သွေးဆူခဲ့၏။ သူ သူငယ်ချင်းမလေးက ကိုယ့်ကို အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းအဖြစ် သတ်မှတ် ဖော်ရွေလာခဲ့တာလည်း သူနဲ့ကိုယ်ရဲ့ ဆုံစည်းဖို့လမ်းစ ဖြစ်လာသလို ပျော်ရွှင်နေခဲ့မိသည်။

ဒါပေမယ့် ဒီနေ့ထိ ကမာ ဆီမှာ ချိန်း အကြောင်း သူမ ဘာမှ မမေးရဲသေးပေ ..။ ကမာ ဒီလောက်လှနေတာကို အရမ်းချောတဲ့ ချိန်း ကရော ချစ်နေနိုင်မလားလို့ တွေးမိခဲ့တာလည်း ရှိသည်။

ထိုအတွေးက 'သူငယ်ချင်းတွေပါပဲ'လို့ ကမာ ပြောလိုက်သည့် စကားတွေအောက်မှာပဲ ပျောက်ပျက်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

သူမအတွက် ကမာ နဲ့ ခင်မင်ခွင့်ရခဲ့ခြင်းသည် ဘဝက ပေးတဲ့ ကံကောင်းခြင်းလက်ဆောင် ..။

အခန်း (၁၄)

"ခုတစ်လော ဖူး ပုံစံ ပြောင်းလာသလိုပဲ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်"

အအေးသောက်နေသည့် ဖူး မျက်နှာလေးက အထိတ်တလန့်နှင့် မော့လာ၏။ သဲ က အားလုံးကို သက်သေပြသလို ဝှေ့ကြည့်၍ မေး ဆတ်ပြကာ ..

"ဟုတ်တယ်မို့လား .. အပြင်တစ်ခါလိုက်ဖို့ လက်ဆွဲပြီး မရမက ခေါ်ထုတ်နေရတဲ့သူက အခု ရှော့ရှော့လျှူလျှူ လိုက်လာပြီး မျက်နှာမော့ ပြီး ပြောပြောဆိုဆို ရယ်ရယ်မော့မော့ ဖြစ်လာပြီ"

"ဘယ်ခေါ်ခေါ် လိုက်ဖို့ပြင်ပြီးသား ဖြစ်နေတာလည်း ထည့်ပြော ပါဦး"

မွှေး က ဝင်ပြောပြီး ရယ်ကာ ..

"ဖူး လက်ကိုဆွဲပြီး ကျောင်းကိုပတ်ရတာ ဘယ်နှစ်ပတ်မြောက် မှာ ဖူး ဒီလို ပြောင်းလဲလာတာလဲ သိပါရစေ .."

ကမာ နှုတ်ခမ်းကျော့ ထီးရိုးလေးနဲ့လှမ်းကပ်ပြီး မေးတော့ အားလုံး က ရယ်ကြသည်။ ကမာ ကလည်း ခါးလေးဆန့် အင်္ကျီလေး ဆွဲချကာ လည်ချောင်းရှင်းလိုက်သေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ .. ကျောင်းကို နေ့စဉ် ပတ်လျှောက်ခဲ့တာတော့ ခြောက်ပတ် ..”

“ဟဲ့ .. ဟဲ့ .. အမလေး .. ခြောက်ပတ်ဆိုတာကြီးကို ပီပီသသ ပြောခမ်းပါ။ နားယားလိုက်တာ”

“ခြောက်ပတ်လေ .. ပီပါတယ် .. ပီတယ်မို့လား မွေး ..”

“ခစ် .. ခစ် .. ခစ်”

“ဘာတွေ ကြေညာနေတာလဲ မသိဘူးကွ .. စိတ်ဝင်စားစရာပဲ”

ကြည့်စမ်း ..

ရယ်နေသည့် ကမာ နှုတ်ခမ်းလေး တိုးလိုးတန်းလန်းနှင့် ရပ်သွားကာ နောက်ကျောက စားပွဲဆီ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိသည်။ သုံးယောက်တည်းနှင့် သွားကြီးတွေ အဖွေးသားဖြစ်နေကြကာ ကမာ ကျောပြင်လေးကို မျက်နှာမူ၍ ထိုင်သည့် ပီနီရှည်ရှည်တစ်ယောက်က မျက်လုံးတွေ ဟိုလွှဲဒီလွှဲနှင့် ..

“ကြားလိုက်လား ကျော်စင် .. ငါပဲ နားကြားမှာတာလား မသိဘူး”

သူတို့ပဲ တခြားအကြောင်း ပြောနေတာလိုလို.. တခြား နှစ်ယောက်ကလည်း ကမာ တို့ စားပွဲကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ပြီးမှ စပ်ဖြဲဖြဲတွေ ဖြစ်ကုန်ကာ ..

“အချင်းချင်း အလှအယက် ကြော်ငြာနေကြတာ ဖြစ်မှာပေါ့ကွ၊ တချို့က အမှန်အကန် မဟုတ်တာတွေ ရှိတယ်လေ”

ယုတ်မာတာ ကြည့် ..

မွှေးဆတ်ခနဲ ကိုယ်မတ်သွားသည်။ သဲ တို့ စကားသံတွေ တိတ်ကျသွားလျက် နားရွက်တွေတောင် ထောင်ကားသွားသလား ထင်ရသည်။

“မကြာဖူးပါဘူးကွာ .. အပတ်ရေ တွက်နေတာ ဒီလောက်လည်း ခက်တာ မဟုတ်ဘဲနဲ့”

“အေးလေ ..”

“တောက် ..”

မွှေး တက်ခေါက်လိုက်တော့ ကမာ က မွေး လက်သီးဆုပ်လေးကို လှမ်းကိုင်ထားလိုက်ကာ ..

“ဒေါသထွက်မနေနဲ့ .. ခုနေ သွားရန်စရင် သူတို့က အသာလေး ရှောင်ထွက်သွားမှာ”

“အေးလေ .. ပြီးရင် ကိုယ်ပဲ အရှက်ကွဲ ကျန်ခဲ့မှာကို”

“အသာလေးနေ .. ငါ လုပ်ပြမယ်”

ကမာ က စာအုပ်တစ်အုပ်ထုတ်၍ ဆော့ပင်နဲ့ စာလုံးစပ်ကြီးကြီး ရေးလိုက်၍ ရယ်ကာ ..

“ပိုက်ဆံရှင်းလိုက်တော့ မွေး .. သွားရအောင်”

မွှေး တို့ကလည်း ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်ကာ မဆိုးမတွ ဆောင်ရွက်၏။ ဖူး ကတော့ ကမာ ချရေးလိုက်တဲ့ စာတွေကို ဖတ်ကြည့်ပြီး မျက်လုံးတွေ ကျွတ်ထွက်မတတ် ပြူးကျယ်လာသည်။

ချက်ချင်း ခြောက်သွေ့လာသည့်အာခေါင်ကို တံတွေးမျိုးချ၍ အကြိမ်ကြိမ် ဖျောင်းဖျနေရ၏။

“ဘ .. ဘာလုပ် ..”

“တိတ်တိတ်နေ ..”

ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ မေးဖို့ ပြင်လိုက်တော့ ကမာ က တိုးတိုးလေး ပြောပြီး ခေါင်းခါပြကာ လက်မအရွယ်လောက် ကော်ဘူးလေးကို ထုတ်လိုက်ပြီး သေချာလုပ်နေ၏။ လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေက အားလုံး အဆင်သင့် ပါနေတာပဲ။ ဖူး အံ့သြပြီးရင်း အံ့သြလျက် ..

“အိုခေ .. သွားကြမယ်”

ကမာ က မျက်စိပစ်လိုက်ပြီး စားပွဲနှစ်လုံးကြားကနေ သွားဖို့ အချက်ပြ၏။

မွှေး က မျက်နှာလေးမော၍ ရှေ့ဆုံးက ချီတက်သည်။

ဖူး လက်ကို သဲ က ဆွဲ၍ နောက်ကလိုက်၏။ သူသူသန်း က ကမာ့နောက်မှ နောက်ဆုံးဖြစ်ကာ ကျောပေးထိုင်နေသည့်တစ်ယောက် နားရောက်သည်နှင့် ကမာ့ အချက်ပြလိုက်သည့်အတိုင်း ...

“အမလေး ..”

“အမေရေ ..”

ကမာ့ တစ်ကိုယ်လုံး ထိုကျောကုန်းပေါ် ကုန်းကွ ပြိုကျလေ သည်။

“ဟ .. ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဆောရီးပါ .. သူ တွန်းလိုက်လို့”

“ဟား!...”

ကမာ့ မျက်နှာလေးကို လည်ပြန်မော့ကြည့်ကာ ထရပ်လိုက်မလို ဖြစ်သွားပြီးမှ အမီမလည် ပြန်ထိုင်၏။

“လဲမှာပေါ့ .. မိန်းကလေးတွေ ခြေလှမ်းမှားအောင် ပါးစပ်တွေ က စက်သေနတ်ပစ်နေတာကိုး”

“အဲမာ .. ဘာဆိုလို့လဲ”

မွေး က ရှေ့ဆုံးကနေ လှည့်ရန်တွေ့တော့ ယောက်ျားလေး သုံး ယောက်၏ အာရုံတွေ မွေး ထံမှာ စုပြုံ၏။

“ဟွန်း .. မပြောလိုက်ချင်ဘူး”

“ဘာ မပြောချင်တာလဲ .. မင်းလူက သူဟာသူ မမြင်တာ”

“ဟုတ်ပါတယ် .. ဆောရီးပါ”

“မှားသွားပါတယ် .. တောင်းပန်ပါတယ် .. ဆောရီးပါရှင်”

သူသူသန်း က ခါးလေးကုန်း၍ ကျကျနန ခွဲသည်။

ထိုနှစ်ဦးတစ်စုလုံး ဝိုင်းစန်းကြည့်ခွဲခြင်း မကြုံရကာ ထို သုံး ယောက်မျက်နှာတွေက စပ်မြဲနေခြင်းသို့ တစ်ဖန် ပြန်ရောက်၏။

ဘုရားရေ ..

ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်နေကာမှ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်မိသော ဖူး ပါးစပ်လေး အဟောင်းသားနှင့် ကိုယ့်ပါးစပ်ကို လက်နဲ့ ပြန်ပိတ်လိုက် မိသည်။

စောစောက ကမာ့ စာရေးနေသည့်စာရွက်ကြီးက ဟိုတစ်ယောက် ရဲ့ ကျောပေါ်မှာ ပြန်ပြန်စန့်စန့်ကြီး ကပ်လို့ ..

“ဟား .. ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

တခြားစားပွဲက ရယ်သံတွေ တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ် ထွက်လာကြ ၏။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အားလုံး၏ မျက်လုံးတွေက ထိုစာရွက်ပေါ် မှာ ..

ကျွန်တော်တာ အချစ်စစ်တို့ လှည့်ပတ် ရှာဖွေခဲ့ပေမယ့်

မြောက်ပတ်မြောက်မှာပဲ အညွန့်တုံ့ဆဲရပါသည်။

အံ့အရံ

အခန်း (၁၅)

“ဟဲ့ .. ဟိုရှေ့မှာ ဟိုကောင်တွေ စောင့်နေကြတယ် .. ဘယ်လို လုပ်မလဲ”

“ဟယ် .. ကမာ”

အားလုံးထဲမှာ ဖူး တစ်ယောက်တည်း ဒူးတုန်နေကာ ကမာ နောက်ကျောကို ချက်ချင်း ရောက်သွား၏။

“ဖူး ကို ခေါ်သွားကြ .. ငါ စခဲ့တာ ငါဘာသာ ရှင်းမယ်၊ ဟွန်း.. သူတို့ကိုများ ဂရုစိုက်မယ် မှတ်လို့”

“အဲမာ .. ငါတို့လည်း လိုက်မှာပေါ့”

တစ်အုပ်စုလုံး တက်ညီလက်ညီနဲ့ ဆက်လျှောက်ကြသော်လည်း ဖူး ကတော့ ကမာ နောက်ကနေ ဖုန်းတုတ်ကို တက်နင်းလိုက်၊ ခြေ ထောက်ကို ဝင်တိုက်လိုက်နှင့် သူမ တစ်ယောက်တည်း အလဲလဲ အပြုပြု..

“နေကမာ ..”

အနားရောက်သည်နှင့် စာကပ်ခံရသူက ကျားကျားလျားလျား ထွက်လာပြီး ကမာ ရှေ့က ပိတ်ရပ်၏။

“ဘာလဲ .. ရှေ့က ဖယ် ..”

“ဖယ်မလို့လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်းမလို့ ..”

“ဘာကိုလဲ ..”

“မနက်က ငါ့ကျောမှာ စာကပ်သွားတာ မင်း ..”

“ဟုတ်လို့လား .. ကိုယ့်ကျောမှာ ဘာဖြစ်သွားမှန်းတောင် မသိ လိုက်ဘူးတဲ့၊ ပြောကြည့်ပါဦး .. ဘာတွေ ရေးထားလို့လဲ”

ကမာ က မျက်ခုံးလေးပင့်ပြီး တည့်တည့်စိုက်ကြည့်၍ မေးသည်။
ထိုသူက ကမာ မျက်ဝန်းလေးတွေကို ကြည့်တော့ ဘာပြောမလို့မှန်း မသိဘဲ အကြာကြီး တိတ်နေပြီးမှ ..

“ငါတို့က ရယ်စရာမို့လို့ ရယ်တာ၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူမှ မကြား ဘူး၊ မင်းလုပ်သွားတာ ငါ ဘယ်လောက် အရှက်ကွဲခဲ့ရလဲ သိလား”

“ဘယ်သိမလဲ .. ငါက နင်မှ မဟုတ်တာ”

သုံးယောက်စလုံး ခပ်ချဲ့ချပ်တံတည်း ပြူးပြူးပြီပြီ ပြောနေပေမယ့် ကမာ မျက်နှာက တစ်စက်လေးမှ ဂရုစိုက်ပုံ မရှိ ..။

ဖူး ကမာ ကျောမှာ နဖူးလေးနဲ့ ကပ်ထိကွယ်ထားရင်း ရင်တွေခုန် နေတာ ဆူညံ ခုန်ပေါက်နေ၏။ ယောက်ျားလေးသုံးယောက်စလုံး ညိုတဲ့သူရော ဖြူတဲ့သူရော အကျည်းတန်တာ တစ်ယောက်မှ မပါပေ။

ထို့ပြင် သေချာနေတာက ကမာ ကို ရန်လိုနေတာနှင့်မတူဘဲ စူးစိုက်ငေးမောနေကြတာပဲ မြင်နေရ၏။

ငါပဲ စိတ်ထင်နေတာလားလို့ တွေးနေတုန်း တစ်ဖက်က စကား သံကို ကြားလိုက်ရ၏။

“ငါတို့က ရန်ဖြစ်ချင်လို့ လာပြောနေတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်း တောင်းပန်သင့်တယ်ဆိုတာ ..”

“ဘာဖြစ်လို့ တောင်းပန်ရမှာလဲ .. ငါကလည်း ပါးစပ်စည်းကမ်း မရှိတဲ့လူတွေရှေ့မှာ စနောက်ချင်အောင် စကားမှားသွားတယ်၊ နင်တို့

လည်း ပါးစပ်သရမ်းမှုကြောင့် ခံလိုက်ရတယ်။ ပြီးတာပဲ၊ ရှေ့က ဖယ်..”

“ပြီးနိုင်ပါတယ် .. ဒါပေမယ့် ရန်မဖြစ်ကြဘဲ ဘော်ဒါတွေဖြစ် ကုန်ရင် ပိုအကျိုးမရှိဘူးလား”

“အဲဒါ .. ဆိုင်လို့လား”

“ဆိုင်လို့ရတာပဲ .. တစ်ကျောင်းတည်းပဲဟာ၊ လုပ်လိုက်ပါ .. ငါတို့က အပြီးတေး မထားပါဘူး”

“ဟား .. ဟား .. ဟား .. ရယ်ရတယ်”

မွေး က အားရပါးရ ဟားတိုက်သည်။

“ငါတို့ကတော့ ချဲလန့်လုပ်မလို့ အပြတ်အသတ် မြင်နေတာ၊ လက်စသတ်တော့ ဇာတ်လမ်းဖြစ်ချင်တာပဲ”

သုံးယောက်သား မျက်နှာတွေက မချီမချည်ဖြစ်သွားကြတာ ...

“လောလောဆယ် သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်ကြဖို့ပါ”

“လောလောဆယ်လည်း မဖြစ်ဘူး၊ နောက်လည်း ဖြစ်ဖို့ မရှိဘူး၊ ကမာ .. လာသွားမယ်”

ကြောင်တွေမှန်း သိတော့ သတိထားဖို့ တင်းထားသည့်စိတ်တွေ လည်း လျော့ကျကုန်ကာ မွေး က ကမာ ကို လက်တို့ပြီး ကွေ့ရှောင် ထွက်၏။

ဗြူဗြူလာခြောက်ဖို့ ကြိုးစားသည့်မျက်နှာတွေက ခုကျတော့ ဆီ သုတ်ထားသလို ပြောင်ချောကုန်ကြတာ ...

“နေကမာ .. စဉ်းစားပေးနော် .. ခင်ချင်လွန်းလို့”

“စောင့်နေမယ် .. အိုခေ”

“ပုန်းတစ်ချက်ပဲ ဆက်”

တစ်ယောက်တစ်မျိုး လှမ်းပြောရင်း ကျန်ရစ်ကြ၏။

သဲ နဲ့ မွေး တို့ အကွယ်ရောက်မှ လက်သီးလက်မောင်းတန်း၍ မဲ့ရွဲ ကဲ့ရဲ့လေသည်။

“ကျောင်းမတက်ဘဲ သရီးစတာအဖွဲ့ဆိုပြီး လူရွှင်တော် လုပ်စား ကြပါလား၊ ရုပ်တွေကိုက ချက်ချင်း ..”

“အေးလေ”

“မပြောကြပါနဲ့ဟယ် .. ချောတောမောတောလေးတွေပါ”

“ဟုတ်ပဲ .. သူတို့ခမျာ ရှေ့မျက်နှာ ပေါင်ကြားထဲ ထားပြီး ကျောက်ကျောတုံး ဆီသုတ် လမ်းပြောင်းပြန်လျှောက်လာရလို့ ဇောက် တိဇောက်ထိုးလေးတွေ ပြောရရှာတဲ့ဟာကို ..”

“တော်ပါတော့ .. သူပြောမှပဲ”

အားလုံး ရယ်ကြတော့ ထူးဆန်းအံ့ဖွယ် ...

ဖူး ကလည်း ရယ်နေတာ အသံတွေတောင် ထွက်လို့ ...

အခန်း (၁၆)

“ကမာ ..”

ကားက ကိုယ့်ရှေ့ကျော်ပြီးမှ ရပ်သွားပေမယ့် ကိုယ့်ကြောင့်လို့
မထင် .. ကားကိုလည်း သေချာမကြည့်လိုက်တာမို့ ဖူး တို့ကားဆိုတာ
မသိလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ခေါ်သံနှင့်အတူ ဖူး မျက်နှာလေး ပေါ်လာမှ ..

“ဖူး ..”

“ဘယ်သွားမှာလဲ .. လာ .. ကားပေါ်တက် ..”

“နေပစေ ဖူး .. ရှေ့မှာ ကားမှတ်တိုင် ရောက်နေပြီ”

“လာပါ ကမာ ရယ် .. အိမ်ထဲ လိုက်ဖို့ပါမယ်၊ ငါလည်း အိမ်
ပြန်မှာပဲ၊ အိမ်ကို ခဏ အလည်လိုက်နဲ့ .. ခဏပဲ၊ ပြီးရင် ငါ့ကိုယ်တိုင်
ပြန်ဖို့ပေးပါမယ် .. လာပါ”

တံခါးဖွင့်ပေး၍ သေချာခေါ်နေသဖြင့် ကမာ ဖူး ရဲ့ဘေးကို
ရောက်သွားသည်။ သူမ ပါလာသဖြင့် ဖူး က ပျော်သွားပုံရှိကာ ...

“အတော်ပဲ .. ဒီနေ့ ငါ့အိမ်မှာ ရှမ်းခေါက်ဆွဲ လုပ်ခိုင်းထားတာ
စားပြီးမှ ပြန်ရမယ်နော်”

“အင်း .. လူကြီးတွေ ကြိုက်ပါ့မလား ဖူး ရယ် ..”

“ဘာမှ မကြိုက်စရာ မရှိဘူး၊ ဘယ်သူမှလည်း မရှိဘူး၊ ဒက်ဒီတို့
က အချိန်ပြည့် သူ့အလုပ်နဲ့သူ ရှုပ်နေတာ”

တိုက်ကြီးက မြဲနဲ့ အဝေးကြီးမှာဖြစ်ကာ မျက်နှာစာတစ်ပြင်လုံးကို
ကွန်ကရစ်အပြည့် ခင်းထား၏။ ဘေးနှစ်ခြမ်းစလုံးကတော့ မြက်ခင်း
တွေချည်း စိမ်းစိုနေကာ ပန်းရောင်စုံတချို့ ရှိပေမယ့် ရွက်စိမ်းပင်တွေ
ကပဲ များ၏။

တိုက်ကြီးထဲမှာတော့ ခေတ်မီ အပြင်အဆင် အဆောင်အယောင်
များနှင့် လက်လက်တောက်နေတာ ခြေချရဲစရာ မရှိ ...။

ကမာ လက်ကိုဆွဲ၍ ဧည့်ခန်းဘက်ကို လှည့်ဝင်လိုက်သည်နှင့်
ထထွက်လာကြသည့် ဒက်ဒီနဲ့ သူ့ရဲ့ အတွင်းရေးမှူးနှစ်ယောက်ကို မျက်
နှာချင်းဆိုင်လိုက်မိသလို ဖြစ်သွားသည်။

“ဟော .. သမီး ပြန်လာပြီလား”

သမီးကို နှုတ်ဆက်ရင်း ကမာ ဆီ မျက်လုံးရောက်လာတော့ အံ့သြ
ဟန်များနှင့် ...

“သူငယ်ချင်း ပါလာတာကိုး .. ဝင် သမီး အထဲဝင် ..”

ဝမ်းသာလှိုက်လှသည့်မျက်နှာကြီး ဖြစ်သွားကာ ဖူး ရဲ့ဒက်ဒီက
ဖော်ရွေသည်။

“ဒက်ဒီ .. သူက သမီး ပြောပြောနေတဲ့ ကမာ ပါ၊ နေကမာ တဲ့”

“အေး .. အေး .. ကြားနေမိတာ ကြာပါပြီ”

ဖူး က သူ့ဒက်ဒီနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပေမယ့် ကမာ ဟန်ဆောင်ပြီး
တော့တောင် ခေါင်းညိတ်ပြီးမပြနိုင်ဘဲ မျက်ဝန်းတွေက ဘေးကလူကြီး
ဆီမှာ စူးစိုက်နေခဲ့သည်။ ထိုလူကြီးကလည်း ပြန်စိုက်ကြည့်နေလျက်...

“မင်း .. ဒေါ်အမာလွင့် ရဲ့သမီးပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် .. အန်ကယ်လ်က ..”

“အန်ကယ်လ်က ဒီကို ခဏလာတာပါ”

တမာ နဲ့ ဒီမှာလာတွေ့ရတာကို အံ့သြမပြေသည့်မျက်နှာနှင့် ကျန်းနဲ့လျှက် ...

“သူဌေး .. သူ့ကို ခုမှ တွေ့ဖူးတာလား”

ကားနားထိ ဆင်းလာကြပြီးမှ မေးသည်။ ဦးမင်းခ က အိုင်ညီတံ၍ ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အခု သူဌေးလက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ဖိုင်က ဒေါ်အမာလွှင့် ဖိုင်သူအမေလေ ..”

“ဟင်!..”

ဦးမင်းခ ဖိုင်ကို ပြန်ကြည့်ကာ နောက်ထပ် အိမ်ထဲကို လှည့်ပတ်လိမ်မတတ် ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုတွေ တိုက်ဆိုင်နေခဲ့တာလဲ ..။

အခန်း (၁၇)

“ဘာလာလုပ်တာလဲ အောင် ..”

“ဟိုလေ .. မနေ့က မမထက် နေ့မကောင်းဘူးလို့ ကြားလို့”

နှစ်ယောက် ဝင်လာတာတွေ့တာနဲ့ ဒေါ်ရွှေရုပ် က မျက်နှာတင်းတင်းနှင့် မေးသည်။ အောင် က ပါးစပ်ထဲရောက်လာသည့်အတိုင်း ဖြစ်၏။

အထဲက ထွက်လာရင်း ထက်ထက်မင်း ပြုံးလိုက်မိ၏။ အောင် ကို သူမ ချစ်ပါသည်။ မရိုးမသားချစ်တာမျိုးလည်း ဟုတ်သလို မောင်အားတစ်ယောက်လို ချစ်တာမျိုးလည်း မှန်တာပဲ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အောင် ဘယ်လိုနေနေ ကိုယ့်ကို ဂရုစိုက်စိုက် မစိုက်နိုက် သူမကတော့ နားလည်ပြီးသားပါ။

“ဟုတ်လား .. အံ့သြစရာပဲ၊ မနေ့ညက ခေါင်းနည်းနည်းအုံ့နေလို့ အိမ်ကကောင်မလေးကို စက်ကြောနှိပ်ခိုင်းလိုက်တာ၊ အောင် ဆီ ဘယ်သူ သတင်းပို့လိုက်တာလဲ”

“မမကလည်း ..”

ထက်ထက်မင်း တမင် စလိုက်တာမှန်း သိကာ အောင် က ရယ်ရယ်နှင့် ချိန်း ကိုပါ လှည့်ကြည့်ကာ ...

“တကယ်ပါ .. မမထက် ဆီကို လာတာ၊ ဒီကောင်ကလည်း ခေါင်းလျှော်ချင်တယ်ဆိုတာနဲ့”

ဒေါ်ရွှေရုပ် က ကိုင်ထားသည့်စာအုပ်ကို ဖျန်းခနဲမြည်အောင် ပစ်ချ လိုက်ပြီး မပြုံးချင်ပြုံးချင်နှင့် ထရပ်လိုက်၏။

“ဒါဆိုလည်း လုပ်ပေါ့ .. ကမာ တော့ မရှိဘူးထင်တယ်၊ ရှိတဲ့ မိန်းကလေးတွေနဲ့ပဲ ..”

“ရတယ် .. ကျွန်တော် ကမာ ကို စောင့်နေမှာပါ”

ဒေါ်ရွှေရုပ် ဆိုသည့် မိန်းမကြီးကို သိပ်ကြည့်မရတာနှင့် ချိန်း တည့်တည့်ပဲ ပြောချလိုက်သည်။ ကမာ အတွက် ဆင်ခြင်ရမှာကို သိစေ မယ့် စိတ်ထက်အရင် ပါးစပ်က ပြောပြီးသားဖြစ်သွားတာကို မတတ် နိုင် ..။

အောင့် ကိုပဲ တည်ငြိမ်စေချင်တာမို့ ချိန်း နဲ့ဆိုလျှင်တော့ ပြော စရာသတင်းတစ်ခု တိုးသည်လို့ မှတ်လိုက်ကာ ဒေါ်ရွှေရုပ် က အပြုံး အပျက်ပေ ..။

“အေး .. အေး .. စောင့်ကြ .. စောင့်ကြ၊ ကျောင်းတွေလည်း ပြီးတော့မှာဆိုတော့လေ ..”

ပြောပြီး တလှုပ်လှုပ်နဲ့ အထဝင်သွား၏။ ဆိုင်ကိုရောက်လာတိုင်း အတွင်းခန်းထဲ ဝင်မနားဘဲ ဆိုင်ရှေ့ခန်းမှာပဲထိုင်ကာ အလုပ်လုပ်နေ သည့် မိန်းကလေးတွေ အထူးသဖြင့် ကမာ ကို ပြောဆိုကြိမ်းမောင်းစရာ သူရှာသလို မျက်လုံးဒေါက်ထောက် ကြည့်နေတတ်သည့်သူ ဖြစ်သည်။

ဒေါ်ရွှေရုပ် အကြောင်းတွေ ဆိုင်ကို မကြာခဏ ရောက်လာတာ လောက်နှင့်ပဲ ချိန်း တော်တော်ကြီး အကဲခတ်မိနေပြီ ဖြစ်သည်။

ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ကမာ ဘယ်လိုမေတ္တာဓာတ်တွေ စီးဖြန်းပြီး ဥပေက္ခာထိုး နှလုံးမူထားသည် မသိ ..

ရှာမှ ရှားတဲ့ မိန်းမကြီး .. သိပ်မကြာခင် ကမာ ရောက်လာသည်။

ခါပေမယ့် တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပေ ..။

“ချိန်း ရောက်နေတာလား .. အတော်ပဲ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ခင်တို့က သိပြီးသားတွေပါ”

ဖူးဖူးစင် လို့ သိလိုက်ရသည့် အသားခပ်လတ်လတ်နှင့် မျက်နှာကို ချိန်း ဝတ္တရားဆန်ဆန် ပြုံးပြသည်။

အောင် ကတော့ သူ့မျက်နှာနဲ့ သူမကို ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ကြည့်ကာ စပ်ဖြဖြ အချိုးမပြေသည့် မျက်နှာနှင့် ..

“ဖူးဖူးစင် တဲ့လား .. ဟဲ .. ဟဲ .. တစ်နေ့နေ ဖြစ်လာမှာပဲဆိုတာ ထင်သားပဲ”

ပြောပုံက ..။

ချိန်း မျက်ခုံးထူထူနှစ်ဖက် သိသာစွာ ကုတ်ကျသွားတာကို အောင် က ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်ပြီး ရယ်ကာ ..

“ခင်ခင်မင်မင် ဖြစ်လာကြမှာကို ပြောတာပါ၊ ခုရော မဟုတ်ဘူး လား၊ ကဲ .. ဖူး က ကမာ သူငယ်ချင်းဆိုတော့ ငါတို့နဲ့ ခင်မင်ကြဖို့ ဖြစ်လာပြီ၊ ရေစက်လေ .. ရေစက် ..”

ကမာ ကလည်း ဘာတွေ သဘောကျနေသည် မသိ၊ ဖူး ကတော့ ခေါင်းတွင်တွင်ငုံ့ကာ နောက်ထပ် မော့လာတာလည်း မရှိတော့ပါ ..။

“ငါ ခေါင်းလျှော်မလို့”

“အင်းပါ .. ဖူး ကလည်း ဆံပင်ပြင်မလို့ပဲ၊ ချိန်း တို့ကို ကမာ ကိုယ်တိုင် လုပ်ပေးမှာ”

“ကမာ ရေ ..”

“ရှင် .. မမထက်”

ထက်ထက်မင်း က လူငယ်တွေနားကို ရောက်လာပြီး တစ် ယောက်စီကို သေချာကြည့်၍ ..

“အဲဒီ ချာတိတ်နှစ်ယောက်ကို လုပ်ပေးလိုက်ဦး၊ မျက်နှာတွေက

စုစုပေါင်း .."

ခင်မင်နေကြပြီမို့ ထက်ထက်မင်း က လှမ်းစသည်။ ချိန်း က အားနာပါးနာ ပြုံးလိုက်ပြီး မျက်နှာ ငုံ့ပစ်၏။

"အောင် ကရော .."

"ငါက အေးဆေးပါ။ ဒီကောင်ကတော့ ပူလောင်နေတာ သူ့ကိုပဲ နင် ကြည့်ရှင်း .."

အောင် က ဘာပြောပြော မျက်လုံးက ဖူး ဆီမှာပဲ ဖြစ်နေကာ ဘာပြောချင်နေမှန်းလည်း သိနေသဖြင့် ချိန်း ရဲ့ မကြည်လင်မှုတွေက အောင့် ဆီမှာသာ စုပြုံနေခဲ့၏။

"အဟွန်း .."

နာခေါင်းပွတ်ရယ်ရင်း အောင် က စဉ်းသည်တွေထိုင်သည့် ဆိုဖာ ရှည်ကြီးမှာ ဝင်ထိုင်ကာ ဟိရိဒီဝိုင်းစာအုပ်ကို ဆွဲယူသည်။

"လာလေ ချိန်း .."

"ရတယ် .. သူ့ကို လုပ်ပေးလိုက်ပါ"

ဖူး ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ ဘယ်တစ်ဖက် ညာတစ်ဖက် ဆွဲခေါ် တော့မည့်ပုံ ပေါက်နေသဖြင့် ချိန်း က အောင့် ဘေးမှာပဲ ဝင်ထိုင်၍ သဘောထားကြီးပေးလိုက်၏။

"ဒါဆို ဖူး လည်း ခဏလေး ထိုင်ဦးနော် .. ငါ အထဲမှာ လိုအပ် တာလေး ဝင်လုပ်ပေးလိုက်ဦးမယ်"

ထိုင်ဆိုပြီး နေရာပေးလိုက်တာက ချိန်း ရဲ့ဘေးမှာဖြစ်ကာ ကမာ ဘာလုပ်လိုက်မှန်း မသိ၊ ထိုင်လိုက်တာနှင့် မတူဘဲ ဖုတ်ခနဲ ပုံကျလာ တာ ဖြစ်၏။ ချိန်း က အောင့် ဘက် တိုးပေးလိုက်ကာ ..

"ရလား .."

"ဟုတ် .."

လက်ရမ်းနဲ့ ချိန်း ရဲ့ကြားမှာ ဖူး ပခုံးလေးကျုံ့၍ ခေါင်းငုံ့ထား

အညှိုး ဘယ်လိုဟာလေးမှန်းလည်း မသိပါလား ..။

လူမမြင်ဘူးတဲ့ တောထဲက လူရိုင်းမလေးလိုလို ..။

ဘာမှမဟုတ်ဘဲ လူတွေ သတိထားမိကုန်အောင် လုပ်နေသလိုကြီး

ချိန်း စိတ်တိုနေမိ၏။ အရေးထဲ ဒီဘက်က ခွေးဝံစား အောင် က

လည်း ဟိုဘက်တိုးပါဆို ကိုယ်ပဲ လှုပ်ပြီး ဖင်ကြုံအောင် တိုးမပေး ..။

ထသွားလည်း မကောင်း၊ ထိုင်နေရတာလည်း မတော် ..။ ဒီမှာ

ဆိုင်ချလိုက်လို့ ကမာ တမင်လုပ်သွားတာလား၊ ဒါလည်း မဖြစ်နိုင်..။

ချိန်း မျက်နှာကြီး ဖြစ်ပျက်နေတာကို မှန်ထဲမှာ မြင်နေရရင်း တောခိုင်းထွက်ခဲ့ပြီးမှ ကမာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်။ ပြီးတော့ ထဲယဲ့လေးပြုံးရင်း သက်ပြင်းချမိသည်။

ခွင့်လွှတ်ပါ ချိန်း ရယ် .. ဖူး က နင့်ကို တိတ်တခိုး မေတ္တာရှိနေရာ တာ၊ သူ့ရဲ့ မျှီသိပ်ခံစားရသမျှ များစွာထဲမှာ အချစ်စိတ်ကို မျှီသိပ်ရတာ အရမ်းပင်ပန်းမှာ ငါ သနားလို့ ..။ စိတ်ထဲက တောင်းပန်မိသည်။

ဖူး ရဲ့ စာတစ်လုံးမှ မရေးရသေးတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲမှာ ချိန်း ချဲ့နားမည်တွေချည်း အင်္ဂလိပ်လို မြန်မာလို စုံအောင် ရေးထားတာ ငါး ခွက်ထိတိ တွေ့ရသည်။

ပြီးတော့ ချိန်း နဲ့ တိုက်မိခတ်မိတဲ့နေ့တွေမှာ ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ ရင်ခုန်သံ တွေအကြောင်း ..။ ပိုပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်က 'ကမာ နဲ့ ချစ်သူ မဟုတ်သေးဘူးဆိုတာ သိရလို့ ပျော်လိုက်တာ'တဲ့၊ နှေးကွေးသည့် ခြေ ထမ်းများနှင့် စိတ်က နောက်မှာ ကျန်ရစ်ရင်း နောက်ပေးခန်းတံခါးရှေ့ ထို ရောက်လာခဲ့စဉ် ...

"ငါ့ကို မမြင့် ပြောပါတယ် ထက်ထက် ရယ် .. ချိန်း ရဲ့အမေက အရမ်းချမ်းသာသလောက် မာနလည်း ကြီးတယ်တဲ့၊ သူ့သားကို မင်းသား ထစ်ပါးလို မွေးလာခဲ့တာ၊ ဘုရင်တစ်ဆူလို ကြီးကျယ်ခန့်ညားအောင် သို့တဲ့ .. သူ့လို မိန်းကလေးနဲ့လား သဘောတူမှာ"

“အလှဆီတာလည်း မိန်းကလေးရဲ့ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုတစ်မျိုးပဲ။
မေမေရယ် .. သဘောတူတူ မတူတူ ချိန်းနဲ့ ကမာ ဘယ်တော့
ညားကြမှာ မဟုတ်ဘူးလို့တော့ ပြောလို့မရပါဘူး။ ကမာ က အရမ်း
တာ .. ဆင်းရဲတယ်ဆိုပေမယ့်လည်း အရမ်းနို့ပေးတဲ့ အဆင့်ရှိ
မဟုတ်တာ။ လူငယ်တွေကိစ္စကို ထားလိုက်ပါ။ တော်ကြာ နေရာတစ်
ဝင်ပြောနေတယ်ထင်ပြီး မေမေ့ကို အရိုသေ တန်ကြလိမ့်မယ်”

“တန်နေတာပဲလေ .. ငါကတော့ ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ ပြောစရာဖြစ်
ရင် ပြောမှာပဲ။ ချိန်းနဲ့ ဘာဖြစ်ဖြစ် နေသာပေမယ့် အောင်နဲ့ သူ
တိုင်း ဆက်ပြီး တရင်းတနီးကြီးတွေနေရင် ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း တစ်
မျိုး မြင်လာမယ်။ တစ်နေ့နေ့ ညည်းနဲ့ အောင် လက်ထပ်ကြရင်တောင်
ကိုယ်နဲ့က အသက်အရွယ်တူတာ မဟုတ်ဘူး။ ကမာ လက်ထဲက လှပ
သလို အထင်ခံရရင် ဘယ်လောက် သိက္ခာကျသလဲ”

ကမာ ရှေ့ဆက်သွားရမလို ပြန်လှည့်ရတော့မလို ဖြစ်လျက် အခန်း
ရှေ့မှာ ဒီတိုင်း ရပ်နေမိ၏။

ချိန်း ရယ် .. အောင် ရယ် .. သူမရယ် ..

ဒီသုံးယောက်ရဲ့ ရှုပ်ထွေးမှုဟာ လူကြီးချင်း ရောယှက်နေတဲ့အထိ
အခိုင်အမာပါလား .. ဒီထဲမှာ မှန်တိုင်းရဲ့ ဦးတည်ချက်က သူမဘက်မှာ
ပဲ ရှိနေလျက် ..

ရာသီဥတုက ကိုယ့်ဘက် မပါ ..။

အခန်း (၁၈)

ကိုယ့်မျက်စိရှေ့မှာပေမယ့် စာချုပ်စာတမ်းနှင့်တကွ ခန့်ညားစွာ
ဆိုင်နေသည့်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ မျက်နှာကိုပါ မယုံနိုင်စွာ ကြည့်နေမိဆဲ ...

သူမလို့ပဲ ဒေါ်အမာလွင် လည်း နားမလည်နိုင်သေးသည့် မျက်ဝန်း
တို့နှင့် တိတ်ဆိတ်စွာ ရှိနေခဲ့၏။

“ဒါတွေကို အန်ကယ်လ်ကိုယ်တိုင် ခုလို လာပေးတာ ဟော့ဒီက
သမီးလေးဟာ အန်ကယ်လ်သမီး ဖူးဖူးစင် ရဲ့ သူငယ်ချင်းကောင်းတစ်
ယောက်ဆိုတာကို သိလိုက်ရတဲ့အတွက်ပါ။ အရှင်းဆုံး ပြောရရင်တော့
မိတ်ဆွေကောင်းတို့ ထားသင့်တဲ့ ကျင့်ဝတ်အတိုင်း ကိုယ့်မိတ်ဆွေ ဒုက္ခ
ရောက်နေတဲ့အချိန်မှာ အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီရမယ်လို့ ဆင်ခြင်မိတဲ့
အတွက်ပေါ့”

“အန်ကယ်လ် .. ဟိုလေ .. ဒီကိစ္စတွေကို အန်ကယ်လ်နဲ့ စပြီး
လုပ်ခဲ့တာက သမီးရဲ့မိဘတွေပါ”

“မှန်ပါတယ်”

“သမီးကလည်း သားအမိနှစ်ယောက်တည်း ရှိတော့တဲ့အတွက်
တတ်နိုင်သမျှ မဆုံးရှုံးရအောင် ကြိုးစားနေတာ ဖြစ်တဲ့အတွက် ဟိုအ
ကုန်ထဲမှာလဲ အချေအငံတွေ ပြောလိုက်မိသေးတယ်”

“အန်ကယ်လ်ကို ပြန်ပြောပြပါတယ်”

ဦးမင်းခ မျက်နှာမှာ နားလည်သည့်အပြုံးတို့က ပျောက်ပျက်မသွားခဲ့ပေ။

“လူကြီးချင်း စီးပွားရေးကိစ္စတွေကို ရှင်းရမှာ .. ကလေးတွေနဲ့ မဆိုင်ဘူးဆိုတာ မှန်သင့်သလောက် မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီမှာ သမီးက သမီးအမေအတွက် ရဲဘော်ရဲဘက်ကောင်းဖြစ်သလို အန်ကယ်လ်ဘက်မှာလဲ သမီးလေး ပူးက အန်ကယ်လ်ဘဝအတွက် အရေးအပါဆုံးအန်ကယ်လ်ကိုယ်ပွား၊ ဘဝရဲ့ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းပါ။ သမီးပူးရဲ့မျက်နှာကို ထောက်ပြီး ဒါတွေကို ပြန်ပေးလိုက်တဲ့အတွက် သမီးတို့ သားအမိမှာ ဘယ်လိုတိုးတက်မလဲ .. ဘယ်လောက် မြင့်မားသွားနိုင်မလဲ၊ အဲဒါ အန်ကယ်လ် မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် သမီးရဲ့သူငယ်ချင်းဆီက မတရားသဖြင့် ရယူခြင်းဖြစ်သွားမှာမျိုးကိုတော့ ရှောင်ချင်တယ်။ ငွေတိုးချေးတယ်၊ အတိုးပေါ်အတိုးထပ်တယ်ဆိုတာ တကယ်တော့ ဝိသမဇလောဘလုပ်ငန်းပါပဲ”

ဦးမင်းခ က သားအမိနှစ်ယောက်စလုံးကိုကြည့်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ဒူးနှစ်ဖက်ပေါ်မှာ ခပ်ကားကား ထောက်ထားလျက် ...

“ပုထုဇဉ်ပီပီ လောဘနဲ့ဖက်ပြီး ရှာဖွေရုန်းကန်ရတယ်၊ အဲဒါ ကြောင့်လည်း သမီးလေး ပူးရဲ့ဘဝကို အေးမြတဲ့အရိပ်မိုး အန်ကယ်လ်မပေးနိုင်ခဲ့ဘူး”

ဦးမင်းခ သည် ဒေါ်အမာလွင် ကို လှမ်းကြည့်တတ်တာရှိပေမယ့် ကမာ ကိုပဲ လူကြီးလေးတစ်ယောက်လို ဦးတည်ပြောပြနေတာ ဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် ခုချိန်ထိ သူ ရောက်လာခဲ့ရသည့် အဓိကဆန္ဒကိုတော့ ပြောသည့်ထဲမှာ မပါသေးဘူး ထင်သည်။

“သမီး ပြောပြထားမှာပါ၊ အန်ကယ်လ်တို့ မိသားစုစုအကြောင်း တချို့ကို ..”

“ဟုတ်ကဲ့ ..”

“အဲဒီအတိုင်း မှန်ပါတယ်၊ ဟိုတုန်းက ကြိုးစားခဲ့သမျှ အားလုံး သမီးအတွက်ချည်းပါ။ နောက်အိမ်ထောင်သစ် ထူထောင်ခဲ့တာ အည်း ကိုယ့်အတွက် သာယာမှုရှာတာ မှန်ပေမယ့် မိသားစုတစ်ခုရဲ့ ကျန်းမာရေးကို သမီးလေး ခံစားစေချင်တဲ့ဆန္ဒတွေ အများကြီး ပါခဲ့တာ”

ဦးမင်းခ က မျက်မှောင်ကုတ်နေရင်း တစ်ခုခုကို စဉ်းစားသလို အသံတိတ် နေ၏။ ပြီးမှ ...

“အန်ကယ်လ် ရည်ရွယ်ခဲ့သမျှဟာ သူ့အတွက် စိတ်ဒဏ်ရာတွေပဲ ဖြစ်စေခဲ့မှန်း နားလည်လာတော့ တော်တော်ကို နောက်ကျသွားပြီ”

ဟုတ်ရှာပေလိမ့်မည်။ မိဘမေတ္တာကို ငတ်မွတ်နေတဲ့ ကလေးအရွယ်မှာ ငွေကြေးစည်းစိမ်က ပဓာနကျပါ့မလား၊ နောက်ထပ် အိမ်ထောင်သစ်ထူလိုက်ပြီးမှ နွေးထွေးစေမယ်ဆိုတော့ရော တစ်စိမ်းဖက်နေပြီ ဖြစ်သည့် ဖအေ့နားကို ဒီကလေး ဘယ်လို ကပ်တွယ် ခိုဝင်မလဲ ..

ဒေါ်အမာလွင် ပူးပူးစင် ဘက်က တွေးကြည့်ပေးရင်း သမီးလေး အရွယ်ပဲမို့ စာနာမိ၏။ သူမလေးဟာ ကိုယ့်ရဲ့အိမ်ကို အပေါင်ဆုံးနဲ့ သမီးတော့မည့် သူဌေးကြီးရဲ့သမီးပဲဆိုတာ သိလိုက်ရသည့်အပြင် ချက်ချင်းကြီး ပြန်ယူပါတော့ဆိုပြီး မျက်စိအောက်ကို လာချပေးသည်မို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဝမ်းသာလွန်းနေတာလား .. အံ့သြမပြောနိုင်တာလား ဆိုတာတောင် မသိတော့အောင် ထူထူထိုင်းထိုင်းကြီး ဖြစ်နေမိသည်။

ပြောတာတွေကို နားထောင်ရင်း ဘာမှ ဝင်မမေးမိတဲ့အထိ အံ့သြလို့ ကောင်းတုန်း .. ဒါမှမဟုတ် အပျော်လွန် ထုံဆေးမိသွားတာလား။

“သမီးလေးရဲ့စိတ်ကို တူမကြီး အကဲခတ်မိလား မသိဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ .. ထူးဆန်းတယ်လို့ ထင်တာမျိုးပါ။ အံ့လည်း အံ့သြမိတယ်၊ ပြည့်စုံကြယ်ဝနေတဲ့ သူ့ရဲ့အခြေအနေမျိုးနဲ့ ဒီလောက်ထိ ..”

“ဟို ..” အဲ .. နှင့် ကမာ ဆက်မပြောဘဲ ရပ်သွားတော့ ဦးမင်းခ

မျက်နှာ မသာမယာနှင့် ...

“လူဝင်မဆုံတော့တဲ့အထိ အားငယ်စိတ်တွေ ဖုံးပြီး သီးခြားဆန် သွားတာ”

ဦးမင်းခ ဆက်ပြောလိုက်ပြီး ...

အားလုံးက အန်ကယ်လ်ကိုယ်တိုင် တစ်ဖက်စောင်းနင်း ထားခဲ့ စိတ်စေတနာတွေကြောင့် ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ အမိမဲ့သွားတော့လည်း အမိမဲ့ သမီးလေးနဲ့ ဘယ်သူ .. ဘယ်ပတ်ဝန်းကျင်မှာမှ စိတ်မချခဲ့ဘူး။ အရွယ် ရောက်လာတော့လည်း သူ့ရဲ့တစ်ဖက်စောင်းဆန်ခဲ့တဲ့စိတ်ကြောင့် မှာ သွားမှာစိုးပြန်ရော .. ဒီနေ့ထိ အန်ကယ်လ်တို့သားအဖကြားမှာ ပျော်ရွှင် နွေးထွေးမှုဆိုတာ မရှိခဲ့ပါဘူးကွယ်။ ဘာနဲ့ တူသလဲဆိုတော့ ဇက်ကြီး ငြိနေတဲ့ မြင်းတစ်ကောင်လို နှစ်ဖက် မမြင်တတ်တော့တဲ့စိတ်ဟာ စိတ္တဇဆန်လာခဲ့တယ်”

“အဲဒီလောက် မဆိုးသေးပါဘူး အန်ကယ်လ် .. ဖူး စိတ်က နော်မယ်ပါပဲ။ သူ ဘာပြောပြော မမျှတတာမျိုး မပါဘူး။ အိမ်မှာ အထိ ကျန်ဆန်ခဲ့ရတဲ့အဖြစ်တွေကလွဲရင် အားလုံးကိုလည်း စိတ်ဝင်စားတတ် ပါတယ်”

ဦးမင်းခ မျက်လုံးတွေ အရောင်လက်လာခဲ့ပြီး ကမာ ပြောနေသမျှ တွေ ဆုံးမှ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်၏။

“ဟုတ်တယ် .. အဲဒီလို ပြောင်းလဲဖို့ မျှော်လင့်ချက်တွေ ပြန်ရှိလာ တာ သမီးကြောင့်ပါ။ သမီးအကြောင်း စပြောလာတဲ့နေ့ကပဲ သမီး ဖူးလေး ရဲ့ အပြုံးအရယ်ကို အန်ကယ်လ် ပြန်မြင်ရတာ။ နောက်ပိုင်းမှာ သမီးနာမည်က မပါမပြီး ဖြစ်လာတယ်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ သမီးက သူ့ရဲ့ ကောင်းပေါ့”

“အဲဒီလောက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး .. ကမာ တို့က ကလပ်စိတ် တွေပဲ။ ရင်းနှီးကြဖို့ လွယ်တယ်လေ။ ဖူး ကိုယ်တိုင်က နူးနူးညှည့်လေး

ဆိုတော့ ..”

“အန်ကယ်လ် ခုလို ရောက်လာခဲ့ရတဲ့အကြောင်းကို သမီးတို့ သိ ချင်မှာပါ။ အမိက ပြောချင်တာကတော့ အန်ကယ်လ်သမီးလေးအတွက် တကယ့် စိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက် အလိုရှိနေတယ်”

“ရှင်!...”

“မေတ္တာစေတနာကို တန်ဖိုးဖြတ်လို့ မရနိုင်ဘူးဆိုတာ အန်ကယ်လ် နားလည်တယ်။ ဒါပေမယ့် စကားကို ဘယ်လိုပဲ လှအောင်ပြောပြော အမိပြယ်က ဒီတိုင်းပဲ ဖြစ်နေမှာမို့ အရှင်းဆုံး ပြောရတာပါ။ စိတ်ခုံးခုံး ချပြီး သောကတွေနဲ့ပဲ ကျော်ဖြတ်ရတော့မယ်လို့ ထင်ခဲ့ရတဲ့ အန်ကယ်လ် တို့မိသားစုရဲ့ မနက်ဖြန်တွေဟာ အခု သမီးကြောင့် အလင်းရောင်ကို မြင်လာရပြီ။ အဲဒီ အလင်းရောင်ကို ပီပြင်လာအောင် ပြန်ပျောက်မသွား အောင် သမီးက ကူညီပေးစေချင်တယ်။ ဖူးဖူးစင် ဆိုတဲ့ မိန်းကလေး အထင်ကြီး ယုံကြည်နေတဲ့ သမီးဟာ ခုချိန်မှာ အန်ကယ်လ်တို့ မိသားစု အတွက် အရေးပါဆုံးလူတစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်”

“အန်ကယ်လ် ..”

“ပြောပါ .. ဘာဖြစ်ချင်တာရှိသေးလဲ .. အန်ကယ်လ် ဘာလုပ် ပေးရမလဲ”

“ဟင့်အင်း ..”

ခေါင်းခါရင်း မေမေ့ကို လှည့်ကြည့်မိသွယ်။ မေမေကလည်း ဘာမှ ဝင်ရောက်ပြောဆိုလိုပုံ မရှိပေ။

ကိုယ့်ရှေ့ရောက်လာသည့် အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ် ဆုံးရှုံး လိုက်ရမှာ စိုးနေသည်လား .. ဒါမှမဟုတ် ကမာ လိုပဲ တာဝန်ကြီးတစ် ရပ် ပုံကျလာတာကို ထိတ်လန့်သွားတာလား ..။

မေမေ့ကို အကဲခတ်ပေမယ့် ဘယ်လိုခံစားချက်မျိုးမှ ပီပြင်မမေ တာမို့ ခွဲခြားမရခဲ့ပေ။ ဦးမင်းခ ကလည်း သားအမိနှစ်ယောက်ကို

ကြည့်၍ နားလည်သွားသည့်မျက်နှာနှင့် ...

“ဟုတ်ပြီ .. သမီး ဘယ်လို စံစားလိုက်ရတယ်ဆိုတာ အန်ကယ်နားလည်ပြီ”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ်လ် .. သမီးတို့ ပြန်ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတန်ဖိုးက အန်ကယ်လ်အတွက် မပြောပလောက်ပေမယ့် သမီးအတွက်က အိပ်မက်တောင် ပြန်မက်ခွင့်မရှိတော့တဲ့ပမာဏပါ။ ဖူးသမီး ခင်မင်သွားကြတာက သူလိုငါလို သူငယ်ချင်းဖြစ်ခဲ့ကြရုံပဲမို့လို့”

“သမီးရဲ့ပါးစပ်ထဲမှာ ကြားနေရတာတော့ ကမာ ဆိုတဲ့ နာမည်တစ်ခုပါပဲ။ အခု ဒီလိုလုပ်ကြရအောင်ပါလို့ အလဲအလှယ်သဘောကမ်းလှမ်းလိုက်တဲ့အတွက် ကြီးကျယ်သွားပေမယ့် သမီးတို့ချင်းလည်း သူငယ်ချင်း၊ နောက်လည်း ခင်သွားကြမှာပဲ။ ဒါတွေကို ပြောလဲပြီး အဆင့်တက်အောင် ကြိုးစားပေးပါလို့ အန်ကယ်လ်က ဒိုင်းတမဟုတ်ဘူးလေ။ ဒီတိုင်းလေးပဲ ဆက်ရှိသွားပြီး ဒီထက် ပိုရင်းနှီးဖို့ နည်းနည်းပဲ ပိုတိုးပေးပါ။ သမီးရဲ့မျှော်လင့်ချက်တွေ ရှင်သန်ပြီး လန်းဆန်းလာတဲ့မျက်နှာလေးကို အန်ကယ်လ် အမြဲ မြင်နေချင်တယ်”

ကမာ မျက်နှာလေး ငုံ့သွားမိသည်။ မျက်စိအောက်မှာ တန်းစပ်လာတာတွေက ကိုယ့်ရဲ့အိမ်ကို ကိုယ်ပြန်ပိုင်ရမည့် အခွင့်အရေး

ဒါကို ဆုံးရှုံးမခံချင်ပေမယ့် ကိုယ့်ပန်းပေါ်ကျလာတဲ့ တာဝန်ဘာတာဝန်မျိုးမှန်း မသိ ။ ဒါ မဖြစ်မြောက်ခဲ့ရင်ရော ဘာတွေ ထပ်ဖြစ်လာမှာလဲ ...။

“ကျွန်မ တစ်ခုလောက် မေးပါရစေ သူဌေးရယ် ..”

“မေးပါ ဒေါ်အမာလွင် .. မေးလို့ ရပါတယ်”

“အလဲအလှယ်သဘော ဖြစ်နေပြီဆိုတော့ အားလုံးဟာ ညီညီရရှိမှာပဲ။ အခုက တစ်ဖက်ကို မြင်ရပေမယ့် တစ်ဖက်ကို မမြင်ရဘူးဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်မသမီးက ကျောင်းတောင်မပြီးသေးတဲ့ မိန်းမငယ်

တစ်ယောက်ပါ။ မြင်နေရတာကို ကျွန်မတို့ မက်မောပါတယ်။ အမယ် အခု ဘာမှန်းမသိတဲ့အလျှောက်အစားက တစ်နေ့နေမှာ ကျွန်မလေးအတွက် အန္တရာယ်ရှိလာနိုင်တယ်ဆိုရင်တော့ သမီးလေးနဲ့အတူမှ မလဲနိုင်ဘူး”

မှန်တာပေါ့ ဒေါ်အမာလွင် .. သမီးအပေါ်မှာ ခင်ဗျားထားတဲ့အတွက် ကျွန်တော်မှာလည်း ရှိနေပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် သားသမီးအတွက် ပေးဆပ်ချင်နေတဲ့ မိဘမေတ္တာလို့ သဘောထားပေးရင် ဒေါ်အမာလွင် တို့ စိုးရိမ်နေတာတွေ ပြေပျောက်သွားပါလိမ့်မယ်”

ဦးမင်းခ က စကား ခဏရပ်လိုက်ပြီးမှ ...

“ကျွန်တော်တို့ အခု အလဲအလှယ်လုပ်နေကြတာ ခြပ်ရဲ့ပစ္စည်းတွေမှ မဟုတ်ဘဲ ။ သမီးလေးရဲ့ ဆေးချမ်းသာယာမှုလေးရှိနိုင်တယ်ဆိုတာ သိလိုက်ရတဲ့အတွက် အဲဒါကို ရုံးဆုံးမခံနိုင်တာ ။ ဒါကို ရရှိပေးဆပ်ရမယ်ဆိုရင် တန်ဖိုးသတ်မှတ်လို့ မမီနိုင်အောင် ကျွန်တော် ပေးဆပ်နိုင်တယ်”

ဒေါ်အမာလွင် နားလည်သွားသည့်မျက်နှာနှင့် ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။ လူကြီးချင်း နားလည်သွားပြီဆိုတာ သိပေမယ့် ကမာ ဆုံးဖြတ်ဖို့ စက်နေဆဲပင် ဖြစ်သည်။ အဓိက သိချင်တာ မေမေက ငါ့ကို ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်စေချင်တာလဲ ။

“ဒါကို တာဝန်တစ်ရပ်လို့ သဘောမထားဘဲ ပုံမှန်အတိုင်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဆက်သွားရုံပဲ။ ကျောင်းတွေပြီးသွားလည်း သမီးကသာ တွဲခေါ်မယ်ဆိုရင် သမီးလေး ဖူး အပြင်သင်တန်းတွေ တက်ချင်စိတ် ဖြစ်လာမယ်။ ပြောရုံဆိုရုံ သွားရဲလာရဲ ဖြစ်လာမယ်။ နောက်ဆို တခြားမိန်းကလေးတွေအတိုင်း သူ့စိတ် လွတ်လပ်ပွင့်လင်းပြီး လူဘဝကြီးဟာ နေတတ်ရင် မြတ်တာပဲဆိုတာပါ နားလည်လာလိမ့်မယ်။ လိုချင်တာအဲဒါပါပဲ။ သမီးကို ခုထက် နည်းနည်းလေး ပိုပြီး သည်းခံ ဂရုစိုက်ပေးဖို့

ရယ်... ကျောင်းပြီးလို့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့မဆိုဖြစ်တော့ဘူးဆိုတဲ့ သဘာဝ
ကန့်သတ်လိုက်တဲ့ ဘဝတစ်ဆစ်ချိုးပြောင်းလဲမှုရယ်မှာ တခြား သူငယ်
ချင်းတွေနည်းတူ ဖူးဖူးစင် ကို မေ့ဖျောက်မပစ်လိုက်ဖို့ .."

ကမာ မေ့မေ့ကို လှည့်ကြည့်မိသည်။ ဒေါ်အမာလွင် က သက်ပြေ
ချလိုက်ကာ ...

"တကယ်လို့ ထင်သလို ဖြစ်မလာဘဲ လူငယ်ပီပီ စိတ်အခန့်မသ
လို့ မုန်းသွားကြပြီဆိုရင် .."

"ကျွန်တော် ဘာနဲ့မှ ချုပ်ကိုင် ခြိမ်းခြောက်မှာ မဟုတ်လို့ မပူပါနဲ့
ပြောပြီး ကမာ ကို အထင်ကြီးသည့် မျက်ဝန်းတို့နှင့် ကြည့်ကာ

"သမီးလက်ထဲကို အန်ကယ်လ်သမီးလေးကို ယုံယုံကြည်ကြည်
အပ်ရတယ်ဆိုကတည်းက ယုံကြည်ထိုက်တဲ့သူလို့ အန်ကယ်လ် ခံစား
မိလို့ပါ။ နောက်တစ်ခုက အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ပြီဆိုရင် မှားသွားလည်
အန်ကယ်လ် နောင်တမရတတ်ဘူး၊ ငွေကြေး ဆုံးရှုံးမှုဆိုတာ ကြောက်
လှည့် ကြက်တစ်ခုနဲ့ပဲ"

ဆွေးနွေးခြင်းအပြီးမှာ ဦးမင်းခ က စာချုပ်စာတမ်းတွေကို ဒီတိုင်
ထားပစ်ခဲ့ပြီး ပြန်သွားခဲ့၏။ ကမာ မတ်တတ်လေး ထရပ်ပြီး ကြည့်

လိုက်လျှင် ထွက်သွားသည့်ကားနောက်ပြီးကိုပဲ မြင်လိုက်တော့သည်။
ကမာ ပင့်သက်လေးရှိက်၍ စိတ်ကို ပေါ့ပါးစေပေမယ့် မရ ..

ဒါတွေကို ဖူး သိရင် ကျေနပ်သွားမလား .. ဒါမှမဟုတ် ကိုယ့်ကို
အထင်သေးပြီး တော်ဒီဂတ်တစ်ယောက်လို ဆက်ဆံမှာလား ..

ရယူလိုလျှင် ပေးဆပ်ရမှာပဲဆိုတာကို သိပေမယ့် ..

အခန်း (၁၉)

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူငယ်ချင်းက သူငယ်ချင်းပဲလေ၊ စည်းရုံးသိမ်း
ခွင်းနေရမှာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဒီထက် ပိုတိုးမလာလို့လည်း ဘာမှ
မဖြစ်ခံရမှာ မဟုတ်ဘူး .. သမီး အစကတည်းက ခင်မင်ခဲ့တဲ့အတိုင်း
ချစ်ရဲ့ပဲ၊ စိတ်ထဲ မထားပါနဲ့ သမီးရယ် .."

ကားစီးနေရင်လည်း ဒီစိတ် .. အလုပ်ထဲမှာလည်း ဒီစိတ်နှင့် ပေါ့
ပါးနေတတ်သည့်စိတ်က လေးလံ ထိုင်းမှိုင်းခဲ့ရတာတော့ အမှန်ပင်။

လောကမှာ ဘာမှ အလကားမရနိုင်ဘူးဆိုတာ ဒါပဲလား ..
ဦးမင်းခ ဆိုတဲ့လူကြီးကတော့ သူ့အတွက် ပွန်းပဲ့သွားမှာ မဟုတ်

သည့် ငွေကြေးထုထည်ကို ချပေးသွားခဲ့ပြီး ခုလောက်ဆို စိတ်လက်
ပေါ့ပါးစွာ ရှိနေလိမ့်မည်။

သူမမှာသာ ..

"ကမာ .."

"ဟင် .. နင်တို့ ငါ့ကို စောင့်နေကြတာလား"

"ဟုတ်ပဲ .."

ဧည့်တော်သုံးယောက်က ကမာ့ ကို ပြုံးမဲ့မဲ့ မျက်နှာတွေနဲ့ ကြည့်ကာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျက်စိပစ်ကြ၏။ သစ်ပင်ရိပ်က လေးယောက်စလုံး ဝင်ရပ်လိုက်ပြီးမှ ...

“မယ်ဖူးဖူးစင် ကို ရှင် အရှေ့လှလေးလိုက်တာမို့လား”

“ဪ”

“ဘာ ဪဘာလဲ၊ ဟိုမှာ အရင်ပုံစံအတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားတာ အတန်းထဲကိုတော့ ဘယ်လိုဝင်လာသလဲ မသိဘူး၊ ခေါင်းကြီးပုံပြီး စာကို မမော့တော့ဘူး၊ ခေါ်ထုတ်တာလည်း မရဘူး”

ကမာ က ရယ်လိုက်ကာ ...

“ဖူး လှရဲ့လားဟင် .. မျက်နှာကို လိမ်းဖို့ ငါ သေချာ သင်ပေးလိုက်တာ၊ သူ လိမ်းတတ်ရဲ့လား”

“မလိမ်းတတ်ပါဘူး .. ပြာနန်းနေတာမို့”

“ဟုတ်လား ..”

ကမာ မျက်နှာပျက်သွားကာ ယူဆူးမရသံ ပေါက်သွားတာ သဲ က အံ့သြသည့်ဟန်နှင့် ...

“ဟဲ့ .. အဲဒီလို လိမ်းပြလိုက်ရုံနဲ့ပဲ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြန်လိမ်းတာ ကြတမ်းဆိုရင် မိတ်ကပ်ဆရာမတွေ လုပ်စားစရာ ရှိပါတော့မလား”

“အေးလေ .. ဒီလောက်တုံးတုံးမိန်းမကို နင်ပဲ ကျွန်ကဲခံရတာ၊ လိမ်းပြီးထွက်လာရတာတောင် ငါတို့က အံ့သြနေတာ”

“နင်တို့ .. နင်တို့တွေ သူ့ကို မလှဘူးလို့ သွားပြောလိုက်တာပေါ့”

“သရဲမအတိုင်းပဲလို့ ပြောလိုက်တယ်”

“ဧည့် ရယ် .. နင်ကလည်း ပြောရက်လိုက်တာ၊ သူ့မျှာ စိတ်အငယ်တတ်တာ သိရဲ့သားနဲ့”

ကမာ မျက်မှောင်လေးကုတ်သွားပြီး တကယ် အပြစ်တင်သ

သံ ထွက်လာတော့ ဧည့် တို့ ပန်းတွေ တွန့်၊ နှုတ်ခမ်းတွေမဲ့ ဖြစ်ကုန်တာ ...

“တွေ့လား .. တွေ့လား .. ဆရာမ မျက်နှာက ဖြစ်သွားတာ”

“အေးလေ .. အရင်တုန်းက ပြောရင် ပြောဖြစ်ဦးမယ်၊ ဘော်ဒါက ဖြစ်ကုန်ကာမှ ငါတို့က ပြောပါမလား နေကမာ .. ဟွန်း .. ငါတို့လည်း ဒီလောက်တော့ ငဲ့ညှာစိတ်လေး ရှိပါသေးတယ်”

ကမာ မျက်နှာ ချက်ချင်း ပြုံးကြည်သွားသည်။

“အဲဒီလို ပြုပြင်ချင်စိတ်လေး ဖြစ်လာအောင် ငါ မနည်း စည်းရုံးအားရတာဟ

“သိတယ်”

“သူလည်း မိန်းကလေးပဲဟာ .. လှချင်လို့သာ သတ္တိမရှိတဲ့ကြားက ရဲစွန့်ပြီး ပြင်ဆင်လာတာပေါ့၊ ငါတို့လည်း ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်၊ စစ်ခုတော့ ရှိတယ်နော် ..”

သဲ က ကမာ့ ကို မချိုမချင်ကြည့်၍ စာအုပ်တွေကို ပိုက်သလို နိုင်ခွင့်ထဲမှာ ထည့်ပိုက်လိုက်ကာ ...

“နင်နဲ့ မခင်မီတည်းက သူ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လိုက်လိုက်ချောင်းကြည့်နေတာ ငါတို့ သိတယ်”

“အဲဒါ ဘယ်သူလဲ .. နင် သိလား”

ချိန်း ကို ပြောတာမှန်း ကမာ သိသည်။ သူမလည်း သိနေပြီးသား ရယ်လိုက်ကာ ...

“နင်တို့တောင် သိတယ် .. ငါ မသိဘဲ နေမလား၊ ချစ်တာပဲဟာ မိန်းကလေးက စမချစ်ရဘူးဆိုတဲ့ တားမြစ်ချက် ရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

စကားဖြတ်ချင်တာရော ဖူး ဘယ်လိုပုံစံ ပြင်လာလဲဆိုတာကို သိချင်တာရော စိတ်လောနေမိကာ ကမာ က ဦးဆောင်ပြီး အတန်းရှိရာသွားသည်။

“ကန်တင်းသွားမယ်လေ .. စကားမှ မပြတ်သေးတာ”
 မွှေး က လက်ကို ဆွဲထား၏။ ကမာ က ခေါင်းညိတ်ကာ -
 “အေးလေ .. ဖူး ကို သွားခေါ်ပြီးမှ သွားတာပေါ့၊ သူ တစ်ယောက်
 တည်း ဖြစ်နေမှာ ..”
 “အမလေး သူ့ရဲ့ ဖူး က လိုက်မှာကျနေတာပဲ၊ သူ့ပုံစံသူ ရှက်ပြီး
 ထွက်လိုက်ရဲရင် သတ် ..”
 “အသတ်ခံပြီး လောင်းမနေနဲ့ သဲ .. ဖူး က ဘယ်သူခေါ်ခေါ်
 မလိုက်ပေမယ့် ကမာ ခေါ်ရင် ထလိုက်လာမှာပဲ၊ သူ့ကို စောင့်နေတာ
 လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ”
 သူသူသန်း က ချီးမွမ်းသလိုလို ကဲ့ရဲ့သလိုလို ဘယ်သူဘက်က
 ပြောလိုက်မှန်း မသိ ..။ သေချာတာတစ်ခုက သူတို့အားလုံး က
 ကို ခင်မင်နေကြပြီဖြစ်သည်။
 “နေပါဦး .. ဒါဆိုလည်း ဖူး ပါမလာခင် ငါ မေးချင်တာ မေး
 ရစေ”
 “ဘာလဲ ..”
 လှေကားနားမှာပဲ မွှေး က လက်ကို ပြန်ဆွဲထားလိုက်ကာ ...
 “ကမာ .. နင် နဲ့ ချိန်း ဆိုတဲ့တစ်ယောက် ဘာမှ မဟုတ်ဘူးဆို
 တာ သေချာလား ..”
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”
 “မေးတာကို ဖြေစမ်းပါဟယ် .. ငါတို့ကတော့ အခု မဟုတ်ဘူး
 ဆိုတာကို ယုံတယ်၊ ဒါပေမယ့် ချိန်း က နင့်ကို ကြိုက်လာမှာပဲ၊ နင်
 လည်း သဘောကျမှာပါ”
 “နေပါဦး .. နင်တို့က ဒါကို ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ဝင်စားနေကြတာ
 လဲ၊ အောင် ရယ် .. ချိန်း ရယ် .. ငါတို့သုံးယောက်က ဟို နှစ်စကတည်း
 က တွဲလာကြတာ”

“အောင် ကတော့ ငယ်သူငယ်ချင်းမို့လား .. ခုလည်း သူငယ်ချင်း
 ဆိုတာ သိသာတာပဲ၊ မရိုးသားမှန်း အရမ်း သိသာနေတာက ချိန်း ဆိုတဲ့
 တစ်ယောက် ..”
 ကမာ မျက်ဝန်းလေးတွေ မွှေး မျက်နှာပေါ်မှာ စူးစိုက်သွားသည်။
 “အေး က လှေကားကို ကျောကပ်မီကာ လက်ဝိုက်ထားလိုက်ပြီး ...”
 “ငါတို့တွေလည်း ကျောင်းပြီးရင် သိပ်တွေ့ကြတော့မှာ မဟုတ်
 ခါဘူး၊ ခင်ကြတာလည်း ဒီနှစ်မှပေမယ့် ငါတို့က နင့်ကို ခင်ကြပါတယ်”
 “ငါကလည်း နင်တို့ကို ခင်ပါတယ် မွှေး ရယ် .. ပြောရမယ်ဆို
 နင် အရွယ်ရောက်စကတည်းက ဘဝကို ရုန်းကန်ကြိုးစားပြီး ဘွဲ့ရဖို့ထိ
 ရည်ရွယ်ခဲ့ရတဲ့ ငါ့အတွက် အရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်းဆိုတာ အောင် တစ်
 ယောက်ပဲ ရှိခဲ့တာ၊ သူနဲ့ပဲ သွားဖြစ်လာဖြစ်တာတွေများပြီး အတန်းဖော်
 သူငယ်ချင်းထားဖို့လည်း သတိမရတော့သလိုပဲ၊ ခုကျတော့ ထိန်းသိမ်း
 သင့်တဲ့အသိတွေ ဝင်လာတယ်၊ အောင် နဲ့ ငယ်ငယ်ကလို တပူးတွဲတွဲ
 နေသင့်တော့ဘူးဆိုတာ ဆင်ခြင်မိလိုက်တာနဲ့ ငါ့ဘေးမှာ ငါ့အတွက်
 ခိုနားကလေးသူငယ်ချင်းကောင်းတွေက နွေးထွေးစွာ ဝိုင်းရံနေကြတာ
 ဘယ်လောက် ပျော်ဖို့ကောင်းလဲ၊ နင်တို့က ငါ့ရဲ့ ပထမ ရင်းနှီးခင်မင်
 ရဆုံး သူငယ်ချင်းကောင်းတွေပါပဲ၊ အဲ့ဒါ ယုံပါ .. ခုလည်း ခင်တယ်၊
 ကျောင်းတွေပြီးသွားလည်း မေ့ပျောက်သွားဖို့ မလွယ်ပါဘူး”
 အားလုံး မျက်နှာတွေမှာ ကျေနပ်သည့်အပြုံးတွေနှင့် ရယ်တဲ့သူက
 ရယ် .. ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ဆရာမကြီးစတိုင်လ် လုပ်နေတဲ့သူ
 လုပ် ..။
 “ဒါဆိုလည်း ငါတို့က စေတနာနဲ့ သတိပေးတာကို ခေါင်းထဲ
 ထည့်ဖို့ စဉ်းစား၊ ဖူး ကလည်း သူငယ်ချင်းပေမယ့် ရှင်းရှင်းပြောရရင်
 ငါတို့ကတော့ နင့်ဘက်ကလိုက်ပြီး စဉ်းစားပေးရမှာပဲ”
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ သဲ ..”

“သူ့ချိန်းကို ကြိုက်နေတာ နည်းနည်းပါးပါး မဟုတ်ဘူးနော် လျှော့မတွက်နဲ့”

ကမာ က ပြုံးလိုက်တာနှင့် သဲ က လက်ကို အားမလိုအားမဆောင့်ဆွဲကာ ...

“မပြုံးနဲ့ ဆရာမ .. ပူး ပုံစံက သူ့ရဲ့အတွင်းစိတ်ကို ဘယ်လို အကဲခတ်မရနိုင်အောင် သိုသိပ်တာ၊ မြင်တဲ့လူတိုင်းကလည်း သူ့ဂေါက်လို့ သတ်မှတ်ကြတာ နင် သိပါတယ်”

“တွေ့လား သဲ .. နင် စကားစရုံပဲ ရှိသေးတယ်၊ ‘အဲဒီလို မပြောနဲ့ဟယ်’ လို့ သူက တားချင်နေပြီ”

သူ့သူသန်း က သဲ ကို လက်တို့၍ ကမာ မျက်နှာကို မေးဆတ်သည်။ သဲ က ‘ပြောပေစေ’ ဆိုသည့်မျက်နှာနှင့် ခေါင်းခါပစ်ကာ ...

“စိတ်ရဲ့စေတသိက်က ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်၊ ငါ့အဖေ စိတ်ရောဂါအထူးကုဆရာဝန်ကြီး၊ ငါ့မှာ ကြားဖူးနားဝတွေ အများကြီးပဲ ..”

“နင်က ဘာကို ပြောချင်လို့လဲ .. ပြောလေ”

“နင့်ကို ဒုက္ခပေးမှာ စိုးလို့ပေါ့၊ အရူး အရူးနဲ့ အိမ်ဦး ချေးတပန်းလိမ့်မယ်၊ သူ့ပုံစံနဲ့ နင့်လက်ထဲကလူကို လုယူလို့ မရနိုင်ဘူးလူတိုင်း တွေးမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် လောကမှာ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မရှိဟာ .. ပူး ပုံစံက စိတ္တဆန်တယ်၊ မိန်းကလေးက ဇွတ်ဖြစ်လာရယောက်ျားလေးတွေ ပါသွားတာပဲ၊ တချို့နေရာတွေမှာ ရုပ်လှတာ တာနဲ့ တိုင်းတာသတ်မှတ်လို့ လွဲချော်သွားတာတွေ ရှိတယ်”

“နင် ပြောတာကို ငါ နားလည်ပါတယ်ဟာ .. ဒါပေမယ့် က စိတ္တဆန်တဲ့ပုံ ပေါက်နေပေမယ့် အရမ်း ဖြူစင်ပါတယ်၊ သူ့စိတ်ဘယ်လောက် နူးညံ့တယ်ဆိုတာလည်း ငါ အကဲခတ်မိတယ်၊ နောက်ချိန်း ကလည်း ငါ့ချစ်သူမှ မဟုတ်တာ ..”

“အေးလေ .. နင် ညာတာဖြစ်ဖြစ် တကယ်ဖြစ်ဖြစ်ပါ ငါတို့က ချိန်း ကို နင်နဲ့ပဲ အဆင်ပြေစေချင်ကြတာ၊ ကျောင်းပြီးသွားကြပေမယ့် တစ်ယောက် လက်ထပ်ရင် အားလုံးက အရောက်လာရမယ်လို့လည်း ကတိပြုထားကြတာလေ၊ နင့်ရဲ့မင်္ဂလာပွဲကို ချိန်း နဲ့ လက်ထပ်ပွဲပဲ ဖြစ်စေချင်တာ ..”

ကမာ သူငယ်ချင်းတွေကို စိတ်ကျေနပ်အောင် ပြုံးပြီးရယ်ရယ်ပုံစံနဲ့ပဲ ဖြေဖျောက် ပြောလိုက်သည်။

ဒါပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ တစ်နံတစ်ရာ ထိရှကျန်ခဲ့တာ အမှန်ပင် ...။

ကိုယ့်အတွက် တွေးတောင် မတွေးမိခဲ့သည့်အဖြစ်တွေကို မွေးတို့ ဘာဖြစ်လို့ အလေးအနက်ကြီး ပြောနေတာလဲ ...။

အခန်း (၂၀)

“ကမာ ဘာလုပ်တာလဲ .. အဲဒါ ..”

“ဘာလဲ ..”

“ကျွတ်!...”

သူ ဖွင့်ထားသည့်တံခါးကနေ ဖူး ကို သွင်းပေးလိုက်တာနှင့် ချိန်း မျက်နှာ ရှုံ့မဲသွားသည်။ အနားကပ် ကြိမ်းလိုက်ပေမယ့် ကမာ ချက်ချင်း လှည့်ထွက်လိုက်တော့ ဒီတိုင်းကျန်ခဲ့ပြီး ကားထဲ တော်တော်နဲ့မရောက်။

“ခဏလေးနော် ဖူး .. စနိုးတာဝါ သွားယူဦးမယ်”

အနီးဆုံးရှိနေသည့် စတိုးဆိုင်လေးထဲ ပြန်လှည့်ပြေးရပြန်၏။ စိုး ရိမ်မိသည့်အတိုင်း အောင် က သူမနောက်ကို ကပ်လိုက်လာခဲ့ပြီး ...

“နင် ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ”

“လာပြန်ပြီ တစ်ယောက်၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်မယ်ဆိုလို့ ဖူး ကို ခေါ်လိုက် တာ ဘာဖြစ်လို့လဲ .. သူ ရုပ်ရှင်တစ်ခါမှ မကြည့်ဖူးဘူး”

“အဲဒါ လိုက်ပြရမှာ နင့်တာဝန်လား”

“အောင် ..”

“ဘာလဲ”

“နင်တောင်မှ ချိန်း ကို ခေါ်ရတာပဲမို့လား .. မခေါ်မဖြစ်လို့ပဲ ခေါ်ခေါ် ခေါ်ချင်လို့ခေါ်လာတာဖြစ်ဖြစ် ငါလည်း ဒီတိုင်းပဲ”

“ဟ .. ငါတို့က မနေ့တနေ့ကမှ တွဲကြတာလား”

ကမာ တစ်သျှူးထုပ် လှမ်းယူလိုက်ပြီး အောင် လက်ကိုဆွဲကာ ချက်နှာစာနဲ့လွှတ်အောင် ထောင့်တစ်နေရာမှာ ရပ်လိုက်၏။

“သူငယ်ချင်း ခင်တာပဲ .. မနေ့တနေ့ကမှ ခင်လို့ရော မရဘူး ထား၊ အကြာကြီး တွေ့ဖူးမှ ခင်ခွင့်ရှိတာလား”

ရန်ဖြစ်လက်စကို ပြန်ဆက်တော့ အောင် က လက်ကို အောင်ရုန်း ဝစ်သည်။

“နင် ကတ်သပ်မမေးနဲ့”

ပြောပြီး မုန့်ထုပ်တွေ ကြားထဲကနေ ကားဆီကို လှမ်းချောင်း ကြည့်ကာ ...

“ဟိုကောင်မျက်နှာ သဖန်းသီး ဖြစ်နေပြီ .. တွေ့လား”

“မတွေ့ဘူး .. သဖန်းသီး ဘယ်လိုအရောင်မှန်းတောင် မသိတဲ့ ဟာ၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် ..”

“နေဦး ..”

ကမာ က ပြန်ထွက်ဖို့ ပြင်သည်။ အောင် က လက်ပြန်ဆွဲထား၏။

“အခု တစ်ယောက်တစ်တွဲစီ ဖြစ်နေတဲ့ကိစ္စ ဘယ်လိုရှင်းမလဲ”

“နင်တို့နှစ်ယောက်နဲ့ ငါတစ်ယောက်တည်း အတူတူ သွားလာ နေတုန်းကရော ဘာတွေ ရှင်းခဲ့ရလို့လဲ”

“ဘာရှင်းစရာလို့လဲ .. ငါတို့ကို သူငယ်ချင်းတွေမှန်း သိထား တဲ့သူက ငါးဆယ်ရာနှုန်း ကျော်တယ်၊ အခု တစ်ယောက်စီ ဘက်ညီနေ တာကမှ ကြည့်ရဆိုးတာ၊ အဲဒါကို အတွဲမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတော့ရော”

“ဘယ်သူက ယုံမှာလဲ ..”

“ကဲ .. ဖူး တစ်မျိုးထင်နေဦးမယ်ဟာ .. စကားများလို့တာ ..”

သွားမယ်။"

"ဟ .. နေဦး"

"ဘာလဲ .. စိတ်ညစ်လိုက်တာ"

"နင့်ထက် ငါက ပိုညစ်တယ်"

ကမာက ပုလဲရောင်တင်ထားသည့် နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေကို ပုံဆိုးအောင် မဲ့ရွဲပစ်သည်။ ကြိမ်သီးလေးတွေ တို့လို့တွဲလောင်းနှင့် ပုစွန်ဆီရောင် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီလေးက ဂျင်းဘောင်းဘီပေါ်မှာ ကန့်ကလျ ဖေးတင်နေသည်။

ပုလဲရောင် အပေါ်ထပ်ချိုင်းပြတ်လေးကျတော့ တင်အောက်ထိ ရှည်သဖြင့် အင်္ကျီခါးတိုပေမယ့် ရိုင်းသည် မမည်တော့ဘဲ ရှိ၏။

မျက်တောင်လေးတွေ ကော့နက်နေသည်။ ပါးမို့လေးတွေက အင်္ကျီရောင်အတိုင်း နှုတ်ဝင်းလဲ့နေ၏။ ပုံဆိုးအောင် မဲ့ရွဲနေလည်း ကမာ မျက်နှာလေးက လှပြီးရင်း လှနေသည်သာ ။

ဆံပင်အရှည်ကြီးကို အဖျားလေးတွေ လိပ်ထားသဖြင့် သူမ အရပ်မြင့်တာနှင့် ပိုကြည့်ကောင်းသည်။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းလေးကို စေ့စေ့ မကြည့်မိအောင် နေခဲ့တာ ကြာပါပြီ။

ဒါမှလည်း ချိန်း အတွက် ရက်ရှော ကြည်ဖြူနိုင်မှာမို့ သူမ အလှမှာ သူ့ ရင်ခွန်လို့ မဖြစ် ။ ဒီနေ့ကျမှ စိတ်တွေ တိုလွန်းလို့ ။

"ကမာ .."

"ဘာလဲ .. ပြော .. ပြော"

ခြေတစ်ဖက်ဆောင့်၍ မျက်နှာမော့ပစ်လိုက်သဖြင့် ပျော့နဲ့သည့် ဆံနွယ်တွေပါ လှုပ်ခါသွား၏။

"ချိန်းက ရှေ့မှာ ထိုင်နေပြီ .."

"အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ"

"နင် နောက်မှာပဲ ထိုင်မယ်ပေါ့"

"ဟုတ်တယ် .. ပူး က ကြောက်တတ်လို့ တမင် ရှေ့က တင်လိုက်တာ"

"ရဲထဲရောက်ရင်လည်း .."

အောင် က ပြောနေရင်း ခေါင်းတစ်ချက်ကုတ်၍ ...

"ငါ သိနေတယ် ကမာ .. နင် တစ်ခုခု လုပ်ဖို့ အကွက်ရွှေတာ"

"အဲမာ .."

"အဲဒီကောင်မလေး ချိန်း ကို ကြိုက်နေတာ"

"နင့်ကို ကြိုက်စေချင်လို့လား"

"ငါ့ကို မတည့်အောင် လာမပြောနဲ့ .."

"နင်လည်း ဘာမှမပြောနဲ့ .. ငါ့ဟာငါ အကွက်ပဲရွှေရွှေ ဝေယားမ ခင်းခင်း"

"နည်းနည်းပါးပါးလည်း ခေါင်းသုံးပါဦး .. ချိန်း လို ကောင်က ချား အဲဒီ ဒီခိုင်းကြီးကို အားနာပါးနာ တွဲမယ် ထင်လား .."

"အဲဒါ နင်အလုပ်လား အောင် ။ သူများဆိုင်ထဲမှာ ချောင်ကပ်ပြီး ခိုးဖိုးကြံနေတယ် ထင်တော့မှာပဲ ။ သွားမယ် .. လာ"

အောင် က နောက်ကနေတော့ ပါလာကာ ပါးစပ်က မပိတ် ။

"နင် ချိန်း ကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတာ သေချာမှ အကွက် ရွှေနေရ် ။ ချိန်း က နင့်အကွက်ထဲတော့ ဝင်လာမှာ မဟုတ်ဘူး ။ နင့်ကိုပါ မုန်းသွားမှာ"

"ဟွန်း .."

ကမာ က တမင် မျက်နှာပြန်စောင်းပြီး မဲ့ပြလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခြေလှမ်းနေလိုက်ကာ အောင် နဲ့ ပန်းချင်း ယှဉ်မိကာမှ ...

"ရွှေနဲ့မြသား ဂဟေထားတော့ လိုက်ဖက်တာပေါ့ ။ ခုနေ့ဆို ရင် ငါလည်း အသည်းကွဲလောက်အောင်ဖြစ်ဖို့ မရှိဘူး .. တစ်ဖက်သတ် ချစ်နေတဲ့ မိန်းကလေးလည်း စိတ်ချမ်းသာမယ် ။ ဒီထက်ဘောင်းတဲ့

နည်း ရှိသေးလား .."

ကြည့်စမ်း နေကမာ ..

သူထင်တဲ့အတိုင်း တကယ်လုပ်နေတာလား ..။

အောင် တအံ့တဩကြီး ပြန်ကြည့်၏။ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်ခွင့်မပေးတဲ့ လောကကြီးအကြောင်းကို မသိလေခြင်းဆိုသည့် မျက်ဝန်းတွေနဲ့ ဖြစ်သည်။

အချစ်ဆိုတာကို ဘာထင်နေလို့လဲ ..။ 'သူ့ဆီကိုပဲ သွား .. သူ့ကိုပဲ ချစ်လိုက်' လို့ လက်ညှိုးထိုး ခိုင်းတိုင်း ချစ်ကြည့်သွားကြတာ တွေ့ဖူးခဲ့သလား ..။

မျက်လုံးထဲမှာ အိုင်းရှုံ့ခိုင်းကို နှစ်ရောင်ထပ်တင်ပြီး ထူပျစ်ပျစ် နှုတ်ခမ်းမှာကျတော့ ဝတ်ထားသည့် ဗေဒါရောင်လို နှုတ်ခမ်းနီအရွှေသားနှင့် မျက်နှာခပ်ပြားပြားကို မြင်ယောင်မိသည်။

ယောက်ျားလေးပီပီ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အလှအပကို ခံစားပြောရပါလျှင် ဖူးဖူးစင် က ရပ်တော့ သိပ်မဆိုးပါ ..။

ဒါပေမယ့် မပြင်တတ်တာလား .. ပြင်လို့ ပိုဆိုးသွားတာလား ..။

သူ သိနေတာကတော့ ချိန်း အသေအချာ ဒေါက်နီနေပြီ ..။

"ဘယ်ရုံမှာ ကြည့်မှာလဲ"

တစ်လမ်းလုံး ချိန်း က တစ်ခွန်းမှ မဟပေ ..။ အောင် က မေးတော့ ကမာ့ မျက်လုံးတွေ ရှေ့မှန်ဆီ ရောက်သွားသည်။

ချိန်း က မျက်မှောင်ကုတ်လျက် ဖျတ်ခနဲ မျက်လွှာပင့်ကြည့်လိုက်သဖြင့် အကြည့်ချင်း ဆုံ၏။ ချိန်း မျက်ခုံးနှစ်ဖက် ပိုပြီး တွန့်ချိုးသွား၏။ ကမာ့ မျက်ဝန်းတွေ ရွှေ့ပစ်လိုက်ကာ မမြင်လိုက်သလိုမျိုး ..

"သမ္မတမှာပဲ ကြည့်မယ် .. ဟာသကားကြည့်တော့ စိတ်လန်းတာပေါ့"

လက်မှတ်ဖြတ်တော့လည်း အောင် ပဲဖြစ်လျက် .. နောက်ချန်နေ

ထီသည့် ချိန်း ကို ပြန်စောင့်ရင်း စူဠပ မှန်ကုတ်ကုတ် မျက်ခုံးတွေ ကြည့်လိုလည်း ကြိုးစားရ၏။

ဒီနေ့ ကမာ့ ဆီက အဖြေတောင်းမည်ဆိုပြီး ရယ်ဟဟ မချီမချဉ် ထာခဲသည့် မျက်နှာ ..။ ဖူး ကို မြင်လိုက်ကတည်းက ဒီတိုင်းဖြစ်သော ပြေဆေးရှာမရ ဖြစ်နေခဲ့၏။

အခြေအနေကို ပျော့ပျောင်းအောင် ကြိုးစားရင်း စိတ်ပင်ပန်းနေတာ သူပဲ ဖြစ်သည်။

ကြာလာတော့ လေးယောက်အတူတူ မဟုတ်တော့ဘဲ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က သပ်သပ် .. သူတို့က တခြား ဖြစ်လာ၏။

"မင်းကလည်း ဟိုကောင်မလေး ရိပ်မိသွားဦးမယ် .. အားနာစရာကြော့"

"ရိပ်မိရုံတင်မကဘူး .. ငါ ဘယ်သူ့ကို ချစ်နေမှန်း သိကိုသိစေချင်တာ၊ ရွဲပြီး ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းပစ်လိုက်ရရင် ကြည့်ကောင်းဦးမယ် .. တောက် .."

"ဘယ်သူ့ကိုလဲ"

"ဘယ်သူ့ကို ထင်လို့လဲ ခွေးကောင် ..။ အဲဒါလေးကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းဖို့မျှား ရွဲပြီးတော့လည်း စိတ်မကူးဘူး .. အိပ်မက်ထဲလည်း ဆည့်မမက်ဘူး .. အလကား ချီးထုပ် .."

ကလေးလို ဒေါက်နီနေသည့်မျက်နှာ ကြည့်ကာ အောင် ရယ်ချင်သွားသည်။ ဒီလိုတွေဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ သူ သိပြီးသား ..

"ဟိုမှာ ဝင်သွားပြီကွ .. မြန်မြန်လာ"

လူတွေ ဝင်နေကြတော့မှ ချိန်း လက်ကဲ့ဆွဲ၍ လှေကားပေါ် အပြေးအလွှား တက်ရသည်။ တက်နေရင်းမှ ..

"ခုံက လေးလုံးတွဲကြီး ..။ နောက်တစ်ခါ ကမာ နေရာချလိုက်ပြီး ခုဆိုရင် မင်း ငုတ်တုတ်မေ့လိမ့်မယ်"

ကိုယ့်ဒေါသနဲ့ကိုယ် သတိမရခဲ့တာကို အောင် က အကွက်ပြဲ
သဖြင့် ကျေးဇူးတင်သွား၏။ အပေါ်ထပ် ဒုတိယတန်းမှာ ဓာတ်မီးလောင်
တစ်ခုစေ့ ပြေးနေဆဲ ...။ ကိုယ့်ခုံနေရာကို သူတို့ ရောက်သွားကြသည်
ကမာ က ဘေးစွန်မှာ ထိုင်ချလိုက်ဖို့ စိတ်ကူးနှင့် ဖူး လက်ထောက်
ကိုပါ လှည့်ဆွဲ၏။ ထိုလက်ကို ချိန်း က ဖျတ်ခနဲ မိဆွဲကာ အလယ်ခုံ
ထိုင်ဖြစ်အောင် ကပ်တွန်းပေးလိုက်သည်။

ပြီးမှ ခုံကြားထဲ တိုးဝင်သလိုလိုနှင့် သူမ ပြန်ထမရအောင် ဖိထား
လိုက်ပြီး ဟိုဘက်မှာ သူ ထိုင်၏။ ထိုအခါ ဖူး က ကမာ ဘေးမှာ
အလိုလို ရောက်သွားကာ အောင် က သူ့ဘေးမှာ ...

အံ့သြသွားသလိုလို မကျေနပ်သလိုလို ကမာ မျက်ဝန်းလေးတွေ
သူ့ဆီ ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာ၏။ ချိန်း က ခပ်တည်တည် ...

“ဖူး - ဖြစ်ရဲလားဟင်”
“ဖြစ်ပါတယ် .. ကိုယ့်ခုံနဲ့ ကိုယ်ပဲဟာ”

ဖူး က ပြောတော့ပြောရှာပေမယ့် ကမာ ဘက်ကို တိုးကပ်လျက်
လက်မောင်းတစ်ဖက်ကိုပါ လက်နဲ့ ချိတ်ထားသေးသည်။

ထို့ပြင် ကြောက်တတ်သည့်အကျင့်က မပျောက်ဘဲ ကမာ ယုံ
ပေါ်မှာ ပါးလေးတစ်ဖက် ထိကပ်နေအောင် မျက်နှာကို မှောက်ထား
မလို ကွယ်တော့မလို ...။

ကမာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်။ သူ့မျှော ကြောက်ကြောက်
နဲ့ ပါလာရရှာတာ .. တခြား ဘာစိတ်ညှာစိတ်တွေလည်း တွေးမိ
မပေါ်ပါ ...။

ချိန်း ဘာတွေစိတ်တိုနေမှန်း သိဖို့ဆိုတာ ဝေးလို့ တစ်ယောက်
တည်း နေစရာမရှိ ဖြစ်နေရှာတာ သနားစရာ ...။

ပြင်ပါဆိုလို့ ပြင်လာခဲ့သည်။ ‘မလှသေးဘူး .. ဒါလေးကို ဒီ
လျှော့ .. ဒါလေးကို သုံး’ စသဖြင့် သူမ ပြင်ဆင်ပေးသမျှ အားမထွက်

ကြိုးစားခဲ့၏။

ထွက်လာပြီဆို ‘ငါ လှရဲ့လား’ လို့ မေးသည်။ နောက်ပိုင်းမှာ
စိမ်းနီ မပျက်အောင်လည်း မနေတတ် ...။ ဆံပင်တွေကိုလည်း
သတိကောက်တိုက် ဘာနဲ့ငြိမ့်ငြိမ့် ပြုပြင်ရမှန်းလည်း မသိ ...။

ဖူး ရဲ့ ဖြူစင်နူးညံ့ပုံလေးကို မြင်ရလေ တတ်နိုင်သမျှ ကူညီပေးမ
သည့်စိတ်တွေ ရင်သန်လာလေပင် ...။ ပြီးတော့ သူမ စိတ်ကူးမိသည့်
အတိုင်း လူတစ်ယောက်ဟာ အချစ်ရှိမှု အလှရှိသည်ဆိုတာမှန်လျှင် ...
“အမလေး ..”

ရုပ်ရှင်ထဲက ညအမှောင်ထဲမှာ ခြောက်လှန့်ကြသည့် ဟာသခန်း
ဖူး လန့်ဖျန်ပြီး ထအော်၏။

ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းကို ကမာ လက်မောင်းမှာ ဖိကပ်ကွယ်ကာ...
“ငါ လန့်သွားလို့”

ဟု ကတုန်ကယင်လေး ပြော၏။ လှည့်ကြည့်လာကြသည့် မျက်
တစ်ခုတစ်လေက ဖူး ကို ‘ပိုကို ပိုတယ်’ လို့ ပြောချင်တာမျိုး ...။

“နင် တစ်ခါမှကို ရုပ်ရှင်မကြည့်ဖူးဘူးလား”
ကမာ တိုးတိုးလေး ကပ်မေးတော့ ခေါင်းခါပြကာ ...

“ငယ်ငယ်တုန်းက ကြည့်ဖူးတယ် ထင်တယ် .. မှတ်တောင်
မှတ်မိတော့ဘူး .. ငါ ရုပ်ရှင်ကို ထူးဆန်းတာ မဟုတ်ဘူး .. လူတွေ
အများကြီးကို လန့်နေတာ”

“ဘာလန့်စရာရှိလဲ ဖူး ရယ် .. ငါတို့ဝင်လာတော့လည်း မီးမှိတ်
ချပြီလေ .. ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း သိကြတာမှ မဟုတ်တာ၊ ခုလည်း
သူနဲ့နောက် လှည့်ကြည့်ရင်တောင် မသဲကွဲတဲ့ ဥစ္စာ”

“အပြန်ကျရင်ရော မှောင်ထဲမှာပဲ ပြန်ရမှာလား”
“ရုပ်ရှင်ပြီးရင်တော့ မီးတွေ ဖွင့်မှာပေါ့”
“ဖွင့်မယ် ..”

ချက်ချင်း အသံတုန်သွားတော့ ပူး လက်လေးကို ကမာ ဆုပ်ကိုင် လိုက်မိသည်။

“ကြောက်တာတွေကို ပျောက်ပါတော့ ပူး ရယ် .. နင် .. သူများ တွေလို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး သွားလာရပြီဆိုမှ ငါတို့ ခဏခဏ အတူတူ ထွက်ဖြစ်မှာပေါ့ .. နင်ပဲ ငါနဲ့အတူတူဆိုရင် ဘယ်ဖြစ်ဖြစ် လိုက်နိုင် နေတယ်ဆို ..”

“အင်း ..”

“အဲဒါဆို နင့်ပုံစံကို ပြုပြင်စမ်းပါဟာ .. ဘယ်မှာဖြစ်ဖြစ် နင့်ကို ပြန်ဆွဲ ပြန်တွဲနဲ့ တာဝန်တစ်ခု ပိုနေသလို ဖြစ်လာရင် ငါက ပြဿနာ မရှိပေမယ့် ခုလို အုပ်စုနဲ့ သွားကြတဲ့အခါ နင့်ကို တခြားလူက ဖြိုဖြို မှာပေါ့ .. သူငယ်ချင်းတွေ သွားလာလည်ပတ်ကြတယ်ဆိုတာ လွတ် လပ်ပေါ့ပါးတဲ့ အရသာကို လိုချင်လို့ အိမ်ကနေ အလိမ်အညာ အလှည့် အပတ်တွေနဲ့ အပြင်ရောက်အောင် ကြိုးစားထွက်ကြတာ .. နင့်ကိုယ် နင်ပဲ ပြန်ကြည့်ပါဦး .. အပြင်ထွက် လိုက်လာပြီး ဘာမှလည်းမသိ ဘယ်ကိုမှလည်း မကြည့်ဘူး .. ဘယ်လိုလုပ် ပျော်စရာကောင်းမှာလဲ ..”
“နင် ငါ့ကို စိတ်ပျက်သွားပြီလားဟင် .. ဒါမှမဟုတ် ချိန်း ဝ ကလား”

မေးလိုက်တာလေးကို သနားသွားမိသည်။ ရုပ်ရှင်ရုံထဲ ရောက်လာ ပြီး ကမာ မျက်နှာ ပိတ်ကားပေါ် မရောက်နိုင်ဘဲ ပူးပူးစင် ချွတ်ခါ အတွက် အင်တိုက်အားတိုက် ကြိုးစားနေရ၏။

“ငါက နင့်ကို ပုံစံပြောင်းပေးချင်လို့ ကြိုးစားနေတဲ့သူပဲ ပူးနဲ့ စိတ်ပျက်စရာလား .. တခြားလူကလည်း ဘာမှမပြောဘူး .. ပြောလာ တာကို တကယ်ကြားရတဲ့အချိန်ဆိုရင် နင် စိတ်ဆင်းရဲသွားမှာပေါ့ အဲဒါကြောင့် ကိုယ့်စိတ်ကို ပြုပြင်ကြည့်စမ်းပါ .. ဘာမှလည်း မသိ တာ မဟုတ်ဘဲနဲ့”

“ငါလည်း ကြိုးစားနေပါတယ် ကမာ ရယ် .. လူတွေက ရူးသလို ကြောင်သလို ထင်တဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ငါ့ကို ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

“အမေ့! ..”

ဟိုဘက်ကနေ လူကိုတိုက်ချပြီး ချိန်း ရယ်နေတာ ဝါးလုံးကွဲ့ ..။ ဖြိုးသိုးဖြောက်သောက် ရယ်သံတွေကြားမှာ အခြောက်တိုက် အော်ရယ်ပြီး တွန်းပစ်လိုက်သဖြင့် ပူးနဲ့ ကမာ ပူးကပ်နေရာကနေ ခြားစီ ဖြစ်သွားသေးသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ .. ဒီလောက်တောင် .. အဆုံးပေါက်ချင်လို့လား” ကမာ စိတ်တိုတိုနှင့် လက်တင်ပေါ်က သူ့လက်ကို တိုက်ချလိုက် ကပ်ကြိမ်းသည်။

ချိန်းက ပါးစပ်ကြီးဖြူလျက်ရှိကာ ...

“ဟိုမှာလေ .. အရူးနဲ့ ငကြောင်နဲ့ တွေ့နေတာ .. နင် ရူးတာ .. ရူးတာနဲ့၊ ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

ကောင်စုတ် သက်သက်ညစ်ပတ်တာ ..။ ကမာ ပြောဖို့စကားတွေ ပိုပြန်မျိုးချကာ ပူး မရိပ်မိအောင် ထိန်းလိုက်ရသည်။ ဒီဘက်က ပြော နေတာတွေကို ကြားပြီး တမင်လုပ်တာ ချိန်း စုတ် ..။

စိတ်တိုရသည့်အထဲ ဟိုဘက်အစွန်ကနေ အောင် က တန္တိန္ဒရယ် နေတာ မပြီးနိုင် ..။ သူများတွေရယ်လို့ ငြိမ်သွားကာမှ နစ်ယောက်သား အသံတွေ ထွက်နေသဖြင့် လှည့်ကြည့်တဲ့လူက ကြည့်၏။

ပူး ကိုများ သူတို့ ဟာသလုပ်ဖို့ ခေါ်လာတယ် ထင်နေသလား ဆို။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ငဲ့ညှာဖေးမရမှန်းလည်း မသိ။

ပူး ခမျာလည်း ကမာ ပန်းကို မမှီရုံတော့ပေ ..။ ထိုစဉ် .. လက်တင်ပေါ်က လက်ကို ဒီဆုပ်ကိုင်လိုက်သဖြင့် လှည့်ကြည့် တော့ ချိန်း က ခပ်တည်တည် ..။

လူကိုမကြည့်ဘဲ လက်ကို ဖိဆုပ်ထားတာ ရုန်းလို့လည်း မရဘဲ
ဖူး သိသွားမှာစိုးလို့ သိပ်လည်း မရုန်းရဲ ...။

“အ!..”

အတင်းရုန်းလိုက်မိကာ လက်ကောက်ဝတ်မှာ မျက်ခနဲ နာကုန်
သွား၏။

“ကမာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟင် .. ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ခါးညောင်းလို့”

ဖူး ငုံ့ကြည့်လာတော့ လက်နှစ်ဖက် ထပ်နေတာ မြင်မှာစိုးနာ
ခါးလေးကော့၍ ရှေ့တိုးလိုက်ရသည်။ ရပ်ရှင်ကြည့်နေသည့် ချိန်း
နာက ရယ်ချင်ပက်ကျိဖြစ်လျက် မချိုမချည် ...။

“လာလေ .. ဖူး .. ဒီတိုင်းပဲ လျှောက် .. မျက်နှာကို မော့ထား
စမ်းပါ။ ဟိုမှာတွေ့လား .. ချစ်သူနဲ့တွဲတွေ့ရော၊ မိသားစုတွေ၊ သူငယ်
ချင်းအုပ်စုတွေ .. အားလုံးက ကိုယ့်အာရုံနဲ့ကိုယ်ပဲ .. ငါတို့ကို ဘယ်
မှ စုပြုံကြည့်မနေကြဘူး”

ရပ်ရှင်ပြီးတော့လည်း ဖူး ကို ပန်းလေးဖက်ပြီး ကမ္ဘာမြေမျက်နှာ
ပြင် အနိမ့်အမြင့်တွေ ရှိနေတဲ့အကြောင်း လက်တွေ့နဲ့ယှဉ်ပြီး သင်
နေရတာ တကယ့်ဆရာမကြီးအတိုင်း ...။

ချိန်း က မဲ့ရွဲပြီး ရှေ့ဆုံးကထွက်သည်။ ထိုမျက်နှာကို လှစ်ခေါ်
မြင်လိုက်ကာ ဖူး မျက်နှာလေး ငယ်သွားလျက် ...

“ကမာ .. ချိန်း ငါ့ကို မဲ့သွားတာလား မသိဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ကို ငါ ကောထားလို့”

“ဟုတ်လား ဘယ်တုန်းကလဲ .. ဘာဖြစ်လိုက်တာလဲ .. ငါလည်း
မကြားလိုက်ဘူး”

ဖူး က ချိန်း ကိုပဲ လိုက်ကြည့်နေသဖြင့် ဖူး မျက်နှာလေးထဲ
မေးဖျားလေးက ကိုင်ပြီး ကိုယ့်ဘက်ပြန်ဆွဲ၍ ...

“ခုနကပဲလေ .. ခုံကြားထဲကထွက်တာ ငါ့ခြေထောက်ကို တက်
မိလို့”

ပါးစပ်ထဲ တွေ့ရာပြော၍ အာရုံပြောင်းဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် ...

“မတော်တဆဖြစ်တာမို့လား ကမာရယ် .. နင်ကလည်း သူငယ်
ချင်းကို ..”

“နေပစေ ပြဿနာမရှိဘူး ..၊ နင့်မျက်နှာကို ခုနက ချိန်း ကို
မကြည့်လိုက်တာမျိုးပဲ ထားနော်၊ ဘေးမှာ လူတွေအများကြီး ရှိနေ
တာ ဘာညာ ခေါင်းထဲမထည့်နဲ့ ..၊ ကြည့်ချင်တာကို လှမ်းကြည့် ..၊
မြင်ရောက်ရင် စားသောက်ဆိုင် ရှိတယ် .. အသုပ်တွေ၊ ဝက်သား
ဆီထိုးတွေ အစုံရတယ်၊ အဲဒါ ဘာစားရကောင်းမလဲ စဉ်းစား ..”

“ဟင် .. မစားချင်ပါဘူး”

“စားမှာ .. ငါ ဖိုက်ဆာနေပြီ .. နင့်မျက်နှာကို မငဲ့နဲ့နော် .. ကွယ်
ကြိုးစားနဲ့၊ အေး .. ဟုတ်တယ် .. အဲဒီအတိုင်း ဆက်လျှောက် ..”

ဖူး ခဏပဲ မျက်နှာလေး မော့လျက်ပါလာကာ အဆင်းလှေကား
နှစ်ဖက်ကို အကြောင်းပြု၍ ငုံ့ချပစ်လိုက်တာ ပြန်မော့မလာတော့ပါ။

ကမာ ပင့်သက်လေး ရိုက်မိသည်။ အများကြီး ကြိုးစားရဦးမည်
မိမိ၏။

အခန်း (၂၁)

“အောင် .. ခဏဆင်း”

“သိတယ် ..”

အတိုင်အဖောက် ညီနေကြပြီး ကားက ရပ်သွား၏။ ပြီးတော့ အောင် က တံခါးဖွင့်ဆင်းလိုက်သဖြင့် ကမာ နောက်ခန်းထဲက ဘယ်သူ့ကို ဘာမေးရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

“မင်း ဆိုင် ခဏထိုင်လိုက် .. ငါ ပြန်ခေါ်မယ်”

အောင် က ကမာ ကို ငုံ့ကြည့်ပြီးမှ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ ချိန်း .. အိမ်ပြန်မယ်လေ”

“ပြန်ပို့ပေးမယ် .. ခဏလောက် စကားပြောချင်လို့ပါ”

“ကျောင်းမှာလည်း ပြောလို့ရတာပဲ ချိန်း ရယ် .. တစ်နေ့တုန်းလည်း အတူတူရှိနေကြတဲ့ဟာ”

“တစ်နေ့ကုန် အတူတူရှိနေကြတယ် .. ဟုတ်လား”

ပြေးနေသည့်ကားက တုံ့ခနဲ နှေးကျသွားသည်။ ပြီးမှ ရပ်ပစ်တော့ မလို ခပ်ဖြည်းဖြည်း လိမ့်နေရင်း ..

“တစ်နေ့ကုန်ရှိနေတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူနဲ့လဲ .. ပြောပါဦး”

“အတူတူသွားကြတဲ့လူတွေ အားလုံးပဲလေ .. ဖူး ကိုတောင် ခုနစ် မှ ဝင်ပို့ပေးခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလား”

ကမာ ပြောလိုက်တဲ့ပုံစံကို ချိန်း နားလည်သည်။ အားလုံးက သူငယ်ချင်းတွေပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ပြောစရာမလိုဘဲ သိသင့်နေတာတွေ ခုနိတော့ဘူးလား ..။ အများနည်းတူ သူငယ်ချင်းဘဝနဲ့ ကြာရှည်နှစ်မြုပ် နေနိုင်ပါဘူးဆိုတာကို သူ ပြောခဲ့ပြီးသား ..။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနေ့ သွားခဲ့ကြတဲ့လမ်းဟာ သူပဲ စပြီး နှိုးဆော် ဦးဆောင်ခဲ့တာ ..။

ကားက ရပ်ကွက်ငယ်လေးတစ်ခုကို ဖြတ်ထွက်ကာ အိမ်ရာ ဆောက်လုပ်ရေး အသစ်ချထားသည့် ဆောက်လက်စ အဆောက်အဦး တချို့ရှိနေသော လမ်းသစ် လမ်းသွယ်တွေထဲ ကွေ့ပတ်ဝင်၏။ ပြီးတော့ ခု အထွက်ဂိတ်ပုံစံ မရှင်းလင်းရသေးသည့် ချုံစပ်စပ်နှင့် လမ်းဝမှာ ဦးထိုးရပ်သွားသည်။

“လူကလည်း ရှင်းလိုက်တာ .. အမြန်လမ်းမကြီးပေါ် ရောက်နေ တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဒီထိ ဘာလုပ်ဖို့လဲ ချိန်း ..”

“လာ .. အောက် ခဏဆင်း”

ဘေးတံခါးကို လာဆွဲဖွင့်လိုက်သဖြင့် ကမာ အောက်ဆင်းလိုက်ရ သည်။ ချိန်း က တံခါးကို တွန်းပိတ်ပစ်လိုက်ကာ ကျောက်ပိတ်ခွံ လက် ဝိုက်၏။

“ဖူး ကို တမင်ခေါ်လာတာလား”

လေတစ်ချက် ဝှေ့သွားသဖြင့် ဆံစတွေ မျက်နှာပေါ် ရောက်လာ တာကို ဖယ်ရှားနေရရင်း ကမာ ခေါင်းခါသည်။ ပြီးတော့ ခေါင်း ပြန်ညိတ်၍ ..

“တမင် မဟုတ်ပေမယ့် ချိန်း ရဲ့ ကားပေါ် တင်ခေါ်ခဲ့မိတော့ တမင်လို ဖြစ်သွားတာပေါ့ ..။ ဖူး ကို ခုလိုမျိုး အပြင်ခေါ်သွားပေးချင် တာ ကြာပါပြီ၊ ကမာ လည်း အဆင်မပြေဘူး .. သူလည်း ဘတ်စ်ကား တိုးစီးတတ်မှာ မဟုတ်ဘူးလေ”

မဲ့ရွဲနေသည့် ချိန်း မျက်နှာက နားလည်ထောက်ခံနေတာ မဟုတ်

မှန်း ကမာ ဆီနေမှာပါ ..။ ဒါနဲ့တောင် သေချာပြောပြနေလိုက်တာ သူများအတွက် ထိခိုက်စရာ သူမ ဘာမှမလုပ်ခဲ့တဲ့အတိုင်း ..။

“နောက်ပြီး .. ဒီနေ့ အပြင်ထွက်ခွင့်ရတာက မမထက် ကို အောင် ပြောပေးလို့လေ”

“အောင် .. ဘာကြောင့် ပြောပေးပြီး မရမက ခေါ်ထုတ်ခဲ့တာလဲ ဆိုတာရော .. သိရဲ့လား”

“ဟင်!...”

• နားလည်သွားသည့် မျက်ဝန်းလေးတွေ သူ့မျက်လုံးနှင့် ဆုံသွားသည်။ ဒါပေမယ့် ချက်ချင်းပဲ မသိကျိုးကျွံပြုလိုက်လျက် ..

“အောင် နဲ့ ကမာ တို့က အပြင်မှာ တစ်ခုခု လုပ်စရာ တိုင်ပင်ပြီးရင် ဒီလိုပဲ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ခေါ်ထုတ်ပေးနေကျလေ .. ငယ်ငယ်တုန်းကဆို လူကြီးတွေကို လိမ်ညှာပြီး နောက်ဖေးလမ်းထဲကနေ ခြံကျော်ထွက်ကြသေးတာ”

“ကမာ ..”

ချိန်း က ကိုယ်ကို မတ်မတ်ရပ်လိုက်ကာ လက်တွေကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထည့်ထားလျက် ..

“အောင် နဲ့ ငယ်ငယ်က ပြေးလွှား ဆော့ကစားကြတာတွေကို မေးနေတာ မဟုတ်ဘူး ..။ မနေ့တစ်နေ့ကထိ အောင် နဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားလာရယ်မောခဲ့တာတွေလည်း မပါဘူး ..။ အောင် နဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်လို့ မရတော့တဲ့နောက် ..”

“ဖြစ်လို့ မရပေမယ့် သူငယ်ချင်းချင်း ပြတ်တောက်ကုန်ကြတာမှ မဟုတ်တာ ..”

“သေသွားတဲ့အထိ ခင်မင်သွားခွင့်ရှိပေမယ့် အခု ကျောင်းပြီးတာနဲ့ အောင် က မထက် နဲ့ လက်ထပ်တော့မှာ ..။ အဲဒါ အဓိက က မင်းနဲ့ ဝေးသွားဖို့ ..”

“ကမာ သိတယ် ..။ ဒါပေမယ့် ..”

“မင်း သိသလို ကိုယ်လည်း သိတယ် ကမာ ..။ အဲဒါကြောင့် နှာမင်းမှာလည်း တွေ့ချင်တိုင်း တွေ့လို့မရ ဆိုင်ကိုလာခေါ်တော့လည်း အောင် မပါရင် မဖြစ်လို့ အောင် လက်ထပ်သွားတဲ့အခါ မင်းနဲ့နီးစပ်ရအခွင့်အလမ်းအတွက် ဒီနေ့ ကိုယ် ကြိုးစားခဲ့တာ”

သူ ရှေ့တိုးလာတော့ ကမာ မျက်နှာလှုပ်ပစ်ကာ ကားရှေ့ပိုင်းကို ခြည့်ထွက်ခဲ့သည်။ ချိန်း က နောက်ကနေ တစ်လှမ်းချင်း ပါလာလျက် ..

“အစတုန်းက ဒီနေ့ မင်းဆီက အဖြေကို မရမကတောင်းမလို့ ..။ အဲဒါထက် ပိုအရေးကြီးတာ မေးဖို့ ရှိသွားပြီ”

“အို ..”

ချိန်း က နောက်ကနေ ကမာ လက်မောင်းလေးတစ်ဖက်ကို ကိုယ်နီးပါးလည် ပါလာအောင် ဖျတ်ခနဲ ဆွဲလှည့်လိုက်၏။

ပြီးတော့ .. မျက်နှာလေးကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ..

“ဖူး ကို ခေါ်လာတာ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့လဲ”

“ပြောပြီးပြီပဲဟာ .. ဘာသိချင်သေးလို့လဲ”

“မဟုတ်ဘူး ကမာ .. မင်း သူ့ကို ကိုယ့်နားကို တွန်းပို့ဖို့ ကြိုးစားတာ ကိုယ် သိတယ်။ မင်းကို ရူးလောက်အောင် ချစ်နေမှန်း သိရက်နဲ့ မင်း ဘာလုပ်တာလဲ .. ဘာကို ရည်ရွယ်တာလဲ ..”

ကမာ နှုတ်ခမ်းတွေကို တင်းတင်းဆွဲထားလျက် ချိန်း ကို ပြန်ကြည့်၏။ အလှအပကိုမကြိုက်တဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာ မရှိနိုင်ပေ။ မျက်စိရှေ့မှာ ခြင်နေရသည့် ဒီယောက်ျားကိုလည်း သူမ သဘောကျမိပါ၏။ သို့သော် ..

မိန်းကလေးတွေ အိုင်းလိုင်နာဆွဲထားသလို တိုတိုစိပ်စိပ် မျက်စိအောက်နက်တို့နှင့် စူးရဲသော မျက်ဝန်းတွေကို ငေးရင်း ကမာ ရုတ်တရက် ကားမဆိုနိုင် ..။ ပြီးတော့ .. ပီရိုကျနသည့် နီခြင်းသောနှုတ်ခမ်းတွေ ..

“ချိန်း က တော်တော်ချောတယ်နော် .. သူက နင့်ကိုတောင်

သူငယ်ချင်းလို့ပဲဆိုတော့ ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးကို ချစ်နေတာလဲ မသိဘူး" တဲ့။ မနေ့တစ်နေ့ကမှ ဖူး နတ်ဖျားက မဝံ့မရဲ ဖွင့်အံလာခဲ့သတဲ့ မေးခွန်းတွေပါ။ ..။ ဖြေခိုင်းတာတော့ မဟုတ်ဘဲ မေးသလိုလို .. ကိုယ့်ဘာသာ ထူးဆန်းလို့ပဲ တွေးမိသလိုလို ..။

"သူချစ်တဲ့ ကောင်မလေးဆို တော်တော်ကို လှမှာပဲနော်"

ဆိုတာလည်း ပါသေးသည်။ ဒါတွေကြောင့် သူမ စိတ်ကူးတွေက ဒီနေ့ ချိန်း ရဲ့ဘေးကို မသိမသာ ကပ်ပေးကြည့်မိတာ ဖြစ်သည်။ ဖူး ကတော့ ပျော်ရွှင်ရှက်ရွံ့နေပုံရှိကာ ချိန်း ပုံစံက တစ်နံပါတ်ရှာသော ထိခိုက်မှု တစ်ခုခု ရှိလိုက်တာနှင့် အချိန်မရွေး ပေါက်ကွဲသွားနိုင်သည့် မိုင်းခုံးတစ်ခုလို ..။

"ကိုယ် မေးလိုက်တာ တည့်တည့်ထိသွားတယ် ထင်တယ် ..။ တော်တော် ဖြေရခက်နေလား"

ကမာ မျက်တောင်ဖျားလေးတွေ ခပ်လွှဲလွှဲ ငိုက်ဆင်းနေရာကနေ သူ့မျက်လုံးတွေဆီ ပြန်ရောက်သွား၏။ ချိန်း ဟာ သူ့ကို မသိစေဘဲ ညာတာပါစားနဲ့ သာသာလေး လှည့်စားလိုက်လို့ရမယ့်လူ မဟုတ်မှန်း နားလည်သွားမိသည့်နောက် ..။

"ဖြေရခက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး .. ပြောပြဖို့ ခက်နေတာ"

"ဘာလဲ .."

"လက်တွေ ဖယ်ပေး .."

ပခုံးနှစ်ဖက်မှာ ဖိဆုပ်ထားသည့် လက်တွေကို သူ လွှတ်လိုက်ရာ ကမာ အသာလေး ဖယ်ချပစ်လိုက်ကာ ..။

"ဖူး နဲ့ ကမာ ဘယ်လိုစတွေ့လဲ သိလား .."

သူ့မျက်နှာမှာ စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်ပုံတော့ မရှိပါ။ ဒါပေမယ့် တတ်နိုင်သမျှ စိတ်ဝင်စားလာအောင် ကမာ သေချာပြောပြမိသည်။ ဖူး ရဲ့ဘဝ .. ဖူး ရဲ့ စိတ်၊ စေတသိက် အကြောင်းတွေ ..။

ပြောနေတဲ့လူက အချိန်တွေအကြာကြီး ဆီကာပတ်ကိုး ဖွဲ့နဲ့ ချစ်တာ နားထောင်သည့်လူကလည်း ကြာမြင့်စွာ သည်းခံ စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ရသလို မျက်နှာကြီး မှုန်ကုတ်ကုတ် ဖြစ်လာခဲ့ပြီး ..။

"အဲဒါတွေ အခု သိပြီ .. ဘာပြောချင်တာရှိလို့ ဖူးဖူးစင် အတ္တပ္ပတ္တိဆို လာဖြည့်နေတာလဲ"

စိတ်မရှည်တော့သည့် လေသံက မာနေသည်။ နဖူးက ပြိုဆင်းကာ သည်ဆံပင်ကို မျက်နှာမော့သွားတဲ့အထိ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခါထုတ်ခပ်လိုက်ကာ ..။

"ပြောလေ ကမာ .. အောင် ရယ် ဟိုနှစ်ယောက်ရယ် ကြားမှာ နောက်ထပ်တိုးဖို့ မပြောနဲ့ ရှိထားတဲ့စည်းမျဉ်းတွေလည်း မကြာခင် သွားတော့မှာ၊ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး နင် ဘာလုပ်ပေးချင်လို့လဲ၊ ငါ့ကို ဘယ်လို နေရာကနေ ဝင်ပါစေချင်တာလဲ .."

"ဒီလိုလေ .."

"ပြောမနေနဲ့တော့ သူ့ကို မင်း စိတ်ဝင်စားသလို ငါ စိတ်မဝင်စားတာ လုံးဝ သေချာတယ်၊ အဲဒီတော့ .."

"နေပါဦး .. ခဏလေး၊ ပြောတာ နားထောင်ပါဦး"

"ငါ နားထောင်တာ မထောင်တာ မင်းအတွက် ဘာမှ တိုးပွားလာမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောပြီးပြီပဲ၊ သူ့အပေါ် မင်း ဘယ်စွဲထောက်ကနေ ဘယ်လောက် အနစ်နာခံပြီး ရှေ့ညှိနေနေ အဲဒါ ထားလိုက်၊ အခု ပြောဖို့ အရေးကြီးတာက တို့နှစ်ယောက်အကြောင်း .."

"ချိန်း စိတ်မဝင်စားပေမယ့် ကမာ က စိတ်ဝင်စားနေပါတယ် ဆိုရင်ရော .. ဝိုင်းကူတွေးပေးဖို့ ချိန်း မစဉ်းစားပေးနိုင်ဘူးလား"

ကမာ ပြန်အော်လိုက်မှ ဖူး ကို စိတ်တိုခဲ့သမျှ ပေါက်ကွဲချင်နေသည့် ချိန်း ရဲ့ဒေါသတွေ တစ်ထောက်နားသွားသည်။

"ဘာဖြစ်လို့ အလကားနေရင်း ချိန်း က စိတ်တိုနေတာလဲ .."

ကျောင်းတွေပြီးတော့မှာ ဟုတ်တယ်။ အောင် လက်ထပ်သွားရင် သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ ကြားခံနယ် ပျောက်သွားတဲ့အတွက် ချိန်း နဲ့ ကမာ အရင်လို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရင်းနှီးလို့ မရတော့ဘူးဆိုတာလည်း မှန်တယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒါ ပြေးလွှားကြစည်ကြရလောက်အောင် ကြီးကျယ်တဲ့ အရေးအခင်း မဟုတ်သေးဘူး ချိန်း ..

“ဘာ!...”

“ချိန်း နဲ့ ကမာ တစ်မြို့တည်းမှာ ရှိနေကြတာ။ ကမ္ဘာခြားကို ရောက်သွားကြမှာလည်း မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ပြီ .. ဒါဆိုရင် စည်းစိမ်ခြွေရုံတွေနဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သူဌေးသမီး မှန်လုံကားထဲက မထွက်ဝံ့တဲ့အဖြစ်ကတော့ ကြီးကျယ်တဲ့ အရေးအခင်းကြီးပေါ့”

ကမာ မျက်လွှာချပစ်မိသည်။ ဒါပေမယ့် စိတ်ကိုတင်း၍ ပြန်မော့ကြည့်ကာ ...

“သူ့အဖေကိုယ်တိုင်က အကူအညီတောင်းထားလို့ပါ ချိန်း ရယ်”

တောင်းပန်သည့် မျက်ဝန်းလေးတွေ ဖြစ်သွားတော့ ပြင်ဆင်ထားလိုက်သည့် ရန်လိုဒေါသတွေက လည်ချောင်းဝမှာ တစ်ဆိုကုန်ကြသည်။ တတ်လည်း တတ်နိုင်တယ် .. မင်း ..။

“ကျွတ် ..”

ချက်ချင်းကြီး ပြောမထွက်တော့တဲ့ ဖြစ်သွားသည့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မကျေနပ်ဖြစ်ကာ မျက်နှာကို ပွတ်ပစ်ရင်း ကျွတ်ခနဲ ဖြစ်၏။

“ချိန်း ကူညီရင် ပိုပြီး အဆင်ပြေမယ်ထင်လို့ အဲဒါကိုလည်း ဒီနေ့ ပြောပြမလို့ပါ”

မျက်နှာလွှဲပစ်တော့ သူ့မျက်နှာရှေ့ထိ သူမက လာ၍ ...

“ချမ်းသာတိုင်း အရာရာကို ပန်အင်္ကျီမူလို့ မရဘူးဆိုတာ ချိန်း သိပါတယ်။ ခုချိန်မှာက ပြိုကွဲနေတဲ့မိသားစုဘဝထဲကနေ အတောင်

မီးလျက်နဲ့ ပျံသန်းဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ ငှက်လေးတစ်ကောင်ပါ။ သို့မဟုတ် ဆုံး ထိတွေ့လိုက်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကမာ က သူ့အတွက် ခုနကောင်းလို့ ထင်နေတယ်။ ဘယ်သူလက်တွဲခေါ်လို့မှ လက်မခံဘဲ လက်ကိုပဲ အတင်းဆုပ်ကိုင်ပြီး ခင်တွယ်နေတာ။ မိဘပြောတာအောင် ရရမခိုက်ခဲ့တာတွေ .. မိဘကို တစ်မျိုးမြင်ပြီး မသိသလို နေခဲ့တာတွေ အားလုံးကို ကမာ ပြောသမျှ ခေါင်းညိတ်တယ်”

“ဒါဆိုလည်း မင်းပဲလုပ်လေ .. ဘာဖြစ်လို့ ..”

“ချိန်း က ကမာ ဘေးမှာ ရှိနေတဲ့သူပဲ။ ဖူး က ချိန်း ဘက်ကို ဆက်ချင်လည်း ရောက်မယ်။ ကမာ နားမှာ ရှိရင်လည်း ရှိမယ်။ နည်းလေးလေးတောင် သည်းခံမပေးနိုင်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး .. အဲဒါကို ရောမပြောနဲ့၊ မင်းနဲ့ သူ ..”

“ချိန်း ရယ်.. ချိန်း လည်း ပါဝင်ပေးဖို့ ကမာ က ပြောနေတာလေ”

“ဘာ!...”

“ကြည့်ပါလား .. မပြောရသေးဘူး အော်ပြီ”

“အော်တာ မဟုတ်ဘူး .. အဲဒါ အလုပ်မဟုတ်တာကို ပြောချင်တာ။ မင်းက ကိုယ့်သူငယ်ချင်းမို့လို့ ကူညီချင်တယ်ဆိုရင် ထားလိုက်ပါ။ ကိုယ်နဲ့ ဘာဆိုင်လဲ .. ပြီးတော့ ..”

“မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းကို သူ လက်ခံသွားပြီ ချိန်း ရဲ့ .. သူငယ်ချင်းအုပ်စု သေးသေးလေးထဲမှာ ရယ်ရယ်မောမော နေတတ်နေပြီ။ သောက်ျားလေးတစ်ယောက် ဒါမှမဟုတ် ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပြောရဲဆိုရဲဖြစ်သွားမယ်ဆိုရင် ပြီးပြီ”

“ဘာပြီးတာလဲ ..”

“ဖူး က ကမာ တို့လိုပဲ သာမန်မိန်းကလေး ဖြစ်သွားပြီပေါ့။ အဲဒီအခြေအနေလေးထိ ဆွဲတင်ပေးလိုက်နိုင်ရင် ကျေနပ်ပြီ။ ကမာ တို့အနီးအနားမှာ အောင် နဲ့ ချိန်း နဲ့ပဲ ယောက်ျားလေးရှိတော့ တို့သုံးယောက်ထဲကို

သွင်းလိုက်တာမျိုး မဟုတ်ရင်တောင် အားလုံးနဲ့ ရင်းနှီးသွားစေချင်တာ။

ချိန်း ခေါင်းလည်းမညိတ်၊ ဘာမှလည်း မပြော၊ ဒါပေမယ့် ရင်ခံနေတာဟော့ သေချာ၏။ မကြည့်ဖြုတ်နဲ့ သိရက်နဲ့ ဒီနေရာထိ မျက်နှာပြောင်တိုက်ခေါ်လာခဲ့တာ ပူးဖူးစင် ရဲ့အနာဂတ်အတွက် ဆွေးနွေးဖို့လား။

အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ .. ကိုယ့်စိတ်နဲ့ကိုယ် ခိုင်းနက်စိတ်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်ဖို့ သူမဘက်ကို အလှည့် ...

“ကူညီပါ ချိန်း ရယ် .. လုပ်ပါ၊ ဟိုလေ .. ချိန်း က ဘာမှဆောင်ရွက်ပေးရမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီနေ့လို မျက်နှာပုတ်ကြီးချပြီး ရှောင်ထွက်မနေဘူးဆိုရင် ရပြီ”

“ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်း ရှိစေချင်တာဆိုရင် အောင့် ကိုတော့ ဘာဖြစ်လို့ မပြောတာလဲ၊ မင်း ဒီနေ့ ကိုယ့်ဘေးမှာ ထားဖို့ချည်းဆို ကြိုးစားနေတာ အောင် လည်း သိတယ်”

ကမာ မလုံမလဲလေး ဖြစ်သွားပြီးမှ ရယ်ကာ ...

“ဒါကတော့ .. ဟို ..”

မြန်မြန်ဆန်ဆန် အကြောင်းပြချက် ရှာတာထက်ပို ပါးစပ်ထဲက ရောက်မလာနိုင် ..။ ပူး က စိတ်ဝင်စားနေတာကိုတော့ မသိစေလို့ပါ။ မိန်းကလေးချင်းမို့ အထင်မြင်သေးသည့်မျက်လုံးနှင့် အကြည့်ခံရမှာမျိုးတော့ ပူး ကို အဖြစ်မခံနိုင် ..။ ထို့ကြောင့် ...

“အောင် က မကြာခင် လက်ထပ်တော့မှာလေ .. တော်ကြာ ..”

“ငါကတော့ သက်ဆိုင်သူမရှိတဲ့ ကောင်ပေါ့”

“ချိန်း ကလည်း ..”

ငါတွေ မင်းတွေ ဖြစ်လာပြီဆို ချိန်း အလိုမကျတော့ဘူးဆိုတာ သိသာသည်။ ကမာ က ဆံပင်လေး လက်တစ်ဖက်နဲ့သပ်၍ ချော့ချော့သလို ရယ်လိုက်ကာ ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လက်ထပ်မယ့်သူ မရှိသေးဘူးဆိုတော့ အတူတူ

အားကြ၊ တွဲကြတာ မြင်တဲ့လူက မြင်သွားလည်း ပြဿနာမရှိဘူးလေ၊ ငါတော့ အောင့် အမေအကြောင်း တို့ သိတယ်”

“မင်း ကိုယ့်အကြောင်းကိုတော့ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတယ်လား”

မျက်လုံးချင်းဆုံသွားကာ ကမာ အရင်မျက်နှာလွှဲ၏။ ဒါပေမယ့် ချိန်း က ကမာ့ ပခုံးလေးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ပြီး ...

“မင်းကို ချစ်တယ် .. အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ဝေးသွားမှာလည်း မလိုချင်ဘူး၊ တခြားကိစ္စတွေကို ဖယ်ထားလိုက်ပါကွာ၊ ကိုယ့်ကို အပြေ ဘယ်တော့ပေးမှာလဲ”

“ချိန်း ရယ် .. ကျောင်းပြီးတာနဲ့ပဲ ကမ္ဘာခြားပြီး ဝေးသွားကြမှာတူနေတာပဲ”

“ချစ်နေကြပြီဆိုရင် ကမ္ဘာခြားနေလည်း ဝေးတယ်လို့ ထင်ချင်မှ ထင်မှာ၊ အခု မင်း ကိုယ့်ကို ပြန်မချစ်သေးလို့ စိတ်ပူနေတာ ကမာ၊ နောက်ဆို ခုလို စကားပြောခွင့်ရဖို့တောင် ဘယ်လို အခက်အခဲတွေ ဖြစ်လာဦးမလဲ မသိဘူး”

ကိုယ့်မှာ လူကြီးတွေကိုယ်တိုင် ကန့်ကွက်နေတာတွေ၊ အိမ်ထောင်ရေးအကျဉ်းချုပ် ရှိနေတာတွေ ဘာကိုမှ မပြောဖြစ်ပေမယ့် အဲဒါတွေကြောင့် စိတ်ပူနေရသည့် သူ့မျက်နှာမှာ ဘယ်လိုအော်ကြောင်းတွေ ထင်နေပြီ မသိ ...။

“ပြောလေ ကမာ .. အချိန်တစ်ခုခု ပေးနိုင်တဲ့အထိတော့ မင်း ခေါင်းထဲ ထည့်ထားမှာပါ၊ ကိုယ့်ကို ဘယ်တော့ ပြန်ချစ်မှာလဲ”

“အခု လောလောဆယ် ခဏလေးတော့ နားမပူပါနဲ့ ချိန်း ရယ်နော် .. ပူး အတွက် အဆင်ပြေစေချင်တဲ့စိတ်တွေနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆောင် မောလို့ မောမှန်း မသိတော့ဘူး”

“ဟား!..”

ချိန်း လက်ဖြတ်ချရင်း ခေါင်းမောခါသည်။ ပြီးမှ ပြန်ကြည့်

“ပြော .. အဲဒီ ဖူး အတွက် ကိုယ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“တကယ်လားဟင် ..”

ကမာ တက်တက်ကြွကြွ မေးလိုက်တာကို ချိန်း က မျက်မှောက်ကြည့်၏။

“ချိန်း ဘာမှလုပ်ပေးရမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲ .. တစ်ခုတော့ စာယ်၊ ဟိုလေ .. သူ့ကို လှတယ်လို့ ပြောမပေးနိုင်ရင်တောင် မလှတလို့တော့ သွားမပြောပါနဲ့၊ မသိတာ မတတ်တာတွေ၊ အပြောအဆို အနေအထိုင်မဟုတ်တာတွေ မြင်ရင်လည်း ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှာ အော်ရုပ်ပစ်လိုက်တာမျိုး မလုပ်ဖို့ ..”

“ဟွန်း .. အဲဒါတော့ မင်း သိလား”

သူ ရယ်လိုက်တော့ ကမာ ဝမ်းသာသွားပေမယ့် မျက်စောင်းတော့ ထိုးမိ၏။ ရုံထဲမှာတုန်းကဆို ဗိုက်ကို လိမ်ဆွဲပစ်ချင်ခဲ့တာ ..။

“ကမာ ..”

“ချိန်း .. အို .. ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

သူ အတင်းတိုးကပ်ပစ်လိုက်သဖြင့် ကမာ နောက်ပြန်ယိမ်းယိမ်း ခလုတ်တိုက်ရင်း ကားနဲ့ကျောပြင်လေး ထိကပ်သွား၏။ ချိန်း က ပန်းတွေကိုလွှတ်လိုက်ပြီး ကားဘော်ဒီမှာပဲ လက်နှစ်ဖက်ခွဲထောက်လိုက်ကာ ..

“မင်း ဖြစ်စေချင်သလို ကိုယ် လိုက်လျောမယ် .. အခု အဖြေပေးမလား”

“ဟင့်အင်း ..”

“ဒါဆို ကိုယ်လည်း နိုးပဲ ..”

သူ လက်တစ်ဖက်ရုတ်၍ မျက်နှာလွှဲဖို့ ပြင်လိုက်တာနှင့် ကမာ စဉ်းစားချိန်မရဘဲ သူ့ရင်ဘတ်စကို ကမန်းကတန်း ပြန်ဆွဲထားမိကာ ..

“ချိန်း .. နေဦး၊ ခုနကပြောတော့ ဘာလုပ်ပေးရမလဲဆို ..”

“ဘာမှမလုပ်ရဘူးလို့ မင်း ပြောပေမယ့် တားမြစ်ချက်တွေက များကြီးပဲ .. ကိုယ် သဘောမတူဘူး”

“မဟုတ်ဘူးလေ .. အဲဒါတွေက တစ်ခုစီ ချပြနေလို့ပါ၊ ဒီလိုပဲ သွားလာပြောဆိုရင်း ပုံမှန်ထဲမှာပဲ ပါသွားမယ့်ဟာကို ..”

ချိန်း မျက်နှာ ရယ်ဖြူးရိပ်တွေနှင့် ပြန်ကြည့်လာမှ အတင်းဆွဲအားမိသည့်လက်တွေကို သတိရသည်။ ကမာ ချက်ချင်း လက်တွေ ခြောက်ချပစ်ကာ ..

“ယောက်ျားဆိုတာ စကားအမျိုးမျိုး မပြောရဘူး”

အတင်းကြီး ကပ်နေသည့် သူ့မျက်နှာကို ရှောင်ကာ ပါးစပ်က ဘာတွေပြောမိကုန်မှန်းလည်း မသိ ..။ ပြီးတော့ ပန်းနှစ်ဖက်ဘေးမှာ တစ်ဖက်စီ ကပ်ထောက်ထားသည့် သူ့လက်တွေကြောင့် ဘေးကို တိုးချီလည်း မရ၊ ရှေ့နည်းနည်း ငိုက်မိတာနှင့် မျက်နှာချင်း ဝမ်းဆက်ဖြစ်သွားဖို့က ကျိန်းသေလျက် ..။

“ဖယ်ပေးပါ ချိန်း ရယ် .. လူမြင်လို့လည်း မကောင်းဘူး”

“ဒီနားမှာ လူမပြောနဲ့ တိရစ္ဆာန်တောင် မတွေ့မိသေးဘူး၊ မျက်နှာနည်းနည်းမော ..”

“ဘာလို့ မောရမှာလဲ”

“စကားပြောနေတာလေ .. မျက်နှာကြည့် ပြောရမှာပါ”

“ချိန်း နောက်ဆုတ်ပါလား .. လက်တွေဖြစ်ဖြစ် ဖယ်ပေး”

“ဖယ်ပေးမှာပါ .. မင်းကို အတင်းနင်းလိုက်မှာ စိုးလို့လား”

သူ့နှုတ်ခမ်းက လေပူတချို့ကို နဖူးကခံစားမိလိုက်ကာ ကမာ တစ်ကိုယ်လုံး ကျင်ကျင်ခဲခဲကြီးဖြစ်သွားသည်။ ဖူး ကို ပြောဆိုသင်ပြနေတုန်း အတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မိန်းမတတ်ကြီးစတိုင်လ်နဲ့ တကယ်တမ်းကျတော့ သူမမှာ ရင်ခုန်သံတွေကိုတောင် နားထောင်နိုင်စွမ်းမရှိသေးပါလား။

“ချိန်း မဖယ်ရင် သူများ ထွန်းပစ်မှာနော် .. ဖယ်ပေး”

“ဟေ့နော် .. ငုတ်တုတ်ထိုင်ချလိုက်ပြီး ထွက်ပြေးဖို့ မကြိုးစားနဲ့
တစ်ခါတည်း ကားထဲ ပွေ့တင်ပြီး ..”

“အို .. ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ”

“ရမ်းကားမိမှာစိုးလို့ ကြုံပြောထားတာ”

ရှက်နေသည့်ပါးပြင်လေးနှစ်ဖက်က အနီးရောင်ရင့်ရင့်ကို အရောင်
ခံကြည့်ရင်း ချိန်း က ပြုံးသည်။ မနမ်းရပေမယ့် သင်းပျံ့ပျံ့လေး
လာနေသည့် ကိုယ်သင်းနဲ့လေးကိုပဲ သစ္စာမဲ့စွာ သိမ်းပိုက် နမ်းနှိုက်
မိရင်း ..

“ချစ်လား ..”

“ဟင့်အင်းပါဆို .. ဖယ်ပေး”

အတင်းကြီးကပ်နေသည့် မျက်နှာကို ရှောင်မရလေ ရှက်စိတ်
မွန်လာလေဖြစ်လျက် ကမာ သူ့ရင်ဘတ်ကိုပဲ ကမူးရှူးထိုး ထွန်း
လိုက်မိသည်။ သို့သော် ချိန်း က သူမ ထင်ထားသလို ယိမ်းယို
နောက်ဆုတ်မသွားဘဲ ရယ်သံသဲ့သဲ့နှင့် ဖျတ်ခနဲ ကပ်လိုက်ကာ ..

“ဟင်!..”

နဖူးပြင်မှာ နွေးသွားသည်။ ထို့ပြင် အနီးကပ် ကျန်ရစ်သော သူ
ကိုယ်ငွေ့နွေးကြောင့် ကမာ ရုတ်တရက် ပူထူသွားကာ လက်နဲ့ထောက်
တစ်ဖက်က နဖူးကို ကပ်ထားပြီးသား ဖြစ်သွား၏။

ချိန်း က သွားတွေပေါ်အောင် ရယ်လိုက်ရင်း ကျောခိုင်းလှည့်ပစ်
ဆံပင်တွေ သပ်နေသလိုလို နဖူးခြစ်နေသလိုလို ..

ပြီးမှ မျက်နှာ ခပ်စောင်းစောင်းလှည့်လာကာ ..

“သတိပေးထားတာကို နားမမထောင်တာ”

လို့ ပြော၍ လှည့်ကြည့်သည့်မျက်နှာက မချိုမချင် ..

“အဲဒီလို အနိုင်ကျင့်ချင်လို့ ခေါ်ထုတ်လာတာ၊ ဟွန်း .. မှတ်ရသလား”

ပြီးနောက် ဘယ်တော့မှ မလိုက်ဘူး”

နှုတ်ခမ်းလေးစုကာ တံခါးဆွဲဖွင့်၍ ဆောင့်ခနဲ ဝင်ထိုင်၏။ ထို
ဟိုဘက်ကနေ ချိန်း အသည်းအသန် လိုက်ဝင်ထိုင်ကာ ..

“စိတ်ဆိုးသွားတာလား”

“မုန်းသွားတာ”

“အသည်းယားအောင်လုပ်ရင် အဲဒီလိုဖြစ်တတ်တယ်ဆိုတာ
သိပေးတာ၊ နဖူးလေးနမ်းတာကို ဒီလောက် တိုနေရလား”

“ချိန်း နော် .. ဒီက သူ့ရည်းစားမို့လို့လား”

“မဟုတ်ဘူး ချစ်သူ.. ကိုယ်က ရည်းစားရှာနေတာမှ မဟုတ်တာ”

“ရှင်ကို ဘယ်သူက ချစ်တယ်လို့ ပြောသေးလို့လဲ”

“မပြောရသေးပေမယ့် ဆိုင်သူရှိပြီးသားဆိုတာ မေ့သွားမှာစိုးလို့”

ချိန်း က ကမာ့ ဘေးမှာ ပခုံးချင်းထိကပ် ထိုင်လိုက်ပြီး ..

“ကိုယ်တို့ ချစ်သူဘဝနဲ့ ရင်ခုန်လို့မရသေးဘူးလား ကမာ ..
သိလောက်ထိ စောင့်ရဦးမှာလဲ၊ ကိုယ် မင်းဆီက အဖြေရအောင်
အောင်းဖို့ ဒီနေ့ စိတ်ကူးလာခဲ့တာ”

စောစောက အပြင်မှာ .. ခုက ကားထဲရောက်နေပြီမို့ ကမာ ပခုံး
ထဲကျ လက်လေးပိုက်ထားမိလျက် ..

“အောင် တို့ လက်ထပ်တဲ့နေ့ ..”

“ဘယ်လို ..”

“အဖြေပေးမယ်”

“အဝေးကြီးပဲကွာ .. ကျောင်းပြီးရင် လက်ထပ်ပေးမှာဆိုတာ
ပြီးချင်း သေချာနေကြတာ၊ ဘယ်အချိန်ကာလဆိုတာ ဘာမှ မသတ်
ရသေးဘူး”

ကမာ က ဆံပင်လေးတစ်ဖက်သိမ်းလိုက်ပြီး သူ့ကို ငဲ့ကြည့်၍
ဆိုတာ ..

“ဒီလောက်တော့ စောင့်ပေါ့ ချိန်း ခဲ့ .. ကမာ ထင်တယ် အောင်

မြန်မြန်လက်ထပ်ဖြစ်မှာပါ။”

“ဘာကို ထင်တာလဲ ..”

ချက်ချင်း မဖြေသေးဘဲ ကမာ က နာကျင်သည့်အပြုံးနှင့် ကရှေ့ကို ငေးနေသေးသည်။ ပြီးမှ ...

“အောင့် ကို ကမာ နဲ့ နီးစပ်သွားမှာပဲလို့ ထင်နေကြတာ။ အဲဒါနီးရိမ်နေလို့ လက်ထပ်ဖို့အတွက် အမြန်ဆုံး အကောင်အထည်ဖော်သေချာတယ်”

“မင်းကို အောင် ကရော ရိုးသားတယ်လို့ ထင်နေလား ကမာ စိတ်ထဲက ပြောမိရင်း ကြိတ်ပြီးသည့်မျက်နှာက မထိတထိပေါက်သွား၏။

“ဒါဆို အောင် အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ဖြစ်အောင် ကိုယ် လုပ်မယ်ဟင်!...”

“ဟုတ်တယ် .. အောင့် အမေက ကိုယ်ပါသွားတိုင်း ဘယ်အတွဲနေလဲ .. အောင် ဘယ်လို ခြေလှမ်းနေလဲဆိုတာ အစ်အောက်မေ့ကျ၊ မင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး တစ်ခါမေးတုန်းက ကိုယ်နဲ့ ငြိနေတာပါ။ အောင် ပြောလိုက်လို့ အေးချမ်းသွားတာ”

“ဪ ..”

ကမာ နှုတ်စမ်းလေး မသိမသာ မဲ့သွားသည်။

“ခု ကိုယ် သိပြီ၊ သူတို့က အဲဒီလောက် နီးရိမ်နေရင် တစ်ခုလောက် ဖွပေးလိုက်တာနဲ့ ပြီးပြီ”

“အို .. အဲလိုတော့ သွားမလုပ်ပါနဲ့ ချိန်း ရယ် .. အောင် လက်မထပ်ချင်သေးဘူးဆိုရင် သနားပါတယ်၊ သူ .. သူ မမထက် ဟိုလိုဒီလို ချစ်နိုင်ပါ့မလား မသိဘူး”

“ဘယ်ချစ်မလဲ .. သူ ချစ်နေတာ မင်းကို ..”

အသံတိတ်စကားဆိုမိတိုင်း ချိန်း မျက်နှာ မချိမချင်ဖြစ်၏။ သူ

အလေး အောင် စောင့်နေတဲ့ဆီ ပြန်ရောက်သွားတော့ အောင် ကမာ့နှာနှစ်ခုကို ပစ်စလက်ခတ် စိတ်တိုနေသည့် မျက်လုံးကြီးတွေနဲ့ အထဲထဲကြည့်၍ ...

“တော်သေးတာပေါ့ .. ငါက တစ်ခါတည်း နီးပြေးသွားကြပြီ ဆင်နေတာ ..”

ပြော၍ ရှေ့မှာ ဆောင့်အောင့်ထိုင်သည်။ သူ ထိုင်ပြီးတာနှင့် ကားဆို လမ်းပေါ်ပြန်တင်ကာ ချိန်း က မျက်နှာချိုသွေးသလို ရယ်နေလျက်...

“စိတ်ကူးထားလို့ကတော့ ပြေးပြီးသားပဲ၊ မင်း နီးရိမ်တာ နောက်သူနဲ့မှ”

အခု ဘာတွေ ဒီလောက်ကြာအောင် ဆွေးနွေးနေကြတာလဲ၊ ခိုဆွေးကြရင်လည်း ပြော ..”

နောက်ကို မှန်ထဲက လှမ်းကြည့်မေးတာမို့ ကမာ က ပြုံးပြကာ...

“ဘာတွေ အယူလွဲနေတာလဲ အောင် .. ဒီမှာ ငါ ပြောတာကို နားထောင် ..”

“ဘာလဲ ..”

“မနက်ဖြန် ငါတို့အတန်းရှေ့ကို ချိန်း နဲ့ နင် လာခဲ့နော်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ကန်တင်းမှာ ထိုင်မယ်လေ .. ငါက ဖူး ကိုပဲ ခေါ်လာမှာပါ”

“ဘာ!...”

အောင် အံ့သြသွားကာ ကားမောင်းနေသည့် ချိန်း မျက်နှာကို ပြန်ကြည့်မိသည်။ ပြေပြေပြစ်ပြစ် ခိုနေသည့်မျက်နှာက ပြုံးနေသလား တောင် မသိ ...။

“တယ်ဟုတ်ပါလား .. ဖူး ကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ဖြစ်သွားတာ ချက်ချင်းကြီးနော်၊ ရုံထဲမှာတုန်းကတော့ လက်သီးကြိမ်း ဓားကြိမ်းနဲ့ ဘယ်ကောင်လဲ မသိဘူး”

အောင် စကားကြောင့် ချိန်း ရယ်သံထွက်လာပြီး လှည့်ကြည့်သည်။ ဘာမှမပြောသော်လည်း အောင် သဘောပေါက်သွား၏။

“အေးပေါ့လေ .. မယားပြောတော့ တစ်ညဆိုတာ”

“အောင် နော် ..”

ကမာ နောက်ကနေ အောင် ထိုင်နေသည့် ကုရှင်ကို လှမ်းထုသည့်အောင် က အမြင်ကတ်သည့်မျက်စောင်းတစ်ချက်ကို မှန်ထဲကပဲ လွှတ်လိုက်ပြီး ..

“ဘာဖြစ်တာလဲ .. ဒီလောက် အပြောင်းအလဲမြန်တဲ့မျက်နှာမှိုင်းစရာစကားပုံက ဒါပဲရှိတာ၊ နင့်ကို ခုနက တိုက်ထုတ်သွားတဲ့ မှန်တိုင်းအရှိန် နှင့် မသိလိုက်ဘူးလား၊ ပြန်လာတော့ ဖြစ်နေတဲ့မျက်နှာက ချက်ချင်း ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

“ချိန်း နော် .. ဟိုမှာ ပေါက်ကရတွေ ပြောနေတာကို ဘာရယ်လဲ ..”

“ပြောပါစေ .. မင်္ဂလာရှိတဲ့နိမိတ်စကားဆိုတာ မတားကောင်းဘူး .. အဲဒါ .. ဒါကျတော့ သဘောကျနေလိုက်တာ၊ ဝဲစား လောက်ကိုက်”

အောင် ဆဲချလိုက်တာ ဒေါသသံမပါသည့်အပြင် မျက်နှာက ဖြူချင်ချင် ဖြစ်လာခဲ့လျက် ..

“သထာချင်စရာ မကောင်းတဲ့ မျက်နှာ”

ဟု ပွစိပွစိ ရေရွတ်နေရင်း ..

အခန်း (၂၂)

“ဟယ် .. နင် တကယ်ပြောတာလား သဲ ..”

“တကယ်ပြောတာပေါ့ .. ငါက သိပ်တော့မလှပေမယ့် အရမ်းအလှအပပြုကြိုက်တာ၊ သူများလှနေတာကိုလည်း စိတ်ဝင်စားတာပဲ၊ အဲဒါကြောင့် ဒီအလုပ်ကို ရွေးလိုက်တာ၊ နောက်ပြီး ကမာ နဲ့ အတူတူနေရလေ၊ ကျောင်းပြီးတာနဲ့ အားလုံးနဲ့ ခွဲကြရမယ့်အတူတူ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ဆက်လက် တွဲနေခွင့်ရတာလည်း နုပျိုခြင်းတစ်မျိုးပဲ”

“ဘာဆိုလို့လဲ ..”

“ဆိုတာပေါ့ .. ကျောင်းပြီးပြီဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘဝပြောင်းသွားသလို ခံစားရတာကြီး မဖြစ်တော့ဘူးလေ၊ ကမာ ဟဲ့ .. နင် ငါ့ကို သေချာသင်ပေးမှာတော့ ဟုတ်ပါတယ်နော်”

“သင်ပေးမှာပေါ့ သဲ ရယ် .. နင် ခုနစ်သိန်း ရှစ်သိန်း အကုန်ခံပြီး အင်တန်းလာတက်တဲ့ဥစ္စာ”

“ပိုက်ဆံပေးသင်တာတော့ ဟုတ်တယ်လေ .. ငါ့ကို တခြားအခါကစမလေးတွေ လာသင်ပေးတာတော့ မလိုချင်ပါဘူး”

သဲ က ကမာ့ လက်မောင်းကို ဆုပ်တိုင်ပြီး ကလေး ပုဆွာသလှပြောနေတော့ မွေး တို့က ရယ်ကြသည်။

“ဟုတ်တယ် .. ငါတောင် သင်ချင်လာပြီ”

မွေး နဲ့ ဖူး တို့ ပြိုင်တူထပ်ပြောတော့ အားလုံးအကြည့်တွေက သူတို့ဆီ ရောက်သွားကာ သဲ က ဖူး မျက်နှာလေးကို ကြည့်၍ ခေါင်းခါသည်။

“မွေး က သင်မယ်ဆို တော်သေးတယ်၊ နင်ဆိုရင်တော့ မသင်သင့်ပါဘူး”

“ဟင် .. ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နင်နဲ့ငါဆိုရင် ကမာ က နင်ကိုပဲ ဂရုစိုက်နေမှာ၊ ခုတော့ နင်ကိုပဲ ခြေမခိုင်သေးတဲ့ ကလေးလေးလို တွဲကုသေးမနေရတာလေ”

“မဟုတ်ပါဘူး သဲ ရယ် .. ဖူး က ဘာဖြစ်ဖြစ် တစ်ဆုံး တွေးတတ်လွန်းလို့ သူ့ကို စိတ်မချဖြစ်ရင်းနဲ့ အနားမှာနေဖြစ်တာပါ”

ကမာ ရှင်းပြပေးမယ့် သဲ က နှုတ်ခမ်းမဲ့၍ လက်မခံ ..။ သွားလာနေကြသည့် ကျောင်းသားတွေဆီ လှမ်းကြည့်ကာ ဟိုရောက်ဒီရောက် မျက်လုံးတွေကလည်း အဓိပ္ပာယ်မဲ့မဟုတ်ဘဲ ဒီနေ့ ဟိုနှစ်ယောက် မလာပြီဘူးလို့ စူးစမ်းနေမိတာ ဖြစ်၏။

ဖူး ကို ကမာ ဘယ်လောက်ထိ အရေးပေးနေသလဲဆိုတာ ချိန်တို့ နှစ်ယောက်နှင့် ဖူး ကို ခင်မင်ရင်းနှီးအောင် ရက်ရက်ရောရော ကြိုးစားဖန်တီးနေတာတွေက သက်သေ ..။

ချိန်း နဲ့ အောင် တို့က ရောက်တဲ့နေရာမှာ မိန်းကလေးတိုင်း သမင်လည်ပြန် ကြည့်တတ်ကြတဲ့အထိ ရော့သည်။ တကယ့်ပေါ်ပြူးလာ နှစ်ယောက်ကြားမှာ မင်းသမီးလေးတစ်ပါးလို ရှိနေခဲ့သည့် သူမတို့လည်း သတိမထားမိတဲ့သူ မရှိပါ။

ဒါနဲ့တောင် ဖူး အတွက် သူမက နေရာဖယ်ပေးဖို့ ကြိုးစားနေတာ သူတို့အားလုံး အံ့သြမဆုံး ဖြစ်ရသည့်အချက်တစ်ချက် ဖြစ်၏။ မွေးကတော့ ဒါကိုကြည့်ပြီး ပြောသေးသည်။

“ဖူး က ပုံဆိုးပန်းဆိုးကြီးမှ မဟုတ်တာ၊ ဖူး ပုံစံကို ဟိုနှစ်ယောက် နှစ်ယောက်ရော အကြောင်းမရှိဘူးလို့တွေးပြီး သွေးအေးနေတာတော့ မဖြစ်ဘူး။ သူကိုယ်တိုင်က ဖူး ကိုချစ်နေတာ ဒါမှမဟုတ် ဟိုနှစ်ယောက်ထဲက သူမကြိုက်တဲ့တစ်ယောက်နဲ့ အောင်သွယ်ဖို့ လုပ်နေတာပဲ” တဲ့ ..။

နှစ်စုစလုံးက ဖြစ်နိုင်နေတာတော့ သေချာပါသည်။ ခုဆို ဟိုနှစ်ယောက်လာတာနှင့် ဖူး ကို သိပ်ခေါ်စရာမလိုတော့ဘဲ အထူထူ တက်ညီတက်ညီ ထွက်သွားနေကြတာ သူတို့အမြင် ..။

ဘာပဲဖြစ်နေနေ ကမာ ကို နားမလည်နိုင်တာတော့ အမှန်ပင်..။

“မွေး ကရော တကယ် ဝါသနာပါတာလား”

ကမာ က မွေး ကို လှည့်မေးတော့ မွေး က ခေါင်းခါ၍ ..

“ပါပေမယ့် မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဟာ .. ငါက နယ်ကဆိုတော့ နောက်ထပ်သင်တန်းတစ်ခုလောက် တက်ပါရစေဦးဆိုတာတောင် ခွင့်ပြုပါလား မသိဘူး၊ နောက်ပြီး ဆံပင်မိတ်ကပ် အလှပြင်သင်တန်းဆိုတာ ထည်း ပြည့်စုံအောင် တက်ဖို့ဆိုရင် သင်တန်းကြေးက နည်းတာမဟုတ်ဘူး၊ ငါက သဲ တို့လောက် မချမ်းသာဘူး”

“ဟုတ်တယ်.. သဲ ကို သူ့အိမ်က ဗျူဟာစလွန်းဖွင့်ပေးဖို့တောင် ကတိပေးထားသေးတာ၊ နင်သာ ငါတို့ရဲ့ သဲလေး ကို သေချာသင်လိုက်နော်”

“ငါကလည်း သူ့ မမထက် ကို ပြောမှာပါ၊ ကျွန်မက ကမာ သူငယ်ချင်း၊ ကမာ နားမှာ နေချင်လို့ တမင်လာသင်တာလို့ .. ကျွန်မတို့ကို ထူထူပေးနေမှဖြစ်မှာလို့ ဟဲ .. ဟဲ ..”

“ဘာ ဟဲ ဟဲ လဲ .. ကြည့်လုပ်ပါ မိသဲ ရယ် .. တော်ကြာ နင်တို့ နှစ်ယောက်ကို ဟိုလိုဒီလို ထင်သွားပါဦးမယ်”

“မွေး နော် .. ဒါ ထင်စရာလား”

ရယ်သံတွေ ထွက်ကုန်တော့ သူသူသန်း က သက်ပြင်းရှည်ပြည်ချလိုက်ပြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ..။

“ကမာက ဆုတောင်းကောင်းတယ်နော်.. တကယ့်ပါရမီရင်ပဲ”

“ဟင်.. ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ.. နင့်ကိုရင်းနှီးမိလိုက်တာနဲ့ တန်းတန်းခွဲကုန်တာပဲလေ၊ များသောအားဖြင့် မိန်းကလေးချင်း မသင့်မြတ်ကြတဲ့ အခိုက်အကြောင်းရင်းက ကိုယ့်ထက်သာ မနာလိုတာပဲ၊ အတိုက်အခံ အပြိုင်အဆိုင်တွေ ဖြစ်ကုန်ကြတာမှာ ပိုလှတာမလှတာက အခြေခံပဲလေ၊ နင့်ကတော့ လှတယ်.. ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခင်သွားကြတာပဲ”

“ဒါကတော့ ဒီလိုရှိပါတယ်”

မှေးက လက်နှစ်ဖက်ကား၍ အားလုံး တိတ်ကြလို့ သတိပေးတာမျိုးလုပ်ကာ သူပဲ သိနေတာမျိုး ..။

“လူတုလူတိုင်း စိတ်ထားမကောင်းကြလို့ပေါ့၊ ကမာက စိတ်ကောင်းရှိတယ်လေ .. အဲဒါကြောင့် ဖူး ကို ဟိုသွားဒီသွား လမ်းသစ်ထွင်ပေးတာတွေ၊ မိတ်သစ်ဆွေသစ် .. အဲ .. မိတ်ဆွေသစ် .. ဟိုနှစ်ယောက်.. ဟိုမှာ ..”

စကားပြောလက်စနှင့် မျက်လုံးတွေနဲ့ ညွှန်ပြတော့ လူကိုပြတာလား၊ စကားပြောနေတာလား မသိကြဘဲ သူ့မျက်နှာကိုသာ ဝိုင်းကြည့်နေကြသဖြင့် ..

“ငါ့ကို မကြည့်နဲ့ .. ဟိုမှာ .. ဟိုမှာ .. မင်းသားနှစ်ပါး ကြွလာပြီ၊ မင်းသမီးနဲ့ ရဲရွှေဖော်တို့ ကြွကြပေတော့”

ထိုအခါကျမှ ချိန်း တို့ လာနေတဲ့ဆီ လှမ်းကြည့်ဖြစ်ကြသည်။ ချိန်း က ဘောင်းဘီအဖြူစွတ်စွတ်နှင့် ခေါင်းစွပ်ပါသည့် ဆွယ်တာလက်ရှည် ကြည်ပြာရောင်ပွပ္ဖကို ဝတ်ထား၏။

နောက်ပြန်ချထားသော ခေါင်းစွပ်ပေါ်ထိ လှိုင်းတွန့်ထင်သည့် ခပ်အုပ်အုပ်ဆံပင်ရှည်တို့က ခွေကျနေသည်။ ဖူး မျက်ဝန်းလေးတွေကို သဲ အမှတ်တမဲ့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။ ဂျန်းလက်စိုက်ငေးနေသော မျက်

နန်းတို့က ချိန်း ဆီမှာပဲဖြစ်နေကာ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာက ပြုံးယောင်အမ်းလျက် ..

“သူ့ကိုယ်မှာ အင်္ကျီမဟုတ်ရင် ဘောင်းဘီ တစ်ခုခုကတော့ အဖြူရောင်တွေပဲ ဖြစ်တတ်တယ်နော် .. ပုဆိုးနဲ့ရော ဘောင်းဘီနဲ့ရော ဘာနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် အရမ်းကြည့်ကောင်းတာပဲ”

ဟင်!..

အားလုံး၏ ဟင် .. ခနဲ အသံတွေက အပြင်ထွက်မလာပါ။ ဒါပေမယ့် မျက်လုံးတွေအားလုံး ဖူး ဆီ ဖျတ်ခနဲ စုပြုံသွားကြ၏။ ကမာတို့ထံတိုင် အံ့သြဟန်လေးဖြစ်လျက် ဖူး ရဲ့ အမူအရာတွေကို ကာကွယ်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်သေးသည်။

သို့သော် ဖူး က အိပ်မက်မက်ရင်း ထယောင်နေတာမျိုး ပုတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို မေ့လျော့နေပုံရှိကာ ချိန်း တစ်ယောက်တည်းတိုင် ငေးကြည့်နေခဲ့၏။ ပြီးတော့မှ ပုံစံမမှန်စွာ တိတ်ကျသွားသည့် ကိုယ့်ဘေးကအဖြစ်ကို သတိရသွားခဲ့ပြီး ..

“ဟင် .. ဘာ .. ဘာကြည့်နေကြတာလဲ၊ ငါ ဘာလုပ်လိုက်လို့လဲ”

ထိတ်ထိတ်ပျာပျာလေး မေးလျက် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး အညိုရောင်သမ်း၏။ ပြီးတော့ ငုံ့ချပစ်လိုက်တာ ပြန်မော့မလာတော့ပေ ..။

“က .. ငါ ဒီနေ့ သူတို့ကို ပြောစရာရှိလို့ တမင်ချိန်းထားတာဟ၊ သွားလိုက်ဦးမယ်”

“အေးပါ .. ချိန်းတဲ့နေ့ရော မချိန်းဘဲနဲ့ သွားတဲ့နေ့ရော ဘယ်အချိန်သွားသွား စိတ်ကြိုက်သွားပါ၊ ဟွန်း .. ဖူး လက်လေးကို ဆွဲထုတ်သွားဖို့လည်း မမေ့နဲ့ ..”

ကမာ က တောင်းပန်သလိုလေး ရယ်ကာ ဖူး လက်လေးကိုဆွဲ၍ ထရပ်လိုက်သည်။ သဲ က ခေါင်းငိုက်စိုက်နဲ့အတိုင်း ထပ်ကြပ်မကျပါသွားသည့် ဖူး ကို နောက်ကနေကြည့်ကာ ..

“အဲဒီတစ်ယောက်က ဘာလဲ မသိဘူး .. ရိုးပုံရိုးကန်းနဲ့ ကိုယ့်နဲ့ ကိုယ် မတန်မရာ တက်မှန်းပြီး ဂေါက်သွားပြီထင်တယ်”

“ငါဖြင့် ကမာ က အရေးပေးနေလို့သာ၊ သူ့ကိုများ ဘယ်လိုမှ ခင်လို့မရဘူး”

“ငါလည်း ကမာ ကို သတိပေးထားတာပဲ .. ရူးသလိုမှူးသလို အဲတစ်ယောက်ကို လျော့တွက်လို့ မရဘူးဆိုတာ ..”

တစ်ယောက်တစ်မျိုးပြောရင်း နံတန်းလေးပေါ်မှာ ကျန်ခဲ့ကြမယ့် သူတို့စိတ်တွေက ထွက်သွားတဲ့လေးယောက်ဆီမှာပဲ စွဲကပ်ပါသွားခဲ့သည်ဖြစ်ရာ သဲ က ...

“ကမာ ဘယ်လို သနားကရုဏာတွေ ဖြစ်နေသလဲတော့ မသိဘူး ငါဖြင့် အဲတစ်ယောက်ကို ကြည့်ရင်း အဆိပ်ရှိတဲ့သတ္တဝါတစ်ကောင်ပဲ မြင်လာတယ်၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း ခေါင်းမြီးခြံသွားနေတဲ့ စိတ္တလူသတ် သမားကြီးလိုလို ..”

“နင်ကလည်း ..”

“ဟုတ်တယ် .. ခံစားမိနေတာကိုပြောမပြတ်လို့ သိသာအောင် ပြောရတာ၊ ကမာ ကျတော့ မျက်နှာလေးလှသလောက် ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျောင်းပြီးသွားရင် သူတို့လည်း ..”

“ပြီးသွားမှာပဲလို့ ထင်လို့လား မွေး .. ကမာ အားကိုးနဲ့ သင်တန်းတွေ တက်ဦးမှာ၊ ချိန်း နဲ့ နီးစပ်ဖို့အတွက် ကမာ ဘေးမှာပဲ နေရအောင် ကြိုးစားဦးမှာ၊ သူတို့ပြောနေတာတွေ ငါ ကြားထားတာတွေ ရှိတယ်၊ နင်တို့ထက် ပိုသိလို့ ပြောတာ ယုံလိုက် ..”

“ယုံပါတယ် .. ယုံပါတယ်”

ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြပေမယ့် ပျော်သွားကြတာတော့ မဟုတ် ..

အခန်း (၂၃)

“အဲဒါကို ဘယ်လိုမောင်းရတာလဲဟင်”

ကိုယ့်အာရုံနဲ့ကိုယ် ကြည့်နေတုန်းမို့ မေးလိုက်သံကြောင့် ပြန်လှည့်ကြည့်မိသည်။ သူ့ဘေးမှာ ဖူးဖူးစင် ..။

သူမ ကိုယ့်ကို မေးလိုက်တာလား ..။ ဟိုဒီရှာကြည့်လိုက်တော့ အောင် နဲ့ ကမာ တို့က အကြွေစေ့ လဲနေကြသည်။

ဒါဆို ကိုယ့်ကို မေးလိုက်တာ သေချာသွားပြီမို့ ..

“အဲဒါလား .. ဒီလိုပဲလေ၊ လက်ကိုင်ထိန်းရတာပေါ့”

ဖူး က သူ့မျက်နှာကို ပြုံးပြုံးလေး လှည့်ကြည့်သည်။ ဘာမှ ထပ်မပြောဘဲ ငေးနေပြီးမှ ..

“ချိန်း က မောင်းဖူးတဲ့ယုံမို့လား”

“အင်း ..”

“လွယ်လား .. ခက်လား ..”

“မောင်းကြည့်မှ သိတာလေ .. လွယ်တယ်ဆိုပေမယ့် တစ်ခါမှ မမောင်းဘူးရင်တော့ သူများတိုက်တာ ခံရတာပေါ့”

ဖူး က ရှေ့ပြန်လှည့်သွားသည့် ချိန်း ရဲ့မျက်နှာတစ်စောင်းကို ငေးနေဆဲဖြစ်လျက် တိုက်ဂါးမောင်းတဲ့ဆီကို နည်းနည်းမှ မကြည့် ..။

ချိန်း နဲ့ အတူသွားဖြစ်တိုင်း မကြည့်ရဲ မထိရဲ ဖြစ်ရသည်။ သူ့ကြည့်လိုက်တာနှင့် ဆုံတိုင်း ပူထူရှိန်းဖိန်းကာ သတိလစ်ချင်သလို ဖြစ်တာမျိုးတွေ ...

အမှတ်တမဲ့ ပန်းချင်းထိမိတာနှင့် တစ်ကိုယ်လုံး ကျင်ခဲကျိန်းစမ်းသွားရတာတွေ ... သူမဘက်မှာ ဤသို့သော တစ်ယောက်တည်း တုန်လှုပ်ရခြင်းများဖြင့် သီးခြားဘဝကနေ ပြောင်းလဲတိုးတက်ခွင့် မရခဲ့ပေတို့ကြောင့် ...

ချိန်း ကို ဖုန်းနဲ့ခိုးရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံနှင့် နှစ်ရက်သုံးရက်လောက် စကားတွေပြောခဲ့သည်။ ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ သူ့ဓာတ်ပုံ ကပ်တင်ထားပြီး ရင်ခွန်သံမှန်နိုင်အောင် လေ့ကျင့်ခဲ့၏။

အခန်းတံခါးပိတ်ကာ မင်းသမီးဖြစ်ချင်လို့ ရူးကြသည့်ဝါသနာရှင်တွေလို ဖူး ကတော့ ချိန်း ကို ချစ်လွန်းလို့ ရူးခဲ့ရသည်။ မရှက်တတ်အောင် အမူအရာတွေအမျိုးမျိုး လုပ်ကြည့်၍ သူ့ရှေ့မှာ စကားလုံးတွေ ပျောက်ရတုန်ယင်မကျန်ခဲ့အောင် အထူးလေ့ကျင့်၍ ...

အခုတော့ သူမ တကယ် တိုးတက်ခဲ့ပြီ ထင်သည်။ တန်းပေါ်တံတောင်နှစ်ဖက်တင်၍ ရှေ့ကိုကြည့်နေသည့် ချိန်း ရဲ့ဘေးကို နေရာတိုး၍ ကပ်လိုက်မိကာ ...

"နှစ်ယောက်တွဲ စီးနေကြတာ စုံတွဲတွေလားဟင်"

ချိန်း က လှည့်ကြည့်၏။ အံ့ဩရိပ်ထင်နေသည့် မျက်လုံးတွေကို ဖူး ကရမစိုက်မိပေ။ သူမ သိနေတာက တစ်ခုမေးလိုက်တိုင်း ချိန်း ရဲ့အကြည့်တစ်ချက် ရလိုက်တာကို မက်မောနေမိခြင်း ...

"မင်း မောင်းကြည့်ချင်လို့လား"

"ဟင် .. ဟုတ် .. အဲ .. မမောင်းရဲဘူး။ အဲဒါကြောင့် ချိန်း .."

"ကမာ နဲ့ မောင်းပေါ့။ သူ မောင်းတတ်တယ်"

ချိန်း က တင်ထားသည့်လက်တွေကို ဖြုတ်ချပြီး ရှေ့ဆက်လျှောက်

သွား၏။ သွားနေရင်း ရှေ့ကမှန်ချပ်ထဲမှာ မြင်လိုက်တာက ဖူး ကအောက်မှာပဲ ဖြစ်နေလျက် ...

"ကျွတ်!.."

ပြန်ကြည့်လိုက်တိုင်း ကမာ နဲ့ အောင် က တစ်နေရာမှာ ရှိနေခြင်းဆို ကြာတော့လည်း ခံရခက်လာ၏။ ဖူး ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကရော ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုအချိုးတွေ ဖြစ်နေတာလဲ ...

မပြောရဲ မကြည့်ရဲ လိပ်လေးတစ်ကောင်လို နေလာခဲ့ပြီး ရပြီဆိုတော့လည်း ကြည့်မိတဲ့မျက်လုံးတွေက ထိုနေရာမှာ အပ်စိုက်ထားလိုက်တဲ့အတိုင်း ... ချိန်း ခြေလှမ်းတွေ ဦးတည်ချက်မဲ့နေတဲ့အတိုင်း ဖူး ကဆည်း ဘေးမှာပါလာရာ လူရွယ်နှစ်ယောက် ဘာတွေသဘောကျပြီး နယ်မော တွန်းထိုးလာကြသည် မသိ ...

တစ်ယောက်က ဖူး နဲ့တည့်တည့်ဆီ ဘေးပိုက်ပစ်ကျလာ၏။ အမြင်မတော်လျှင် ပါချင်သည့်လက်ကလည်း စိတ်ထိုနေသည့်ထဲကနေ ဖူး လက်မောင်းလေးကို ဒီဘက်ဆွဲယူလိုက်မိ၏။

"အမလေး .."

"ဟာ!.. ဆောရီး .. ဆောရီး .. ဆောရီးနော် .."

သူ ဆွဲယူလိုက်တာတောင် ဖူး ရဲ့ပန်းတစ်ဖက်ကို အစွန်းချင်း အပ်မိသွားသေးသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး လက်ကွာ ခေါင်းခါနင့်တောင်းပန်သွားပေမယ့် သူ့ရင်ခွင်ထဲကို အော်တိုမစ်တစ် ရောက်လာသည့် ဖူး ရဲ့ကိုယ်က တော်တော်နဲ့ နေရာမကျနိုင် ...

"ဆောရီး .. မင်းကို တိုက်မိမှာစိုးလို့ ဆွဲလိုက်တာ"

ရင်ဘတ်စမှာ ဆုပ်ဆွဲထားသည့် သူမလက်တွေကို ဖယ်ချ၍ သူက ဝဲတောင်းပန်လိုက်သည်။ နောက်ကို ပြန်လှည့်လိုက်တော့ အောင် နဲ့ ကမာ က သူတို့နောက် နီးနီးလေးမှာ ...

"ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ .. ဟဲ့ .. ဟဲ့ .."

အောင့် မျက်နှာ ရယ်ချင်ပက်ကျိကို ကြာကြာမကြည့်ဖြစ်အောင် မျက်နှာလွှဲပစ်မိသည်။ ပိုတိုးလာဖွယ်ရှိသည့် ဒေါသက အဲဒီမျက်နှာကြောင့် ဒီနေရာမှာတင် ရှောင်ဖြစ်ဖို့ ရှိ၏။ ကမာ သည် သူ့မျက်လုံးကို မဆုံမိအောင် ရှောင်၍ ဖူး ပန်းလေးကို သွားဖက်၍ ...

“ချိန်း သာ မဆွဲလိုက်ရင် သူများ တိုက်သွားလို့ ဝိုးစိုးပက်လဲသွားမှာ သိလား ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

ဖူး ရဲ့ ကျေးဇူးတင်သည့်အကြည့်တစ်ချက်က ချိန်း မျက်နှာပစ်မှန်သွားသလို မဲ့ခနဲ ဖြစ်၏။ အားလုံးကို သိနေသဖြင့် အောင်ရယ်ချင်နေကာ ...

“အဟမ်း .. ဒီကောင်တွေ တော်တော်မကောင်းတာပဲ၊ ငါ့နားဖြစ်လိုက်ရင် ပြီးပြီ”

“အံမာ .. ကောင်စုတ်”

ကမာ က မျက်စောင်းလှည့်ထိုးသည်။

“ဘာလဲ .. ငါက ဖူး ကြောက်တတ်တာ သိလို့ ပြောတာ၊ နင့်တိုက်ချသွားရင်ရော ချိန်း လို့ ငါက ဆွဲဖက်ထားလိုက်မယ် ထင်လား .. စိတ်ကူးယဉ်နေသေးတယ်”

“ကြည့်စမ်း .. အောင် နော်၊ ငါ လာထုလိုက်ရင် နာဦးမယ်”

“အဟွန်း .. ဇာတ်လမ်းဖြစ်ဖို့ မရှိတော့လို့ပါ၊ ငါက လက်ထပ်တော့မှာ”

“သွားသေလိုက်ပါလား .. ဘဝင်မြင့်လွန်ရောဂါနဲ့ ..”

နှစ်ယောက်သား ရန်ဖြစ်နေကြသည် ထင်ရပေမယ့် အောင် ပြောသမျှ ကိုယ့်ကို ချည်တုပ်ပြီးသား ဖြစ်နေသလိုပါလား ...။

ကိုယ်ကပဲ တွေ့ရုံရှိနေလို့ အတွဲရှာနေသလိုလို ..၊ ဒါကြောင့် ဇာတ်လမ်းဖြစ်ဖို့တွေ ရှိနေပြီလိုလို ...။

ချိန်း မျက်နှာကြီး အနီရောင်သမ်းလာပြန်သည်။ ဒီလိုနေ ဒီလိုအပ်မှုတွေ ခဏခဏ ဖြစ်လာတော့ မျှီသိပ်ရ ခက်လာ၏။

ဖူးဖူးစင် ရဲ့စိတ်တွေ ပုံမှန်ရှင်သန်လာအောင်ဆိုတာ ဟုတ်ရဲ့လား၊ အောင့် ကို အလိုလိုက်ပြီး ဒါတွေ ကူညီဖို့ ခေါင်းညိတ်ခံတာ မှားပြီထင်သည်။

ထို့ပြင် ဖူး ပုံစံကလည်း တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခု ...။

သူမရဲ့မနက်ဖြန်တွေ လင်းလက်လာအောင် ကူညီနေရင်း ကိုယ့်ရဲ့မနက်ဖြန်တွေ မိုးလင်းပါတော့မလား ...။

ချိန်း ကားမောင်းလာခဲ့တဲ့အထိ စိတ်တွေ နောက်ကျနေဆဲ ကမာ မျက်နှာလေး မြင်ချင်လို့ ထွက်လိုက်လာမိတိုင်း ဖူးဖူးစင် ရဲ့ မျက်လုံးတွေကြောင့် နေရခက်သည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စေတနာဝန်ထမ်းလား .. ဘောဒီဂတ်ဖြစ်နေပြီလား .. ဘာမှန်းတောင် မသိတော့တဲ့အဖြစ် ...။

အခန်း (၂၄)

“အောင် မပါတော့ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ကွာ”

“ချိန်း ပဲ အောင် ပါတော့လည်း တစ်တွဲစီ ဖြစ်နေတာ မကြိုက်ဘူးဆို ..”

ချိန်း က ကမာ မျက်နှာကို ပြန်ငဲ့ကြည့်သည်။ ပြောဖို့စကားတွေ တစ်လှေကြီးနဲ့ကြည့်လိုက်တာပေမယ့် ဘာမှလည်း မပြောဖြစ် ..။

“ချိန်း က ဘတ်စ်ကားတိုးစီးရမှာကို စိတ်တိုနေတာမို့လား .. အောင် ကလည်း မပါတူးလေ၊ အောင် မပါတဲ့ ချိန်း ရဲ့ကားကို ဘယ်လို လုပ် လိုက်စီးရမလဲ၊ နောက်ပြီး ဘတ်စ်ကား နှစ်ခါသုံးခါလောက် တိုးစီးဖူးသွားရင် ဖူး လည်း တော်တော်လေး နားလည်သွားမလားလို့ပါ”

“ကိုယ်ကတော့ တော်တော်လေး နားလည်နေပြီ ကမာ”
နှစ်ယောက်အတူ သွားနေရင်း ခြေလှမ်းမပျက်ဘဲ ချိန်း က ပြန်ငဲ့ကြည့်ကာ ...

“ခုတစ်လော ကိုယ့်ကို မင်းချည်းပဲ ဟိုခေါ်ဒီခေါ် လုပ်နေတာ .. ကိုယ့်မျက်နှာကြီးကို မြင်ချင်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ မင်း ရဲ့ ဖူး အတွက် အားထုတ်နေတာ”

“လုပ်ပြီ .. တွေ့တာနဲ့ မတည့်ဖို့က စတယ်”

“မစချင်ပါဘူး.. မင်းလည်း လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်၊ ဟိုကြောင့် ဒီကြောင့်နဲ့ လုံးလွှဲပြောမနေနဲ့၊ ဒီကကောင်က မင်းအတွက် အားလုံး ဆေးဖို့ ပြင်ထားပြီးသား”

“ချိန်း ကလည်း တကယ်ပါပဲ”

မကြည်လင်သည့်မျက်နှာကြောင့် ကမာ လည်း စိတ်မချမ်းသာပါ၊ ဒါပေမယ့် ခင်လို့ ကူညီချင်တဲ့စေတနာထက် ဘယ်သူမှ မသိနိုင်သည့် အလေးအပင်တစ်ခုက ပခုံးပေါ်မှာ ဖိစီးနေသလို ခံစားနေရသည်။

ပိုဆိုးတာက ဒီပြဿနာကို ဖူး တ မသိရှာပေ ..။ ဘာမှ မသိပေမယ့် ကိုယ့်ကိုပဲ တမ်းတ တွယ်ကပ်နေသည်။ ချိန်း နဲ့ သွားလာစီးစပ်ခွင့် ရနေတာကို ကြာလေ မက်မောလာလေမို့ ချိန်း ကို မျှော်လင့်ပြီး ကိုယ့်ကို ပို၍ အားကိုးနေမှန်းလည်း နားလည်လာ၏။

အစကတည်းက ‘ချိန်း က ငါ့ချစ်သူ’လို့ ပြောလိုက်မိရင် အကောင်းသား၊ ချိန်း ကို သဝဏ်တိုတာတော့ မဟုတ်ပါ။

ဒါပေမယ့် ချိန်း ဒီလောက် စိတ်တိုတတ်နေတာက တစ်ချိန်ချိန် မှာသာ မရိုးသားကြတာတွေကို သိသွားခဲ့ရင် ကိုယ် ပြောခဲ့သမျှ စကား၊ မှန်ခဲ့သမျှ သစ္စာအားလုံး ရေစုန်ပျော့တော့မည်။

“ကမာ ဒီလောက်လှနေတာ ချိန်း က သဘောကျမှာပဲ၊ တစ်ခါမှ ဘာမှ မရိုးမသားပုံစံ မပြခဲ့ဘူးလား”

လို့ ဖူး မေးခဲ့ဖူးတာတောင် မသိသလိုလို မကြည့်သလိုလို သူမ ပြန်ဖြေခဲ့သေးသည်။ ဒီလိုတွေ ရှိလာမယ်ဆိုတာ တွေးမှ မတွေးမိခဲ့ဘူး။

ထို့ကြောင့် အားငယ်သွားမှာစိုးလို့ ကိုယ့်အပေါ် မရိုးသားတဲ့ ယောက်ျားပါဆိုတာကို မသိစေခဲ့သည့် စေတနာတွေက ခုတော့ ကိုယ့် အတတ် ကိုယ်စူးခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

ချိန်း ကို သူမ အဖြေပေးဖို့အတွက် ကွာဟနေတဲ့ အခြေအနေတွေ

ကြောင့် ခက်ခဲနေခဲ့ရခြင်းဟာ ပူး အတွက် စဉ်းစားရခြင်းတစ်ခု ထပ်ဆင့် လိုလာခဲ့သည်။ ဘာပုံဖြစ်ဖြစ် ချိန်း ရဲ့ သည်းခံနိုင်စွမ်း မကုန်ဆုံးသေးခင် ပူး ကို အဆင်ပြေအောင် သူမ တွဲခေါ်မှ ဖြစ်မည်။

ခုလည်း ပူးရဲ့အခြေအနေ အများကြီး ပြောင်းလဲနေပြီဖြစ်သည်။ ထိုပြောင်းလဲမှုတွေက ချိန်း နဲ့ ပတ်သက်နေသည်သာ မဟုတ်လျှင် ...

“မျက်နှာက ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

တိတ်ဆိတ်စွာ ပူလောင်နေဆဲ ... ချိန်း အသံကြောင့် ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်မိ၏။

“အဲဒါပဲ .. ဘာဖြစ်ဖြစ် ဒီက မစရသေးဘူး၊ မင်းချည်းပဲ ...”

“ကမာ က ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘဲနဲ့ မပြောနိုင်မဆိုနိုင် ဘာဖြစ်လို့ ခေါင်းကြီးငုံသွားတာလဲ”

ကမာ မျက်နှာလေးမောပြီး ဆံပင်တစ်ဖက် သိမ်းပစ်လိုက်ကာ...

“ချိန်း နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး၊ ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် တွေးမိလို့”

“မင်းကို အပြစ်တင်ချင်လို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် အခု ဖြစ်နေပုံကြီးက နည်းလမ်းမကျဘူးဆိုတာတော့ မင်း သိဖို့ ကောင်းတယ်”

“အင်းပါ ချိန်း ရယ် ..”

“ခေါင်းညိတ်နေပြီး အချိန်တန်ရင် မင်း သဘောကျချည်းပဲ လုပ်သွားတာတွေကိုရော သတိထားမိရဲ့လား၊ မင်းရဲ့ ပူး ကို ရောဂါသည်လေးလို မင်း ဆက်ဆံနေတာ အခုက ပြဿနာမရှိဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ့...”

ဘာဆက်ပြောလာမလဲလို့ ကမာ က နားစွင့်နေသည်။ ဘာမှမပြောတော့မှ မျက်နှာကို မော့ကြည့်မိ၏။ ချိန်း က ပြန်ငဲ့ကြည့်ကာ ပြောရခက်နေသည့်မျက်နှာနှင့် ...

“တစ်ချိန်ချိန်မှာ ရွက်ကုန်မှာ သေချာတယ်”

“ချိန်း ဘယ်လိုထင်လို့လဲဟင်၊ ပူး က ချိန်း ကို သဘောကျနေတဲ့ ခို ဖြစ်နေလို့လား”

“သူ ဘာပုံစံဖြစ်နေနေ ကိုယ် စိတ်မဝင်စားဘူး၊ သူ့အတွက် မင်း ထိုယုံကို လိုအပ်နေတာလားလို့ တွေးမိနေတာက ခံရခက်တယ်”

“အဲလိုဖြစ်သွားပေမယ့် အဲလောက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး ချိန်း ရယ်... ချိန်း ပါလာတိုင်း သူ ပိုပြီးတက်ကြွနေတာကို မျှော်လင့်မိတာပါ၊ ကမာ တွဲခေါ်နေရတာထက် ချိန်း နဲ့ဆိုရင် သူပဲ ရှေ့ကပြေးနေတာ ချိန်း လည်း သိတာပဲ”

“ဪ .. မင်း ဒါလည်း သိတယ်ပေါ့”

“သိတယ် .. ချိန်း က ချောတဲ့ယောက်ျားပဲ၊ သဘောမကျတဲ့ မိန်းကလေး မရှိလောက်အောင် ဆွဲဆောင်မှု ရှိတယ်၊ သူလည်း ..”

“မင်း သဘောကျဖို့ပဲ လိုတာ၊ တခြား ဘာမှ ထည့်ပြောမနေနဲ့”

“မဟုတ်ပါဘူး .. ပူး က သဘောကျနေတယ်ဆိုရင်လည်း ချိန်း မျက်နှာမှာ သူ့ကို စိတ်ဝင်စားခြင်း၊ မဝင်စားခြင်းတွေ ပေါ်နေမှာပါ၊ သူ နားလည်နိုင်မှာပါ .. မဟုတ်ဘူးလား၊ ပူးဖူးစင် ရဲ့စိတ်က သူ့အသက်ထက် ငယ်နေတယ်ဆိုရင်လည်း နှလုံးသားကတော့ အရွယ်ရောက်နေပါပြီ”

ဒါဆို တစ်ဖက်သတ်ချစ်ခြင်းတွေ .. တစ်ဖက်သတ် ပေးဆပ်ရင်း ကျန်ရစ်သွားကြတဲ့ အသည်းကွဲလွန်တဲ့ တွေ .. ဒီရာဇဝင်တွေ ဘာလို့ တွင်ကျန်ခဲ့ကြတာလဲ ...။

ချိန်း ရဲ့ခြေလှမ်းတွေ နှေးသွားရင်း မပြောချင်သည့်စကားတွေကို ဖျံသိပ်ထားလိုက်ရင်း မျက်နှာက မသာယာနိုင် ...။ ယောက်ျားလေးဖြစ်နေပြီး မိန်းကလေးတစ်ယောက်အပေါ် မစာမနာ မဝေဖန်ချင်ပါ။

ဒါပေမယ့် သူ ခံစားမိနေသည့် ပူးဖူးစင် ရဲ့ မျက်လုံးတွေထဲမှာ...

“ဟိုမှာ ပူး စောင့်နေတယ် .. တွေ့လား ..”

မှတ်တိုင်နောက်မှာ ပန်းရောင်ဝတ်စုံလေးနဲ့ လွယ်ထားသူ အိတ်လေးရဲ့ ကြိုးရှည်တစ်စကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ပြန်ကိုင်ထားဖူးဖူးစင် က သူတို့လာနေတာကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

ပြီးတော့ သူမဘေးမှာရှိနေသည့် မိန်းကလေးနှစ်ယောက် သွားဖို့ လက်ခံပြနေတာ တွေ့၏။ မိန်းကလေးတွေက ဒီဘက်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်သည်။ လမ်းတစ်ဖက်ကို ကူးသွားကြလျက် ထားသည့် ကားအဖြူလေးပေါ်ကို တက်သွားကြ၏။

အင်းလျားကန်ဘောင်မှာ မုန့်သွားစားကြဖို့ လိုင်းကား တိုးစီးမတတ်။ ဒါပါနဲ့ဆို ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ...

သူဌေးသမီးက ကိုယ်ပိုင်ကားကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီး ဘတ်စ်ကားပေါ်တက်မည့်အဖြစ်မှာ ဘဝသမားမိန်းကလေးက ဆရာမကြီး ...

ဒါဆို သူက ဘာလဲ ...။ နှစ်ယောက်စလုံး လမ်းတစ်လျှောက်မှာ ပြောသမျှ ဘာတစ်ခုမှ အဆင်မပြေ ...။ မျက်နှာတွေ မသာမယာနှုတ်စိတ်ရော ချမ်းသာကြလို့လား ...။

ဖူး မျက်နှာလေးကတော့ ပြုံးပန်းတွေဝေလျက် ဟိုတုန်းကထက် ပိုလှနေသည်။ လှသည့်မိန်းကလေးအဖြစ် ပြောင်းလဲရပ်တည်နေရုံမက ကြောက်တာရှုံ့တာတွေလည်း မျက်နှာမှာ မမြင်တော့ပါ ...။

ဒါဆို ဘာလိုသေးလို့လဲ ...။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် .. ဟို .. ဖူး .. ဖူး မလှလို့လား”

ဖူးစိုက်ကြည့်လိုက်မိတဲ့ ကိုယ့်အပြစ်ကိုပဲ ကျောတစ်ရာ ရင်တစ်ခု ဒဏ်ခတ်ချင်တော့သည်။ ကမာ က ပြုံးလိုက်ပြီး လှည့်ကြည့်တော့ ဆိုး၏။

“ဖူး က အရမ်းလှနေလို့ ဖြစ်မှာပါ။ တကယ် ဒီနေ့ ဖူး တော်တော် လှနေတယ် သိလား .. တိုးတက်လာပြီ”

“ဟုတ်လား ..”

လို့ မေးလိုက်ပေမယ့် မျက်ဝန်းလေးတွေက ချိန်း ဆီမှာ ...

ပြဿနာပါလား ...

ကိုယ့်နဖူးကိုယ် ကုတ်ခြစ်ရင်း အသံတိတ်နေရတာလည်း ဒုက္ခ ...။

“ကားလာပြီ”

အသံပေးလိုက်ပြီး ကမာ က အရင်ဆုံး တိုးတက်သွား၏။ မိန်းကလေးတွေကို ဦးစားပေးလိုက်ရတော့ ဖူး က သူ့ရေမှာ ဖြစ်သွားသည်။

ကားက သိပ်မကျပ်တာမို့ ကမာ ကို လှမ်းမြင်လိုက်တော့ စိတ်တိုသွားမိသည်။ စီးရမှာ သိပ်မဝေးဘဲနဲ့ ဒီလောက်ထိ နောက်ရောက်အောင် တိုးဝင်သွားဖို့ လိုသလား ...။

“အမလေး ..”

မှတ်တိုင်က ထွက်တာနှင့် ကွားကိုကျော်တက် ဝိုတ်ဝစ်လိုက်တော့ ဖူး ကိုယ်လေး သူ့ရင်ခွင်ထဲ ယိုင်ကျလာသည်။

“ကိုင်ထားလေ”

“အင်း .. ဖူး မေ့သွားလို့ပါ”

“ကမာ နားကို တိုးဝင်သွားပါလား .. သူ့ကို မှီထားလို့ ရတာပေါ့”

“မသွားတော့ဘူး .. ကားမောင်းနေတုန်း ဖူး လမ်းမလျှောက်ရဲလို့”

မှတ်တိုင်တစ်ခုမှာ လူတွေ စုပြုံတက်လာကြသည်။

လက်ကိုင်ကွင်းတစ်ခုကို နှစ်လက်သုံးလက် စုထပ်ကိုင်တတ်ကြပေမယ့် ဖူး က အထိတ်တလန့် လက်ကို ပြန်ရုတ်၏။

ထိုအခါ တစ်ကိုယ်လုံး သူ့ရင်ခွင်ထဲပဲ ကပ်ပြီးသားဖြစ်လေသည်။

“ဒီတိုင်းနေမယ်နော် ချိန်း ..”

“အင်း ..”

ကျောက်ကပ်မှီထားတာတောင် ဒယ်မ်းယိုင် ဖြစ်နေရကာ နောက်ကျတော့ သူ့ဘက်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင် လှည့်လိုက်ကာ အကျီရင်ဘတ်စကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည့်အဖြစ်သို့ ရောက်၏။

ဘေးလူတွေကြည့်ပုံက သူကောင်မလေးကို အုတ်ပြီ၊ ရင်ခွင်ထဲ
ထည့်ထားသည်ဆိုသည့် မျက်လုံးများနှင့် ..။

ဘယ်လိုထင်ထင် ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ပါ။ ကြာရင် ခါးကို
ဖက်ထားတဲ့အထိ ဖြစ်တော့မှာမို့ ပူး ရဲ့ပန်းလေးတစ်ဖက်ကို ကိုင်ပြီး
ထိန်းပေးလိုက်ရ၏။

ချစ်နေလိုက်ကြတာလို့ ထင်ကြစမ်း ..။

ချိန်း မျက်နှာမှာ စက်ရုပ်လို ငြိမ်သက်အေးစက်နေခဲ့ပြီး ဖူး
အတွက် လုံးဝ ပေးထားလိုက်တာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခံတတ်နိုင်တတ်တိုင်
အဖြစ် ..။

အခန်း (၂၅)

“မင်းက ဘယ်လို ထင်လို့လဲ”

“မင်းကို မေးနေတာ .. ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို ပြန်မေးနေတာလဲ”

အောင် က ဆိုတာမှာ မှီလိုက်ပြီး ခေါင်းခါသည်။ ဒီအချိန်တွေကျမှ
ဘာဖြစ်လို့ လူတိုင်းမှာ ပြဿနာကိုယ်စီ ရှိနေကြတာလဲ ..။

ပြီးတော့ သူ့ကျမှ ဘာဖြစ်လို့ မရန်းသာမလွန်သာ အခြေအနေကြီး
မျက်ချင်း ထရှိလာခဲ့သလဲ။ အချစ်ဆိုတာ ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့ရင်လည်း
အကောင်းသား ..။

အောင် မျက်နှာမှာ မမြင်ဖူးသော ရှုပ်ထွေးခြင်းတွေနှင့် သုန်မှုန်နေ
တာကို ချိန်း သတိထားမိသည်။ ဒါပေမယ့် ဒါကို အဓိက အရေးကြီး
တစ်ခုလို့ မတွက်မိသေးဘဲ ...

“သူခေါ်လို့ ငါက ကားထားခဲ့ပြီး လိုက်သွားတယ်၊ ကားပေါ်မှာ
ထည်း တစ်ယောက်တခြားနဲ့၊ ဟိုရောက်တာနဲ့ သူ့အမေ ဆေးဘူးတွေ
အိတ်ထဲပါလာလို့ဆိုပြီး လှည့်ပြန်သွားတယ်၊ အဲဒါတွေက တိုက်ဆိုင်
တာတွေလား .. ငါက ပူး နဲ့ တစ်နေကုန် လျှောက်လည်နေတာ
မင်း တွေးကြည့် ..”

“တစ်နေ့ကုန် မလည်ဘဲ ပြန်လာလို့ရတာပဲကွ”

“အဲဒါကို ဆရာမကြီးက ဟိုကစောင့်ပါ၊ ဒီကစောင့်ပါနဲ့ ဖုန်းလှမ်းဆက်တယ်လေ .. ငါ သူ့ကို မျှော်လင့်ခဲ့ .. အလိုလိုက်ခဲ့သကဲ့သို့ ကြာရင် ငါနဲ့ ဟိုတစ်ယောက် ..”

စကားမဆုံးလိုက်ဘဲ တက်ခေါက်သည်။ ဆိုဖာမှာ ပက်ခနဲ မှီခိုလိုက်ရင်း မျက်နှာကို မျက်နှာကြက်ဆီ မော့ငေးနေလျက် ...

“ကမာ တစ်ခုခု အကွက်ရွှေနေတာ သေချာတယ်”

“မင်းကို ဖူးနဲ့ တွန်းပို့နေတယ် ထင်လို့လား”

“အသိသာကြီး ..”

“ယောက်ျားလေးက လိုက်လျောတတ်တဲ့အမျိုးမို့လို့ ခက်နေတာချိန်း .. မင်း နေတတ်အောင် နေလိုက်”

“သိပ်နေတတ်တာပေါ့ .. မင်းက ငါ့ကို ဟိုမပြတ် ဒီမပြတ် ထေဝေနေတယ် ထင်လို့လား”

“ထင်တာ မထင်တာ မမေးနဲ့လေ .. မင်း မေးလို့ ငါက ပြောတာ အဲဒီကောင်မလေး မင်းကို ကြိုက်နေပါတယ်လို့ ဒါတွေ မစခင်တည့်က မင်းကို ပြောခဲ့သေးပဲ၊ ကမာ ကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် မိန်းကလေးမို့ ညာတာနေရတာဖြစ်ဖြစ် .. အဲဒီထဲကို မင်းကိုယ်တိုင် ခြေကျခဲ့တာ”

“မဟုတ်ဘူး .. အဲဒါ .. အဲဒါ ဟုတ်ပေမယ့် လုံးဝ မဟုတ်ဘူးကျွတ်!..”

ဘယ်လိုရှင်းပြရမှန်းလည်း မသိ၊ ကိုယ်ချစ်နေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ကူညီပါလို့ ပြောလာတာကို ဘယ်လိုအင်အားနဲ့ ငြင်းရမလဲ ..။

ချစ်ခွင့်ရဖို့ ကြိုးစားနေရတဲ့သူက သူမဘက်က အလိုမကျ စိတ်ကွက်သွားစရာအဖြစ်မျိုးကို ဘယ်လိုသတ္တိနဲ့ စိန်ခေါ်မလဲ ..။

ဒါပေမယ့် သူ့မှာ ဒါတွေကိုရှင်းပြစရာ အကြောင်းပြချက်က

ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ ဘယ်မှ သွားလာကြဖို့လည်း စိတ်ကူးမရှိကြဘဲ တစ်ယောက်က လျော့ရီလျော့ရဲ မှီလျက် တစ်ယောက်က စီးကရက်လက်ကြားညှပ်လျက် ..။

အောင် က စီးကရက်ကို ခွက်ထဲမှ၊ ဖိချေပစ်လိုက်ကာ ...

“ခုချိန်မှာ မင်းအတွက် ရွေးစရာလမ်း ရှိသေးတယ်၊ ငါ့မှာသာ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

“ချောင်ပိတ်မိနေတာ”

ချိန်း စိတ်ဝင်စားသွားကာ မတ်မတ်စန့်စန့် ပြန်ထိုင်လိုက်ပြီး ...

“မထက် နဲ့ ပေးစားနေလို့လား”

အောင် မျက်နှာက နေလောင်ပန်းလို သိသာစွာ ညှိုးကျသွားလျက် တော်တော်နဲ့ စကားမပြန် ..။

“ငါနဲ့ ကမာ ချစ်သူတွေဖြစ်နေကြပြီလို့ ပြောလိုက်ပါလား၊ မင်းကို ကမာ နဲ့ ငြိသွားမှာစိုးနေတာကို”

ပြောလိုက်တော့ အောင် က ချိန်း မျက်နှာကို ပြန်စိုက်ကြည့်၏။

“အဲဒီလို ငါ ပြောလိုက်ရင် မင်းမှာ အဆင်ပြေနိုင်မှာလား”

“မင်း အဆင်ပြေသွားရင် ပြီးတာပဲ”

အောင် က ခဲ့ပစ်လိုက်သည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆိုဖာပေါ်မှာ ဆန့်ထားတင်လိုက်ပြီး ...

“မင်းက ငါ့ထက် ပိုဆိုးသွားမှာ သိနေလို့ ငါ မပြောတာ ချိန်း၊ ငါ့ဘက်မှာ အနီတီရွှေ ကြောင့်သာ မဟုတ်ရင် ကမာ အပေါ်မှာ မေမေတို့ ဘယ်လိုသဘောထားတယ်ဆိုတာ ငါ သိတယ်၊ အဆင့်အတန်းဆိုတဲ့ ခွဲခြားတဲ့စိတ်တစ်ခုကလွဲရင် ရင်နင့်ကြေကွဲဖွယ်တွေ ဖြစ်ဖို့မရှိဘူး”

“ဘာ!..”

“ကမာ နဲ့ မထက် မင်းမိဘ ငါ့မိဘ ဒီလေးစုဟာ တစ်ခုတည်းနဲ့ ဆက်နွယ်မှုတွေ ရှိနေကြတယ်၊ လူကြီးချင်းတွေကွာ .. ကမာ တို့နဲ့

အန်တီရွှေတို့က ဆွေမျိုး၊ ငါနဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့ ကမာ ကြော
မထက် တို့နဲ့ ငါတို့က လူရင်းတွေဖြစ်လာကြတယ်။ မင်းအမေ
ငါ့အမေက မိတ်ဆွေတွေ လာဖြစ်တော့ လူကြီးချင်းပတ်သက်မှုတွေ
ငါတို့လူငယ်တွေရဲ့ ရင်းနှီးမှုတွေ ပတ်စွပ်ကုန်တယ်။ စွပ်ကုန်ရခြင်း
အကြောင်းတွေက ငါ့ရှေ့မှာချည်း လာလာပြောနေကြတော့ မင်း အ
ထားတာတွေထက် ငါ သိတာတွေက ပိုများတဲ့အကြောင်း မန်လာ
တာပေါ့။

ချိန်း က မျက်မှောင်ကုတ်နေဆဲနှင့် ဘာမှထပ်မမေးဘဲ စိုက်ကြည့်
နေသည်။

“မင်းမာမိနဲ့ ငါ့အမေ ခုတစ်လော ခဏခဏ တွေ့ဖြစ်ကြတယ်
ကွ။ တိုက်ဆိုင်ချင်တော့ တွေ့ဖြစ်တဲ့အခါတိုင်း မေမေ့ကို ငါ သွားကြိုက်
အခါတွေနဲ့ ဆုံတယ်။ အိမ်မှာ ငါရှိနေတုန်း ရောက်လာတတ်တာတွေ
တိုးတယ်။ မင်းအမေ ကမာ့ ကို ဘယ်လောက်ထိ စိတ်ဝင်စားနေလဲ
သိလား ..”

“အဲ့ဒါ မင်းအမေ ပြောတဲ့စကားတွေပေါ်မှာ မူတည်မယ် ထင်
တယ်”

“ဟုတ်တယ် ..”

အောင် က ချက်ချင်း ခေါင်းညိတ်၏။

“အဲဒါတော့ ငါ ဘာမှမတတ်နိုင်တဲ့အချက်ပဲ ချိန်း.. မင်းကိုမပြော
နဲ့ ငါ ချစ် ..”

စကားက တဲ့ခနဲ ဖြစ်သွားပြီးမှ ...

“ငါ သိပ်ခင်တွယ်ခဲ့တဲ့ ကမာ့ ကို ငါ့ရှေ့မှာ ချိုးဖဲ့ နှိပ်ချပြောရ
တာတောင် ငါ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး”

စကားမှားသွားသည်နှင့် ချိန်း နှုတ်ခမ်း လွန်ခနဲ မဲ့သွားသည်။
ပြီးတော့ ခပ်ရိုရိုအပြုံးနှင့် အောင် ကို ကြည့်ကာ ...

“မင်း ကမာ့ ကို ချစ်နေတယ်ထင်ပြီး ငါ့မာမိလည်း စိတ်ပူတတ်
အောင် နှစ်လမ်းသွား ပြောလိုက်တာ နေမှာပေါ့။”

အောင် က ချိန်း ကို ပြန်ကြည့်သည်။ ခဏတဖြုတ် ဆုံစည်းသွား
မယ့် မျက်လုံးချင်းတော့ နားလည်နေကာ ...

“မင်းမျက်နှာကြီးက သူခိုးဖမ်းနေသလိုပါလား”

“နိုးထားတဲ့လူက မလုံတာပါ”

“ချစ်နေခွင့်ဆိုတာ အခွင့်အရေးတစ်ခုပါ ချိန်း ရာ .. ခိုးယူစရာ
မရှိပါဘူး။ မင်းကို ပူး က တစ်ဖက်သတ် ချစ်နေတယ်ဆိုရင်လည်း
သူ့အခွင့်အရေး သူပိုင်တာပဲ။ မင်းရင်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို
မခိုရှိနေတဲ့အချစ်က သူ့ဆီကိုပဲ ရွဲပါသွားတာမှ မဟုတ်တာ”

ချိန်း က ခေါင်းညိတ်တာမဟုတ်ဘဲ မျက်ခုံးတွေပင့်၍ မဲ့သည်။

“မင်း မမဲ့နဲ့ ချိန်း .. ကမာ့ ကို မင်း မျက်စိကျနေတာကို ငါက
မတွေ့ဘူးတာ။ နောက်တစ်ခုက သူ့ကို ငါ မရိုးသားလိုက်တာနဲ့
တို့ ချစ်သူဖြစ်ခွင့်ရသည်ဖြစ်စေ မရသည်ဖြစ်စေ သူ့အပေါ် ဝိုင်းဝန်း
စိတ်လာကြမှာ မိသားစုနှစ်စု၊ ငါ သူ့ကို အဲဒီလို မျက်နှာငယ် စော်ကား
မယ့်အဖြစ်မျိုးနဲ့ မကြည့်ရက်ဘူး။ ငါ လက်ရှောင်ခဲ့တာ မင်းအတွက်
ဆက်သက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ပြောပြတာပါ”

“သိခွင့်ရတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကျောင်းသားလုပ်ကြတဲ့ကာလကလည်း ပြီးမြောက်ကြတော့
ငါ့မှာ ပြဿနာရှိသလို မင်းမှာလည်း ပြဿနာတွေနဲ့ ငါတို့ အခု
ခွင့်ကြတယ်လို့ပဲ သဘောထားလိုက်ကွာ ..”

“ကမာ့ ကို ချစ်နေတာတွေ ပြောမလိုလား”

“ပြောလိုက်ရင် ပေါ့သွားမှာပေါ့။ ငါ သူ့အပေါ် ထားခဲ့တဲ့ သံယော
ဇဏ် ငယ်ငယ်ကတည်းက ခုချိန်ထိ သိုသိပ်တဲ့ထုထည်ပမာဏ ဘယ်
လောက်ထိရှိလဲဆိုတာ ငါ့ကိုယ်ငါတောင် မသိဘူး”

ဒါကြောင့် ဒီနေ့ အောင် မျက်နှာ ထူးခြားဆွေးမြေ့နေသည်။ အမြဲလိုလို ရယ်မောနောက်ပြောင်နေတတ်ခဲ့ပြီးမှ လက်ထပ်ရတော့ သတို့သားလောင်းအဖြစ်ကိုတော့ ..

“ဆောရီပဲ သူငယ်ချင်းရာ .. ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် သိသိသိစေ မမြင်စေနဲ့ဆိုတာမျိုး၊ ငါ သူ့ကို ငါ့ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့် မထိခိုက်အောင် စွန့်လွှတ်လိုက်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ..”

“ငါနဲ့ဆိုရင်တော့ မကြည်ဖြူချင်ဘူးလို့ ပြောတာလား”

“အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ဘူး .. ငါ ကြည်ဖြူပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း မင်းကို ငါ ကူညီနေခဲ့တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် မင်းမာမိက အရင်နဲ့ နှစ်ယောက်စလုံး အသံတိတ်သွားကြသည်။ ပြီးမှ ...

“မင်းကို ဘာမှမပြောသေးဘူးဆိုရင်တော့ အဲဒါ ပိုပြီး အန္တရာယ်ကြီးမယ်လို့ ငါ ထင်တယ် ချိန်း၊ နောက်ပြီး မင်းတို့က ငါတို့ထဲ ချမ်းသာတယ်၊ မင်းမာမိက ငါ့အမေထက် အများကြီး ပိုဆိုးနိုင်တာမို့ ကမ္ဘာကို ငါ့ကြောင့် မထိခိုက်စေချင်တဲ့အတွက် ငါ ဘာမှ မကြိုးစားနေလိုက်တယ် .. အဲဒါ ငါ တတ်နိုင်သလောက် ကာကွယ်ပေးလိုက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် နောက်ထပ် သူ့ရဲ့ကံကြမ္မာကို သူပဲ ကာကွယ်ရမှာ၊ မကာကွယ်နိုင်လောက်တဲ့ မှန်တိုင်းမျိုး မင်းအရပ်မျက်နှာကနေ သူ့တာ မမြင်ချင်ဘူး .. ငါ ပြောချင်တာ အဲဒါပါ၊ မင်းနဲ့ အဆင်ပြေမယ် ငါ ကျေနပ်တယ်၊ ပိုပြီး ရှုပ်ထွေးကုန်မှာကို မလိုချင်တာ”

စကားပြောနေတုန်း ကားသံကြားသဖြင့် ဧည့်ခန်းအဝင်ဝကို ရုတ်တရက် လုံးတွေ ရောက်သွားကြသည်။

“ဟော .. သား ရောက်နေတာလား၊ မလတ် နဲ့ တွေ့ခဲ့သေးလား၊ ဒေါ်ခင်မြင့် က လက်ပွေ့အိတ်ကြီး ချိတ်ထားရင်း အထဲဝင်နေသည်။ ဒါပေမယ့် ဆိုဖာတွေနားထိုင် မလာဘဲ စားပွဲပေါ်ကို လှမ်းကြည့် ...

“ဘာမှ မကျွေးဘူးလား သားရဲ့ .. ကိုယ့်သူငယ်ချင်းကို”

“ရပါတယ် အန်တီ .. ကျွန်တော် ခုပဲ ပြန်တော့မှာ”

“ဟုတ်လား .. သား မာမိတောင် စိန်တိုက်မှာ လက်စွပ်ကြည့်မလို့

ဒေါ်လို့ အန်တီ အဖော်လိုက်ပေးခဲ့သေးတယ်”

ချိန်း နဲ့ အောင် မျက်လုံးချင်းဆုံသွား၏။

“လက်စွပ်လေး နှစ်ကွင်းကို ကြည့်နေတာ လက်ထပ်လက်စွပ်

တွေပိုလို့ အန်တီကတောင် မေးလိုက်သေးတယ်၊ သားကို မိန်းမ

တောင်းပေးတော့မှာလားလို့ ..”

ပြောနေရင်းနဲ့မှ ချိန်း မျက်နှာပျက်နေတာကို သတိရသွားသလို

မျက်ကြည်၍ ...

“ဘာမှမပြောပါဘူး .. ဒီလိုပဲ ကြိုကြည့်ထားရတာတဲ့၊ အဟွန်း..

မီးတည်းသော သားသမီးတွေ မွေးထားရတာ ဒီလိုပဲ သားရေ ..

ဆိုတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့၊ သမီးမွေးရင် သားရေပေမယ့် သားမွေးထား

သမီးရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ယောက်ျားမနဲ့ ချစ်ခင်ကြတယ်ဆိုတာ

လည်း ဘယ်ရာဇဝင်မှာမှ မရှိခဲ့ဘူးလေ၊ ကိုယ့်သားလေး ဘယ်လိုမိန်းမ

တို့ မျက်စိကျမလဲဆိုတာ သားလူပျိုဖြစ်လာတည်းက ပူရတော့တာပဲ”

ပြောနေရင်းနဲ့ အိမ်ထဲကို ဆက်ဝင်သွားသည်။ သူတို့ တစ်ယောက်

တစ်ယောက် ငေးနေရင်း ကျန်ရစ်၏။

တော်တော်ကြီးကြာမှ ...

“ငါ ပြန်မယ်”

“ချိန်း ..”

နှစ်ယောက် အတူတူ ထရပ်လိုက်မိသလို ဖြစ်သွားခဲ့ပြီး ...

“မင်းမှာ အဲဒီလို ရှိနေခဲ့သလား”

“ဘာလဲ ..”

“လူကြီးသဘောတူထားတဲ့ မိန်းမ”

ဟိုတစ်ခါ ဒက်ဒီပြောခဲ့ဖူးတာကို သတိရပေမယ့် ဘာမှ လေးမသိဘဲ
ခဲ့တာ မဟုတ်သည့်မို့ ...

“မရှိဘူး ..”

အောင် က သေချာကြည့်နေပြီးမှ သက်ပြင်းရှည်ကြီးချကာ

“ငါ ထင်တယ် .. မင်းကို သတိပေးသလိုဖြစ်မှာမို့လို့ မပြော
တာ၊ ပြုံးခိုင်းဆို ထလုပ်လိုက်ရင် မင်း ပြေးချိန်ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး”

ချိန်း မျက်နှာမှာ မထိမဲ့မြင်အပြုံးတွေ ပြန့်ပြစ်လာကာ ကမာ
နာလေးကို မြင်ယောင်သွားခဲ့၏။ ပြီးတော့ အောင် မျက်ဝန်းတွေနဲ့
အောင် စောင့်နေပြီးမှ ...

“မင်း လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကရော ..”

စကားမစပ်ဘဲ ထမေးလိုက်တော့ အောင် မျက်မှောင်ကုတ်သွား
သည်။

“အဲဒီအတွက် ငါ စိတ်ညစ်နေတာကို မင်းက တွန်းပို့ချင်နေတာ
လား”

“မဟုတ်ပါဘူး .. ဒါပေမယ့် ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

“မင်းကိုယ်တိုင်က ဒါကို လက်ခံဖို့ အစတည်းက ဆုံးဖြတ်ထား
တာလေ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဒါပေမယ့် ငါ မရဘူး”

“ဘာကိုလဲ ..”

“အချစ်ဆိုတာ လိုအပ်တယ်”

ချိန်း က ခြေချင်းချိတ်လိုက်ပြီး ဂျစ်တီဂျစ်ကန် နှုတ်ခမ်းစော
တင်းနေအောင် စေ့ထား၏။ အောင် က ချိန်း မျက်နှာကို ဘေးတို
ကနေ ကြည့်နေကာ ...

“ငါ သေချင်တယ်လို့ လူတိုင်း ညည်းဖူးကြတာပဲ ချိန်း၊ ဒါ

သေချင်တဲ့လူ ရှိလား”

“လက်မထပ်နိုင်ဘဲနဲ့ လက်ထပ်မယ့်စကားတွေ ပြောနေတာက
သေချင်လို့ အော်နေတဲ့လူ တကယ်မသေရဲတာထက် အပြစ်ရှိတယ်”

အောင် က မချီတင်အပြုံးနှင့် စိုက်ကြည့်ရင်း ...

“ဒါပေမယ့် လူနှစ်ယောက် ချမ်းသာရာရခဲ့တယ်မို့လား .. ငါ့ကိုယ်
ငါ စွန့်လွှတ်ပေးဆပ်နိုင်သူတစ်ယောက်လိုတော့ ကျေနပ်ခဲ့တာ အမှန်ပဲ”

“ဘယ်လူနှစ်ယောက်လဲ .. ဘာအတွက် မင်းက ပေးဆပ်နေတာလဲ”

“မင်းနဲ့ ကမာ လေ .. ငါ မချစ်တဲ့အတွက် ကမာ ကို မလိုမုန်းတီး
ပဲမယ့် ထိုးနှက်စော်ကားမှုတွေ ဖြစ်မလာခဲ့ဘူး၊ မင်းအတွက် ပြိုင်ဘက်
မင်းတယ်၊ ဒေါကန်မသွားနဲ့နော် .. ငါက မင်းနဲ့ပြိုင်ပြီး အနိုင်ရနိုင်တဲ့
သူလို့ ကြွေးကြော်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အနည်းဆုံး မင်း ငါ့ကို ကျော်
ကြည်ရမှာတော့ သေချာတယ်မို့လား”

ချိန်း က ဘာမှမပြောဘဲ ပခုံးတွန့် ခဲ့သည်။

“ငါတို့ရဲ့ ဘဝစာမေးပွဲအတွက် ဒါက ဖိုင်နယ်လိပ်ပဲ ထင်တယ်၊
အခွန်းထွက်လာလို့ အဖြေတွေကို ပြတာပါ၊ ငါတို့တွေ ဒီအဖြစ်တွေ
ကြောင့် အစကလည်း ပြဿနာမရှိဘူး၊ နောက်လည်း ရှိဖို့ မလိုဘူး”

“အခု မင်းမှာ ရှိနေပြီ အောင် .. မထက် ကို မင်း လက်မထပ်နိုင်
တာဘူး၊ အဲဒါ မင်းနှလုံးသားရဲ့ ဒါရိုက်ရှင်က တခြားကို ဦးတည်နေ
သို့ပဲ .. ငါ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

အောင် က ဘာမှမဖြစ်သလို ရယ်လိုက်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ ဒါပေ
မယ့် ခြောက်ကပ်ကပ်ရယ်သံက ရယ်သံနဲ့မတူ ...

“မလိုပါဘူးကွာ .. အစတည်းက ငါ့ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ငါ အချစ်မရှိ
တည်း ဖြစ်တယ်လို့ တွက်ပြီး ထပ်တူပြန်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာ၊ ငါ့အပြစ်
မို့ငါ ရှိပါစေ”

မင်းရဲ့အဖြစ်က ငါ့အတွက် ဝေဒနာပဲလို့ ပြောလိုက်ရင်သည်း

အောင် လက်ထပ်တဲ့နေ့ကျမှ အဖြေပေးမယ်လို့ ပြောခဲ့သတဲ့
ကမာ စကားတွေကို သတိရလို့ပါ ...။

တကယ်တမ်း ပြောချင်တာတွေ ဘာမှမပြောဖြစ်လိုက်ဘဲ နေရာ
ထရပ်မိသည်။ အောင် က မော့ကြည့်ကာ ...

“ပြန်တော့မလို့လား.. မင်း ဆိုင်ကိုဝင်ချင်လို့ ငါ့လာခေါ်တာလား
“မဟုတ်ပါဘူး .. သူ့ဆီကိုသွားလည်း ငါ့ကို မြင်လိုက်တာ

ဖူး ကို ဘယ်လိုခေါ်ထုတ်ရမလဲပဲ စဉ်းစားနေတာ။ ဟွန်း .. မိန်းမမှ
ယောက်နဲ့ နေရာတကာ .. ငါ့ကိုယ်ငါ ဘာကောင်မှန်းတောင် မ

တော့ဘူး”
ချိန်း မျက်နှာပေါ်က နာကျင်မှုကို အောင် မြင်နေရသည်။ က

ဘာတွေလုပ်နေမှန်း မသိတော့ သူလည်း ဘာမှမတတ်နိုင် ...။
သူ ထရပ်လိုက်ပြီး ချိန်း ကို ဖြေသိမ့်မှုပေးဖို့တော့ ကြိုးစားမိ

ဒါပေမယ့် ပြုံးလိုက်သည့်အပြုံးဟာ အပြုံးတုသာ ဖြစ်နေခဲ့လျက်
ခမ်းတို့သည် ဟိုမရောက်ဒီမရောက်နဲ့ပဲ ပြေကျလေသည်။

သူတို့ကျမှ ဘယ်လိုဝင်ကြွေးတွေနဲ့ သုံးပွင့်ဆိုင် လေးပွင့်ဆိုင်
ဇာတ်လမ်းတွေဖြစ်ပြီး ဒီလို ရုပ်ထွေးခဲ့ရတာလဲ ...။

အဖြေတစ်ခုတော့ ရှိသင့်၏။

အခန်း (၂၈)

“ငါ အရမ်း ဣန္ဒြေမဲ့နေပြီလားဟင်.. ဒါပေမယ့် ငါ သူ့ကို အမြဲ
အမ်း မြင်နေချင်တာ သိလား .. ငါ့ရဲ့အနာဂတ်က သူ့ရဲ့ အပြုံးတစ်
ချက်မှာ ဖူးပွင့်နိုင်မလားပဲ၊ အပြုံးမဲ့တဲ့ သူ့ရဲ့အကြည့်တစ်ချက်မှာတောင်
ငါ့အသိစိတ်တွေ ခဏတဖြုတ် သေဆုံးသွားသလိုပဲ”

“သူက တည်တည်ကြီးနေပေမယ့် ကြင်နာတတ်တယ်၊ အရမ်း
သောကျားဝိသတာပဲ သိလား .. ငါလေ သူနဲ့ ထိတွေ့လိုက်ရတိုင်း
အန္တာကြီးက လှလိုက်တာလို့ ထင်တယ်၊ ငါ့လောက် ပျော်တဲ့လူရော
သေးရဲ့လားလို့ တွေးမိတယ်၊ သူ ငါ့ကို ဘယ်လိုသဘောထားနေလဲ
မိတာ အရမ်း သိချင်တာပဲ”

“နင်တို့က သူငယ်ချင်းတွေပဲ၊ ငါ့ကို သူ စိတ်ဝင်စားမှုရှိမရှိ မေး
ပြည့်ပေးပါ ကမာ ရယ် .. နော်၊ ငါ့ရဲ့အချိန်တိုင်း နေရာတိုင်းမှာ
ချည်းပဲ ဖြစ်နေတာ ငါ့ကို အရမ်းနှိပ်စက်တာပဲ”

“ငါသာ သူ့ချစ်သူ ဖြစ်ခွင့်ရရင် ..”

“အား ..”

“ဟဲ့ .. ဘာလဲ...”

အမုန်းကွန်

လက်မှာ ကတ်ကြေးထိသွားပြီဆိုတာ သိလိုက်သည်။ တကယ်တော့ လူမသိအောင် မျှီသိပ်လိုက်ရမှာဖြစ်သော်လည်း နာကျင်မှုကြောင့် သံက အားလုံးကို အသိပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။

တခြား မှန်တင်ခုံရှေ့ကလူတွေ လှည့်ကြည့်ကြသလို ကောင်မလေးမှာ စာရင်းတွေလုပ်နေသည့် ထက်ထက်မင်း ခေါင်းထောင်သွား၏။ ဒေါ်ရွှေရုပ် ကတော့ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသည့်အကြည့်တို့မှာ တစ်ဆက်တည်း ..

“ဘာတွေစိတ်ကူးပြီး လုပ်နေတာလဲ ကမာ.. ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ဖြစ်သွားတယ်မို့လား.. အော်လိုက်တဲ့အသံက စူးစူးပါးပါးကို ထက်ထက်မင်း က ပြောရင်း ကေစင်တာထဲက ထွက်လာတာမဟုတ် ဆီ ရောက်လာ၏။

“ပြစ်မင်း ..”

“ကတ်ကြေး နည်းနည်းထိသွားတာပါ မမထက် ရဲ့ .. ရပါတယ်”

“မဟုတ်တာ .. သွေးထွက်နေတာ မြင်နေရတဲ့ဥစ္စာ၊ ပြစ်မင်း .. ပြစ်မင်း”

ဒေါ်ရွှေရုပ် ကတော့ လက်ပိုက်ကြည့်နေရင်း မျက်ခုံးတွေ တွေ့ကုတ်နေခဲ့လျက် ..

“တော်သေးတာပေါ့အေ .. ကက်စတန်မာကို မထိလို့၊ အလုပ်လုပ်လာတာပဲ အိုသေတာမယ် .. ဒီပစ္စည်းတွေနဲ့ ဒီလက်က မယဉ်ပါနဲ့နင်းဘူး”

ပြောချင်နေတာတွေက ဒီစကား မဟုတ်ပေ။ ခုရက်ပိုင်းမှာ ထက်ထက် နဲ့ အောင် လက်ထပ်ဖို့ လှုပ်ရှားပြေးလွှားနေကြတာ အားလုံး သိသည်။ ကမာ မျက်နှာကလည်း ဒီရက်ပိုင်းတွေကျမှ တစ်ချက်မှ အပြုံးအရယ်မရှိဘဲ ဖြစ်နေတာ ဘာလဲ ..။

ခုတစ်လော ကြားနေရသည်က ချိန်း လည်း မဟုတ်၊ အောင်လည်း လက်ထပ်တော့မှာဆိုတော့ ကမာ ဘယ်သူ့ကို မျှော်လင့်နေနဲ့ပြီး ခံစားနေရတာလဲ၊ လက်ကို နှိပ်မိလောက်အောင် အတွေးလွန်သည်ဆိုတော့ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပါ ..။

ထိုစဉ် ဆိုင်ရှေ့မှာ ဘွားခနဲ ရောက်လာသည့် ကားကြောင့် လှမ်းကြည့်လိုက်မိလျှင် အောင် တစ်ယောက်တည်း ..

“အန်တီရွှေ .. မမထက် ရော”

“မင်း မမထက် ရှိပါ .. အထဲမှာ”

ကမာ လက်ထိသွားလို့ဆိုတာတော့ မပြောဖြစ်လိုက်၊ အောင်က အထဲကို တန်းဝင်သွားကာ လက်ဆေးနေသည့် ထက်ထက်မင်း ဆို တွေ့သည်နှင့် ..

“မမထက် ..”

“ဟော .. အောင် .. ဒီနေ့ ကျွန်ုပ်ရရှိတယ်ဆို”

“ရှိတယ် .. မသွားချင်လို့၊ ကျွန်တော် မမထက် ကို ပလာဇာထိုက်ပို့မလို့လေ”

“ဪ .. တို့က ဘာအရေးကြီးလို့လဲ အောင် ရယ် .. စာမေးပွဲက ကပ်နေပြီဟာကို ကမာ တောင်မှ လက်မှာ ဒဏ်ရာရှိနေတာ မသွားချင်နဲ့ဆိုတာ မရဘူး”

“ဟင်!..”

ဘာဖြစ်တာလဲလို့ သူ မမေးရသေးခင် ဘက်လက်ညှိုးအောက်မှာ ခတ်တီးလေးနှင့် ကမာ က နောက်ခန်းထဲက ထွက်လာသဖြင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ လက်က ..”

“ကတ်ကြေး နည်းနည်းထိတာ”

“နည်းနည်းထိရင် ပလတ်စတစ် ကပ်ထားရုံနဲ့ ပြီးမှာပေါ့၊ ပတ်

တီးစည်းထားရတဲ့ဟာကို”

အောင် က ဝင်သွားပြီး ကမာ လက်လေးကို စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်သည်။ ကမာ က ပြန်ရုန်းလိုက်ကာ ...

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဆိုမှ ..”

အောင် ကို ဖြေပြီး ထက်ထက်မင်း ဘက် လှည့်ကြည့်၍ ...

“မမထက် .. ဟိုနှစ်ယောက်ထဲက အရင်တစ်ယောက်ကို က ပြောခဲ့ဆေးတင်ပေးခဲ့မယ်နော် ..”

“ဪ .. ကောင်မလေးတွေ ရှိနေတာပဲကွာ .. သွားစရာရှိတာ သွားပါ။ လက်မှာလည်း ဒဏ်ရာနဲ့ .. ကာကွယ်ဆေးလေး တစ်လောက် ဝင်ထိုးလိုက်ဦးနော်”

“ဟုတ်တဲ့”

ကမာ လွယ်အိတ်ပြင်တဲ့နားထံ လိုက်သွားကာ အောင် က ဆွဲလွဲယူပြီး စာအုပ်တွေထည့်ပေး၏။ မြင်ကွင်းကို လှမ်းကြည့်နေ မျက်နှာလွှဲလိုက်ရပေမယ့် ထက်ထက်မင်း မျက်ဝန်းထဲမှာ ထိုအရိပ်က ကပ်ပါလာခဲ့သည်။

မနေ့တစ်နေ့ကလို ပေါ့ပါးစွာ ပျောက်ကွယ်မသွားခဲ့သည့်ရင်နဲ့ မှာ ကိုယ် လက်ထပ်တော့မည့်ယောက်ျား ဆိုတဲ့အသံက ခြောက်ထွက် လာခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

‘မမထက် ရှိလား’ ဆိုသည့် စကားတစ်ရပ်နဲ့ လှမ်းဝင်လာတတ်မယ့် အောင် ခြေလှမ်းတွေက သူမဆီကို မဟုတ်ခဲ့ဘူးဆိုတာ ဘယ်သိလို့လဲ ...။

အောင် ကတော့ ကျောနောက်က မျက်ဝန်းတစ်စုံကို စာမှတ်တတ် ဖြစ်နေခဲ့လျက် ...

“နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ ကမာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ .. စကားတွေ လာများမနေစမ်းပါနဲ့ အောင် ရုပ်

ဦးဟာငါ နေပါရစေ”

“နင့်ဟာနင် နေတာကို မေးနေတာပဲ”

စိတ်ထဲရှိသလို ပြောချလိုက်ပြီးမှ ခေါင်းလျော်နေကြသည့်အခန်း ဆီ လှမ်းကြည့်ကာ လေသံကို ပြန်လျှော့ချ၍ ...

“ဟိုကောင်လည်း ငါ့ဆီ လာသည်နေတယ်၊ နင်တို့ ဘာတွေဖြစ် နေကြတာလဲ၊ ဖူး ဆိုတဲ့တစ်ယောက်က ဘယ်အရပ်ကနေ လေတိုက်ပါ သာပြီး ပီကေလို ကပ်တွယ်နေတာက ဘာလဲ၊ နင် ငါ့ကိုတော့ ရှင်း အောင် ပြောသင့်တယ်နော်၊ လူတစ်ယောက်ကို ကူညီတာ နင်လို့ နေရာ တကာ ရှိသမျှ ပိုင်သမျှ အခွင့်အရေးတွေ အားလုံး ပုံချလိုက်ရတာနဲ့ အထိ ဘယ်သူမှ မလုပ်ဘူး ..”

ဟုတ်သည် .. ပုံစံမမှန်သည့်လမ်းပေါ်မှာ သူမ တည့်မတ်စွာ လျှောက်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ ဖြစ်သည်။ ဖူးကို သူမက တွဲခေါ်ပြီးတော့ လား၊ ဖူး က သူမကို တွဲခေါ်နေခဲ့တာလား ..။

ဖူး အတွက် အံ့ဩလောက်အောင် လိုက်လျောဖေးမနေသည်လို့ အားလုံးက ထင်ကြပေမယ့် ဖူး က မှီခိုအားကိုးသူ ဟုတ်ရဲ့လား ...။ တကယ်တော့ သူမသည်သာ လောင်းရိပ်မိနေတာ ဖြစ်သည်။

“ကမာ ..”

“ဘာလဲ ..”

“နင် တော်ပါတော့ .. အဲဒီကောင်မလေးကို ဘာရည်ရွယ်ချက် တွေနဲ့ ငါတို့ကြားထဲ ဆွဲသွင်းဖို့ ကြိုးစားနေတာလဲ၊ ချိန်း အကြောင်းကို နင် မသိဘူးလား၊ ဖူး ကို ချိန်း နဲ့ တမင်တကာ ..”

“တော်ပါတော့ ..”

ဒေါသနှင့် လွှတ်ခနဲ ပြောပြီး မော့လိုက်လျှင် ကမာ မျက်နှာမှာ မျက်ရည်ကြောင်းလေးတစ်ဖက်နှင့် ..။ အောင် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။ သူ ဘာမှထပ်မပြောနိုင်ခင် ကမာ က သူ့ကိုင်ထား

သည့်အိတ်ကို ဆွဲယူ၍ အပြင်ထွက်၏။

သတိရလို့ ချာခနဲ လှည့်လိုက်တော့ သူ့ရှေ့မှာ ထက်ထက်မင်းက ဝိတ်ရပ်နေပြီဖြစ်ကာ ...

“သွားပြီ .. မင်းတို့ ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ”

အောင် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျ၏။ ကမာ ဘာဖြစ်လို့ ငိုတာလဲ။ ဖူးနဲ့ ကမာ ရဲ့ကြားက ပတ်သက်မှုမှာ ဘယ်လို လျှို့ဝှက်ခြင်းတွေ ရှိနေလို့လဲ ...။

ဒီမျက်ရည်တွေဟာ ဖြစ်မြောက်လာမည့် သူ့ရဲ့မင်္ဂလာပွဲနဲ့ မသက်ဆိုင်ဘူးဆိုတာတော့ အသေအချာပါ။ ထို့ပြင် ...

ချိန်း ကလည်း ညစ်တာတွေကို ကမာ ရှေ့မှာ ဘာမှ ပြောဆိုပေါက်ကွဲသေးတာ မဟုတ် ...။ အမြဲတမ်း ကြည်လဲ့ ရှုန်းစိုနေတတ်သည့် မျက်ဝန်းလေးတွေမှာ မျက်ရည်တွေကို မြင်လိုက်ရတာ အောင် ဘယ်လိုမှ စိတ်မချမ်းသာနိုင်တော့ပေ ...။

မပြည့်စုံသည့်ဘဝမှာ ဆွေမျိုးချင်း ပုတ်ခတ်နှိမ့်ချပြီး ဆက်ဆံနေတာကို ခံရတာတောင်၊ ကမာ ဆိုသည့်မိန်းကလေးက တစ်ချက်မှ အပြုံးမပျက်အောင် ရင်ဆိုင်နိုင်ခဲ့သည်။

ဒီလောက်ထိ ဖြစ်ရတာ ဖူးနဲ့ပတ်သက်နေသည်က လုံးဝ သေချာနေ၏။

“ဒီမှာပဲ ထိုင်မလား အောင် .. မင်း စကားပြောစရာများ ရှိမလားလို့”

“ဟင်!...”

သူ သတိဝင်လာတော့ ထက်ထက်မင်း က သူ့ဘေးမှာရပ်လျက် ကုလားထိုင်ကို လက်နဲ့ ညွှန်ပြ၏။

“မမထက် ကို ..”

“လိုက်မပို့ပါနဲ့တော့ .. ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ ထဖြစ်ကုန်လို့ လူ

အိတ်ထားမိပါ့မယ်”

မမထက် မျက်နှာပေါ်က မချိပြီးကြောင့် ကိုယ့်မျက်နှာကို ပြင်ဆင်ဖို့ ကြိုးစားရသည်။

“မမထက် ပြောစရာရှိရင်လည်း အပြင်မှာ သွားထိုင်မယ်လေ၊ နာက ..”

“ဒီမှာပဲ ထိုင်ပါကွာ .. နားခန်းထဲမှာဆို မေမေ ဝင်လာပြီး မင်းကြားချင်တာတွေ ပြောလိမ့်မယ်၊ ဒီမှာဆိုတော့ အလုပ်လုပ်နေတယ်ပဲ ဆင်မှာ ..”

ဒီအခန်းထဲမှာ ဆိုင်အတွက် လိုအပ်သည့်ပစ္စည်းအပိုတွေရော မောင်းတွေရော ထားသည်။ ထို့ပြင် မိန်းကလေးတွေ ခဏတဖြုတ် နားကြ၊ စားသောက်ကြနှင့် အလုပ်သမားတွေ နားခန်းလို ဖြစ်နေ၏။

သူ သိပ်တော့ မထိုင်ချင်ပေမယ့် ထိုင်လိုက်မိ၏။

“ကဲ .. ပြော ..”

မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ သူမဘာသာ ခုံဆွဲထိုင်ကာ ထက်ထက်မင်း စမေး၏။ မျက်လုံးချင်းဆုံသွားတော့လည်း သူမကပဲ ပြုံးကာ ...

“လူကြီးတွေက ဒီရက်ပိုင်းကိစ္စတွေအတွက် မင်းကို ခေါ်ကြမယ်လေ .. လူကြီးတွေနဲ့ပြောဖို့ ရှိတာတွေ၊ ငါတို့ချင်း ပြောသင့်တာတွေအတွက်ပေါ့၊ မင်းက မလာခဲ့ဘဲ ..”

“အဲဒါက ..”

“တို့ နားလည်ပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့် မင်း ပြောချင်တာတွေ ပြောလို့ရအောင် အခု အချိန်ပေးတာပေါ့၊ ပလာစာ လိုက်ဖို့မယ်လို့ နားဆက်တည်းက မင်း တစ်ခုခုပြောဖို့ ရှိနေပြီဆိုတာ သိပြီးသား”

အောင် မျက်လွှာချလိုက်တာက သူမ ထင်တဲ့အတိုင်း အမှန်ပါပဲ ဝန်ခံလိုက်သလိုပင်။ သိနေပေမယ့် နည်းနည်းတော့ နာကျင်မိ၏။

“ကျွန်တော် မပြောသင့်ဘူးဆိုတာ သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မမ

ထက် ပဲ ကူညီနိုင်မှာမို့လို့ပါ။”

“ပြောလေ ..”

အောင် က ထက်ထက်မင်း ကို တောင်းပန်သလိုကြည့်၍ -

“လူကြီးတွေ စီစဉ်နေကြတာ မြန်လွန်းပါတယ် .. ကျောင်းတက်နေတဲ့ မိန်းမယုလို့ကရမယ့်အဖြစ်ကို တစ်ခါမှ ခေါင်းထဲ မထည့်ခဲ့ဘူးဘူး။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရင်ဆိုင်နိုင်မယ်လို့ ထင်ထားခဲ့တဲ့အရာက ခေါင်းထဲ အကြီးကြီး ဝင်နေတယ်”

မင်းက စောသေးတယ် ထင်ပေမယ့် တို့က အရွယ်ရောက်နေတဲ့ မိန်းမသား .. တို့နှစ်ယောက် အသက်အရွယ် ကွာခြားတယ်ဆိုတာ ရော မင်း မတွေးမိဘူးလား အောင် ရယ် ..

စကားလုံးပေါင်းများစွာ ပြောနေရင်း ရင်ထဲမှာ ဆွေးသွားသည့် အားလုံးက ချိန်း ကိုပဲ ချောတယ်လို့ သာသောထိုးထိုး ပြောနေကြပေမယ့် သူမ မျက်လုံးထဲမှာ အောင် ကသာ နတ်သားလေးတစ်ပါး ဖြစ်သည့် အောင် ကို သူမ ဘယ်လောက်ထိ မြတ်နိုးမိသလဲဆိုလျှင် အောင် ကို ချစ်ခင်နေပါသည်ဆိုတဲ့ ကမာ ကိုတောင် မငြိုငြင်ရက်တဲ့အထိ ..

ကိုယ်စားမယ့် ပန်းကန်ထဲက ခွဲယူစားသုံးနေတာကို သိပါလျှင် နှင့် ကြည့်ဖြူဖို့ ကြိုးစားခဲ့မိသည်။ နောက်ဆုံး အောင် က တကယ်တော့ ကမာ ကို ချစ်နေသည်ဆိုရင်တောင် သူမ သည်းခံ အလိုလိုက်ခဲ့သမျှ မေတ္တာတရားတွေကြောင့် အောင် ဟာ သူမကိုသာ ငဲ့ညှာလိုစိတ် ဖြစ်လာရမည်ဟု ယုံကြည်ခဲ့၏။

အောင် ဆီ သူမ မျှော်လင့်ခဲ့မိတာ အချစ်တစ်ခုတည်း မဟုတ်ဘဲ အချစ်နဲ့တကွ အရာအားလုံးကို လောဘတကြီး လိုချင်တာလည်း မဟုတ် ..

ကြည့်ဖြူနားလည်သည့် နွေးထွေးမှုတစ်ခုကိုသာ အလိုရှိခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့သူငယ်ချင်းတွေ ချစ်ကြခင်ကြပါစေဆိုပြီး နားလည်

ခဲ့မိတာ ဒီနေ့ထိ ..။

“မမထက် ကျွန်တော့်ကို အများကြီး နားလည်ပေးခဲ့တာပါ”

မင်း သိနေသေးတာပဲ ..။ သူမ မျက်လွှာချရင်း ပြုံးလိုက်မိသည်။

“ဆက်ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို နားလည်ပေးပါ။ ဒီလက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို မမထက် ရဲ့အစီအစဉ်နဲ့ တတ်နိုင်သမျှ နောက်ဆုတ်ဖို့ ..”

“အောင် .. မင်း ဒီလိုပြောနေတဲ့အချိန်မှာ မိန်းကလေးဖြစ်တဲ့ သူမ ဘယ်လို ဘယ်လောက်ထိ အရှက်ရ ထိခိုက်စေသလဲဆိုတာ သိရဲ့အား ..”

“ကျွန်တော် အထပ်ထပ် တောင်းပန်ပါတယ် မမထက် .. ဒီလို ဖြစ်နိုင်ရင်လည်း လက်ထပ်မယ့်အစား စေ့စပ်ထားတာဖြစ်ဖြစ် လုပ်သေးပါ။ မမထက် ကိုပဲ ကျွန်တော် လက်ထပ်မှာမို့လို့ ကျွန်တော်တို့ချင်း နားလည်မှု ရှိနေချင်တယ်။ အခုက ..”

“ပြောပါ .. အားနာရမယ့်လူတွေ မဟုတ်ဘူးလို့ သတ်မှတ်ပြီး မင်း ပြောနေတာပဲ”

မမထက် ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးသွားတာလား”

“ဟင်အင်း .. အငြင်းခဲရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အနေနဲ့တော့ ချက်တာပေါ့။ တို့ ထင်ထားတာက မင်း ပြောမယ့်အကြောင်းဟာ ကမာ အတွက် အခွင့်အရေးတစ်ခုခုနဲ့ ပတ်သက်မယ်လို့ပဲ ထင်ခဲ့တာ”

“အဲဒါမဟုတ်ပေမယ့် ကမာ နဲ့ပဲ ပတ်သက်တာပါ။ ကျွန်တော်.. ကျွန်တော် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြရင် မမထက် သည်းခံနိုင်ပါ့မလား”

“ကမာ ကို မင်း ချစ်နေတဲ့အကြောင်းလား ..”

“အောင် ဖျတ်ခနဲ မျက်လွှာချသည်။

“တစ်သက်လုံး မျှီသိပ်လာခဲ့တာပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ဒီတိုင်း အပြီးသတ်လိုက်ဖို့ထိကျတော့ ဘယ်လိုမှ မခံစားနိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါကြောင့် နားလည်တတ်တဲ့ မမထက် ကိုပဲ အခွင့်အရေး

ယူမနေတာလည်း တောင်းပန်ပါတယ်။ ဒီအချစ်တွေအကြောင်း ကျွန်တော် ထုတ်နုတ်မခံစားလိုက်ရဘဲ လက်မထပ်ချင်ဘူး။

“ဟုတ်ပြီ .. မင်း ဘာပြောချင်တာလဲ၊ တို့ပါမှ ဖြစ်မယ်ဆိုတာ ပြော ..”

“ကမာ လက်မထပ်သေးဘဲ ကျွန်တော် အိမ်ထောင်သည်ဘဝရဲ့ မလိုချင်ဘူး။”

ရင်ထဲမှာ မီးစတစ်စ ဖျင်းခနဲ ပစ်စိုက်သွားသည်။ နာကျင်မှုနှင့် အတူ ပူလောင်ခြင်းက တစ်ကိုယ်လုံး လောင်မြိုက်စေနိုင်၏။

“ချိန်း နဲ့သူ အဆင်ပြေသွားမှာပါ။ အဲဒီအချိန်ထိ ကျွန်တော် စောင့်ပါရစေ”

“ဖြစ်ပါတယ် .. နောက်ပိုင်းမှာ လက်မထပ်ဖြစ်တော့အောင် မင်း စိတ်ချမ်းသာဖို့အတွက် တို့က ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ ဖန်တီးပေးရမယ်ဆိုလည်း သဘောတူနိုင်တယ်။ ဒါဝေမယ့် မင်း ထင်သလို ဖြစ်လာပါ့မလားဆိုတာတော့ မင်း စဉ်းစားဖို့ လိုတယ်”

ထက်ထက်မင်း က ကုလားထိုင်မှာ ခါးမတ်မတ်လေးနှင့် ဒူးချင်း ချိတ်ထားသည့်ပေါ်မှာ လက်နှစ်ဖက်တင်၍ လှလှပပလေး ရှိနေကာ မျက်နှာလေးကိုတော့ လွှဲထားလျက် ...

“ချိန်း ရဲ့အဆင့်အတန်းနဲ့ ကမာ က ပိုဝေးတယ်။ လူငယ်တွေ ဘယ်လိုချစ်ချစ် တချို့နေရာတွေမှာ မိဘ၊ ဂုဏ်ခနဲရဲ့ အဆီးအတားကို မကျော်လွှားနိုင်ခဲ့ကြတာတွေ အများကြီး ရှိတယ်။ မင်း သူ့ကို ဒီလောက်ထိ မြတ်နိုးလာခဲ့တာပဲ။ သူများနဲ့ စုံဖက်လက်ထပ်သွားတာကို စောင့်မနေဘဲ မင်းကိုယ်တိုင် စွန့်စားသင့်တယ်လို့ရော မတွေ့မိဘူးလား။ ဒုက္ခဆိုတာ ခဏပါ”

လှည့်ကြည့်ပြီး ပြောသည့် ခဲပြုံးကို အောင် က ပြန်ပြုံးပြုံး ခေါင်းခါသည်။

“သူ ကျွန်တော့်ကို မချစ်ဘူး” တဲ့ ...။

ဟုတ်ရဲ့လား ...။

ထက်ထက်မင်း အံ့သြသွားခဲ့၏။ အောင် ကို သူမ မျက်လုံးထဲမှာ အော့ မြတ်နိုးချစ်ခင်ဖွယ် အကောင်းဆုံး ကောင်ချောလေးတစ်ယောက် ချီပဲ မြင်နေခဲ့သည်။

ငယ်ငယ်တည်းက ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့တဲ့ သံယောဇဉ်နဲ့ ချစ်ကြလို့

အော့ မရနိုင်ဘူးလား ...။

မျက်လွှာချပြီး အကြိတ်နေတဲ့ အောင် ကို ကြည့်၍ ကရုဏာသက်ပြန်သည်။

ပေးဆပ်ရတဲ့ ချစ်ခြင်းတရားဆိုတာ ဒါမျိုးလား ...။

အခန်း (၂၇)

ထမင်းစားဖိတ်ထားလို့ သွားမည်ဆိုတော့ ဒက်ဒီနဲ့ မာမီ တစ်ခါ အတူတူ လမ်းမထွက်ဘူးဘဲ တခမ်းတနား အတူတွဲထွက်လာတာကို နည်းနည်း အံ့သြသွားခဲ့သည်။

ဒါပေမယ့် အတူမသွားလို့ မကောင်းလောက်တဲ့ မိတ်ဆွေရင်းတွေမို့ပဲ ဖြစ်သည်ဟု တွေးကာ ဘာမှမမေးဘဲ မောင်းထွက်လာခဲ့တာ အမှတ်တမဲ့ ..

နောက်ကျမှ ဟိုကဝင် ဒီကထွက်နှင့် ဒက်ဒီ လမ်းညွှန်တဲ့အတိုင်း မောင်းနေရင်း မြင်ကွင်းတွေက သူ့အတွက် အံ့သြဖွယ် ဖြစ်လာကာ

“သွားမယ့်အိမ်က ဘယ်သူ့အိမ်လဲ ဒက်ဒီ ..”

“ရှေ့က ပီတောက်လမ်းထဲမှာပဲ .. ညာဘက်ကို ဝင်လိုက် ..”

ချိန်း အံ့သြခြင်းက မြင့်တက်လာကာ ထူနက်သည့် မျက်ခုံးတွေပါ တစ်ဆစ်ချိုး၏။

“ရှေ့က ‘ဖူးပြည့်စုံ’ ခြံပဲ .. ရောက်ပြီ”

“ဟင်!..”

ချိန်း အမှတ်တမဲ့ သတိလစ်ကာ ကားက နှစ်ချက်လောက် တုန်ခါသွား၏။

“ဒက်ဒီ ထမင်းစားလာတာ ဒီအိမ်လား ..”

“ဟုတ်တယ် .. ထမင်းစားရင်း ဆွေးနွေးစရာ ဘာအကြောင်း ဘာအကြောင်းလေးတွေ ရှိလို့ ..”

‘ဖူးပြည့်စုံ’ ခြံ ..

ဒါက ဖူးဖူးစင် တို့ရဲ့ တိုက်ကြီးပဲ ...။

ဒီရှေ့မှာ နှစ်ခါလောက်ထိ သူ့ကိုယ်တိုင် ကားမောင်းလာပြီး ဖူးဆို ရပ်စောင့်ခဲ့ဖူးသည်။ ကမာ က ဒီမှာ ရပ်ပါ။ ဒီကစောင့်မယ် စသဖြင့် ဆွန်ကြားနေသည်မို့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်စောင့်ရင်း စိတ်မရှည်စွာ အခါခါ မော့ကြည့်မိခဲ့တဲ့ တိုက်ကြီး ...။

မီးခိုးရောင်ရင့်ရင့် ကြွေပြားတွေ အပြည့်ကပ်ထားကာ မှန်နက်တွေ ပတ်လည်ကာလျက် လှသလောက် ထည်ဝါသည်။ ထည်ဝါနေတာဆိုပဲ စိတ္တဇဆန်သည်ဟု သူ တွက်ခဲ့သေးသည်။

ပေါ်တီကိုအောက်ထိ အသင့်ဖွင့်ထားသည့် တံခါးကနေ မောင်းစင်ခုံရင်း သူ့စိတ်တွေက ပဟေဠိထဲမှာ နစ်ချောနေဆဲ ...။

ဒီလူတွေနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်တာလဲ .. ဘာလုပ်ဖို့လဲ ...။

“ကြွပါဗျာ .. အချိန်အတိအကျ ရောက်လာတဲ့အတွက် ကျေးဇူးခါပဲ။ ကျုပ်က မျှော်ရတဲ့အလုပ်ကို သိပ်ကြောက်တာ”

ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ဥပစိရုပ်ကောင်းသောလူကြီးက ပုဆိုးတိုက်ပုံနှင့်မို့ ပို၍ ခန့်ညားနေသည်။

ဖူးနဲ့ မတူပေမယ့် ဖူးရဲ့ပုခင်ပဲ ဖြစ်မည်ဆိုတာတော့ သူ ခန့်မှန်းလိုက်မိသည်။ ထိုစဉ် အိမ်ထဲကနေ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ထွက်လာ၏။

ဆံပင် ပန်းလောက်ကို နောက်မှာ ကလစ်လှလှလေးနဲ့ ညှပ်ထားတာ ဖြူဝင်းသည့်အသားနှင့် သေးမျှင်သော မျက်ခုံးတန်းက ကြည့်ကောင်းသည်။ ထူသည့်ဘက်ကို များနေသည့် နှုတ်ခမ်းတို့က သဘောကောင်းပုံလည်း ရှိ၏။

“ကဲ .. ထမင်းပွဲလည်း ပြင်ပြီးပြီဆိုတော့ အထဲကိုပဲ ကြွကြွပါရှင်။ ထမင်းစိုင်းမှာဆိုတော့ ကလေးတွေရော တစ်ခါတည်း စုံစုံလင်လင် ဖြစ်သွားတာပေါ့။”

“သူက ကျွန်တော့် အမျိုးသမီးပါ .. စုမြတ် တဲ့၊ ကိုထွန်း ကလေး သိပြီးသား။”

ဦးမင်းခ ဆိုသည့်လူကြီးက ထွက်လာသည့်အမျိုးသမီးနဲ့ပါ စိတ်ဆက်ပေးသည်။ မတ်တတ်ကနေ အပြုံးချင်းဖလှယ် ရယ်မောနှုတ်ဆက်၍ ထမင်းစားခန်းသို့ ရောက်၏။

ပြင်ဆင်ထားသည့် ဟင်းပွဲတွေက ဟိုတယ်လံမှာ ပြင်ဆင်သည့် ဒင်္ဂါနာတွေထက် အများကြီး သာသည်။ ဧည့်ခန်းအပြင်အဆင်နှင့် သူမသည် ပန်းကန်ခွက်ယောက်တို့ကအစ ဆန်ပြား လှပနေ၏။

“စုမြတ် .. သမီးကို သွားခေါ်ပါဦး။”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို”

သမီးဆိုတာ ပူးပူးစင် ..

ချိန်း မျက်နှာမှာ အလှုပ်ရှားဆုံးက မျက်လုံးတွေ ဖြစ်လာ၏။ ပေးသည့်နေရာမှာ ထိုင်လိုက်ရသော်လည်း ဖင်က ခုံပေါ်မှာ ထိုင်မိနေသည် မထင် ..။

လူကြီးတွေ ဘယ်လိုပုံစံ ခင်းနေသည်ကို စိတ်ထဲက ခံစားမိလာသည့်အလျောက် မယုံနိုင်ခြင်း၊ လက်မခံနိုင်ခြင်းတွေနှင့် ရင်ဘတ်တစ်ပြင်လုံး ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်နေ၏။

ထိုပြင် မကြာသေးခင်ကမှ အောင် ပြောခဲ့သေးသည်။

“ဗြဲနီးဒိုင်းဆို ထလုပ်လိုက်ရင် မင်း ပြေးချိန်ရလိုက်မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့ ..။”

အခန်း (၂၈)

“မလိုက်ချင်ပါဘူး .. ပူး ကိုယ့်အခန်းထဲမှာပဲ ထမင်းစားနေကျ။”

“လိုက်သွားပါ ပူး ရယ် .. ဧည့်သည်တွေလည်း ရောက်နေတယ်။”

ဦးမင်းခ ရဲ့ သမီးလေးကို ကြည့်ချင်လို့ပါဆိုတာ သမီး ထွက်မတွေ့။

သမီးဒက်ဒီပဲ အရှက်ကွဲမှာပေါ့။ သမီးက ဟိုတန်းကလို အိမ်တွင်း

အလေး မဟုတ်တော့ဘူးတဲ့၊ သမီး လူတွေနဲ့ပြောချင်ဆိုချင် ဖြစ်နေပြီ။

“.. သမီးဒက်ဒီက ဝမ်းသာနေတာ၊ ဒီလိုဖြစ်ဖို့အတွက်လည်း စုတစ်

တာ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ သမီး ဘယ်လိုနေနေ ဘယ်ကိုသွားသွား ဒက်ဒီ

အခွင့်ပြုခဲ့တယ်မို့လား ..”

နာနီကြီး ရှင်းပြနေတာကို ပူး နားတော့ ထောင်နေခဲ့၏။ ခက်နေတာက ဒေါ်စုမြတ် လာခေါ်တာမို့လို့ မလိုက်ချင်တာ ဖြစ်သည်။

“သမီး ဒက်ဒီက သမီး စိတ်ချမ်းသာအောင် အများကြီး လိုက်

လျောခဲ့ပြီးပြီ၊ ထမင်းဆင်းစားပြီး ဧည့်သည်တွေကို ရည်ရည်မွန်မွန်

ပြောပေးဖို့လေးတောင် သမီးလေးက ပြန်မလုပ်ပေးချင်ဘူးလား။”

“ကိုကိုက သူ့သမီး စိတ်ချမ်းသာအောင် လိုက်လျောရုံတင်မက

ဘူး ဖအေဖြစ်ပြီး ထောင်စေအောင်လည်း မြင်တတ်သေးတယ်။”

အခန်းဝမှာ ပေါ်လာကာ ဒေါ်စုမြတ် က ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ကိုင်ပြီး ဟန်ပါပါ လှမ်းဝင်လာ၏။ စုမြတ် က အပြောအဆို အနေအထိုင် ဆောင့်ကြားကြား အချိုးမပြေသလို ရှိပေမယ့် စိတ်ရင်းကတော့ မဆိုးဘူးပဲ ပြောရမှာပါ။

အသက်အရွယ် ကွာပေမယ့် သူဌေးကြီးကို ချစ်ခင်ရိုသေသမှု သည်။ မျက်နှာအမူအရာတွေ တစ်ခါတစ်ခါ မိထွေးပီသသလို ဖြစ်သွားသော်လည်း ဖူး ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး ထိခိုက်ပုတ်ခတ်တာမျိုးလည်း တစ်ခါမှ မပြောခဲ့ပေ ...။

နေသာသလို နေလိုက်တာမျိုး ဂရုမစိုက်ဘဲ နေခဲ့သလို တကယ်တကယ် မလိုလားတာမျိုးလည်း မပြု နာနီကြီးက ပြောလက်စ စကားများ ရပ်ထားလိုက်ကာ ဒေါ်စုမြတ် အနားရောက်လာတဲ့အထိ ကြည့်လိုက်၏။

“ဒီမှာ ဓာတ်ပုံ ..”

ဓာတ်ပုံကို လှမ်းပေးတော့ ဖူး က မယူသဖြင့် နာနီကြီးကပဲ ရလိုက်ရ၏။

“သူ့သမီးလေး အလှအပကြိုက်လာတာကို သိလို့ ဖူးစာရှင် ထားတာ .. ပြလိုက်ပါဦး။ ဘယ်လောက်မိသလဲဆိုတာ ..”

ပြောပြီး လက်ပိုက်၍ ရယ်သည်။

“ဓာတ်ပုံရှင် အောက်မှာ ရောက်နေပြီနော် .. စိတ်ဝင်စားရင် ဆင်လိုက်လာခဲ့”

ဪ ပြောပုံက ခက်တော့တာပဲ ...။

နာနီကြီး စိတ်ညစ်သွားမိသည်။ မိထွေးကို အကောင်းမမြင်နိုင်သေးတာ သိရက်နဲ့ ဘယ်နှယ် ဒီကိစ္စကို မိထွေးဖြစ်သူကိုမှ ပြောခိုင်းတာလဲ ...။ ထမင်းဝိုင်းကုမ္ပဏီ မိတ်ဆက်ပေးကြည့်၊ သွေးတိုးစမ်းကြည့် ဘာလုပ်လုပ် ရတာပဲ။

ဓာတ်ပုံကြုံပြီး ယောက်ျားပေးစားမလိုဆိုတာ အသိပေးလိုက်တာမှ ဒီကလေးက ဆင်းလာမှာတဲ့လား ...။

“ပြောသွားပုံက ကြည့်ပါလား .. ဟွန်း .. မဆင်းဘူး၊ လုံးဝ မဆင်းဘူး”

“ဟဲ့ .. ဟဲ့ .. ဒါက ဘယ်ကိုသွားမလို့ ဖြင်နေတာလဲ”

“သမီး သူငယ်ချင်းကို ခုလှမ်းခေါ် ခုရတယ် .. သွားမယ်၊ နာနီကြီး ဆင်းပြောလိုက် .. နေ့လည်တည်းက သူငယ်ချင်းနဲ့ လိုက်သွားတာလို့”

စတော့ကင်ကျပ်ကျပ်ကို အတင်းထိုးသိပ်ဝတ်ရင်း မွေ့ရာပေါ် နောက်ပြန် အိမ်နဲ့ ထိုင်ချလိုက်၏။ ပြီးတော့ ပခုံးတစ်ဖက်အကွဲနှင့် နှိပ်စိမ်းရောင် ခါးစည်းလက်ရှည်ကို ခေါင်းကနေ စွတ်သည်။

မှန်တင်ခုံရှေ့ ပြေးပြီး ဟိုလုပ်ဒီလုပ်နှင့် ခေါင်းပြီးပြီးတော့ အထိ မြန်မြန် ..။ ဒီကလေးလေး အလှပြင်တာလည်း ကျွမ်းကျင်နေပြန်ပြီ ...။

“သမီး ဖူးလေး .. ဒီမှာ ကြည့်ပါဦး။ နာနီကြီး မျက်စိမှန်နေတာလား ဒါမှမဟုတ် မိမိခြောက်ခြောက် ကုလားရပ်ကြီးလား၊ မရ ပြောသွားတာ မယုံရင် နည်းနည်းတော့ ကြည့်ဦးမှပေါ့”

မျက်နှာရှေ့ကို ဓာတ်ပုံ အတင်းထိုးပေးရသည်။ ဒီလိုမလုပ်သင့်ဘူး ထင်သော်လည်း သူဌေးက ဒီတိုင်း ဖြစ်လာချင်တာမို့ မတတ်နိုင် ...။

သို့သော် သူ ထင်သလို စိုးရိမ်ဖွယ် မဖြစ်ခဲ့ဘဲ ...

“ဟယ် ... ဒါ .. ဒါ ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ .. ဘာဖြစ်တာလဲ ဖူးလေး ရယ် ..”

“ချိန်း .. အောက်မှာ ချိန်း ရောက်နေတယ် .. ဟုတ်လား၊ ချိန်းက ဖူးနဲ့ .. ဟား!...”

ဖူး ခုန်ပေါက်ပြေးလေသည်။

“သမီး ဖူးလေး .. ဪ .. ဘာဖြစ်သွားပါလိမ့်” ကမန်းကတန်း လိုက်ပေမယ့် မမိတော့ပါ။

ဖူး က ကြောင်လိမ်လှေကားကြီးကနေ ပတ်ချာလည်အောင် ပြေးဆင်းနေလျက် ...

“ချိန်း .. ချိန်း .. ဟုတ်ပါစေ၊ ချိန်း ပဲ ဖြစ်ပါစေ”

ခြေလှမ်းတိုသည် ခလုတ်ကန်သင်း မကြောက်သလို သိက္ခာသမာဓိတွေကိုလည်း မေ့နေခဲ့လျက် ...

“ချိန်း ..”

ထမင်းစားခန်းထဲကို ခြေတစ်လှမ်း လွှားခနဲ ကျွဲလိုက်ပြီးမှ ရှေ့တိုးနောက်ငင်နှင့် အရှိန်ပြန်သတ်၏။ သူမရင်အုံ့မို့မို့လေး ဖုတ်လိုက်ဖုတ်လိုက် ဖြစ်နေခဲ့သော်လည်း နှုတ်ခမ်းတို့သည် တဖြည်းဖြည်း ပြီးသွားခဲ့ပြီး သွားတွေပေါ်အောင် ရယ်လေသည်။

“သမီးလေး .. လာပြီ”

“ဪ .. ဖူးဖူးစင် တဲ့လား”

လူကြီးတွေအသံက နားထဲမှာ အမြောက်သံတွေ ဆက်တိုက်ကြားနေရသလို ဆူညံသွားသည်။

ချိန်း မျက်ခုံးတွေ စုကျုံ့သွားခဲ့ပြီး မျက်လုံးအစုံမှာ မီးတောက်မီးလျှံတွေလို စူးစူးရှရှ အရောင်တွေထွက်နေသည့်အတိုင်း ...

သူ နားလည်လိုက်တာက ဘဝပျက်ခြင်း ...။

အခန်း (၂၉)

“နင် ဘန်ကောက်သွားနေတာ ဟုတ်လား”

“အင်း ..”

“အထူးအဆန်းပါလား ကမာ ရယ် .. ဒီလောက် စာမေးပွဲနီးနေတာကို”

“ဟုတ်တယ် .. ဒါပေမယ့် အလုပ်အတွက်ဆိုတော့ မသွားလို့ ဖြစ်ဘူးဟ၊ စာမေးပွဲပြီးတာနဲ့ အလုပ်လုပ်လို့ဖြစ်အောင်လို့”

“ဟင် .. ဘာအလုပ်လဲ”

“ငါ့အလုပ်ပေါ့၊ ငါ ဒါပဲ ကျွမ်းကျင်တာဥဇ္ဇာ”

“ဟေး .. အတော်ပဲ၊ ကမာ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်တော့မှာဆိုရင် ငါနဲ့ ကမာ အမြဲတမ်း အနီးကပ် တူတူနေရမှာ”

မေးစရာတွေက မကုန်သေးဘဲ အရေးထဲမှာ သဲ က ထပျော်နေသေးသည်။ ဒီရက်ပိုင်းတွေမှာ ဟိုနှစ်ယောက်နဲ့ ကမာ ဘာတွေပြဿနာရှိကြသည် မသိ ...။

ဟိုကလာတိုင်း ကမာ က ထွက်မတွေ့ ...။ မရှိဘဲနဲ့ လွဲနေကြတာတွေလည်းရှိသည်။ ဖူး ကတော့ ကမာ မရှိလည်း သူ့ဆီလာတဲ့ ချဉ်သည်လို့ပဲ ကုတ်ချောင်းချောင်းလေးနဲ့ပဲ ထွက်တွေ့၏။

ပြန်လာပြီဆို မျောက်အုန်းသီးရသည့်မျက်နှာနှင့် ...
ကမာ .. နင်တို့သုံးယောက် ဘာဖြစ်ကြတာလဲ၊ ဖူး လည်း မ
ကတည်းက အတန်းမတက်ဘူး”

“ဟုတ်လား .. ငါတို့က ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ခရီးသွားလိုက်တာ
တော့ သူတို့ကို မပြောခဲ့မိဘူး .. နေ့တိုင်း လာကြသလား”

“အောင်မြင်သူ က လာတယ်၊ ချိန်း ကိုတော့ မနေ့က မတွေ့ဘူး
နေပါဦး .. နင်က ကိုယ်ပိုင်ဆိုင် ဖွင့်တော့မှာလား”

ကမာ ခေါင်းလေးညိတ်၍ ကန်တင်းတွေရှိတဲ့ဘက်ကို ခြေ
လှည့်သည်။ မွေး တို့ပါ အတူပါလာကြတာ ...

“အလုပ်လုပ်မယ့် မျက်နှာက ဝမ်းသာအားရလည်း မရှိပါလား
ဒီလိုဆိုင်မျိုး ထူထောင်နိုင်တာ နည်းတဲ့အင်အားမှ မဟုတ်တာကို၊ အ
ဖြစ်နေတာလဲ ..”

“မေမေက ကြိုးစားစေချင်တာပါဟာ .. ဒီအလုပ်မျိုးကို ဘယ်
လောက် ရင်းနှီးသလဲဆိုတာ ငါ သိတာပေါ့၊ မေမေက အပင်ပန်း
ထုခဲ့ရောင်းချပြီး ငါ့အတွက် မရမက ကြိုးစားပေးနေတာကိုလည်း
မတားရက်ဘူး၊ မတတ်နိုင်လို့ မချီတရီ လက်လျှော့လိုက်ရပြီး မေမေ
ခံစားသွားမှာလည်း သနားတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ပျော်ရမယ့်ကိစ္စပေမယ့်
ငါ မပျော်နိုင် ဖြစ်နေတာ၊ အန်တီရွှေ တို့ လက်အောက်မှာ ဒီလောက်ထိ
တော်ပါတော့တဲ့ .. ငါ့ကိုပြောရင်း မေမေ မျက်ရည်ကျတယ်၊ အဲ
ငါ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ မွေး ရယ် ..”

“ဘယ်လိုမှ မလုပ်နဲ့.. ဖြစ်အောင်သာ ကြိုးစားတော့ ကမာ၊ နင်
ပညာစုံနေပြီမို့လား .. သူတို့ဆိုင်မှာ တစ်သက်လုံး အလုပ်သမား လုပ်
နေပါ့မယ်ဆိုပြီး ပညာသင်ခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ၊ ကိုယ့်ဘဝအတွက် ရ
တည်ကြပုံပဲ၊ ရစ်တည်နိုင်ပြီဆိုရင် ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ခွဲထွက်မှာပဲလေ
ပညာလည်း စုံပြီ၊ မိတ်ဟောင်းမိတ်သစ်တွေလည်း နင့်မှာ ရှိနေမှာပဲ

စားရင် မဖြစ်ဘူးဆိုတာ မရှိပါဘူး”

“အေးလေဟာ .. မိဘရင်ထဲမှာလည်း မဖြစ်သာလို့သာ ကိုယ့်သား
ကို ကြည့်နေခဲ့ရတာမျိုး ရှိရင်ရှိမယ်၊ တတ်နိုင်ပြီဆိုရင်တော့ ခေါင်း
ရင်ကောနေစေချင်မှာပေါ့၊ ဆိုင်က ဘယ်မှာဖွင့်မှာလဲ”

“ငါတို့ခြံ မျက်နှာစာတစ်ခြမ်းကို ဖွင့်လိုက်မှာလေ .. အဲဒီအရင်း
နဲ့အတွက် ငါတို့ရဲ့ ခြံတစ်ဝက်နီးပါးကို မေမေ ရောင်းပစ်လိုက်တာ”

“ဟင်!.. ဟုတ်လား .. ဒါ .. ဒါဆို နှစ်ဆီခြံဆိုတဲ့ဟာလေး ပါသွား
ဦးလား”

“ဟုတ်တယ် ..”

ကန်တင်းရောက်ကြတော့ ထိုင်နေကျစားပွဲမှာပဲ ထိုင်လိုက်ကြတာ
ရသီပရိသတ္တံ တခြားစားပွဲတွေကို သဲ က မျက်လုံးဝှေ့လိုက်ပြီး ...

“နင် ပထမဆုံးပျက်တဲ့နေ့က သူတို့လာတော့ ဖူး ထဲ့ တုတ်
ချောင်းချောင်းနဲ့ ထွက်တွေ့တယ် သိလား .. လူလူချင်း မျက်လုံးချင်းဆုံ
ရင်တုန်နေတယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမက ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက်ရှေ့ကို
သွက်သွားလိုက်တာ အကောင်း ..”

“အဲဒါ ပြောတာပေါ့ .. ဘယ်လိုစကားပုံနဲ့ တင်စားပြောရမှန်း
အောင် မသိဘူး”

သူသူသန်း က စားပွဲကို ဘုတ်ခနဲ ပုတ်လိုက်ပြီး မျက်လုံးတွေ
သွဆီ ရောက်သွားကြမှ ...

“စကားပုံတွေ ငါ ရွတ်ပြမယ် .. တောသားရဲ ဆွဲထုတ်၊ အရူးဆိုပြီး
အိမ်ဦးချေးတက်ပန်း၊ မျောက်အုန်းသီးရတဲ့ မျက်နှာ၊ မောင်ကျန် တစ်
တို့ .. အဲ .. ဘာကျန်သေးလဲ”

“ဘာမှမကျန်တော့ဘူး .. တော်တော်”

သဲ က အော်ပစ်လိုက်ပြီး မျက်စောင်းထိုးသည်။

“အဲ့တစ်ယောက်က အဲဒါတွေထက် အများကြီး ပိုသေးတာနဲ့ ..”

ပြစရာကို မရှိဘူး၊ ဒီမှာ သိလား ကမာ .. အဲဒီနေ့က ဒီထဲထိ ပါခဲ့တာ သိလား၊ ဟိုထောင့်က စားပွဲမှာ ထိုင်ကြတာ”

“ဟုတ်လား ..”

ကမာ က ပြုံးနေပေမယ့် သဲ က ထိုမျက်နှာကိုပဲ သေချာကြည့်ပြီးတော့ မွှေး ကို လှမ်းကြည့်ပြီး မျက်လုံးချင်း စကားပြောကြသတဲ့ ကမာ့ မျက်လုံးထဲမှာ ဘာတွေရှိနေသလဲဆိုတာ ဘယ်လိုကြည့်ကြည့် မတွေ့ရခြင်းအား ..

“ကမာ ..”

“ဟင် ..”

“နင်တို့ တစ်ခုခုဖြစ်ထားကြတာရှိလား .. အဲဒီတစ်ခုခုထဲမှာနဲ့ ပတ်ကိုပတ်သက်ရမယ်၊ အမှန်အတိုင်း ဖြေ ..”

“ဟော .. ဟိုမှာ ဖူး လာနေပြီ”

ကမာ ဘာမှမဖြေရသေးခင် သူသူသန်း က ဖူး လာနေတာ လှမ်းမြင်ပြီး သတင်းပေး၏။

အနက်ခက်လေးတွေပါသည့် မော်ဒန်စိမ်းရောင် ထဘီတစ်လုံးနှင့် လည်ပင်းမှာ ပဝါချည်ထားသလို မော်ဒန်စိမ်းရောင် အဝါးသားထဲနဲ့ အင်္ကျီအနက်က မပိန်မဝ သူမကိုယ်လေးပေါ်မှာ ကြည့်ကောင်းနေသည်။

ပြီးတော့ ဂုတ်မထိတထိ ပျော့နွဲ့လက်တောက်နေသည့် ဆံနွယ်လေးတွေနှင့် ပန်းနုရောင် ဝင်းနေအောင် မှန်ညနေသည့် မျက်နှာရောင် ..

ဖူး ကို မြင်လိုက်တာနှင့် သဲ တို့အကြည့်တွေ ကမာ ဆီ ပြန်ရောက်သွားကြသည်။ ကမာ ကတော့ ဖူး တစ်ကိုယ်လုံးကို လှမ်းကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းတို့မှာ ပြုံးရိပ်ထင်၏။

“အဟမ်း .. အဟမ်း ..”

သဲ က ချောင်းဟန်လိုက်တာနှင့် သူသူသန်း က ဘာကို သတိ

သွားသည် မသိ ..၊ သဲ လိုပဲ လည်ချောင်းကို ကိုင်၍ ချောင်းတစ်ချက် အနံ့ကာ ..

“ .. အလှပြုပြင်ပေးရပါတဲ့ .. ဥယျာဉ်မျိုးဘဝအခြေ သူ့အတွက် ဆိုရင်လေ .. အဟမ်း ..”

“ဘာ အဟမ်းလဲ .. ဆက်ဆို .. နားထောင်ကောင်းတယ်”

“မရတော့ဘူး .. ဟဲ .. ဟဲ .. ကျွန်တော်တင်တဲ့ မင်းသမီး အဲ .. ဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မတင်တဲ့ မင်းသမီး”

“ရာဇဝင်ကတော့ ကောင်းခဲ့ဖူးတာ မရှိဘူးနော် ကမာ .. တင်ပေးလိုက်တာနဲ့ ပျံ့ထွက်သွားကြတာပဲ၊ ကျေးဇူးကြီးလှချေရဲ့ဆိုပြီး ကိုယ့်လက်ဖဝါးထဲမှာပဲ တောင်ပံစုံချပြီး ဝပ်နေမယ်ထင်ရင် အဲဒါ စိတ်ကူးပဲ”

“နင်တို့ကလည်း တော်ပါတော့”

ဖူး က သူတို့ဆီကို တည့်တည့်လျှောက်လာပြီး ခေါင်းငုံ့သွားလိုက်ပြန်မော့ကြည့်လိုက်နှင့် ပြုံးနေသည့်မျက်နှာကတော့ သွားတွေတောင် ပေါ်လို့ပါ ..။

“ဘာတွေ သဘောမနော့ခွေ့လာတယ် မသိဘူး”

သဲ က ပြောဖြစ်အောင် ပြောလိုက်သေးသည်။ ဖူး ပုံစံ ဟိုအရင်ကနဲ့ လုံးဝမတူတော့တာကို မြင်လိုက်ရတဲ့ခဏမှာ ဘယ်သူ့မျက်နှာမှာမှ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်ခြင်းတို့ ရှိမနေခဲ့ပေ ..။

ပြင်ဆင်နေထိုင်တတ်လာခြင်းက လူပုံကို ပြေပြစ်အောင် ညှိပေးလိုက်သလိုရှိကာ တစ်ခါပြီးလိမ်းလာရင်း ရုပ်ဆိုးရင်းနှင့် ခုဆို အရမ်းလှတဲ့ မျက်နှာလေးလည်း ဖြစ်နေပြီ ..။

ကမာ ကတော့ ကိုယ် ထုဆစ်ပုံသွင်းထားတဲ့ အရုပ်တစ်ရုပ်ကို တစ်မှိန်မှကြည့်၍ ကျေနပ်နေတာမျိုး ..

“ပြုံးလို့ပါလား ဖူး .. ဘာတွေ ဝမ်းသာစရာ ပါလာလို့လဲ”

ဖူး က ကမာ့ ဘေးမှာပဲ ခုံတစ်လုံး ဆွဲ၍ ဖူးကပ်ထိုင်လိုက်ကာ

www.burmeseclassic.com

ပန်းချင်း ထိကပ်တိုးလိုက်ပြီး ...

“နံပါတ်တစ် ပြီးတာက နင့်မျက်နှာကို လှမ်းမြင်လိုက်ရလို့၊ ငါ့မျက်နှာကို မပြောဘဲနဲ့ ဘယ်ထွက်သွားတာလဲ ပြော ..”

“ခရီးသွားစရာကိစ္စ ပေါ်လာလို့ပါ၊ ပြောပါဦး နံပါတ်နှစ်က ဘာလဲ ..”

“နံပါတ်နှစ်က ပြောစရာရှိတယ်”

“အေးလေ .. ပြောပါဆိုမှ ..”

ဖူး က တိတ်ဆိတ်စွာ ကြည့်နေကြသည့် သဲ တို့ အုပ်စုကို တစ်ယောက်ချင်း လိုက်ကြည့်ပြီး ပြောသင့်မပြောသင့် တွေးနေသေးသည့် စိတ်မရှည်တတ်တဲ့သူက သဲ နဲ့ မွေး တို့ ဖြစ်၏။

“ကဲ .. ဘာလဲ ငါတို့ ရှောင်ပေးဖို့ လိုသေးလား၊ လိုရင်လည်း ပြော ..”

“အံ့မယ် ပြောလည်း ရှောင်မပေးနိုင်ပါဘူး၊ ငါတို့ချင်း ဘာမှ လျှို့ဝှက်ချက်ထားဖို့ မလိုဘူး၊ မပြောချင်လည်း နေပေါ့”

ဖူး က မွေး တို့ပြောလိုက်မှ ပျာပျာသလဲ လက်ကာပြီး စိုးရိမ်တကြီး ဖြစ်သွားသည့်ပုံနှင့် ...

“မဟုတ်ပါဘူး သဲ ရယ် .. မွေး ပြောသလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး ဟိုလေ .. ချိန်း .. ချိန်း နဲ့ ပတ်သက်နေလို့၊ ကမာ သိထားပြီးပြီလားလို့ တွေးမိလို့ပါ၊ နင်တို့လည်း သိများ သိနေလားလို့”

“ဘာလဲ .. ငါတို့ ဘာမှမသိဘူး၊ ချိန်း က ဘယ်မိန်းမနဲ့ လက်ထပ်သွားလို့လဲ”

“ဟဲ့ .. သူ ဒီလောက် ပြုံးရွှင်လာတာ တခြားမိန်းမနဲ့ လက်ထပ်တာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ ဘာလဲ ဖူး .. နင့်ကို ချိန်း က ချစ်ပါရစေတဲ့လားဟွန်း ..”

တစ်ယောက်တစ်မျိုး ထေ့ငေါ့မေးနေကြတာကို ဖူး က အံ့သြ

လေးနှင့် လိုက်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ မျက်နှာလေးက ဝင်လာတုန်း အတိုင်း ပြုံးယောင်သမ်းလာခဲ့လျက် ...

“ဟိုလေ .. ချိန်း က ငါ့ကို အဲဒီလိုတော့ မပြောပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် နဲ့ ချိန်း နဲ့ လက်ထပ်ရတော့မှာ ..”

“ဘာ!...”

“ဘာ .. ဘာပြောလိုက်တယ်”

အထိတ်တလန့်တွေ ဖြစ်သွားကြပေမယ့် ကမာ အသံထွက်မလာဘဲ မအံ့သြလို့မဟုတ်ဘဲ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ဖွင့်ဟလျက် ကြားလိုက်ရတာကို မကြားလိုက်ဘူးလို့ ထားလိုက်ချင်တာမျိုး ...။

ဒါ အဖြစ်မှန်ပဲဆိုတာကို ဖူး ကို နောက်ထပ်မေးဖို့ မလိုလောက်အောင် အားလုံး ယုံကြည်လိုက်ကြတာ ဘာကြောင့်မှန်း မသိ ...။

မွေး တို့ သုံးယောက် ကမာ ကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ မဟုတ်ဘူး ဘယ်လိုငြင်းနေနေ ချိန်း နဲ့ ကမာ ရိုးသားကြသည်ဆိုတာကိုတော့ ဘယ်တုန်းကမှ မယုံကြည်ခဲ့ကြတာမို့ ...။

“မြန်လှချေလား .. ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ကုန်တာလဲ”

“မေးမနေပါနဲ့ဟာ .. သူဌေးချင်းပဲ လူကြီးချင်း စေ့စပ်ကြတာ မှာပေါ့”

သဲ က မေးသည်။ မွေး က လက်တို့၍ မဲ့ပစ်သည်။ ပြောချင်လွန်းသို့ ပြုံးစိစိ ဖြစ်နေတဲ့မျက်နှာကို ပြောခွင့်ကို မပေးချင်တာ ဖြစ်သည်။ ချိန်းမချင်းချင်းပဲ ကမာ မျက်နှာကို နည်းနည်းပါးပါး ပြန်ကြည့်ပါဦးလား ...။

ဟိုအရင်တည်းက တွဲလာပြီး ဒီလောက် လိုက်ဖက်ညီတဲ့သူတွေကို ဘယ်သူက ဘယ်သူ့ကို ကြိုက်ပြီး ချစ်နေနိုင်မလဲရော မစဉ်းစားမိတော့လား ...။

ဒီရပ်ဒီရည်လေး ထွက်လာအောင် လက်ထပ်သင်ပေးခဲ့တဲ့သူရဲ့

မျက်နှာကိုမှ မထောက်။ သူတောင်းစား ရွှေထုပ်ကောက်ရသလို တစ်နှစ်စွေချန်အောင် အပျော်လွန်နေသည်။

အရှက်မရှိ ပြုံးနေလိုက်တာ သွားအပြီးသားနှင့် ...

ဖူး ကတော့ မလိုလားသည့် မျက်နှာတွေကို သတိမထားလောက်အောင် လက်ဖဝါးချင်း ထပ်ဆုပ်၍ နှုတ်ခမ်းရှေ့မှာ ကပ်လိုက်ရင်ဘတ်မှာ ဖိလိုက်နှင့် ခေါင်းငုံ့ထားပြီး ပြောဖို့ အားယူသလို လုပ်သေးသည်။

ပြီးမှ ...

“အဟွန်း .. မွေး က အရမ်းတော်တာပဲ။ ဟုတ်တယ် သိလား၊ ချိန်း တို့ ငါတို့အိမ်ကို ထမင်းစားလာပြီး စေ့စပ်စကားပြောမှပဲ သိတာ”

“ချိန်း ကတော့ သိတယ်ပေါ့”

သဲ ကပဲ မေးတာ ဖြစ်သည်။ ဖူး က ခေါင်းညိတ်မလို ဖြစ်သွားမှ ခေါင်းခါ၍ ...

“မသိဘူးလား .. သိသလား ငါ မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ ငါ့စိုက်ကြည့်နေတာ အကြာကြီးပဲ။ ငါ .. ငါတို့ စကားမပြောဖြစ်ကြပါဘူး လူကြီးတွေကပဲ အစီအစဉ်တွေ ဆွဲနေကြတာ၊ ငါလည်း လက်တွေ့တာ မူးတောင် မူးလာတယ် .. အဲဒါနဲ့ ..”

“အပျော်လွန်ပြီး မူးလဲမသွားလို့ တော်သေးတာပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး .. အရမ်း အံ့ဩသွားလို့ပါ။ ဒက်ဒီက ‘ငါ့မငြင်းနိုင်အောင် ဘာမှ ကြုံပြောမထားတာ’ တဲ့၊ ငါကလည်း တခြားရဲ့ ဆိုရင်တော့ ငြင်းမှာပဲ”

“အေးလေ .. ချိန်း ကို နင်က ချောင်းမြောင်းကြည့်နေခဲ့ရတာ ဆိုတော့ ..”

“သဲ ကလည်း နေပါဦး .. ငါ မေးစရာရှိလို့”

သဲ စကားတွေ ဒီထက် ရင့်သီးမလာခင် ကမာ က တားဆီးလိုက်

“မျက်နှာကို ငဲ့ကြည့်၍ ...

“စေ့စပ်ထားပြီးပြီပေါ့”

“ဟုတ်တယ် .. သိပ်မကြာခင် လက်ထပ်ပေးမှာလို့ ပြောတာပဲ။

“နင့်ဆီ ဖုန်းဆက်သေးတယ်၊ နင်က ဖုန်းပိတ်ထားတာကိုး”

“ငါက ဖုန်းကိုင်ထားပေမယ့် ငါ ခေါ်စရာရှိမှ ဖွင့်တာ ဖူး ရဲ့ ..

“ထားတာရှိရင်သာ အဲဒီအချိန် ဖွင့်ထားလိုက်တာ ..”

“ဟင်! ... ကမာ .. နင့်မှာ ဖုန်းရှိတယ် ..”

မွေး တို့ကအစ ကမာ ဟန်းဖုန်းကိုင်တာကို မသိခဲ့ကြပေ။ သူတို့ ဆီရတဲ့ ဖူး ကိုတော့ နံပါတ်တောင် ပေးထားသည်မို့ မျက်နှာတွေ ချစ်ချင်း ညှိမှောင်ကုန်ကြသည်။

“မွေး ရယ် .. ငါ တောင်းပန်ပါတယ်ဟာ၊ ငါလေ နင်တို့ကိုပဲ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ချိန်း နဲ့ အောင် တို့လည်း လုံးဝ မသိဘူး၊ ကျောင်းနဲ့ အန်တီရွှေ တို့ ဆိုင်မှာပဲ ငါ့ရဲ့အချိန်တွေ ကုန်နေရတာ တို့ သိပါတယ်၊ ဖုန်းလာတဲ့အသံ တစ်ခွက်မြည်နေရင် ငါ့ကို ဘယ် နေရာပြောကြမလဲ၊ ဆင်းရဲသားက ဖုန်းကိုင်ထားရင် ကဲ့ရဲ့မုန်းတီးလာကြ သေး၊ ဒါကို ငါ တမင်လျှို့ဝှက်ထားတာပါ”

“ဘာဆိုလဲ ကမာ .. နင်တို့က ကုန်းကောက်စရာမရှိအောင် ဆင်းရဲနေတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဘယ်တုန်းကမှ မချမ်းသာခဲ့ဘူးတဲ့လူတွေ လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဖုန်းကိုင်တယ်ဆိုတာလည်း လူတိုင်းအတွက် အစစ အရာရာ အရမ်းကို အဆင်ပြေတဲ့အလုပ်ပါဟာ ..”

ကမာ က ခေါင်းတွင်တွင်ခါနေသည်။ ပြီးတော့ တောင်းပန်၏။ အဲဒီအချိန်မှာ အောင်စေ့အောင် ကဲ့ရဲ့ဝေဖန်တတ်ခြင်းကို ရှောင်ရှားရင်း အနေ ဘာကိုမှ ရင်မဆိုင်ချင်တော့သည့် ကိုယ့်အခြေအနေကို သူငယ် ခုန်းတွေကိုတော့ နားလည်စေချင်မိသည်။

သဲ တို့က မကျေလည်ပေမယ့် မျက်နှာတွေတော့ ပြေကျသွားပြီ ဖြစ်ကာ ...

"အဲဒါ ထားလိုက်ပါတော့ .. နင် မနေ့က ပြန်ရောက်တာမို့လား ချိန်း ကရော ဒီအကြောင်း ဘာမှ မပြောဘူးလား"

ကမာ က ပေါ့ပါးသည့်မျက်နှာနှင့် ခေါင်းခါပြလိုက်ရင်း ...

"ကျောင်းပြီးတာနဲ့ လက်ထပ်ကြမှာ ထင်တယ်၊ စာမေးပွဲနဲ့ အဲ ကိစ္စနဲ့ သူလည်း အလုပ်ရှုပ်နေမှာပေါ့"

"ရှုပ်စရာလား .."

ဟု ပြော၍ သဲ က မဲ့ရဲ့နေသည်။ နားထောင်ရေးသမား လုပ်နေ သည့် သူသူသန်း က ဖူး မျက်နှာကိုကြည့်၍ ...

"ထမင်းစားလာပြီး နောက်ထပ် ချိန်း နဲ့ ဘာမှမပြောဖြစ်ကြဘူး လား၊ ဖုန်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ်လေ .."

"ဟင့်အင်း .."

ဖူး က ခေါင်းခါသည်။ သူသူသန်း က ခေါင်းညိတ်၏။ ပြီးတော့ စိတ်ထဲမှ တိုးတိတ်စွာ ရေရွတ်မိသည်။

တကယ်ကို အထူးအပါး နားမလည်ပါလား ...။

အခန်း (၃၀)

"ငါ မလိုက်ချင်ဘူး အောင် .."

"ခဏလေးပဲဟာ .. တော်ကြာ ဖူး ရောက်လာရင် အပိုတွေ ပြော နေဦးမယ်၊ ခု ဖြစ်သွားတဲ့ကိစ္စက .."

"ငါ သိပြီးပါပြီ .. ဒါ ဒီတိုင်းဖြစ်သင့်တာပဲဟာ ဘာထူးဆန်းလို့လဲ၊ မျောက်ပြီးတော့ အခု ဖူး မရောက်လာသေးတဲ့အတွက် ငါ မလိုက် နိုင်ဘူး"

"ကမာ .."

ပြတ်သားစွာ လှည့်ဝင်လိုက်သဖြင့် အောင် ကမန်းကတန်း ခေါ် သည်။ ခြေလှမ်းရပ်သွားပေမယ့် ကမာ က လှည့်မကြည့်ပေ ...။

"နင်ကလည်း လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီးတော့ ခေါင်းသုံးစမ်းပါ ဟာ .. ဒီကိစ္စမှာ ချိန်း ရဲ့သဘော လုံးဝ မပါဘူး၊ ဖြစ်တတ်တဲ့သဘာဝ တွေ နည်းနည်း တွေးကြည့်ပါဦး"

ကမာ က အောင် ဘက် ပြန်လှည့်ကာ မျက်နှာကို သေချာစိုက် ကြည့်၏။ စာမေးပွဲနေ့မို့ ကျောင်းကို စောစောလာခဲ့လိုက်တာ ချိန်း နဲ့ ဒါတွေ ပြောကြ ရှင်းကြဖို့ မဟုတ် ...။

ပြီးတော့ သက်ဆိုင်သူရှိသွားပြီဖြစ်သည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်
နှင့် ထိုသူရဲကွယ်ရာမှာ ရှိနေဖို့ မသင့်ဟု အစောကတည်းက တွေးထား
ပြီးသား ...။

“ဖူး လာရင် ငါ လိုက်ခဲ့မယ်၊ နင် သွားတော့”

“ဟား!...”

“နင် သွားတော့ အောင် ရယ် .. ငါက ဒါဆိုဒါပဲ နင် သိသားနဲ့”

“မဟုတ်ဘူးလေ .. ငါကလည်း နင့်အကျိုးယုတ်မှာမျိုးကို တား

ဆီးမယ့်သူပါ။ တွန်းပို့မယ့်အလုပ်မျိုး ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး၊ အခု

ဖူး ပါလို့ မဖြစ်တဲ့ စကားတွေ သူ နင့်ကို ပြောချင်နေတာ၊ ခဏလေး

လိုက်နားထောင်လိုက်ပါဟာ၊ နင်တို့ချင်း နားလည်ရင် အခက်အခဲ

ဆိုတာ ..”

“အောင် ..”

ကမာ က အောင် ဆက်မပြောဖြစ်အောင် လေသံမာမာနှင့် ခေါ်

လိုက်ပြီး ...

“သူနဲ့ငါ နင် ပြောသလောက်ထိ လိုအပ်တဲ့အဆင့်မျိုး မဟုတ်သေး

ဘူး၊ သူလည်း ငါ့ကို အားနာဖို့ မလိုဘူး၊ ငါကလည်း အပြစ်တင် မှန်

တီးဖို့ မရှိဘူး”

“အဲဒါက နင့်ကြောင့် မဟုတ်ဘူးလား ကမာ .. ချိန်း က နင့်တို့

ချစ် ..”

“တော်တော့ ..”

ကမာ အံ့ကြိတ်ပြောလိုက်ပြီး ပျတ်ခနဲ လှည့်ဝင်သွား၏။ အောင်

ခေါင်းတခါခါနှင့် ကျန်ရစ်၏။ သိပ်မကြာလိုက်ခင် ဖူး တို့အိမ်က

ဝင်လာတာ မြင်လိုက်ကာ ဖူး က နံ့သာရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့် လွယ်အိတ်

ကို မလွယ်ဘဲ ရင်ခွင်ထဲမှာ ပိုက်၍ ဆင်းလာ၏။

အရင်တုန်းက ဒီကောင်မလေးကို မြင်လိုက်ရတိုင်း အပြေးတ

လိပ်လို ခေါင်းလှို့လျက်နှင့် ခုတော့ လမ်းလျှောက်ပုံလေး ကနဲ့

လှည့်နှင့် မျက်နှာလေးက မငဲ့တင့် မော့လိုက်တာလည်း ရှိလျက်..။

“တော်တော် ပြောင်းလဲသွားသည်ပဲ ...။

ဒါတွေဟာ ကမာ ထုဆစ်ခဲ့တဲ့ သက်ဝင်ရပ်ကြွလေးတစ်ခုမှန်း

လည်း သိနေသည်။ ပြောင်းလဲသွားသည့်အရာရာတိုင်းမှာ ကမာ

ထွက်ကျတော့ ကံကောင်းခြင်းတစ်စုံတစ်ရာမှ မပါခဲ့ပေ။ သိနေသည့်

အတွက် ရှင်ထံမှာ မကောင်းနိုင် ...။

“ဖူး ..”

“ဟင် .. အောင် ပါလား၊ ချိန်း ရော ..”

“ချိန်း ပါတယ်၊ အပြင်မှာ စောင့်နေတယ်”

“ဟုတ်လား .. ဖူး ကလည်း သူ့ကို တွေ့ချင်နေတာ၊ အဟွန်း ..

သွားမယ်လေ”

“အထဲမှာ ကမာ ရောက်နေပြီ၊ သွားခေါ်လိုက်ပါလား”

“ဟုတ်လား .. သူက စောစောမလာဘူးတော့ မရောက်သေးဘူး

ဆင်တာ၊ ခဏစောင့်နော်”

ကမန်းကတန်း ပြေးဝင်လိုက်ကာ ဒေါက်မြင့်ဖိနပ် ချော်ပြီး ပုံပျက်

ခန်းပျက် ယိုင်ထွက်သွား၏။ အထဲကထွက်လာသည့် ယောက်ျားလေး

တစ်ယိုက် ဝါးခနဲ ထရယ်ကြသဖြင့် ထုံးစံအတိုင်း ခေါင်းငုံ့ချပြီး ပြေး

လာသည်။

ဒီဖိနပ်က ဒီလောက်ထိ ကျင့်ပြီးသားကို လူရှေ့ကျမှ ဘာဖြစ်ရတာ

ဆဲ ...။ လူကွယ်ရာမှာ ခြေထောက်လေး ဆောင့်မိရင်း ရှက်ရှက်နှင့်

အလှူလို ပြောနေမိသည်။

အတန်းထဲမှာ ကမာ တစ်ယောက်တည်း မြင်လိုက်ကာမှ ချော်လဲ

သည့်အဖြစ်က ပျောက်သွား၏။ မွှေး တို့တွေရှိနေလျှင် ဘယ်တော့မှ

စကားကောင်းပြောလို့ မရပေ ...။

ကိုယ်က ဒီလိုအခိပွာယ်နှင့်ပြောလျှင် သူတို့က ဟိုလိုတွေး၏။
ကမာ ကသာ ကိုယ့်ကို နားလည်ဆုံး .. ထို့ကြောင့် သူမ ကမာ ကို
ညီအစ်မရင်းလို ချစ်မိလေသည်။

“လာပါ ကမာ ရယ် .. နင်ကလည်း ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဖူး ..”

“ဟင် ..”

ဆွဲခေါ်နေသည့် ဖူး လက်လေးကို ကမာ က ထပ်ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး
ပြုံးကာ ...

“ဘယ်သူမှ မရှိတုန်းမို့လို့ ငါ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောမယ် -
အဲ့ဒါ နင့်ကို အထင်သေးတဲ့စကား မဟုတ်ဘူးနော်၊ နားလည်စာနာလို့
အစတည်းက နင့်အတွက် ငါ့ခေါင်းထဲ ထည့်ထားခဲ့တာတွေပါ”

“ဘာလဲဟင် ..”

“ငါ့ဘဝအတွက် ငါ အရမ်းကြိုးစားနေရတာ နှင့် သိပါတယ်”

“သိတယ်လေ ..”

“ချိန်း တို့တောင် ငါ နေရာတကာ တတွဲတွဲနေတာ မဟုတ်ဘူး”

“အင်း .. ငါ သိပါတယ်”

“အဲဒါတွေကို သိရင် ဖူး သဘောကျနေတဲ့ ကောင်လေးနဲ့ ဖူး
ကို နီးစပ်အဆင့်လို့ တို့ ဘယ်လိုဖန်တီး လွှပ်ရှားပေးခဲ့သလဲဆိုတာကိုတင်
တွေးကြည့်စမ်းပါ”

ဖူး က မတ်တတ်လေးကနေ တဖြည်းဖြည်း ထိုင်ချလိုက်ကာ -

“ဘယ်လို .. ပြန်ပြောပါဦး .. ငါနဲ့ ..”

“ဟုတ်တယ် .. နင့်ကို ချိန်း နဲ့ နီးစပ်အောင် .. ပြီးတော့ နင့်မိတ်
တွေ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးမှုကို မက်မောတတ်လာအောင် အားလုံးအတွက်
အုပ်စုဖွဲ့ပြီး ဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ် ငါ အလုပ်ရှိရှိမရှိရှိ နင့်အတွက် အများ
ကြီး အချိန်ပေးခဲ့တာ”

ခေါင်းလေး တွင်တွင်ညိတ်ရင်း ဖူး မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ
ဆူလာသည်။ ဒါပေမယ့် ပြုံးနေခဲ့ပြီး ...

“ငါ နားလည်ပါပြီ၊ ငါလေ ..”

“နားလည်ရင် ပြီးတာပဲ .. အချိန်လည်း မရှိတော့ဘူး၊ သွားလိုက်
လေ .. အခု နင်တို့ဖူးစာမှန်လို့ လူကြီးချင်း သဘောတူလိုက်ကြတဲ့အထိ
အဆင်ပြေသွားပြီး သက်ဆိုင်သူတွေ ဖြစ်သွားပြီဆိုတော့ နင့်ဘက်က
ပွင့်လင်းဖို့အတွက် ဘာမှ မခက်ခဲတော့ဘူး၊ ငါ့မှာလည်း လုပ်စရာတွေ
အများကြီး ရှိသေးတယ်၊ စာမေးပွဲပြီးမှပဲ ငါတို့ အတူဆုံဖို့ ကြိုးစားတာ
ပေါ့ .. နော် .. သွားတော့”

ဖူး ခေါင်းညိတ်ရင်း ပြန်ထရပ်သည်။

ဗေဒါရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့်အပြိုင် ဗေဒါရောင်နုနု ပြေပြေလေးနဲ့
ထူနေသည့် ကမာ မျက်နှာကို သူငယ်ချင်းလိုချစ်ခင်တွယ်တာ၍ ရဲဘော်
နဲ့စက်လို အားကိုးယုံကြည်သောမျက်ဝန်းတို့ဖြင့် ရှိန်းလက်စွာ ငုံ့မိုး
ကြည့်ရင်း ...

“အရမ်းကျေးဇူးတင်တာပဲ ကမာ ရယ် .. နင်က ငါ့ဘဝအတွက်
အကောင်းဆုံး သူငယ်ချင်း၊ အတော်ဆုံး သူရဲကောင်းပါ” တဲ့ ...။

ပြောလိုက်တော့ ကမာ က နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံလေး ပြုံး၏။

သူရဲကောင်းဆိုတာ သမိုင်းတွင်ရစ်တဲ့ ဘွဲ့တစ်ခု မဟုတ်ဘူးလား။

အသက်ကိုရင်း၍ ပေးဆပ်ခဲ့ပြီးမှ ဘွဲ့တစ်ခုအဖြစ်က ကမ္ဘာလုံးတစ်ခု
မည်ဆိုလျှင် ..

နေပါစေ ..

အချစ်အတွက် သူရဲကောင်း မဖြစ်ချင်ပါ။

အခန်း (၃၁)

“မထက် ..”

“ချိန်း ..”

ခေါ်သံကြောင့် အလုပ်လုပ်နေရင်း ကမာ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ချိန်း က အထဲကို လှမ်းကြည့်ကာ မမထက် ထိုင်နေသည့် ကောင်တာဘက် လှည့်ဝင်သွားကာ ...

“မထက် .. ကျွန်တော် ကမာ ကို စောလောက် စကားပြောလို့ ရမလား”

“ရပါတယ် ချိန်း ရဲ့ .. လူလည်း ပါးတာပဲ၊ ထူးထူးဆန်းဆန်း တစ်ယောက်တည်းပါလား”

အောင် က ဆိုင်ကို သိပ်ခေါ်မရတော့တာ ဘာကြောင့်မှန်း သူ့သိပေမယ့် မထက် ကတော့ အရင်လို ပြုံးပြုံးချိုချိုပဲ ဖြစ်နေသည်မို့ အားတော့နာသည်။

“ကမာ ရေ .. အဲဒီမှာ ချပ်ဆေးတင်ခဲ့ပြီးရင် ထားလိုက်တော့ စက်ဆွဲဖို့ရှိတဲ့ခေါင်းကို သန္တာ တို့ပဲ ကိုင်လိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ..”

ကမာ ချပ်ဆေးထည့်နေတုန်း နောက်မှာ ချိန်း က လာရပ်သည်။

“အပြင် ခဏသွားရအောင်”

“ဒီနေ့ နားလို့မရဘူး .. ဟိုမှာ သွားထိုင်နေလေ”

“ထိုင်မလို့ လာတာမှမဟုတ်တာ .. လိုက်မှာလား၊ မလိုက်ဘူး”

“လိုက်လို့ မဖြစ်ပါဘူးဆို ..”

ကမာ က လုံးဝ လှည့်မကြည့်ပေ။ ချိန်း က မှန်ထဲမှာ မြင်နေရသည့် ကမာ မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ပြီး ခဏငြိမ်သွား၏။ ကမာ မှန်ထဲမှာတောင် မျက်လုံးချင်းဆုံလို့ မရဘဲ သူ့ဆီကို တစ်ချက်မှ မျက်လုံးလှန်ကြည့်ဖော် မရ ..။

ဆံပင်ကောက်ခံနေသည့် အမျိုးသမီးကတော့ ကမာ ရင်ခွင်ထဲနေ မှန်ဘက်ကို လှည့်ထိုင်နေသဖြင့် ချိန်း နဲ့ ကမာ ကို အပြတ်အသတ် အကဲခတ်နေ၏။

ချိန်း ကမာ နောက်ကို ကိုယ်တစောင်းလှည့်ကပ်လိုက်မှ ထိုအမျိုးသမီး၏ မျက်လုံးတွေက လွတ်မြောက်သွားခဲ့ရကာ ...

“ရတယ် .. မပြောချင်လည်း နေ၊ ဒါပေမယ့် ဖူး ကို ငါ လက်ထပ်နိုင်ဘူးဆိုတာ အပြတ်ပြောလိုက်မယ်၊ အစတည်းက ရင်းနှီးခဲ့ကြတာတွေအားလုံး ငါ့စိတ်နဲ့ ငါ့ကိုယ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဘယ်သူသိသိလေသိ သူ သိဖို့ လိုတယ် ..”

“ဘာ!...”

ကမာ မျက်ဝန်းလေးတွေ သူ့မျက်နှာဆီ လှည့်ရင်ဆိုင်လိုက်တော့ ချိန်း က နှုတ်ခမ်းစေ့ရင်း မှဲသည်။

ထိုမျက်ဝန်းလေးတွေကို စိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“မင်းကို သူ့အတွက် လူစွမ်းကောင်းလို့ ထင်သွားမလား၊ မြားနတ်မောင်လို့ ထင်မလား .. ဘာဖြစ်ဖြစ် ကောင်းတယ်မို့လား”

“ချိန်း ..”

ပြောချင်ရာပြောပြီး ချိန်း က ပြန်ထွက်သွား၏။ ကမာ ကမာ ကတန်း လှမ်းခေါ်လိုက်၍ ...

“ခဏစောင့် ..”

ချိန်း က ကျောခိုင်းလျက်ကနေ ပြုံးသည်။ ကမာ သူ့ကားပေါ်ထဲ နှစ်ယောက်တည်း လိုက်စီးဖို့ မပြောနဲ့ အောင် ပါနေရင်တောင် ခေါ်တိုင်း ဘယ်တော့မှ အလွယ်တကူ မလိုက် ။။ နောက်ခန်းထဲမှာ အသံတိတ် ငေးငိုင်းလျက် ပါလာသည့် မျက်နှာလေးကို မှန်ထဲကနေ လှည့်ကြည့်ပြီး ဆွေးသွားမိသည်။

မျက်တောင်မခတ် ငေးနေလည်း လှသည်။ ရယ်နေလည်း ချစ်ကောင်း၏။ အထူးသဖြင့် စကားပြောဆိုနေပုံဆို မျက်ဝန်းလေးတွေ ပြုံးပြက်လက်နေတာက မကြောက်တတ်သည့် အတွင်းစိတ်သဏ္ဌာန်ကို ဖော်ပြနေသည်နယ် ။

ကမာ က လှသလောက် ထူးခြားသည့် မိန်းကလေးပါ။

သက်တူရွယ်တူချင်း ဖြစ်ကြရင်တောင် ပြောရေးရှိက ပြောရသည်။ ဆိုရေးရှိက ဆိုရသည်။ ရင်ဆိုင်ဖို့ဆိုတာ ရှိလာလျှင် မရွံ့မတွံ့တတ်သည့် မိန်းကလေးမျိုး ။

သူမကို လှလို့ စိတ်ဝင်စားခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် ရင်းနှီးလာလေ ပုံချစ်မိလေ ။ ဖူးနဲ့ ငြိတွယ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည့် သူမ ရေးသော ဇာတ်ညွှန်းကို မကျေမနပ် ဝင် 'က' ပေးခဲ့ရတဲ့အထိ စိတ်တိုနေတာက သပ်သပ်အထင်ကြီး စွဲလမ်းမိတာက ကြာလာလေ ပိုတိုးလေ ။

“ဘယ်အထိသွားမှာလဲ ချိန်း .. ဆိုင်မှာ တစ်ခုခု ဝင်စားပြီး ပြောရမရဘူးလား”

သူ စိုက်ကြည့်နေတုန်း မှန်ဆီကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လာပြီး ကမာ မျက်နှာလေးက အလိုမကျစွာ ။

“နေ့လယ်ဆို အန်ကီရွှေ လာနေကျ”

“ဒီနေ့ လာမှာ မဟုတ်ပါဘူး .. စေ့စပ်ပွဲတို အခမ်းနားဆုံးဖြစ်ဖို့ စားနေကြတယ်”

ကားက လမ်းဘေးတစ်နေရာမှာပဲ ထိုးရပ်သွားသည်။

“ဆိုင်မှာ စကားပြောလို့ မကောင်းဘူးလားလို့ ဒီမှာပဲ ခဏ ဆင်းသား”

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ကားဘော်ဒီရုံတစ်ခုနှင့် ဟိုဘက်ထိပ်မှာ အထက်ဆန်းကျောင်းကြီးတစ်ကျောင်း ရှိနေသည်။ သူတို့ကားလေးက သိပ်ကျယ်သော လမ်းသွယ်လေးရဲ့ဘေး ကန်စွန်းခင်းရဲ့အစပ်မှာ ။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံးကစားလိုက်ပြီး ကမာ ကားပေါ်က ဆင်းသည်။ ပြီးတော့ ကန်စွန်းခင်းအစပ်ထိ လျှောက်သွားရင်း ..

“ဖူးနဲ့ စေ့စပ်တဲ့သတင်းဆိုရင် တို့ သိပြီးပါပြီ၊ တခြားကိစ္စပြောဖို့ နို့လို့လား”

“ရှိတယ် ကမာ .. ဖြစ်ခဲ့တာတွေက ကိုယ်တို့နဲ့ မသက်ဆိုင်တဲ့ ဆာသင့်တစ်နေရာကနေ ခေါင်းမြီးခြုံနဲ့ထွက်လာပြီး တစ်ချက်တည်း အချိန်ထိအောင် ရိုက်သွားတာ၊ ဘယ်သူ့မှာမှ အပြစ်မရှိမှန်း သိရဲသားနဲ့ ကိုယ် မကျေနပ်နိုင်ဘူး၊ ဒေါသထွက်သင့်မှန်း သိပေမယ့် ဖြေလို့မရဘူး၊ မင်း သိပါတယ် .. ဖူး ကို ကိုယ် လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူး”

ကမာ မျက်နှာလေး သူ့ဘက်ကို တဖြည်းဖြည်း လှည့်လာသည်။ မျက်လုံးချင်းဆုံစည်းခြင်းဟာ ညင်သာစွာ ပေါက်ကွဲခြင်းဖြစ်လျက် မျက်ရည်စုလှာကာမှ ကမာ ဖျတ်ခနဲ လွှဲပစ်ကာ ...

“ကောင်းပါတယ်.. ဖူး အတွက် ချိန်းနဲ့ ကမာ ခဏခဏ စကားများရတော့ဘူးပေါ့”

“ဘာ!”

“ပြောဖူးတဲ့ စကားတွေအားလုံးကို မေ့လိုက်မယ်၊ ဘာမှလည်း

မလွန်ကျွဲကြသေးဘူးဆိုတော့ တို့ကို ချိန်း မျက်နှာပူစရာ မလိုပါဘူး။ ပြောရမယ်ဆိုရင် တို့ကတောင် ပြန်တောင်းပန်ရဦးမှာ။ ခုလို စေ့စပ် ဖြစ်လာတာ ပူး နဲ့သာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ပူး ကိုရော ချိန်း ကိုပါ က အပြစ်လုပ်မိသလို ဖြစ်နေမှာ။ မိဘတွေ စိစဉ်ကြတဲ့အတိုင်းပဲ ..

“ကမာ .. မင်း .. မင်း ကိုယ့်မျက်နှာကို ကြည့်ပြောစမ်းပါ။ မင်း သူနဲ့ ကိုယ့်ကို ရင်းနှီးစေခဲ့တာ အစတည်းက မင်း ရိုးသားခဲ့ရဲ့လား။ တစ်နေ့နေ့ တကယ်ငြိသွားကြလည်း နားအေးတာပဲဆိုပြီးတော့ ..”

“မဟုတ်ဘူး ..”

ဖျက်ခနဲ လှည့်လာသည့်မျက်ဝန်းတွေမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်သွယ် နေခဲ့သည်။ သူ့ကို စေ့စပ်ကြည့်ရင်း ဖြူကျလှလှ မျက်ရည်တို့ကြောင့် ပြန်လွှဲဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် နောက်ကျသွားစွာ။

မျက်ရည်စက်တွေ ခုန်ဆင်းသွားကြတာ ပြက်ခနဲ လက်ခနဲ ..

“ပူး ကို ကောင်းစေချင်တဲ့စေတနာပါ .. အဲဒါ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမယ့် သက်ရောက်မှုတစ်ခုခု ဖြစ်လာတဲ့အထိ ကမာ မရည်ရွယ်ခဲ့ပါဘူး။ ချိန်း ကို အိမ်လောက်ထိ ချုပ်ကိုင် စိုးမိုးဖို့လည်း ဘယ်တုန်းကမှ စိတ် မကူးခဲ့ဘူး။ ပူး နဲ့ ချိန်း ကို ဆုံတွေ့စေတဲ့အခါတွေမှာ ချိန်း ဘက်က ပြောပြလည်လည် ဖြစ်မခါစေလို့ ဆုတောင်းနေခဲ့ရတယ်။ ချိန်း တို့ကို နှစ်ယောက်တည်း ထားလိုက်တိုင်း အဆင်မပြေရာတစ်ခုခု ဖြစ်မလား လို့ တွေးပြီး စိုးရိမ်နေရတယ် .. အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံတာပါ။ ကမာ ကောင်းစေချင်လို့ ကြိုးစားခဲ့တာ ပူး ရဲ့မနက်ဖြန်လေးတွေကိုပဲ။ အနာဂတ် မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်သူ့ရဲ့အနာဂတ်ကိုမှ ကမာ သိလည်း မသိချင်ဘူး။ မြင်နိုင်ဖို့လည်း မကြိုးစားဘူး .. အဲဒါကို ယုံပါ။”

“ဒါဆို မင်း ကိုယ့်ကို အဖြေမပေးဘဲ ထားခဲ့တာကရော .. မင်း သူ့အတွက် ..”

“မဟုတ်ဘူး ချိန်း ..”

ကမာ က ဟိုဘက်လှည့်ပြီးမှ မျက်ရည်သုတ်သည်။ ပင့်သက်လေး နှစ်လိုက်ပြီးမှ သူ့ဘတ် ပြန်လှည့်လာကာ ..

“ချိန်း ကို ဘာဖြစ်လို့ အဖြေမပေးခဲ့တာလဲဆိုတာ အခု အဖြေ ချက်နေပြီ။ အဲဒါ ကမာ ကို ချိန်း မေးနေဖို့ လိုသေးသလား။ အချစ်ဟာ အရာရာကို ကျော်လွှားနိုင်တယ်ဆိုတာ မမှားဘူး။ ဒါပေမယ့် ရာနှုန်း ခြည့်တော့ မမှန်သေးဘူး။ ခုချိန်မှာ ချိန်း လက်ခံသင့်ပါတယ်။ ဘဝချင်း ခေါင်းစပ်ဖို့ အချစ်ရှိနေရုံနဲ့ မပြီးဘူးဆိုတာ ..”

“ဘာဖြစ်လို့ မပြီးရမှာလဲ .. ကိုယ် ဖြစ်ချင်တာကို လုပ်ပြီးရင် အာတွေဖြစ်လာလာ ရင်ဆိုင်မယ်ဆိုတဲ့သတ္တိနဲ့ တစ်ယောက်ကိုတစ် ယောက် နားလည်ဖို့ပဲ လိုတယ်။ ပူး နဲ့ ကိုယ် လုံးဝ လက်မထပ်ဘူး။ ဆယ်လောက်ထိ သေချာတယ်ဆိုတာ ထပ်ပြောမယ် .. ပူး ကို ကိုယ် ထိတ်မထပ်ဘူး။ မင်း ပြန်ချစ်ချစ် မချစ်ချစ်”

“ချိန်း ..”

ဒါ အပြတ်ပဲဆိုသည့် မျက်နှာနှင့် ချိန်း က တစ်ဖက်လှည့်နေ၏။

“ချိန်း စဉ်းစားရမှာက ..”

“မချစ်နိုင်တဲ့မိန်းမကို လုံးဝ လက်မထပ်ဘူးဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် တွေ ခိုင်မာနေဖို့ပဲ။ ကိုယ် အမြဲတမ်း စဉ်းစားနေတာ အဲဒါ ..”

“ပြောတာကို နားထောင်ပါဦး ..”

“အချစ်နဲ့ မသက်ဆိုင်တဲ့ မဟုတ်တမ်းတရားတွေ ဟောမနေနဲ့။ ကမာ .. ငါ မင်းကလွဲပြီး ဘယ်မိန်းမကိုမှ မလိုချင်ဘူး .. ဒါပေမယ့် ရတယ်။ မင်းကို ချစ်ပါ။ ကြိုက်ပါလို့လည်း နားပူနားသော မလုပ်တော့ ဘူး။ ငါမဟုတ်တဲ့ နောက်ထပ်လူတစ်ယောက်ကို မင်း မရွေးချယ်သရွေ့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် မျှော်လင့်ရင်း စောင့်နေမယ်”

ကမာ ရင်နှင့်သွားသည်။ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ လှုပ်နေပေမယ့် ဘက်မှ ပြောလို့ မရ .. ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးသွားတာမှန်း သိနေပါလျက်နှင့်

ငိုချင်နေ၏။ ကိုယ်သာလျှင် စည်ပိုင်းအပြင်ဘက် ထွက်ရတော့မည်မှာ သိနေတာတောင် ကြည်နူးသွားမိတာကိုလည်း ခွင့်မလွှတ်ချင်ပါ။

ချစ်နေမိရင်လည်း ပစ်ရမယ့်အကြောင်းတွေ ဖန်လာအောင် အတည်းက မလုပ်နဲ့ပေါ့ ကမာ .. ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှိုးဆွ အပြစ်တင်ရန် စိတ်ကို ချုပ်ထိန်းနေရ၏။

“မင်းမှာ ပြောစရာစကား မရှိတော့ဘူးလား၊ ကိုယ့်ကို ဒီအဖြစ်ပဲ ထိုက်တန်တယ်လို့ စိတ်ချက်ချနေတာဆိုရင် ရပါပြီ .. ပြန်ကြမယ်”

“ခဏနေပါဦး ချိန်း ရယ် .. မဟုတ်တမ်းတရားတွေလို့ မထင် ပြောတာကို ခဏလေး နားထောင်ပေးပါ”

မျက်နှာချင်းဆိုင် ပြန်ရပ်မိကြပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ငေးနေမိကြသည်။ ပြီးမှ ..

“ချိန်း နဲ့ အောင် ကြားမှာ ကမာ က လူသိများနေတဲ့ မိန်းမတို့ ချိန်း နဲ့လိုလို အောင် နဲ့လိုလိုနဲ့ မိဘတွေ တထိတ်ထိတ် ပူလောင်နေကြတုန်း အောင် က မမထက် ကို လက်ခံလိုက်တယ်၊ ချိန်း နဲ့ ကမာ အတွဲလိုက် ကျန်ခဲ့တာလေ”

ချိန်း မျက်နှာတင်းသွားပေမယ့် ဘာမှမပြောဘဲ နားထောင်နေ၏။

“ဒီလက်ထပ်ပွဲ ချိန်း က ငြင်းလိုက်တာနဲ့ ကမာ နေရာဖြစ်သွားမှာ .. အဲဒါ ချိန်း တွေးမိရဲ့လား”

“တွေးမိပါတယ်ဆိုတော့ ဖူး ကို ကိုယ်က လက်ထပ်မှဖြစ်မယ် ဒီလိုလား ..”

“ခဏလေးဖြစ်ဖြစ် မငြင်းဘဲနေပေးဖို့ စဉ်းစားပါ ချိန်း ရယ် .. ချိန်း ရဲ့မာမိမှာလည်း နှလုံးရောဂါရှိတယ်မို့လား .. အောင် နဲ့ အန်တီတို့ ပြောကြတာ ကမာ ကြားတယ်၊ ပြီးတော့ သူငယ်ချင်းတွေပါလို့ ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ ကမာ စကားက ဖူး ကို ညာသလိုကြီး ဖြစ်သွားတော့မယ်”

သူငယ်ချင်းဖြစ်နေတော့ရော မင်းကို ကိုယ်က မရိုးသားခွင့် မရှိ

တော့ဘူးလား၊ မနေ့က သူငယ်ချင်းပေမယ့် ဒီနေ့ ချစ်သူတွေဖြစ်သွားလို့

မရဘူးလား၊ သူငယ်ချင်းတွေပါလို့ မင်း ပြောတိုင်း သူ ယုံခဲ့တယ် .. ရင်တောင် အမြဲတမ်း သူငယ်ချင်းပဲလို့ သူ သတ်မှတ်ထားတာမှန်ရင်

ဒါ တမင် တောင်ခတ်လိုက်တာပဲ၊ သူ့အတွက် မင်းနဲ့ကိုယ် ဘယ်တော့မှ ချစ်သူဖြစ်ခွင့် မရှိတော့ဘူးလို့ မင်နီသားလိုက်တာ ..

“ဟင့်အင်း .. ဖူး ကို အဲဒီလို မပြောပါနဲ့၊ အရမ်းဖြူစင်လွန်းလို့ .. ရောင်ခြယ်တတ်ဖို့တောင် ကမာ ကြိုးစားနေခဲ့ရတာ ချိန်း ဖြင်သားနဲ့”

“ဒီမှာ ကမာ ..”

ချိန်း က ရှေ့တိုးလိုက်ပြီး ဘောင်းဘီခါးစပ်မှာ လက်မနှစ်ဖက် ချိတ်၍ ခြေချဲ့ ရပ်သည်။ ကမာ မျက်နှာကို သေချာစိုက်ကြည့်ပြီး ..

“ဘယ်လောက် ဖြူစင်နေပစေ တိရစ္ဆာန်မှာတောင် လောဘစိတ် မရှိတယ်၊ ကြီးနိုင်ငယ်ညည်းသဘာဝတွေဆိုတာ လောဘကြောင့် ဖြစ်လာတာပဲ၊ စား အိပ် မေထုန် သုံးခုပဲသိတဲ့ တိရစ္ဆာန်တောင် လောဘစိတ် မရှိတာ၊ အဲများကြီးသိနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဘယ်လောက်ထိ ဖြူစင်ပါတယ်ဆိုတာ မင်း ဘယ်ပေတံနဲ့ တိုင်းကြည့်လိုက်တာလဲ”

ချိန်း ကို ဖူး သဘောကျနေတယ်ဆိုတာ ယောက်ျားလေးပဲ ပိုသိမှာပေါ့ .. ကိုယ်ကသာ အမျိုးမျိုး လိုးလွှဲပြီး အကူအညီပေးပါလို့ ပြောခဲ့ပေမယ့် တစ်ခါတစ်ခါ ဂရုမစိုက်ဘဲ ရွန်းရွန်းစားစား ငေးကြည့်နေတတ်တဲ့ ဖူးရဲ့မျက်ဝန်းတွေကို ချိန်း မသိဘဲ နေမလား ..။

ဒါဆို နှစ်ဖက်စလုံးအပေါ်မှာ ဖုံးဖိပြီး ဟန်ဆောင်နေခဲ့မိတဲ့ သူမမှာသာ အပြစ်ရှိခဲ့ကြောင်း ချိန်း က ထောက်ပြနေတာဆိုလျှင် ..

“ကိုယ် အဲဒီတစ်ယောက်အကြောင်း မပြောချင်ဘူး ကမာ”

တွေးနေသည့်စိတ်က ချိန်း ရဲ့စကားကြောင့် ပစ္စုပ္ပန်ဆီ ချက်ချင်း ပြန်ရောက်၏။

“ကမာ ..”

ချိန်း က ခါးစပ်မှာ ချိတ်ထားသည့် လက်တစ်ဖက်ကို ဖြုတ်ဆံပင်တွေထဲ ထိုးထည့် ဖွပ်စပ်သည်။ စိတ်ရှုပ်ထွေးသလို မျက်ခုံးအတွန့်ကုတ်နေခဲ့လျက် ...

“ဒီတစ်ခါတော့ မေးခွင့်ပြုပါ။ ကိုယ့်ကို မင်း မချစ်နိုင်ဘူးလား ကမာ သူ့ကို ငေးနေပြီး မဖြေ ...”

“ကိုယ် မင်းနဲ့ ရှေ့ဆက်ချင်တယ်၊ ဘာကိုမှထည့်မတွက်ဘဲ တလောကလုံး ဘာဖြစ်ဖြစ် ...”

“ဟင့်အင်း ...”

ကမာ က ခေါင်းခါလိုက်ပြီး မျက်နှာငုံ့ပစ်သည်။ ပြီးမှ ပြန်လောလာတာ ...

“အဲဒီလို မမေးဘဲ ကမာ မေးတာကို အရင်ဖြေပါဦး၊ ခုနက ပြောသလို တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် စောင့်နေနိုင်တယ်ဆိုရင် ကမာ ဆီထဲ ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့အဖြေစကား မကြားရအေးဘဲနဲ့ ဒီတိုင်းပဲ ရင်းနှီးနေကြရင်ရော မကောင်းဘူးလား ...”

ချိန်း မျက်နှာ အနီရောင်သမ်းလာသည်နှင့် ကမာ ခေါင်းလေး ခါပြရင်း ...

“ချိန်း ဘက်က ချစ်တဲ့စကားတွေကို ပြောချင်သလောက် ပြောခွင့် ရနေပေမယ့် ကမာ ပြောလို့မရဘူး၊ ပြောခွင့်ဆိုတာက ဘယ်ဥပဒေ ဘယ်လူကြီးကမှ ချုပ်ကိုင် တားဆီးထားတာ မဟုတ်တဲ့ ကမာ ဘက်မှာ မရှိတဲ့ အခွင့်အရေးပါ၊ ချိန်း လိုပါပဲ ကမာ ဘဝမှာ အရင်းနှီးဆုံး သူစိမ်း ယောက်ျားဆိုလို့ ချိန်း နဲ့ အောင် ပဲ ရှိခဲ့တာ ... အောင် က ဘယ်တုန်း ကမှ ဘယ်တော့မှ ပြောင်းလဲမှာမဟုတ်တဲ့ သူငယ်ချင်း ... ကမာ ရင်ထဲ ကို မရိုးသားစွာ နေရာယူခဲ့တာ ချိန်း တစ်ယောက်ပဲ ရှိခဲ့တာ ...”

“တစ်ခုပဲ-ကျန်တော့တာ ... ချစ်ပါတယ်လို့ပဲ ပြောလိုက်ပါကွာ၊ ကိုယ့်ကို ဒါတစ်ခုကိုပဲ ရှောင်ပြီး မနှိပ်စက်ပါနဲ့ ...”

“ဟင့်အင်း ...”

ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သဖြင့် ကမာ ဖယ်ချပစ်လိုက်မိသည်။

“အတင်းအကျပ် မမေးပါနဲ့ ... အဲဒါကို မဖြေနိုင်လို့ မမေးပါနဲ့၊ တောင်းပန်ပါတယ်”

လက်ဖဝါးလေးကို ပြန်ဆွဲယူလိုက်တော့ ရုန်းနေရင်း ကမာ မျက်နှာလည်သည်။

ချိန်း က လွှတ်မပေးဘဲ အတင်း ဖိဆုပ်ထားလျက် ...

“ကိုယ့်ကို မင်း ချစ်နေတာ ကိုယ် ရိပ်မိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဖူးမြဲတွေ ရှုပ်လာတော့ ကိုယ့်ရဲ့ ယုံကြည်ချက်က ပြန်ပြီး မှန်ဝါးသွားတယ်၊ မင်းဟာ ကိုယ့်အနီးမှာလား ... ကိုယ်နဲ့ အဝေးကြီးမှာလား ဝေခွဲရသလိုလား ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ရှုပ်ထွေးနေခဲ့ရတယ်၊ အဲဒါတွေ အာရုံပါတော့ ကမာ ... ကိုယ့်ကို ချစ်ခွင့်ပေးပါ၊ ချစ်တယ်လို့ပဲ ပြောစမ်းပါ ... မင်းနဲ့ ကိုယ် ဘယ်လိုမှ မဝေးနိုင်အောင် ကိုယ် ရင်ဆိုင်မယ်”

“တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဘာ!...”

“စေ့စပ်ထားတဲ့မိန်းမရှိပြီးသား ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အဖြေအလိုက်မိရင်း နေကမာ ဆိုတဲ့ဘဝ စောက်ထိုးဆင်းပြီး ဘယ်တော့မှ မှန်မလာနိုင်တဲ့ နိမ့်ကျခြင်းမှာ သိမ်ငယ်စွာ ရပ်တည်ရတော့မှာ၊ ဒီလို ကမာ ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး၊ ချိန်း ကို ချစ်နေသည်ဖြစ်စေ ချစ်သည်ဖြစ်စေ ကျန်ခဲ့ရမယ်ဆိုရင်လည်း ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိပေါ့”

ကမာ မျက်နှာလေးက မာနတွေနဲ့ အရောင်လက်နေသလိုပင် ...

“မင်းသားရဲ့ ဖူးစာရှင်ရှာတဲ့ပန်းကုံး ဘယ်ဘက်ယိမ်းမလဲလို့ မိတ်ဆက်စား လိုက်မော့ကြည့်နေမိရင်တောင် ပွဲကြည့်ပရိသတ်အဖြစ်ပဲ

ရှိချင်တယ်။ ပန်းကုံးစွပ်ခံဖို့ တက်လာကြတဲ့ မင်းသမီးတွေထဲက
ယောက် မဖြစ်ချင်ဘူး။ အဲဒါ မာနကြီးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မမျှော်
တော်ရာက ငေးရတဲ့ဘဝကို မလိုချင်တာ။ ရွေးမှာ သေချာနေတဲ့ပွဲကို

“မင်းကို ရွေးချယ်မယ့်မိန်းမတွေထဲ ဝင်ပြီး တန်းစီခိုင်းနေ
မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ရင်ဘတ်ထဲမှာ သီးသန့် နေရာပေးနေတာ”

“ရင်ဘတ်ထဲကနေရာဟာ ကြင်ဖက်ဖြစ်နိုင်တဲ့နေရာ မဟုတ်
ချိန်း .. ကမာ ပြောတာကို အခု ခဏလေးပဲ နားလည်ပေးပါ။ အနာက
ဆိုတာ ကံကြမ္မာလက်ထဲမှာပေမယ့် မိမိစိတ်ကြိုက် ပုံဖော်ထုဆစ်
ရှိပါတယ်။ ကမာ တို့ စဉ်းစားလို့ ရသေးတယ်မို့လား .. လောလောဆယ်
ချိန်း နဲ့ ကမာ နားလည်မှုရှိကြဖို့ပဲ လိုတာလေ။ ချစ်သူဖြစ်ကြဖို့ အစီ
မဟုတ်ပါဘူး ချိန်း ရယ် .. ချစ်နေကြဖို့ပဲ ဆိုတာ”

“ဒါဆို ကိုယ့်ကို မင်း ချစ်တယ်လို့ပဲ ယူဆမယ်ဆိုရင်ရော အဲ
ကို ငြင်းမှာလား ..”

ကမာ ဘာမှမပြောဘဲ မျက်လွှာချစ်သည်။ မချင့်မရဲဖြစ်ရရ
ချိန်း ကိုယ့်ဆံပင်တွေကိုပဲ အထပ်ထပ် ဖွလိုက် .. ပြန်သပ်လိုက်
လှုပ်ရှားနေသည့်စိတ်က ထိန်းမရချင် ...။

ချစ်ပါတယ်လို့ ဖြေလိုက်တာမဟုတ်ဘဲ အတိုင်းအဆမရှိ
သွားသည်။ စင်းချထားသည့် မျက်တောင်ဖျားလေးတွေကို ငေးရ
မျက်ဝန်းလေးတွေ မှိတ်ကျသွားအောင် မြတ်မြတ်နိုးနိုး နမ်းချင်မိ

ရယူလိုခြင်းအားလုံးဟာ ခေါင်းမညိတ်သေးသည့် သူမရဲ့ ရှောင်
ခြင်းအောက်မှာပဲ ရပ်တန့် ပြီးဆုံးခဲ့ရပြီ ...။

“ချိန်း ..”

“နားထောင်နေတယ် ပြော .. မတည့်ရာမတည့်ကြောင်းတွေ
စေနဲ့”

ရန်လိုနေသည့်ပုံနှင့် ကမာ တင်းထားတာမှန်း သိသာနေသည့်

မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ကမာ ပြုံးချင်မိ၏။ ဒါပေမယ့် အရာရာ
တွေက သူမဟာ အကာအရံတစ်ခုသာမို့ ချစ်သူထံပါးမှာ စီးကရက်
တစ်လိပ်လို့ ခဏတဖြုတ် ယစ်ဗူးခွင့်လေးတောင် ရနိုင်မယ့်သူ
မဟုတ်ပါ။

ဂစ်တာလေးတစ်လက်လို့ ရင်ခွင်မှာ နေချင်လို့လည်း မရနိုင် ...။

သည့် မင်းသားလေးဖြစ်လျက် ဖူးဖူးစင် က မင်းသားရဲကြင်ရာ
တော်၊ သူမကတော့ ကြင်ရာတော်ရဲ့ ရဲရွှေဖော်လား ..

“ဟိတ် ပြောလေ .. မပြောဘဲနဲ့ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ မတည့်တာ
တွေ ပြောတော့မလို့လား ..”

မဟုတ်ပါဘူး .. ချိန်း ရယ် ဖူး ရယ် တို့ရယ်လေ အရင်အတိုင်း
နေရအောင်လို့”

“ကျွတ်!..”

ချိန်း မျက်နှာ မဲ့သွားသည်။ ထိုမျက်နှာနဲ့ပဲ ကမာ ကို စိုက်ကြည့်

“ဘယ်အချိန်ထိလဲ”

ကမာ က မဖြေဘဲ ငေးနေသဖြင့် သူကပဲ ခေါင်းညိတ်၍ ...

“မင်း မဖြေနိုင်ရင် ငါပဲ ဖြေမယ်၊ ဖူး နဲ့ လက်ထပ်ရတော့မယ့်
ဖြစ်မနေ အခြေအနေရောက်တဲ့အထိ ဟုတ်ပြီလား .. အဲဒီအချိန်ထိ
ခေါင်းမညိတ်သေးရင်လည်း မင်းကိုပဲ ငါ ရအောင်ယူမှာ။ စကြဝဠာ
ဆုတ်ပြေးနေလည်း မိအောင်ဖမ်းမယ်၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပေါင်း
နဲ့မရရင် မဟားတရား ပေါင်းမယ်”

“ချိန်း ..”

“မပြောနဲ့တော့ .. ရပြီ၊ ပြန်မယ်”

“ကြည့်ပါလား”

“မကြည့်ချင်ဘူး”

ချိန်းက ကမာ လက်လေးတစ်ဖက်ကိုဆွဲ၍ ကားဆီ ပြန်လာတံခါးဖွင့်၍ တွန်းပို့လိုက်သည်။ ပြီးမှ တံခါးမပိတ်သေးဘဲ ပြန်ဝင်လိုက်ပြီး ...

"မင်းကို ကြည့်နေမိရင် ရှောင် ရှိတယ် .. အဲဒါ နားလည်လား .. နားလည်ပါပြီ .. သွားပါ"

ကမာ သူ့ကို တွန်းပစ်လိုက်ပြီး ကိုယ့်ဘာသာ တံခါးဆွဲပိတ်သွားချိန်းက ပြုံးချင်ပေမယ့် အတင်းကြီး တည်ထားလျက် ရှေ့မှာ ဝင်ရပြီးမှ နောက်ပြန်လှည့်၍ ...

"လူကို ကျပ်ကျပ်အနိုင်ကျင့် သိလား .. ချိန်း ဆိုတဲ့ကောင် မင်း ကျမှ ခေါင်းခါတတ်ဖို့တောင် မေ့နေပြီ"

ကမာက ရှက်သွားသည့်မျက်နှာလေးနှင့် ပြုံးသည်။ ပြီးတော့ ဆံပင်လေးသိမ်း၍ တစ်ဖက်လှည့် ရယ်၏။

မျက်တောင်ဖျားလေးတွေမှာ မျက်ရည်စတွေ ခိုတွဲနေဆဲကို မြင်နေရသည်။ ဒါပေမယ့် ရယ်လိုက်တဲ့ မျက်နှာလေးက တကယ် ရှက်ရွံ့ကြည်နူးဟန်တွေ ပြည့်ပြည့်သိပ်သိပ်နှင့် ...။

လှလိုက်တာ အချစ်ရယ် .. ခုချိန်မှာ ကိုယ် အလိုချင်ဆုံးက မင်း အလှအပအားလုံးကို သိမ်းပိုက် မြတ်နိုးခွင့် ...။

အခန်း (၃၂)

"ဘာ!... ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ် ချိန်း .."

"ဘာဖြစ်လို့လဲ မာမီ .. ကျွန်တော်တို့ လေးယောက် အစတည်းက နှိပ် အတူတူသွားနေကျ"

"အစတုန်းက သူငယ်ချင်းတွေလေ .. အခု အောင်က စေ့စပ်တာမှမယ်၊ မင်းက လက်ထပ်တော့မယ်၊ ကိုယ့်လက်တွဲဖော်နဲ့ကိုယ် ချစ်ရာတကျ ရှိကြပြီးသား .. နေကမာက ဘယ်ချောင်ဘယ်ကြားကနေ မိလားတာလဲ"

"ချောင်ကြားက ပါလာတာ မဟုတ်ပါဘူး မာမီရာ .. ကျွန်တော် ချီသုံးယောက် အဓိကထဲကို တကယ် ကြားဝင်လာတာက ပူးပူးစင်"

"ဘပြောတယ် သား .."

"ကဲ .. ကဲ .. မင်းကလည်း ထစ်ခနဲရှိ ဒေါသဖြစ်ဖို့ပဲ"

သားအမိနှစ်ယောက် ဖြစ်နေကြတာကို ဦးထွန်းထွန်း ဝင်မပါလို ရတော့ဘဲ ဖြစ်လာသည်။ မအေက ကိုယ်ဖြစ်စေချင်တာကိုပဲ ဆွဲယူ၍ ကြိုးစားသည်။ သားဖြစ်သူကလည်း မှန်တယ်ထင်ပြီးဆို မပြောရဲတာ ဘာမှမရှိ ...။

ကုတ်ချောင်းချောင်းထိုင်လျက် အခွင့်သာလျှင် ထလစ်ထော့ ပြင်နေသည့် အောင် က ဦးထွန်းထွန်း စကားစလိုက်မှ သက်သေ သက်သာ ခါးဆန့်ခွင့်ရသွား၏။

“ချိန်း က မင်းမာမိပြောတာကို နားလည်နိုင်အောင် ကြိုးစား ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ်ထင်ရာ ကိုယ်ပြောပြီး ကလန်ကဆန်လုပ်နေတာလဲ”

“ကလန်ကဆန် မလုပ်ပါဘူး .. ဒက်ဒီတို့ စီစဉ်တဲ့အတိုင်း ကတော် ဘာကန့်ကွက်ခဲ့လို့လဲ .. မာမိပဲ တစ်ဆိတ်ရှိ ကမာ နဲ့ အခြေအနေဖြစ်နေပြီလဲ .. ပြူးပြူးပြီပြီနဲ့”

“ကြည့်စမ်း .. မအေကို ရှင့်သား ..”

“ပြောပြတာ .. အခု မာမိ စိတ်အေးရင် ပြီးတာပဲဆိုပြီး ဖူးဖူး ကို ကျွန်တော် လက်ခံခဲ့တာပဲ”

“ဟုတ်တယ် .. လက်ခံလိုက်တဲ့အတွက် မင်းက ဖူး နဲ့ပဲ သေဆိုင်တော့တာ၊ စာမေးပွဲပြီးလို့ ခရီးထွက်တာ ဖူး နဲ့ပဲ သွားရမှာပေါ့”

“ဖူး နဲ့ နှစ်ယောက်တည်း သွားရအောင် ဟန်နီးမွန်း ထွက်တာ မဟုတ်ဘဲ”

“ချိန်း ..”

ဒေါ်မိမိလတ် က သည်းမခံနိုင်သည့်အသံနှင့် အော်လိုက်ကာ

“ဒါဆိုလည်း မင်းနဲ့ အောင် တို့ နဲ့တွေ့ပွဲ သွားကြရင် မဖြစ်ဘူးလား ..”

“မထက် က အလုပ်နဲ့စို့လို့ မလိုက်နိုင်ဘူး .. မေးကြည့်ပါလား အောင် ကို”

ကိုယ့်အလှည့် ရောက်လာတော့ အောင် ဆတ်ခနဲ မတ်သွားကာ လည်ချောင်းရှင်း၏။

“ဟုတ်တယ် အန်တီ၊ မမထက် က မလိုက်တာပါ”

“မလိုက်ရင်လည်း ..”

“ကမာ ကို ကျွန်တော် ခေါ်တာလည်း မဟုတ်ဘူး မာမိ၊ ဖူး နဲ့ တိုင်က ကမာ နဲ့ သွားချင်နေတာ၊ ကမာ က သိပ်မလိုက်ချင်တာ သူပဲ မရမက ခေါ်နေတာ”

ဒေါ်မိမိလတ် က သိပ်မယုံချင်သည့် မျက်လုံးတွေနှင့် ချိန်း ပြော အတို နားထောင်နေ၏။

“ကမာ ကလည်း ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ကန့်လန့် လန့်လန့် မလိုက်ချင်ဘူးဆိုပြီး အောင်းတို့ကို ခေါ်တာ ..”

“ရုပ်နေတာပဲ ..”

ဒေါ်မိမိလတ် လက်ခါခေါင်းခါ ဖြစ်သွားပြီးမှ

“ဖူး ကိုယ်တိုင် ခေါ်တာဆိုလည်း မာမိ စမေးကတည်းက ပြော ထား၊ မင်းကိုက မအေကို အတိုက်အခံလုပ်ရတာကို ဝါသနာပါတာ”

“မာမိကရော .. ကမာ အသံ ကြားတာနဲ့ အစစ်အဆေးမရှိ တရား မရှိ သတ်မှတ်ပြီးသား ဖြစ်နေတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ချိန်း ..”

ဦးထွန်းထွန်း တင်ပါရပြန်ပြီ ..။

“ဒီကိစ္စကို စခဲ့တုန်းက ဒက်ဒီရယ် .. အခု မာမိပဲ တဖူးတည်း နေတာ”

“ဖူးလောက်စရာမို့ ဖူးနေရတာ သား ..၊ ဖူးဖူးစင် တို့ ဘယ်လို အဆင့်အတန်းလဲဆိုတာ သိလိုက်ရကတည်းက မာမိက ကိုယ့်သားနဲ့ အထိုက်တန်ဆုံး မိန်းကလေးလို့ သတ်မှတ်လိုက်တာပဲ၊ ကလေးပြီး မင်း တို့ ဘယ်လိုမိန်းကလေးနဲ့မှ သဘောမတူနိုင်ဘူး၊ နားသဖြင့် နေကမာ ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးပဲ၊ ဖူး နဲ့ သူ့ကို မင်း နှိုင်းယှဉ်ကြည့်စမ်း”

“ယှဉ်လောက်စရာမှ မဟုတ်တာ”

“ချိန်း ..”

“ယှဉ်ကြည့်ဆိုလို့ ပြောပြတာ”

“မင်း မာမိကို မစွဲနဲ့ .. ပူး ရဲ့ ရိုးသားအေးချမ်းတဲ့ မျက်နှာလေး အရမ်းကိုရင့်ကျက် လူရည်လည်နေတဲ့ နေကမာ ကို ..”

“မပြည့်စုံတဲ့ဘဝနဲ့ ကြီးပြင်းလာရတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရင့်ကျက်မှုမရှိလို့ ဖြစ်မလား .. လူရည်မလည်ရင် လူလူရှင်း နိုင်စားတော့ပဲ ခံရမှာပေါ့၊ မာမိ သိရက်သားနဲ့ တစ်ဖက်သတ် မကောင်းပြီ ဝါဒနဲ့ ပြောနေတာ ..”

“ပြောရမှာပဲ .. မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ လူရည်လည်နေမှ မလိုဘူး၊ မ ‘အ’ ဖို့ပဲ လိုတယ်၊ ရိုင်းရိုင်းပြောရရင် မိန်းကလေးလည်တော့ မိန်းမလည်လို့ ခေါ်တာပဲ၊ မင်းအတွက် ရွေးချယ်သင့်တာ မိန်းမလည် မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒါတွေ တော်လောက်ပြီ လတ် .. မင်းတို့ ငါတို့တွေ ကလေးတွေ ဘယ်လိုသွားကြ၊ ဘယ်လိုစားကြသလဲဆိုတာလည်း အချိန်ပြည့် လိုက်ကြည့်နေကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့တွေ ဒီတိုင်းနေလာခဲ့ကြတာကို အခု မင်းဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း စီစဉ်တော့လည်း နာခံခဲ့တာပဲ၊ မှားယွင်း တိမ်းစောင်းခဲ့တာ ဘာရှိလို့လဲ ..”

“ဒီတိုင်း လွှတ်ပေးထားလိုက်လို့တော့ မဖြစ်ဘူး ကိုထွန်း၊ ရှင်းသား နာခံနေတာ မဟုတ်ဘူး .. နားအေး ပြီးရောဆိုပြီး ခေါင်းညိတ်နေတာ အခြေအနေတွေ လွန်ကျွံကုန်မှ အားလုံး အရှက်တကွ ဖြစ်ကုန်ရင် မခက်ဘူးလား ..”

“ဒါ ကလေးတစ်ယောက်ဟာ မဟုတ်ဘဲ .. ပြီးပြီးရော ခေါင်းညိတ် ရအောင် သူလည်း နားအေးမဟုတ်ဘူး၊ ငါ ပြောတာက မလိုအပ်တာတွေနဲ့ အမြဲတမ်း ပဋိပက္ခဖြစ်နေကြတာ မကောင်းဘူးကွ၊ သားသမီးတွေ ဒီအရွယ်မှာ ဒီအခြေအနေဖြစ်လာတိုင်း မိဘကို အမြင်စောင်းကြတာ သဘာဝပဲ၊ ရန်သူလိုတောင် မြင်လာကြတာတွေ ရှိသေးတယ်၊ မိဘ ဖြစ်သူကလည်း ကိုယ့်သားသမီး ဘယ်လောက် လိမ္မာနေနေ မမှားနိုင်

ဆိုတဲ့ ယုံကြည်စိတ်နဲ့ ဘယ်တော့မှ မျက်နှာလွှဲနေမှာ မဟုတ်တော့ အချိန်မှာ အနည်းနဲ့အများ အဆင်မပြေဖြစ်ကြမှာပဲ၊ လူကြီးတွေပဲ အတန်သိသမျှ နားလည်ပေးရမှာ မဟုတ်ဘူးလား”

ဒေါ်မိမိလတ် ငြိမ်သွားသည်။ နေကမာ ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးအသံ ခြားတိုင်း သေချာလည်း မြင်ဖူးတာမဟုတ်ဘဲ မေတ္တာထားကြည့်လို့ ချည်း မရ၊ ရှိပြီးတဲ့ရောဂါတောင် နှစ်ဆတိုးသွားသလို ခံစားခဲ့ရတာတွေ တွေ့မပြချင် ..။

ချောင်းသာကို အပန်းဖြေခရီး သွားမည်တဲ့ ..၊ ချိန်း နဲ့ အောင် နှစ်ယောက်က ဖူး နဲ့ ကမာ ရယ် ..။ ယောက်ျားလေး နှစ်ယောက်စလုံးမှာ အတိအကျသိသမျှ ရှိကြပြီးသား ..။

ဒါပေမယ့် နှစ်ယောက်စလုံးက ဆိုင်သူတွေကိုကျော်၍ သူမကိုပဲ အာရုံစိုက် လိုချင်နေကြသည်။ ဒါကို သိသိကြီးနှင့် မျှိုသိပ်နေရတာ အနာတစ်မျိုး တိုး၏။ ဒီမိန်းကလေးကရော ဘာလဲ ..။

ယောက်ျားလေးတွေ အာသာငမ်းငမ်း အလိုရှိနေကြတာကို မိန့်မိန့် ပြီး ရှေးပြီး အရသာခံနေရတာလား ..၊ သူမကိုမှ ခေါ်ချင်ပါသည် ဆိုသော ဖူး ကိုလည်း အံ့သြမိသည်။ အားလုံး ပြောနေကြတဲ့ပုံစံအရ ကိုယ့်ထက် အများကြီးလှနေတဲ့မိန်းမကို ဘာဖြစ်လို့ တဖူးတွဲတွဲ လုပ်နေတာလဲ ..။

ကိုယ့်လူက ကိုယ့်ကိုကျော်ပြီး ဟိုကို ငေးမောနေတာများ နည်းလည်းမှ မရိပ်မိဘူးလား ..။

“အောင် ..”

“ဗျာ .. အန်တီ”

“မင်းကရော ကမာ က ခေါ်လိုက်တာနဲ့ ငေါက်ခနဲ ဝါလာတာပဲ အား .. ဖေ့စပ်ပွဲက ကပ်နေပြီ”

“ပြန်လာတာနဲ့ အတော်ပါပဲ အန်တီ .. ချောင်းသာမှာလည်း

အကြာကြီးနေကြမှာမှ မဟုတ်တာ၊ နောက်ပြီး မမထက် ကိုယ်လို့လုပ်မလို့ လုပ်သေးတာ ..”

“တော်ပါပြီ .. မင်းတို့မှာ အကြောင်းပြချက်တွေက ရှိနေပြီသိတယ်”

ဒေါ်မိမိလတ် နေရာမှထကာ နံရံကပ် ရှိုးကွေ့ကြီး၏ တစ်ခြမ်းစင်ပေါ်က တစ်စုံတစ်ရာကို ဆွဲယူပြီး အပေါ်ထပ်တက်သွား၏။ အရာ ဘာလဲဆိုတာ လူငယ်တွေက သိချင်မှသိမည်။ ဦးထွန်းထွန်းတော့ ကိုယ့်ဇနီးအကြောင်း သိနေတာမို့ မကြာမီ ပူးဖူးစင် ကို ဒေါ်မိမိလတ် ဆက်သွယ်မေးမြန်းမှုတွေ စတော့မည်မှန်း တွက်မိလိုက်၏။

ကိုယ်က စပေးလိုက်သည့်ကိစ္စ ဖြစ်ပေမယ့် ဒေါ်မိမိလတ် ဦးမင်းခ တို့သားအဖက ရင်းနှီးသွားကြတာ မြန်သည်။ ကိုယ်က မိဆွေချင်းမို့ ယုံကြည်စိတ်နှင့် ဒီကိစ္စကို ဖြေကမ်းခံခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

ဒေါ်မိမိလတ် ကတော့ ခင်ခင်မင်မင်တွေ ဖြစ်ကြပြီဆိုကတည်းက လုံးဝ ပျက်စီးမခံနိုင်သော လောဘစိတ်တွေ တနင့်တပိုးနှင့် ဖြစ်သည်။

“ကဲ .. မင်းတို့ကိုလည်း အန်ကယ်လ် ပြောရဦးမယ်”

လူငယ်နှစ်ယောက်ပဲ ကျန်ခဲ့တော့မှ ဦးထွန်းထွန်း က လေသံအေးနှင့် ...

“လူငယ်ပီပီ တစ္ဆေထိုး ပြောတတ်၊ လုပ်တတ်တာ အန်ကယ်လ်နားလည်တယ် .. ဒါပေမယ့် တစ်ခု သတိထားပေးပါ”

ဦးထွန်းထွန်းက အောင် ကိုလည်း ပြောချင်တာမို့ အန်ကယ်လ်လို့ပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နာမ်စားသုံး၍ ...

“မင်းတို့အန်တီက ခုတလော ကျန်းမာရေးမကောင်းဘူး၊ ချိုက အစတည်းကိုက အလိုလိုက်ထားတိုင်း အမှိုက်စော်ကားချင်တဲ့အရာရှိတော့ ပြောတာဆိုတာလည်း မညင်သာဘူး .. လုပ်စရာရှိရင်လည်း ရှေ့နောက်မကြည့်ဘူး၊ ကိုယ့်သားကို ကဲ့ရဲ့နေတာတော့ မဟုတ်ဘူး”

“အတူတူပါပဲ”

ချိန်း က မကြားတကြား ပြော၍ ဂရုမစိုက်သလို မချီမချင်မျက်နှာပန်း ပခုံးတွန့်သည်။

“မတတ်နိုင်ဘူး .. အမြဲတမ်းကတည်းက နှစ်ယောက် အတူရှိနေရင် အောင် ကိုပဲ မှာချင်တာ မှာရတယ်၊ ဆုံးမစကားတွေ ပြောရတယ်၊ ဆွယ်ချင်းချင်းပေမယ့် မင်းကို ပြန်ထိန်းခိုင်းရတာလေ”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒီလောက်တောင် ဘုန်းကြီးမှန်း မသိခဲ့ပါလား”

“အေးပါ .. ဂုဏ်ယူပေါ့၊ ခုလည်း အောင် ကပဲ ဂရုစိုက်ပါ၊ မင်းလည်း နေ့စပ်ပွဲအထိ ပြန်လာရမှာ၊ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဟို မိန်းမလေးရှိနေမှာဖြစ်တဲ့အတွက် လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို ပျက်စီးဖို့ အကြောင်းတစ်မျိုးမျိုးလည်း ရှိချင်ရှိလာလိမ့်မယ်၊ အဲဒါတွေ ဘာမှ အဆင်မပြေဖြစ်ရအောင် မင်းပဲ ဂရုစိုက်ဖို့ ပြောချင်တယ်”

“စိတ်ချပါ အန်ကယ်လ် .. ကမာ တို့ကလည်း အရမ်းခင်ကြတဲ့ လူငယ်ချင်းတွေပါ၊ သူတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်လည်း အနစ်နာမပြု ကူညီတတ်ကြတာဆိုတော့ ဘာမှမပူပါနဲ့”

ချိန်း က မျက်နှာခပ်လွှဲလွှဲ၍ နဖူးခြစ်ရင်း ရယ်သည်။ ရယ်နေရင်း ခဲ့၍ ဆံပင်တွေကို ခါထုတ်ပစ်၏။ မလိုချင်တာကို မယူဖို့များ ဆိတ်ထဲက ပိုက်ဆံအထပ်လိုက်ကို လမ်းဘေးလွှင့်ပစ်လိုက်ရတာကမှ ဆံယောဇဉ်အကြည့်တစ်ချက်လောက်နဲ့ လက်တွန့်သွားလိမ့်ဦးမည်။

ကိုယ်မချစ်နိုင်တဲ့မိန်းမကို တွေ့စေပြီး ခေါင်းမခါရလောက်အောင် အက်ဒီသား မတုံးသေးဘူး ...။

ဟန်ဆောင်တဲ့ပြနေရတာက ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ ကိုယ့် ...။

အခန်း (၃၃)

ရေမကူးရဲဘူးဆိုသည့် ဖူး ကို ရေစိုအောင်လုပ်ပြီး ပင်လယ်ထဲဆင်
ဖြစ်အောင်တော့ လုပ်သည်။ အားလုံး ရေထဲရောက်ကုန်သည်နှင့် ဇိုက်က
သည်လို့အကြောင်းပြပြီး တက်သွားလိုက်တာ။ မြန်ရောက်မလာတော့လေ။
“မင်းမျက်နှာကြီးကို ပြင်ဦး .. မျက်နှာကြီးတွေကို ဖူး ဆီမှာ ထား
တော်ကြာ လှိုင်းနဲ့ ပြန်ပါသွားဦးမယ်”

“မင်း စိုးရိမ်ရင် လိုက်ဆွဲထားပါလား”
“ငါ စိုးရိမ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး .. မင်း စိုးရိမ်ဖို့ လိုတာကို ပြောနေတာ”
အောင် က ခဏခဏ နားနားကပ်ပြီး သတိပေးရသည်။ “ချိန်
မျက်နှာက တင်းလည်းမနေ၊ အပြုံးအရယ်လည်း မရှိဘဲ ဖူး နား ရောက်
သွားလိုက်၊ အလှမ်းကွာသွားလိုက် ..”

“ချိန်နောက်နည်းနည်းဆုတ်ချင်တယ် ရမလားဟင် .. သူများ
တွေ လှိုင်းလုံးကြီးတွေ စီးနေတာ အားကျလို့”

“စီးပေါ့ .. မင်း စီးတတ်ရဲ့ပြီပဲ”
“ဒါပေမယ့် ချိန်နားက အနားမှာရှိမှ .. အား ..”

“ဝုန်း”
လှိုင်းပုတ်ချလိုက်တာ စကားမဆုံးလိုက်ဘဲ ဖူး နဲ့ ဘောကွင်း
အစိန်ခေါက်ကျွေး ပါသွား၏။

“ဟာ!... ချိန် လိုက်ဦးလေ၊ ဟိုမှာ ဘောကွင်းစွပ်ပြီး မင်ဖူးတောင်း
မိနေပြီ”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”
တစ်ချိန်လုံး စူပုတ်ပုတ်ဖြစ်နေပြီး ဖူး အဖြစ်ဆိုးနေတာကို မြင်မှ

ချိန်နားက အော်ရယ်၏။
“ဪ .. ဒီကောင် .. ကျွတ် ..”

အားလုံး ဟေးလားဝါးလား ပျော်မြူးကြတာရှိ၊ ဖူး အဖြစ်ကို
အထူးအဆန်းတော့ ဝိုင်းကြည့်မနေကြပေ။ ဒါပေမယ့် သူ ပြေးထူတော့
ဖူး ရေမွန်းကာ ကြူကြူပါအောင် ငို၏။

မိန်းကလေးမို့ ရှက်လည်း ရှက်ရှာပေလိမ့်မည်။
“ချိန်နား က သူများကို ဆွဲမှ ဆွဲမထားတာ၊ အရမ်း နေနိုင်တာပဲ၊
အဟွတ် .. အဟွတ် ..”

မျက်နှာလေးတစ်ပြင်လုံး ညိုရဲနေကာ ချောင်းဆိုးလေ ပိုဆိုးလေ။
ထို့ပြင် ဆံပင်တိုတိုလေးတွေ ရေစိုစလုံးကုန်လျက် မျက်နှာပေါ်မှာ
ဗြယ်သထားတာတွေလည်း ပြောင်စင်ကုန်ပြီဖြစ်သည်။

ဖူး ကို တွဲထူဖေးမရင်း အောင် တစ်ယောက်တည်း စိတ်ပျက်နေမိ
၏။ ချောင်းသာသွားချင်ပါသည်။ ပျော်ချင်ပါသည်ဆိုတာ ဖူးဖူးစင် ..

တစ်စက်လေးမှ သူမအပေါ် မျက်နှာသာမပေးချင်သည့် ချိန်နား က
ထမာ ပါလာမည်ဆိုလို့သာ လိုက်ခဲ့တာ ဖြစ်၏။ ရှေ့လျှောက် အကျပ်
နိုက်ဖို့တွေ ရှိဦးမှာကို တွေးကာ လိုက်ခဲ့မိသည့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ
အပြစ်တင်ရတော့မလို့လိုပါ ..။

“တော်တော် မွန်းသွားတာလား”
အနားရောက်လာပြီး မေးပုံက စပ်ဖြဲဖြဲ နှာခေါင်းတွန့်လျက် ...

“မွန်းတာပေါ့ .. ချိန်နား လှမ်းဆွဲလိုက်ရင် ဖြစ်တဲ့ဟာကို ..”
“ဆွဲဖို့ သတိတောင်မရဘူး”

“ဘာ!...”

“အန္တရာယ်ရှိနိုင်တဲ့နေရာမှ မဟုတ်တာ၊ ရေက ဒူးဆစ်မြှုပ်ရုံပဲ တယ်၊ လှိုင်းပုတ်လို့သောင်ပေါ်ရောက်သွားတော့ ဘာဖြစ်သွားနိုင်လို့လဲ”

“ဒီလိုခေါက်ကွေး ပါသွားတော့ လှိုင်းပုတ်ခံရပြီး သတိပျက် မတတ် ဖြစ်သွားတာပေါ့ .. အဟွတ် ..”

“ဖူး က ငိုမဲ့မဲ့လေးနဲ့ဆဲနှင့် ချောင်းဆိုးကလည်း မပျောက်သေး”

“အဲဒါတောင် နောက်ထပ်ဆုတ်ပြီး လှိုင်းစီးချင်သေးတယ်”

“ချိန်း ရှိနေတာပဲဟာ”

“အားမကိုးနဲ့ .. လှိုင်းပုတ်လို့ ပါသွားရင် သူများဆွဲချိန်ရအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ထိန်းရတယ်၊ အမှိုက်တစ်စလို့ ပါသွားရင်တော့ သေချာတယ် .. ခုထက် အဖြစ်ဆိုးမှာ”

“ဟင်!...”

“အခန့်မသင့်ရင် လှိုင်းနဲ့ ပြန်ပါသွားပြီ၊ ဟိုးက အလံနီစိုက်ထား တဲ့ ဧရိယာထဲ ရောက်သွားရင်တော့ ..”

“မင်းကလည်း တစ်မျိုး ..”

“ဖြစ်နိုင်တာ ပြောပြတာလေ .. လှိုင်းစီးတယ်ဆိုတာ ကြောက်စရာ ရင် မွန်းမှာပဲ၊ ဘယ်သူကိုင်ထားထား ကိုင်ထားတဲ့လူလည်း မွန်းတာပဲ”

“ကမာ ပြောတော့ ကမ်းစပ်နားမှာ ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆို ..”

“မင်းပဲ ရေနက်ထဲ ဆင်းချင်တယ်လို့ ပြောတာလေ”

“မဆင်းတော့ပါဘူး .. ရေတိမ်တိမ်လေးမှာတောင် ချိန်း က ဂရုစိုက်ဖော်ရတာ မဟုတ်ဘူး”

မျက်နှာလေး နီနေဆဲနှင့် ဖူး တော်တော်လန့်သွားပုံ ပေါ်သည်။ ပြီးတော့ သောကွင်းကို ရေထဲမှာပဲ လိုက်ဖမ်းနေရင်း မအားမလပ် ဖြစ်နေရင်းမှ ...

“လူကို ကူညီဖော်တာ မရတယ် .. ရယ်စရာလေးတွေတာနဲ့ ရယ်

စစ်လိုက်တာ မညာမတာ ..”

ဘောင်းဘီရှည် အနီရဲရဲ အင်္ကျီလက်ပြတ်ခါးရှည်လေးနှင့် ဖူး နှုတ်ခမ်းစု စိတ်ကောက်သည့်ပုံလေးနှင့် ထွက်သွား၏။

“ကောင်းတယ် .. ခုမှ ဆေးစားမှန်သွားတာ”

“အေးပါ .. မင်း အဲဒီလို ကြင်နာတာတွေ မပုံးနိုင်မဖိနိုင် ဖြစ်နေ တော့ လွတ်လပ်ရေးကြီး နီးလာတာပေါ့”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

ချိန်း တို့ ရယ်လို့ကောင်းနေတုန်း သူပဲ သောကွင်းပြန်အပ်နေ သည့် ဖူး ဆီကို ပြေးရသည်။ ကမာ ကိုမှ ပါအောင် ခေါ်ချင်သည့် ဖူး နှင့် ကမာ ကိုပဲ ချစ်နေသည့် ချိန်း တို့ကြောင့် မောရမှာက သူပဲဆိုတာ အစတည်းက သိပြီးသား ..

ဒါတောင် ကမာ က ဆင်ခြင်လွန်းလို့ရယ် .. ဒီသုံးယောက် တစ်နေ့နေတော့ ဖြစ်ကြဦးမှာပါ၊ ဆုတောင်းရမှာက စိတ်ဆင်းရဲဖွယ် တွေ အကြီးအကျယ် ဖြစ်မလာဖို့...

“တကယ်ပဲ ချောင်းသာမှာ အရမ်းပျော်ရမှာပဲလို့ ထင်ထားတာ”

ရေစိုလက်စနှင့် ရေချိုးခန်းထဲ ပြေးဝင်သွားရင်း ဖူး ပါးစပ်က မနားတမ်းပြောသွားသည်။ တီဗီပိတ်လိုက်ပြီး ကမာ က ဖူး ရေလဲဖို့ ဝတ်စုံတစ်စုံ ပြင်ထားပြီးသားကို ကောက်ယူသွားရင်း ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖူး ..”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ချိန်း ပေါ့ .. ငါက လှိုင်းစီးချင်လို့ဟာကို ရေတိမ် တိမ်လေးမှာဆိုပြီး ကိုင်မထားဘူး သိလား .. ငါ ရေမွန်းပြီး ကံကောင်းလို့ သတိလစ်မသွားတာ ..”

“ဟုတ်လား ..”

ကမာ စိုးရိမ်သွားမိပေမယ့် ဖူး လန့်သွားမှာစိုးသဖြင့် အရေးမကြီး သလို ရယ်သံပေးကာ ...

“မစီးဘူးရင် ဒီလိုပဲ ပူး ရဲ့ .. ဒါပေမယ့် ဘာမှအန္တရာယ်မရှိပါဘူး ရေစပ်မှာက ကမ်းမှာ ပြန်တင်နေတာပဲ။ နောက်ဆို နင် ပျော်သွားမှာပဲ။ တော်ကြာ လှိုင်းကြီးတဲ့နောက်လိုက်ရင်း ရေနက်ထဲပါ ဆင်းချင်တာ ဦးမယ်”

“အမလေး .. ရေနက်ထဲကို ဆင်းရင် လှိုင်းနဲ့ ပြန်မျောပါပြီး အထိ နီတွေ ပြထားတဲ့ အန္တရာယ်နယ်ထဲ ရောက်သွားမှာတဲ့။ ပြန်လမ်း မရှိ တော့ဘူးတဲ့”

“ကြည့်စမ်း ..”

ရေချိုးခန်းထဲက တဘက်လေးနဲ့ထွက်လာပြီး ကမာ လှမ်းပေး သည့်ဝတ်စုံကို ယူလိုက်သည်။ ပြီးတော့ တံခါးစေ့ရပ် စေ့ထားပြီး အကူ တွေ လဲလိုက်ကာ ..

“ချိန်း က ငါ့ကိုဆို ‘စ’စရာ နောက်စရာလိုပဲ သဘောထားနေ သလား မသိပါဘူးဟာ .. ငါ ဘောကွင်းနဲ့ ထိုးထွေးပြီး ရေမွန်းနေတာကို အော်ရယ်တယ် သိလား .. ဟား ဟား ဟား ဟားနဲ့ အသံကြီးကို အကျယ်ကြီးပဲ။ ငါလည်း ရေသာမွန်းနေတာ သူ့အသံကို သိနေတယ်။ ဘယ်သူမှမရယ်ဘူး .. သူပဲ ရယ်တာ။ အရမ်းကို အကြင်နာတရား မဲ့တာ ..”

“မဟုတ်လောက်ပါဘူး ပူး ရယ် .. ချိန်း ရော အောင် ရော ဘာ ထူးလဲ။ ချိန်း ကဆို သူ့မိဘကိုတောင် ပြောစရာရှိရင် ပြောတာပဲတဲ့။ အောင် ကမှ သူ့ထက် လိမ္မာသေးတယ်”

ပူး က အပြင်ထွက်လာပြီး မွေ့ရာပေါ် ခုန်တက်သည်။ ပြီးတော့ ခြေထောက်လေးတွေကို စောင်ထဲ ထည့်ကွေးနေလိုက်ပြီး ..

“နင် ငါ့ကို ဆံပင် ရေသုတ်ပေးပါလား .. ငါက ရေချိုးပြီး ဆံပင် တန်းခြောက်အောင် မလုပ်ရင် ပျားတတ်တယ်ဟာ .. ခြေထောက် အေးနေ တာကို ချက်ချင်းပြန်နွေးအောင်မလုပ်ဘဲနေရင်လည်း ငိုက်နာတတ်တယ်”

“ဟုတ်လား ..”

“ကမာ .. နင် ငါ့ကို တစ်မျိုးတော့ မထင်ပါနဲ့နော်”

“ထင်စရာလား ပူး ရယ် ..”

ကမာ က အိတ်ထဲက မျက်နှာသုတ်စောင်အရှည်ကြီးကို ထုတ်ယူ နှိပ်စွဲ ကွေးလှဲနေတဲ့ဘေးမှာ သွားထိုင်ကာ သေချာသုတ်ပေးသည်။

“ချောင်းသာမှာလည်း ညကျမှ မီးရတာ စိတ်ပျက်စရာကြီးနော်.. ငါတို့ အခန်းမရတော့လို့ ထားခဲ့ရတဲ့ Hotel Maxမှာရော ဒီတိုင်းပဲလား ဆိုဘူး။ ရေကူးကန်တွေ ဘာတွေနဲ့ဆိုတော့ မီးရချင်ရမှာ”

“အားလုံး ဒီတိုင်းပဲနေမှာပါ ပူး ရယ် .. အလည်အပတ်လာတာပဲ။ အထဲတော့ သည်းခံလိုက်ပါ။ ပြန်ချင်တဲ့အချိန် ပြောလေ .. အချိန်မရွေး အပြန်လို့ရတာပဲဟာ”

“ငါက သူသာ ငါ့ကို နည်းနည်းလေး ဂရုစိုက်ရင် အောင် စေ့စပ် မယုံနေ့ မရောက်ခင်ထိ အကြာကြီးနေဖို့ပါ”

ပူး က လှဲနေရာကနေ ထထိုင်လိုက်ပြီး တမ်းတမ်းတတ ပြော သည်။ ပြီးတော့ ကမာ ဘက်လှည့်ကာ ပေါင်ပေါ်ကို လက်စာင့်၍ ..

“ကမာ .. ချိန်း တို့က နင်နဲ့ အရမ်းရင်းနှီးတာဆိုတော့ ဟိုလေ ချိအပေါ်မှာ ဘယ်လိုသဘောထားသလဲ .. နင် ခန့်မှန်းလို့ရလောက်မယ့် စကားတစ်ခုခု ပြောတာ မကြားမိဘူးလား”

ပေါ်တင်ကြီး ခေါင်းခါရမှာမို့ ကမာ ပူး ကို ငေးနေမိရင်း ရုတ် တရက် ငြိမ်သက်သွားခဲ့၏။ မျှော်လင့်နေသူကို မညှာရက်သလို ဒီခရီး ဆို လိုက်လာမိတာကိုက အပြစ်ရှိနေသလို ခံစားမိနေသဖြင့် စကားတစ် ခုနဲ့ပြောဖို့ ရှိလာတိုင်း ထိုစကားနဲ့ပတ်သက်သည့် အကြောင်းအရာ တွက် အာမခံချက်ရှာရတာ ဖတ်ဖတ်မော၏။

“ဟင် .. ပြောပါဦး ကမာ ရယ် .. ငါလေ ချိန်း နဲ့ ငါတို့ လျှောက် သည်ကြတုန်းက အမှတ်တမဲ့ သူနဲ့ နီးကပ် ထိစပ်သွားခဲ့တာတွေ”

အရေးကြီးလာရင် ဝင်ဖြေရှင်းသွားတတ်တဲ့ သူ့စတိုင်လ်လေးတွေ အတွက် အရမ်းစွမ်းခံရတာ သိလား .. ငါ နှင့်ကိုတောင် သေချာမသေချာ ရဲဘဲ ကြိတ်ပြီး ရူးသွပ်ခဲ့ရတာပါ ကမာ ရယ် .. အခု တရားဝင် ပြောနေစဉ်ကတော့ ဒါတောင် လူကြီးချင်း စေ့စပ်ထားတာပဲ ရှိပါသေးတာပဲ ဒါပေမယ့် ငါ အရမ်းပျော်ခဲ့ရတာ၊ သူ့ကိုသာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရမယ်ဆိုရင် သူ့ရင်ခွင်မှာ ဓဏတဖြုတ်လေးဖြစ်ဖြစ် မှိန်ခွင့်ရထားခဲ့ရင်လေ သူ့လက်မထပ်ချင်သေးဘူးဆိုရင်လည်း ငါ စောင့်နိုင်ပါတယ်၊ ငါ သူ့ပေါင်းရဖို့ထက် သူ ကြင်နာတာလေးကိုပဲ တစ်စက္ကန့်လောက် ဒါ မဟုတ်ရင် စက္ကန့်ဝက်လောက်ဖြစ်ဖြစ် ခံစားခွင့်ရချင်တာ ..

သူငယ်ချင်းလည်း ဖြစ်၊ မိန်းကလေးချင်းမို့ ဖူး က အိတ်သွယ်ဖာမှောက် ရင်ဖွင့်နေရှာသည်။ ဖူး ကို ခဏဖြစ်ဖြစ် လိုက်လိုက်လျှော့ဆက်ဆံပေးပါလို့ ချိန်း ကို တောင်းဆိုထားခဲ့မိသည့် ကိုယ်ကိုယ်လည်း မျက်နှာမထားတတ်အောင် ဖြစ်မိရ၏။

ဖူး ကို မယူနိုင်ဘူးလို့ ချိန်း က ပြောခဲ့ပြီးသား .. မဖြစ်မနေ အကြောင်းဖန်လာခဲ့ရင် မရမက ရှောင်ထွက်သွားဖို့ကို အဆုံးစွန်ထိ ပြောထားခဲ့၏။ ဒါဆို ကိုယ်က အဆုံးစွန်သော အခြေအနေရောက်တာနှင့် ချိန်း ကို ပြန်သိမ်းဖို့ စောင့်နေခဲ့သူလား .. ဖူး ကို သူမ ခုလို ကူညီနေတာရော တကယ့်စေတနာ မှန်ရဲ့လား ...။

ဖူး တို့ စေ့စပ်ပြီးသည့်နောက် နှစ်ရက်အကြာမှာ ဦးမင်းခ ဆီက ဖုန်းဆက်သည်။ မေမေ ပြောခဲ့သည်။ သူ့သမီးအတွက် အစစအရာရာ ပြောင်းလဲသွားအောင် ကူညီပေးနိုင်ခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူး အထူးတင်ကြောင်းတွေ အများကြီး ပြောသွားသည်တဲ့ ...။

“သူ ကျေနပ်တဲ့အထိ သူ့သမီးလေး ပန်းဝင်သွားပြီဆိုတော့ သမီးလည်း ဒိုင်လူကြီးလုပ်ဖို့ မလိုတော့တဲ့သဘောပေါ့၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနေတော့ သမီး၊ သမီးကို မေမေက မရွှေ တို့သားအမိနဲ့

တင်းရိပ်အောက်က ခွဲထွက်စေချင်တာ တစ်ခုတည်း မဟုတ်ဘူး၊ ချိန်း တို့ အောင် တို့နဲ့ ပတ်သက်တာလည်း မကြိုက်တော့ဘူး သမီး၊ သမီးသုဖြစ်ဖြစ် သူတို့နှစ်ယောက်ကြောင့် သမီးမှာ ထိခိုက်ဖို့ပဲရှိတာ၊ သမီးပိုင်လုပ်ငန်းလေးနဲ့ ကျကျနန ဖြစ်သွားရင်တော့ အားလုံးရဲ့ ကွန်ကွန်ထဲက ရုန်းထွက်လိုက်ပါ၊ သမီးရယ် .. နော် ..”

လူငယ်တွေ ဘယ်သူနဲ့ ဘယ်လို ရစ်ပတ်နှောင့်တွယ်နေကြမုန်းတော့ မေမေ သေချာသိပုံ မရပါ။ ဒါပေမယ့် ချိန်း တို့ အောင် တို့ရဲ့ တာတွေ သူတို့သားတွေကို အသီးသီး စေ့စပ်လက်ထပ်ပေးဖို့ အမြန်ဆုံးပြုစုနေကြတာကို မေမေ ရှက်နေတာမုန်း ကမာ သိသည်။

ချောင်းသာသွားဖို့ ဖြစ်လာခဲ့တာလည်း ဖူး ကိုယ်တိုင် အိမ်မှာ ရုတ်တရက်လာပြောပြီး ခေါ်သွားခဲ့တာမို့ ထည့်သွားထည့်လိုက်သည်၊ မျက်နှာတကတော့ မကောင်း ...။

ပြန်တွေးလိုက်မိရင်း ကမာ အသက်ရှူကျပ်သလို ဖြစ်သွားမိသည်။ ချိန်း ကို သူမ ပြတ်ပြတ်သားသား မငြင်းခုံမိတာ မှားသွားပြီလား ...။

ဒါပေမယ့် ဖူး အပေါ်မှာ ရုတ်တရက်ကြီး မရက်စက်စေလိုသည့် အတန်နာနဲ့ မပြတ်သားခဲ့တာကတော့ အမှန်ပါ။ ထို့ပြင် ချက်ချင်း ပြောင်းအလဲတွေဖြစ်ကာ ‘ငါ ချစ်နေတာ ကမာ ပဲ’ လို့ ချိန်း ပြောချမှတ်မှုကို ရင်မဆိုင်ရတာလည်း ပါသည်။ ရိုးသားပါတယ်လို့တောက်လျှောက်ကြီး အညာခံခဲ့ရတာပါလားလို့ သိသွားလျှင် ဖူး ဘယ်လောက် စားသွားရမလဲ ...။

“ကမာ ..”

“ဟင် ..”

“ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ .. ငါမေးတာလည်း မဖြေဘူး”

“ဘာလဲဟင် ..”

“ချိန်း က ငါနဲ့ စေ့စပ်လိုက်ရတာကို တစ်ခုခု မကျေမနပ်ပြော

တာ ကြားမိလားလို့ "

“ဖူး ရယ် .. အဲလိုစကားမျိုးတွေက ယောက်ျားလေးချင်းပဲ ပြောကြတဲ့ဟာ .. နောက်ပြီး နှင် စေ့စပ်တဲ့ရက်တည်းက ငါ အလုပ်လုပ်မလို့ ဘန်ကောက်ထိ ရောက်သွားခဲ့တာ နှင် သိသားနဲ့၊ ကျောင်းတွေပြီးတော့ မယ်ဆို နှင်တို့အတွက်က သင်တန်းတွေ တက်မယ်၊ အလည်အမတ် သွားဖို့တွေ တိုင်တယ်လဲလုပ်မယ်နဲ့ ဘာမှမထူးခြားပေမယ့် ငါ့အတွက် ကျတော့ ဘဝရဲ့တစ်ဆစ်ချိုးကို မမြင်မစမ်းနဲ့ ဘယ်လို ကူးခတ် လှော်ခတ်ရမလဲ အသေအလဲ စဉ်းစားနေရတဲ့အချိန် ..”

“စကားတတ်လိုက်တာ ကမာ ရယ် .. အဲဒါတွေထားပြီး ငါ့ရင်ထဲက ဝေဒနာတွေကိုပဲ ပေါ့ပါးအောင် လုပ်ပေးစမ်းပါ၊ နှင်နဲ့ ငါ နှစ်ယောက်တစ်ဘဝလို့ ဖြစ်နေသရွေ့ နှင် ဘာမှမခက်ခဲစေရဘူး”

‘ငါ့ရဲဘော်ဒီဂတ် လုပ်စမ်းပါ’ လို့ ပြောလိုက်တာမျိုး၊ ဖူး က လက်က ခေါင်းခါနှင့် ...

“ငါသာ နှင်လို အနားမှာ အမြဲရှိနေပေးမယ့် အမေတစ်ယောက် ရထားရင် ရှိတာလေးကို ဖြစ်သလိုခြိုးခြံစားပြီး ပျော်ပျော်နေမှာပဲ၊ ဟိုနော် ငါက အန်တိုကို အလုပ်မလုပ်ဘူးလို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ဒက်ဒီကတော့ အလုပ်မှ အလုပ်ချည်းပဲ ဖြစ်နေလို့၊ အလုပ်လုပ်တဲ့လူကိုပဲ ငါက ကြည့်မရတာ၊ လောကမှာ ငါ အလိုချင် အမက်မောဆုံးက မေတ္တာပဲ”

ဖူး မျက်နှာလေးက မျှော်လင့်တမ်းတခြင်းတွေ သိပ်သည်းလာပြီး ဆွေးမြေ့နေရှာ၏။ ကိုယ့်ကို ဘော်ဒီဂတ်လို သဘောထားလိုက်တာလည်း နာကျင်ရမှန်း မသိဘဲ ဖူး ကို သနားညှာတာချင်စိတ်တွေသာ ဖြစ်နေမိလျက် ...

“တစ်ယောက်သဘောကို တစ်ယောက်ကသိလာရင် နှင်ဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝလာမှာပါဟာ ..”

“ဒက်ဒီရဲ့ အကြင်နာတရားကိုတော့ ငါ တစ်သက်လုံး မရခဲ့ပါ

ဘူး ကမာ ရယ် .. ဒါပေမယ့် ချိန်း ဆီက ငါ လိုချင်တာတွေကျတော့ အက်ဒီဆီက မရခဲ့တာထက် ပိုပြီး စံစားရတယ်၊ ရင်ထဲမှာ ပိုပြီး ပူနေတယ်၊ ငါ ရှက်လည်း မရှက်တော့ပါဘူးဟာ .. နှင် ငါ့ကို မကူညီနိုင်ဘူးဘူး ကမာ ရယ် .. ဟင် ..”

ကိုယ်က မသိမသာ မတ်သွား၏။ ကိုင်ထားသည့် တဘက်စောင် နှင့်အတူ လက်က ပေါင်ပေါ် ပြန်ပြုတ်ကျကာ နေရာမှ ထပြေးချင်စိတ်တွေ ဖြစ်လာ၏။

“နှင်ကိုဆို သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးက ယောက်ျားလေးချင်း ရင်းနှီးသလို ရင်းနှီးကြတယ်၊ ခင်လည်း ခင်ကြပါတယ်၊ နှင် ပြောတာဆိုသည် အောင် က ခေါင်းမညိတ်ခဲ့တာ မရှိဘူး၊ အောင် ကနေ ချိန်းဆို လက်တို့ သတိပေးတာတွေလည်း ငါ မြင်ဖူးတယ်၊ နှင် ကူညီရင် ခေါ်တယ်ဟာ .. ချိန်း ငါ့ကို ..”

“ဒေါက် .. ဒေါက် ..”

တံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ မှန်ထဲကနေ မြင်လိုက်ရသည့် အောင့်ရိုက်က ခုချိန်မှာ ကမာ အတွက် တကယ့် ကယ်တင်ရှင် သူရဲကောင်း...။

“လာပြီ ..”

ကမာ မွေ့ရာပေါ်က ဆင်းကာ ချက်ချင်း တံခါးပြေးဖွင့်လိုက်သည်။ အောင် က ကမာ ကို မြင်မှ အထဲကို သေချာမဟုတ်သော အကြည့်တစ်ချက် ချောကာ ...

“ထမင်းမစားကြဘူးလား .. ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“နှင်တို့ ဇိုက်ဆာလို့လား၊ ဖူး ကရေချိုးတာကြာသွားပြီး ချမ်းနေလို့”

“ရတယ် ကမာ .. ငါ လိုက်ခဲ့မယ်လေ .. ခဏပဲစောင့်လို့၊ ဒါနဲ့

ချိန်း ကရောဟင် ..”

ဖူး က အိပ်ရာထဲကနေ လှမ်းမေးသည်။ အောင် က ခေါင်းလှုပ်နှုတ် ကုတ်၍ ...

“ဗိုက်ဆာသလိုပဲဆိုပြီး အင်္ကျီလဲပြီး ထွက်သွားတာ၊ ဘယ်ရော သွားလဲ မသိဘူး၊ နင်တို့ပြီးရင် ထွက်ခဲ့လေ .. ငါ ဒီကောင်ကို သွား လိုက်မယ်”

အောင် ထွက်သွားတော့ ဖူး က အိပ်ရာပေါ်က ဆင်းကာ မျက်မှ လေး ရှုံ့တွတ္တန့်န့် ...

“မနက်က ပင်လယ်စာတွေ စားမိလို့လား မသိဘူး၊ ဗိုက်က သိ မကောင်းချင်ဘူး”

“ဟုတ်လား .. ဒါဆို ရွာထဲက ထမင်းဆိုင်တွေဘက် သွားမယ် လေ၊ အဲဒီမှာဆို မြန်မာထမင်းဟင်း ရိုးရိုးဆီပြန်တွေ ရတယ်၊ စားချင်တာ လုပ်ခိုင်းလို့လည်း ရတယ်”

“နေပါစေဟာ .. ချိန်း က ပင်လယ်စာတွေ ကြိုက်ပုံရတယ် နင် ငါ့ကို အင်္ကျီရွေးပေးထားဦးနော်”

“အေးပါ”

ဖူး က မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ ရပ်ကပ်တင်ပေးထားသည့် အလှပြ ပစ္စည်းတွေကို ကိုင်တွယ်နေရင်း လှည့်ကြည့်သည်။

“ကမာ...နင် ငါ့ကို ခိုင်းတယ်ဘာညာ မထင်နဲ့နော်.. ငါက နင် ငါ့ကို တကယ်အလိုလိုက်တတ်မှန်းသိလို့ နဲ့ချင်တာပါ၊ ငါ့အတွက် နင်က သူငယ်ချင်းလည်း ဟုတ်တယ် .. အစ်မတစ်ယောက်နဲ့လည်း တူတယ်”

“ခဏ ခဏ ရှင်းပြမနေပါနဲ့ ဖူး ရယ် .. နင် အိမ်ထောင်ကျသွား ရင် ငါတို့တွေ ကိုယ့်လမ်းကို လျှောက်ကြမှာပဲ၊ ဒီလို အတူတူနေ ရင်း ချင်ပါသေးတယ်ဆိုရင်တောင် မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး”

“အဲ့မယ် .. ခုတည်းက နုတ်ထွက်စာ တင်ချင်နေတာလား မိန်းမနော် ..”

ကမာ က ရယ်သည်။ ပြီးတော့ အင်္ကျီနဲ့ ဂျင်းဘောင်းဘီထဲ တစ်ထည် ထုတ်ထားပြီး အိတ်ကို သေချာပြန်ပိတ်နေ၏။

“နင် ဘာမှမပြင်တော့ဘူးလား”

“ပြီးပြီလေ .. နင်တို့ ရေချိုးနေကြတုန်း ငါလည်း အထဲမှာ ချိုး လိုက်တာ”

“ဘာဖြစ်လို့ ပင်လယ်ထဲမဆင်းတာလဲ၊ အသားမည်းမှာစိုးလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး .. ဒီကိုလာကြတာ အသားမည်းမှာ ကြောက်လို့ ရေဆင်းမကူးတဲ့သူ ရှိကို မရှိဘူး၊ ငါ အထက်တန်းကျောင်းသူတုန်း ကဆို ခဏခဏ ရောက်ဖူးတယ်၊ အခုက ..”

“သိပြီ .. ငါ့ဒုက္ခခံရမှာစိုးလို့”

“မဟုတ်တာ ပြောတော့မယ်”

ဖူး က မှန်ထဲက လှမ်းကြည့်ပြီး ရယ်နေသည်။ ပြီးမှ ...

“ညဏ်မများပါနဲ့ ကမာ ရယ် .. နင် ငါနဲ့ ချိန်း တို့ မလွတ်လပ် မှာစိုးလို့မို့လား .. သိသားပဲ၊ ငါ့သူငယ်ချင်းက အစစအရာရာ အရမ်း အလိုက်သိတဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုတာ ဟွန်း .. ဒါပေမယ့် စိတ်မရှည် လက် ချည်နဲ့ ရွှေမင်းသားကလည်း ငါ့ကို မကြည်ပါဘူးဟာ .. လူကြီးတွေ ဒီခဉ်လို စေ့စပ်ထားရတာဆိုတဲ့ ရုပ်ကြီးနဲ့ ငါလည်း ဒီလောက်တော့ သိပါတယ် .. ဆုံးရှုံးမခံနိုင်လို့သာ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာ..”

ကမာ သက်ပြင်းရှည်ကြီး တိတ်တခိုးချသည်။ ဖူး က နှုတ်ခမ်းနီ ဘူးကိုင်ရင်း လှည့်လာပြန်ကာ ...

“ဘာဖြစ်ဖြစ် သူ ငါ့ကို ကြင်နာလာစေရမယ်”

ဟု တက်ကြွစွာ ပြော၏။ ဖူး ကို သနားမိတာနှင့် ချိန်း ကို ပြော ဆိုမရ ဖြစ်နေတာတွေကြောင့် သူမ အနေကျပ်ပါ၏။

မင်းဘက်ကတော့ နားမလည်ဘူး ...။

အခန်း (၃၄)

“ဒါက ဘာလဲဟင် ..”

“အတ္တဝါချစ်စပ် ဟင်းချီလေ .. စစ်စစ်ချစ်ချစ်လေးရယ် .. မြည်ကြည့်”

“ဟင်အင်း ..”

“ပူး က ရှုံ့ခေါင်းခါသည်။ ပြီးတော့ စားချင်စိတ်ကလည်း မပြတ်နိုင် ..”

“အထဲမှာ ဘာတွေလဲဟင် .. ဒီဖြူဖြူအချောင်းကြီးတွေက ..”

“အဲဒါ ရေဘာဝဲရဲ့လက်တွေ”

“ဟင်!..”

ဟင်းသောက်ပန်းကန်ကြီးထဲကို မွှေနှောက်ပေးနေသဖြင့် ထမင်းစားနေသည့် ချိန်း မျက်လုံးလှန်ကြည့်ရာက တစ်ခုခု ပြောချင်နေပြီမုန်းကမာ သိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် သူမပဲ ပန်းကန်ကို ပူး ရှေ့နားနား မနည်းဆွဲယူပြီး ကိုယ်တိုင် မွှေနှောက်၍ ...

“ဒီမှာလေ .. အတ္တဝါချစ်စပ်ဆိုတဲ့အတိုင်းပဲ .. ခရုတို့၊ ဂုံးတို့၊ ပုစွန်တို့ ပြည်ကြီးငါးရော ရေဘာဝဲရော အစုံ ပါတယ်။ လုံးဝ မညှိဘူး ပူး ရဲ့ .. စားလို့ကောင်းတယ်”

“ဟင်အင်း .. ဟင်အင်း .. မထည့်လိုက်နဲ့နော်”

ပူး က ခေါင်းတွင်တွင်ခါလျက် ထမင်းပန်းကန်ကိုပါ လက်နဲ့

အထားကာ ...

“ဟိုပန်းကန်ထဲက ဘာသုတ်လဲ”

“အဲဒါက ရေခူသုတ်လေ”

“ဖြူပပ်ဖြူလျော်နဲ့”

“ရခိုင်သုတ် သုတ်နိုင်ထားတာကိုး ပူး ရဲ့ .. ဒီလို အစားအစာတွေ

အ သူဒေသနဲ့သူတော့ ကောင်းပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်ဟ .. အဲဒါ ငါ မှာထားတာ၊ ကမာ နဲ့ ငါတို့ ဆယ်

ဆန်းတုန်းက ကျောင်းကားတွေနဲ့ ဒီကိုရောက်လာကြတာလေ၊ ငါတို့

အ ရေခူသုတ်ကို အမျိုးမျိုးသုတ်နိုင်ပြီး စားကြတာ၊ တခြားကျောင်း

အားတွေကတော့ ကဏန်းပေါင်းဆိုတာချည်းပဲ”

အောင် ဝင်ပြောပေမယ့် ပူး က ရှုံ့ခဲ့နေဆဲဖြစ်ကာ သူများတွေ

စားသောက်နေကြပေမယ့် သူမက တစ်စွန်းမှ မစားနိုင်သေး ..။

“စားလေ ပူး ရယ် .. ကြိုက်ကြိုက်မကြိုက်ကြိုက် စားပူးတယ်ရဲ့

အောင် စားပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ် နင် ဗိုက်နာမှာစိုးရင် ဒီမှာ ပုစွန်ကျားကြီး

တွေ ကြော်ထားတာ ကြပ်ရွှနေတာပဲ၊ ရိုးရိုးကြက်ချစ်စပ် ဟင်းရည်လေး

ငါ မှာလိုက်မယ်လေ .. ဘယ်လိုလဲ”

ကမာ က တစ်စွန်းစားတိုင်း ပူး မစားရသေးတာကို မျိုမကျနိုင်

ဖြစ်နေကာ အမျိုးမျိုး ပြောပေးနေ၏။ ပူး က ဇွန်းခက်ရင်း ကိုင်ရင်း

ခေါင်းခါနေလျက် ...

“လူမမာစာကြီးလို ဖြစ်နေမှာပေါ့ .. ငါ့ကို ကဏန်းပေါင်းလေးပဲ

အသားနည်းနည်းထွင်ပေးပါလား”

“ကဏန်းပေါင်း စားမှာလား .. ထွင်ပေးမယ်”

ကမာ ထမင်းတစ်စွန်းကို ပါးစပ်ထဲ ကမန်းကတန်း ဆည်းကာ

ဇွန်းခက်ရင်းကို ချထားလိုက်၏။

ချိန်း ကလည်း ဇွန်းတွေကို ချထားလိုက်သည်။ ဒါပေမယ့် ကမ္ဘာလို့ ဖူး အတွက် တက်ကြွစွာ ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ မဟုတ်ပေ။

“မစားတတ်ရင်လည်း စားတတ်တာတစ်ခုခု မှာပါလား။ သူများတွေလည်း ထမင်းဖြောင့်ဖြောင့် စားရအောင်”

“ဟင်!...”

“ချိန်း ကလည်း သူ မစားတတ်လို့ဟာကို”

“ဟုတ်ပါတယ် .. ဖူး က ခိုင်းချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး ချိန်း ရယ်။ အိမ်မှာဆို ..”

“မင်းပါးစပ်ထဲ ခွံပေးမယ့်လူတွေလည်း ရှိကြမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် မင်း အထိန်းတော် အချီတော်တွေနဲ့ တိုင်းခန်းလှည့်လည်တာမှ မဟုတ်တာ။ အခု ကဏန်းစားရမှာရော .. တခြား ဘာမှ စားစရာမတွေ့လို့ စားရမှာမို့လား။ ဘာစားချင်တာလဲ ပြော။ ကိုယ် သွားဝယ်ပေးမယ်”

စကားလုံးက ရိုးစင်းပေမယ့် စကားနက်က ပျော့ပျောင်းမှုမရှိ၊ မျက်လုံးတွေမှာ တင်းမာခြင်းတွေကို တွေ့နေရ၏။ ထို့ပြင် ...

ပုလဲရောင် လက်သည်းဆိုးဆေးလေးတွေနှင့် ဖြူနုသွယ်လျသည့် ကမာ လက်ချောင်းလေးတွေ ဟင်းတွေ ပေကျနေတာကို ဝေခနဲ ကြည့်သည်။ အောင် ကလည်း ချိန်း မျက်လုံးတွေ သွားတဲ့အတိုင်း လိုက်ကြည့်ကာ ...

“သူတို့သူငယ်ချင်းပဲကွာ .. မင်းက ကမာ ကို အားနာလို့မို့လား” ချိန်း ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ပြီး ပါးစပ်ပြင်လိုက်တာနှင့် အောင်က စားဖွဲ့အောက်ကနေ သူ့ခြေထောက်ကို လှမ်းတို့၍ ...

“ဖူး က အပြင်မဟုတ်ဘဲ နည်းတော့ ကမာ က နားလည်လို့ လုပ်ပေးနေတာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်.. ဖူး က ခိုင်းချင်လို့မှ မဟုတ်တာ”

ဟိုမျက်နှာကြည့် ဒီမျက်နှာကြည့်နှင့် ဖူး က ထမင်း စတင်စားပေမယ့် ချိန်း မျက်နှာကိုပဲ အဓိက ငေးနေ၏။ ချိန်း မျက်လုံးတွေ ကမာ လုပ်ကိုင်နေတဲ့ဆီ ဝေခနဲ ဝေခနဲ ဖြစ်နေတတ်တာကိုလည်း မြင်၏။

“ရပါပြီ ကမာ ရယ် .. တော်ကြာ ငါ့ကို ချိန်း ဒီနားကနေ ကန်ချွတ်မလားပဲ”

“ဟုတ်မှာ .. နင်ကလည်း အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်တော့မှာတောင် သူငယ်ချင်းကို အားကိုးနေတော့ ဒီကောင်က အားနာတာနဲ့ မျက်နှာပူတာနဲ့ နေရထိုင်ရခက်မှာပေါ့”

အောင် ကပဲ အားနာရခြင်းအကြောင်းဘက်ကို တွင်တွင် ဆွဲပြောနေခဲ့သည်။ ကမာ ကလည်း တကယ်တော့ ကဏန်းခွဲထဲက အသားကို သေချာမထုတ်တတ်ပေ။

ကိုယ်စားဖို့ဆိုရင်တော့ အသာလေး ကိုက်လိုက်၊ ကွဲအက်သွားမှ အခွံလေးတွေဖယ်ပြီး အသားကို ခက်ရင်းနဲ့ ခြစ်ယူ။

ဒီလိုပဲ သူ့အထာနဲ့သူ စားရတာ ဖြစ်သည်။ သူများအတွက်ကျသော ဒါက တော်တော်ခက်သည့်ကိစ္စ ဖြစ်သွား၏။ ပြောမယ့်ဆိုမယ့်သူ အငုတ်တုတ်ထိုင်ကြည့်သဖြင့် ပိုဆိုးသည်။ ထို့ကြောင့် ဘယ်နေရာဘာလုပ်ဖို့ဖြစ်ဖြစ် ကမာ မလိုက်ဘဲ ကြံဖန် ရှောင်ရှားနေခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

“ပုဇွန်ကျားပဲ စားကြည့်တော့မယ် ကမာ .. အဲဒါလေးပဲ ဟို ..”

အခွံခွာပေးလို့ ပြောမလို့ဟာ ဖူး မျက်လုံး ချိန်း ဆီ ရောက်သွားသည်။ ချိန်း က စားလက်စ ဇွန်းခက်ရင်းကို ချထားလိုက်ကာ ...

“ဒါလည်း အခွံခွာပေးရဦးမှာလား .. ပေး .. ကိုယ် ခွာပေးမယ်” ပန်းကန်လိုက်ကို ဆွဲယူကာ သူကိုယ်တိုင် ကျကျနန ခွာပေး၏။

ပါးစပ်လေးအဟောင်းသားဖြစ်လျက် ဝမ်းသာရမှာလား .. ထိတ်လန့်မှာလား။ ပန်းကန်ထဲရောက်လာသည့် အခွံချွတ်ပြီးသား ပုဇွန်တုပ်တွေကိုလည်း စားစရာလို မဟုတ်ဘဲ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ငုံ့ကြည့်မိ၏။

“ဟဲ .. ဟဲ .. အစတည်းက ဒီလိုကြင်နာချင်တာကို ကမာ နဲ့
နေရမှာစိုးလို့ ဖြစ်နေတာ ရုပ်ကြီးက”

အောင် က အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိ အချွန်နဲ့ ‘မ’ သည်၊ ချိန်း မှာ
နှစ်ဖက် တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ နှုတ်ခမ်းတွေ တင်းတင်းစေ့သွား
ထိုစဉ် ။ နောက်ကစားပွဲမှာ ပုလင်းထောင်နေကြသည့် နှစ်ယောက်
ခပ်နဲ့နဲ့ ထလာသည့်တစ်ယောက် ချိန်း ရဲ့ဘေးကို ဖြတ်လျှောက်လှ

“ဟဲ!.. အ ..”

“ဝုန်း .. ချလွမ်း ..”

ထိုလူ စားပွဲပေါ်ကို ဘေးတိုက် ပုံပျက်ပန်းပျက် ပစ်ကျလာ
သူတို့စားပွဲတစ်ခုလုံး မှောက်လဲ ဖိတ်စင်ကုန်လျှင် ...

“ဒီလောက်တောင် သောက်စားလွှာရသလား .. မင်း ..”

“ဟဲ!.. မဟုတ်ဘူး .. မဟုတ်ဘူးနော် .. မင်းတို့ကို ငါ ..”

လဲကျသူ လက်ကားရှင်းပြုစိုကြိုးစားစဉ် အကျီရင်ဘတ်ကို ဆုပ်
ထူကာ ချိန်း ရဲ့လက်သီးချက်က ခွပ်ခနဲ ပစ်ဝင်၏။

ထိုလူ ခုံတွေကြားထဲ လဲကျသွားစဉ် သူ့အဖော်နှင့် တခြားစားပွဲ
လူတွေထလာပြီး ဝိုင်းဆွဲ ဖျန်ဖြေကြ၏။

“တော်ပါတော့ ငါ့ညီရာ ..”

“အေးဗျာ .. သူ မူးနေလို့ ယိုင်ကျသွားတာပါ၊ သည်းခံပေးပါ
တောင်းပန်ပါတယ်”

“တောက်!..”

အားလုံး တောင်းပန်နေကြတာတောင် ချိန်း က တက်ခေါက်
တုန်း ။ ပြီးတော့ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက ဖိုက်ဆံအိတ်ပြားလေးထုတ်
စားပွဲပေါ် ချထားခဲ့ပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား၏။

အမူးသမားကို တွဲထူပြစ်တင်ရင်း ဆိုင်ထဲမှာ ရုတ်ရုတ်သံသံ ကျန်
ခဲ့တာက တော်တော်နဲ့ မပြီးနိုင် ..။

“ကျွန်တော် မဟုတ်ဘူး .. အဲဒီကောင် တမင်လုပ်လိုက်တာ”

“တော်စမ်းပါကွာ .. မင်း ကျွိုင်ထပ်မရှာစမ်းပါနဲ့”

“တကယ်ပြောတာ .. ငါ ဘာမှ ..”

“ကဲပါ ခေါ်သွားပါဗျာ .. ခင်ဗျားလူကို ..”

အခြေအနေကို ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ အောင် ကပဲ အားလုံး ကြားနေမြင်နေ
သဖြင့် တံတွေးမျိုချမိသည်။ တခြားလူတွေ မမြင်လိုက်တဲ့အဖြစ်တစ်ခု
ဆိုပါ သူ မြင်လိုက်သဖြင့် ကိုယ့်မျက်စိကို မယုံချင် ..။

တကယ်တော့ မူးနေတဲ့လူက ခြေလှမ်းမှားတာ မဟုတ်ပေ။ ချိန်း
စာမင့် လုပ်လိုက်တာ ဖြစ်၏။ ဖူး နဲ့ စလိုက်တာမှာ အစလွန်သွားမှန်း
သိပေမယ့် ချိန်း ဒီလောက်ထိ ဖြစ်သွားမယ်လို့ သူ မထင်ခဲ့ပါ။

ဒေါသကို ထိန်းမရဖြစ်ကာ အနားရောက်လာသည့် အမူးသမား
ကို ခြေထိုးခံပစ်လိုက်သည်။ စားပွဲပေါ် မှောက်ကျလာတာနှင့် ဆွဲထိုးပစ်
လိုက်ပြီး ဒေါသကို ထွက်ပေါက်ပေးလိုက်သည်။

ဖြစ်ရလေ ချိန်း ။

ကံကောင်းလို့ .. သူဖြစ်ဖြစ် ဖူး ဖြစ်ဖြစ် ကိုင်ပေါက်ခံရတော့မလို့
သိသိလေး ။။

ဒါသတွေ ဘယ်တုန်းတည်းက စဖြစ်နေမှန်း မသိ၊ ဘယ်လောက်
ထိ ပေါက်ကွဲဖို့ တာဆူနေမှန်းလည်း အကဲမခတ်မိလိုက် ။။

တကယ်ပါ .. ကံကောင်းလို့ ။

အခန်း (၃၅)

“ဒါက ဘာလုပ်တာလဲ”

နောက်က လိုက်လာမှန်း သိနေသဖြင့် ဖြစ်မြန်မြန် လျှောက်တာလည်း မရ၊ လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲလည်း ဆွဲ၊ နောက်ပြန်ပါသွားအောင်လည်း လှည့်ယူလိုက်ခြင်း ခံရကာ ...

“ပြောလေ ကမာ ..”

“ပြန်မလို့လေ မသိဘူးလား .. ဖယ်ပေး”

စောစောစီးစီး ပြေးလွှားလိုက်ပါလာရသည့် အောင် ခြေလှမ်းတွေ နှစ်ယောက်ဆုံသွားတာကိုမြင်မှ နှေးကျ ရပ်တန့်သွားကာ ...

“ဟား!... တကယ့် ပြဿဒါးပဲ”

မောမောနှင့် ကိုယ့်နဖူးကို ပြန်ပွတ်မိကာ လမ်းဘေးပလက်ဖောင်း မှာပဲ ထိုင်ချလိုက်မိသည်။

ဖြစ်ကြစမ်း ... ဒီနားမှာ တုတ်ကျိုးတုတ်ပဲ့တွေ၊ အုတ်ခဲတွေမှ ပေါ်မှပေါ် ... စိတ်ခုံးခုံးချနေလိုက်ကာမှ သူတို့ ပြောသမျှကို အကုန်လုံး ကြားနေရသည့်အဖြစ် ...။

“မင်း ဒီလိုပြန်သွားလိုက်ရင် ပြီးပြီလို့ ထင်ထားတယ်ပေါ့ .. ဟုတ်လား”

“ဘာလို့ မပြေးရမှာလဲ .. ရှင်တို့နားမှာ ကျွန်မ မရှိမှ အေးမှာ .. ထိုင်လိုနေရမှန်း မသိအောင် စိတ်ကျဉ်းကျပ်နေရတာတွေလည်း မခံတော့ဘူး .. ဖယ်ပေး ..”

ကမာ လက်ကို ဆောင်ရုန်းပစ်လိုက်ပြီး ငိုသံပါလာ၏။ ချိန်းမှာလည်း ရင့်ရော်နေကာ ရှင်တွေ ကျွန်မတွေနဲ့ ပစ်ဝင်သွားသည့် ဘာ စကားသံတွေကြောင့် ပိုပြီး ရုပ်ဆိုးသွားသလိုပင် ...။

“မင်း ငါ့ကို ရှင်တွေ ဘာတွေနဲ့ ပေါက်ကွဲမနေစမ်းပါနဲ့၊ ခုလို အခြေအနေတွေထိ ကျွင်ပတ်လာတာ မင်းကြောင့်ပဲ”

“ဘာ!...”

“ချိန်း ဆိုတဲ့ကောင် ဘာလုပ်ဖို့မှ တွေ့ဝေခဲ့ဖူးတာ မရှိဘူး၊ နည်းနည်းလေးမှ ကြည့်မရတဲ့ မိန်းမကို ဇနီးလောင်းလို ကြင်နာပြုဖို့ အများအပြားမှာ ကြည့်ပျော်ရှုပျော်ဖြစ်ဖို့ အဲဒါတွေအတွက် ဝက်ဂုတ္တိတွေ သုံးနေရတာ ဘယ်လောက် ပင်ပန်းလဲ .. မင်း သိလား”

“ဘာလဲ .. ဘာပင်ပန်းတာလဲ၊ မထင်ရင် မထင်သလို ပြောချလိုက်တာတွေလား၊ ဘယ်သူ ဘာထင်ထင် ဂရုစိုက်ဖို့ မလိုဘူးဆိုတဲ့ မျက်နှာစုတ်ကြီးချနေပြီးတော့၊ ကျွန်မ မြင်နေတာတော့ ရှင် ပင်ပင်ပန်းပန်း သရုပ်ဆောင်နေရတာ ဘာမှ မတွေ့ပါလား”

“မင်းစိတ်ကူးတွေထဲမှာ အဲဒီမိန်းမနဲ့ ငါ့ကို ဘယ်ထိ ကြည်မွေ့နေစေချင်လဲမှ မသိတာ၊ ငါ့အတွက်ကတော့ မင်းအတွက် ငါ့ကိုယ်ငါ ငရဲကျနေပေးခဲ့တာ”

မျက်လုံးချင်း ဆုံနေပြီးမှ ကမာ မျက်နှာလွှဲပစ်သည်။ ချိန်း အပိုပြောနေတာ မဟုတ်မှန်း မသိလို့ မဟုတ် ...။ ဒါပေမယ့် ခုလို အခြေအနေမျိုးထိ ရောက်ခဲ့ကြပြီးမှ သရုပ်ဆောင်မကောင်းလို့ ဖြစ်မလား ...။

စိမ်းသက်ခဲ့ကြတဲ့လူတွေလည်း မဟုတ်ဘဲ ချိုချိုသာသာ ရေလိုက်ငါးလိုက်သေး နေပေးဖို့ သူဘက်မှာ ဒီလောက်ထိ ခက်ခဲနေဖို့ မသင့်ပေ။

"မင်း အခု ပြန်လိုက်မှာလား .. မလိုက်ဘူးလား"

"ဟင့်အင်း .. မလိုက်တော့ဘူး"

ကမာ လေသံ သိသာစွာ ပျောက်သွားခဲ့ပြီး ...

"ဖူး ကို အဆင်ပြေသလို ပြောပြပြီး ကမာ ပြန်သွားတဲ့အကြောင်း"

"ဘယ်သူက ပြောပေးမှာလဲ .. ဒီမှာ မင်းသွားမယ်ဆိုရင် စဉ်းစားနဲ့ ပြဿနာနှစ်ခု ရှိတယ်၊ တစ်ခုက ..."

သူ မပြောသေးဘဲ ရပ်လိုက်တော့ ကမာ က လှည့်ကြည့်သည် မျက်လုံးချင်း ဆုံမိကာမှ ...

"မင်း ပြန်တာနဲ့ ကိုယ်လည်း ပြန်မှာပဲဆိုတော့ ဒီမှာ ဖူးနဲ့ အောင်ကျန်ခဲ့လိမ့်မယ်"

အဲမှာ -၊ သေချာ ကြားလိုက်တာမို့ ကျွန်ုပ်နှစ်ယောက်တို့ အောင် ကိုယ်ကြီး တောင့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ တောင့်ကားသွားသည့် နားနှစ်ဖက်က ယုန်နားရွက်ထက်များ ချွန်နေပြီလား မသိ ...။

ကျန်ခဲ့စရာလား - ဖူးဖူးစင် ဆိုတဲ့ ဖြောင့်ကြီးဦးခေါင်းနဲ့ ...၊ နောက်တစ်ခုက ဘာလဲ ...။ နားထောင်နေရင်း ကျောရောရင်ရော ချမ်းလာကာ အောင် ထရပ်လိုက်မိတဲ့အထိ ...၊ ဒီကိစ္စ မတားလို့ မဖြစ် ...။

"နောက်တစ်ခုက မင်းကို ငါ ခိုးပြေးသွားပြီလို့ .."

"ချိန်း .."

"မင်း မစဉ်းစားမိမှာစိုးလို့ ပြောပြတာ .."

"ဘာဖြစ်လို့ ရှင် ဒါကိုပဲ ထည့်ပြောနေရတာလဲ"

"ပြောအောင် မင်း လုပ်နေလို့လေ .. ပြဿနာတစ်ခုကို မလိုအပ်ဘဲ ရှင်းနေရတာ၊ ငါ ဘယ်လောက်ထိ စိတ်ပျက်လဲ မင်း သိလား- မင်းကို ချစ်ပါရစေလို့ နှစ်နဲ့ချီပြီး ကြိုးစားခဲ့တယ်၊ အခု နောက်ဆုံး အကျပ်အတည်းဖြစ်လာတဲ့အထိ ခေါင်းမညိတ်ခဲ့ဘူး .. မင်း .."

ပြောရင်း စိတ်မရှည်ဖြစ်လာသလို ချိန်း အသံ ပြန်ကျယ်လာသည်။

မင်းတစ်ဖက်ခြမ်းမှာ စားသောက်ဆိုင်တွေချည်းပဲ ဖြစ်ကာ မနက်ခင်းမို့ သူတွေလည်း အပြည့်ပဲ ဖြစ်သည်။

သူတို့ကို သတိထားမိပြီး ကြည့်နေကြတဲ့လူတချို့ကလည်း မျက်လုံးလျှော့ ...။ ထိုဆီကို မျက်လုံးကတော့ ရောက်ရောက်သွားတတ်ပေမယ့် ချိန်း တို့ သုံးယောက်စလုံး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုစိုက်ဖို့ မေ့နေခဲ့ကြ၏။

"လူကြီးတွေ ဘာလုပ်နေနေ ကိုယ်တို့ဖြစ်ချင်တာ လုပ်သွားလိုက်ရင် ငြိမ့်၊ ခုတော့ မလိုအပ်ဘဲ ပေရှည်နေတာ .. မရှုပ်တာကို ရှင်းနေရတာ"

"သူက ရှင်ကိုခင်နေတယ်၊ သူ့ကို ပြန်ခင်ပေးပါလို့ ရှင်ကို ကျွန်မ တောင်းဆိုခဲ့တာ၊ အဲဒါ မှန်တယ် .. ဒါပေမယ့် ရှင်တို့ကို စေ့စပ်ပေးခဲ့တာ ကျွန်မ မဟုတ်ဘူး ချိန်း .. ရှင်မိဘနှစ်ပါး"

"သိတယ်လေ .. မိဘတွေကိုရော တစ်စိမ်းလူတွေကိုရော အားလုံး ထက် အရေးကြီးတာ ကိုယ့်အတွက် မင်းပဲ"

"မပြောနဲ့ .."

"ပြောရမှာပဲ .. မင်း ခု ထွက်သွားတာနဲ့ ပိုရှုပ်ကုန်မှာပဲဆိုတာ ဆိုလိုက် ကမာ .. မင်းကို ငါ ချစ်လို့ မင်းရဲ့အလိုကျ သူ့ကို စိတ်မဝင်စားဘဲ ဝင်စားသယောင်နဲ့ တွဲပေးခဲ့ရတာတွေ ပြောပြလိုက်မယ်"

"ရှင် .. ရှင် .. အဲဒီလိုလူလား"

"ဟုတ်တယ် .. လိုချင်တာကို မရရင်နဲ့ .. မလိုချင်တာကြီးကို အောင့်အင်းမယူနိုင်ဘူး၊ ကိုယ်မှာ ငဲ့စရာမျက်နှာ မရှိတော့ဘူးဆိုရင် အပြတ်ပြောမယ် .. အပြတ်ရှင်းမယ်၊ ဖြစ်တယ်ဆိုရင် မင်း အခု ပြန်သွားလို့ရပြီ"

"ရှင်ကို အဲဒီလိုလုပ်တဲ့အတွက် ဘယ်တော့မှ ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သိရဲ့လား .."

"ဘယ်သူကလဲ .."

"နောက်မှာ .."

“ဘယ်သူကရော မင်း ခွင့်လွှတ်ဖို့ ဒူးထောက်လာမှာလဲ၊ အရူးအရူး ချစ်တာက သပ်သပ်၊ မုန်းပြီဆို တစ်ဆုံးပဲ၊ မင်း ငါ့ကို ပြန်ချစ်ဖို့ စိတ်က မရှိဘဲ အဲဒီတစ်ယောက်အတွက် ဖြားယောင်းနေတာမုန်း သိရက်ဆဲ ဆက်ချစ်နေရအောင် ငါက ပင်လယ်ထဲက မီးပြတိုက် မဟုတ်ဘူး။

ကမာ သူ့မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း မျက်ရည်တွေ ဝေလ သည်။ ချိန်း က မျက်နှာလွှဲ၍ မမြင်သလို လုပ်ပစ်၏။ မာနနှင့် ခံစားခြင်းဝေဒနာက ပြိုင်တူ နှိပ်စက်ကာ ဆလင်းဘက်နှစ်အဖြူရောင်ထေး ရဲကြိုးမှာ ဖိဆုပ်ထားသည့်လက်က ပို၍ တင်းကျပ်လာ၏။

ကျန်နေတဲ့အပိုင်းက သူတို့နှစ်ယောက် နှစ်ပါးခွင် ‘က’ ကြံဖို့တို့ ကိုယ်က ဖူး ရဲ့အမြင်မှာ နာမည်ပျက် မုန်းတီးခံရတာပဲ ရှိမည်။ ဒါကို ဘာဖြစ်လို့ မသွားနိုင်ရမှာလဲ ...။

စိတ်လိုက်မာန်ပါ လှည့်ထွက်သွားဖို့ အပြင်းအထန် ကြိုးစားရင်း လက်သီးဆုပ်လေးပါ တုန်ယင်လာ၏။ မြွေထောက်တွေကလည်း နေရာမှာပဲ မရွေ့မလျားရှိနေဆဲဖြစ်ကာ ပေကမီကပ်ကလေးတစ်ယောက်နှင့် တူနေသည်။

ဖူး မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်လာတိုင်း သူမ မပြတ်သားနိုင်ခြင်း သည် ကိုယ့်ကို မုန်းတီးသွားမှာထက် သူမ ဘယ်လောက်ထိ ရှက်ရွံ့ကြေကွဲသွားမလဲလို့ တွေးမိသောကြောင့်သာ ဖြစ်၏။ အစွန်းရောက် ခံစားတတ်သူဟာ ဒီလို ထိခိုက်ကြေကွဲမှုမျိုးကို ခံနိုင်ရည် ရှိပါ့မလား။

“နင်ဟာ ငါ့အတွက် သူငယ်ချင်းလည်း ဟုတ်၊ ညီအစ်မဆိုလည်း ဟုတ်တယ်၊ တကယ် အရင်းအချာလို့ပဲ” တဲ့ ...။

“နင့်ကို အားလုံးထက် ငါ ယုံတယ်”

“ငါ နင့်ကို ဒက်ဒီထက်တောင် ပိုရင်းနှီးနေသလိုပဲ၊ ပိုချစ်တယ် ပြောရင် ယုတ္တိမတန်မှာစိုးလို့ပါ၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ စွဲလမ်းမှုတွေ ရှိတာတိလာတာ နှင့်ကြောင့် ပထမဆုံးပဲ၊ အခင်ဆုံး အချစ်ဆုံးကလည်း နင် တစ်

ယောက်ပဲ ရှိတာ” တဲ့ ...။

တလိုက်လိုက်ခါလာသည့် ရင်ထဲမှာ ဖူး မျက်နှာလေးနဲ့ ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေ ပြန်ပေါ်လာတော့ နေရာမှာပဲ ဗုံးဗုံးလဲချင်မိ၏။

ဝတ္ထုရာဆန်တဲ့ ပေးဆပ်ခြင်းတွေလည်း ကုန်ဆုံးခဲ့ပြီလို့ သတ်မှတ်လို့ ရပြီ။ အားလုံး ဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း ပုံမှန်လမ်းကြောင်းပေါ် ရောက်နေပြီဆိုတာ ဦးမင်းခ ကိုယ်တိုင် မေမေ့ကို ဖုန်းဆက်ခဲ့တာ။ ဒါပေမယ့် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး သူမ ထွက်မသွားရက်ဘဲ ဖြစ်နေခဲ့၏။

“ကမာ ..

အနားကို အောင် ကိုယ်တိုင်ရောက်လာမှ မျက်နှာလွှဲပြီး မျက်ရည် သုတ်ရသည်။

“နင်တို့ကလည်း အကောင်းကြီးကနေ ထဖြစ်ကြတယ်ဟာ .. ဘာမှလည်း ဟုတ်တာမဟုတ်ဘဲနဲ့”

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး .. ဟုတ်လား”

ကမာ အသံက ငိုသံပါကာ နာသီးဖျားလေးတွေ ရဲတွတ်နေပုံက မျက်တောင်ဖျားတို့ စိုစွတ်သည့်မျက်ရည်တို့ကြောင့် ကလေးငယ်လေး နဲ့လည်း တူကာ ချစ်ဖို့လည်း ကောင်းသည်။ ပြီးတော့ သနားစရာလေး...။

“မနေညနေကကိစ္စကို နင် မသိဘူးလား၊ သူ လူကို သူ သက်သက်ပြဿနာရှာတာ၊ မဟန်နိုင်လို့ လဲကျလာတာကို တွဲဖယ်လိုက်ရင် ပြီးပြီ မဟုတ်ဘူးလား၊ ဘာညာမခွဲခြားဘဲ ထိုးပစ်လိုက်တာ နှင့် သိလား”

‘ခြေထိုးခံလိုက်တာတောင် ငါ မြင်သေးတယ် ကမာ’ လို့ စိတ်ထဲမှာ ပြောဖြစ်ရင်း မျက်နှာကတော့ မဟုတ်သလို ခပ်တည်တည်ကြည့်နေမိ၏။

“ညကလည်း အပြင်ထွက်ထိုင်ကြတာ ငါတို့ဆီမှာ လာမထိုင်ဘူး”

“ငါတို့ ဂစ်တာတီးနေကြတာလေ”

“ဖူး က ခေါ်ပေးပါဆိုလို့ ငါ လာခေါ်တယ်လေ၊ အဲဒါတောင် ငါ့ကို တစ်ချက်မှ စကားပြန်မပြောဘူး၊ လိုက်လာမှာပဲလို့ ငါတို့တော့

ထင်တာ .. လုံးဝ လိုက်မလာဘူး၊ ဖူး မမျှာ သူ့ဟာသူ ဘာဖြစ်နေသေးတာမှမသိရဘူး။

“နေပါဦး.. အဲဒီ ဖူးဖူးစင် ကို သနားခြင်း၊ စာနာခြင်းတွေနဲ့ ဖိတ်မြင်လာအောင် ငါ့ကို မင်း ဘယ်အချိန်ထိ စည်းရုံးနေမှာလဲ”

ချိန်း က အောင့် ဘေးမှာ လာရပ်သည်။

“အဲဒီတစ်ယောက်နဲ့ အတူရှိနေပေးတဲ့အပြင် ဘာထပ်လုပ်စေချင်တာလဲ ပြော ..”

“အတူတူရှိနေခွင့်လေးတောင် ဖူး က ရလိုလား .. သူက ရှင်လက်ထပ်မယ့် ..”

“လုပ်မနေနဲ့ အိပ်မက်ထဲတောင် ထည့်မမက်ဘူး”

“ချိန်း ရာ.. မင်းတို့ချင်း နားလည်မှု မှုထားပြီးပြီလား .. ကမာက အဲဒါကို ပြောနေတာ”

“နားလည်မှုကို ငါကပဲ ယူထားရတာ၊ သူလုပ်နေသမျှ ဖူးဖူးစင်အတွက်ချည်းပဲ၊ ဘာလဲ .. ထမင်းစားတဲ့အထိ အခွဲခွာပေး .. အရိုးထွင်စေးတဲ့အထိ ငါက လုပ်ရမှာလား”

“ရှင်ကို ဘယ်သူက ခိုင်းနေလို့လဲ”

“မင်း ငါ့ကို ရှင်လိုပြောတာ ပြင်နော် ..”

“ပြင်သင့်မှ ပြင်မယ်”

“ဘာ!..”

“ဟေ့ .. ဟာ ... မင်းတို့ဟာ လင်မယား ရန်ဖြစ်နေတာကျနေတာပဲ၊ လမ်းဘေးမှာဆိုတာ သတိထားဦး”

ချိန်း ကလည်း စိတ်ဆတ်သူနဲ့ မျိုသိပ်ထားရတာတွေ များနေတိုင်း ဘာပြောပြော မညင်သာ ..။

“ကမာ .. ဒီမှာ မင်း သိထားရမှာက ငါ မြတ်နိုးနေတဲ့မိန်းမကို ပုတ်ခတ်ခတ်ကားဖို့ မပြောနဲ့ မလိုတဲ့မျက်လုံးတောင် စောင်းကြည့်တာ

ကြိုက်ဘူး၊ မင်း သူ့ကို ကြိုက်သလို ခင် .. ဘယ်လောက် နားလည်နေ ငါ့ရှေ့မှာ အိုဇာတွေ မဖြစ်စေနဲ့၊ သိတယ်မို့လား .. မနေ့ကလို ခါးစပ်ထဲ ခွံကျွေးနေရတာတွေ ..”

“အဲဒါတွေကို ..”

“ပြောရမှာပဲ .. ထပ်ရှိလာရင် ထပ်ပြောဦးမှာ၊ ဘာချို့ယွင်းချက်မှ ရှိတဲ့လူတစ်ယောက်ကို ဒုက္ခတပြုစုသလို မင်း ပျာနေတာ ကိုယ် နားလည်မပေးနိုင်ဘူး၊ အဲဒါ ဖူးဖူးစင် ကိုပဲ မဟုတ်ဘူး .. ငါနဲ့ လက်ထပ်လို့ ယောက္ခမဖြစ်လာမယ့် ငါ့မိဘအထိ အားလုံးပဲ ..”

မကျေနပ်ဖြစ်နေရခြင်းအကြောင်းကို သိလိုက်ရတော့လည်း ငါ့ကို ချစ်တာပါလားလို့ သူမ ဝမ်းမသာနိုင် ..။

“မင်း ကရုဏ်ရမှာ ငါတစ်ယောက်ကိုပဲ ..”

ထပ်ပြောလိုက်တော့ အောင် သက်ပြင်းချသည်။ ကမာ လက်စလေးကို ချိန်း ဆုပ်ကိုင်လိုက်တော့ မျက်နှာလွှဲပစ်မိ၏။

နူးညံ့ငြိမ်သက်သွားတဲ့ ဒေါသတွေကို သဘောကျပေမယ့် ဒီလိုမျိုး ခပ်ကြည့် ကြည့်ဖြူနေတဲ့အထိတော့ စိတ်က မခိုင် ..။ ချစ်လို့ပါ ကြိုက်လို့ပါ ကူညီပါဆိုတာလည်း အားလုံးအတွက် သူ လိုက်လျောခဲ့သည်။

နေရာတကာအတွက် မသိသလို မမြင်သလို နေတတ်အောင် ကြိုးစားခဲ့၏။ ခုလို နားလည်မှုတွေ ဖြစ်သွားကြတဲ့ နူးညံ့ကြင်နာမှုတွေဆိုတော့ ကျေနပ်ပေမယ့် မမြင်ရဲ ..။ ကိုယ် တစောင်းလွှဲရပ်လိုက်ပေမယ့်လည်း တိုးသဲ့သောစကားသံတို့က ကြားနေရဆဲသာ ..။

“မငိုပါနဲ့ကွာ ကိုယ့်အပြုအမူအပြောအဆိုတွေ ကြမ်းတမ်းလာတာ၊ နူးညံ့သွားတာ အားလုံးက မင်းကြောင့်ချည်းပဲ၊ အဲဒါ နားလည်လား”

ချိန်း က ပြန်ရုန်းနေသည့် လက်ဖဝါးလေးကို လွှတ်ထွက်မသွားအောင် ဖိဆုပ်ထားလျက် ...

“မင်းကို ကိုယ် ဘယ်လောက်တန်ဖိုးထားသလဲ မင်း သိလား”

“ခုချိန်မှာ ချိန်း ရဲ့အချစ်တွေကို သိနေရလည်း ကမာ ဝမ်းသာမဟုတ်ဘူး၊ အားလုံးဟာ ဖြစ်သင့်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်နေပြီဆိုတဲ့လူကြောင်းပေါ်မှာပဲ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ရှိနေရမှာ”

“ကျွတ် ..”

“ချိန်း ကို ထပ်တောင်းပန်ပါတယ် .. ဘာမှမသိတဲ့ ပူး ကို ရုတ်တရက်ကြီး ရင်ကွပ်ကလက် ဖြစ်သွားအောင် မလုပ်လိုက်ပါနဲ့”

“နောက်တော့ သိမှာပဲ မဟုတ်ဘူးလား .. မင်းရင်ထဲကို ဝင်ကြည့်လို့ရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ ကမာ၊ ပူးပူးစင် အတွက် ဘယ်လောက်ပဲ ရင်ထဲထည့်ထားသလဲဆိုတာ တွေးလို့ကို မရတော့ဘူး”

“မဟုတ်ဘူး ချိန်း .. သူ ဘာမှမသိတာကိုပဲ ကြောက်လာတာကိုယ့်ကို ယုံကြည်နေလေ ညာခွဲမိတဲ့အဖြစ်ကို ကြောက်လာလေ”

“ဒါဆို မင်း ပြောလေ .. ကိုယ်တို့ ဘယ်လောက်ထိဒီလိုနေကြမှာလဲဆိုတာကို မင်းကို မြင်နေရက်နဲ့ မင်းမဟုတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို”

“ငါနဲ့ စေ့စပ်ထားတဲ့မိန်းမလို့ပဲ ခြင်လိုက်ပါ၊ လူကြီးတွေ စိစစ်ကြတဲ့အချိန်တုန်းကလည်း ချိန်း ရုတ်တရက် မငြင်းနိုင်ခဲ့ဘူးမို့လား”

“အဲဒါ မင်းအချစ်ကို မရသေးတဲ့အတွက် ကိုယ် ဆွဲအသွားခဲ့တာ ဘယ်လိုမှ မထင်တဲ့အချိန်မှာ ဖြုန်းခိုင်းဆို ဖြစ်ကုန်လို့၊ အဲဒီအချိန်လေး အတွင်းမှာ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ပြီးသွားတာ၊ ဒါကို လက်ခံလိုက်တာလို့ မင်း ထင်လို့လား”

“မထင်ပါဘူး .. ဘယ်အခြေအနေဖြစ်ဖြစ် နောက်ဆုံးဆိုတဲ့အချိန်ထိ ရုန်းထွက်ခွင့်ရှိတယ်ဆိုတာ ကမာ သိတယ်၊ အခု လောလောဆယ်လေးပါ၊ မိဘမျက်နှာကို ငဲ့ရာလည်း ကျမယ်၊ ပူး ကလည်း ဘာမှအပြစ် မရှိတဲ့သူမို့လို့ ..”

“နားလည်ပြီ .. အစတည်းကလည်း မင်း ဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း လိုက်လျောဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ထားတာ၊ ဒါပေမယ့် မင်း ကိုယ့်ကို ဘယ်လို

စီရင်ချက်ချဖို့ စိတ်ကူးထားလဲဆိုတာ မသေချာတဲ့အတွက် ခံရခက်လာတိုင်း ထွက်လာတဲ့ဒေါသက အဲဒါကြောင့် ..”

“ကဲ .. ကဲ .. မင်းတို့ ဘာတွေ နားလည်မှု ယူထားကြတယ်ဆိုတာ ငါ ခိုဝှမ်းမိပြီ၊ အခု ပြောနေကြပုံက အပေးအယူဆန်နေပြီဆိုတော့ လောလောဆယ် အဲဒါကို ထားလိုက်ကြကွာ .. နားလည်မှုရှိနေကြရင် အခြေအနေဆိုတာ ပြောင်းလဲယူလို့ ရတယ်”

အောင် က ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေကြည့်ပြီး ဒီနားက ခွာသင့်ပြီကို သတိပေးဖို့ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ..

“ဖြစ်မလာသေးတာကို ဒါပဲပြောပြီး အနိုင်လုနေလို့ကတော့ ဘာမှ ဖြစ်လာမှာမဟုတ်တဲ့အပြင် ခုထက် ဆိုးတာတွေတောင် ဖြစ်လာဦးမယ်”

“အနိုင်လုနေတာ မဟုတ်ဘူးကွာ .. ခုတောင် ဘယ်သူမှ မသိအောင် ထွက်သွားတာ ငါ မြင်လိုက်လို့”

ချိန်း က မကျေမနပ် ပြောပေမယ့် ကမာ နဖူးလေးကို လက်သီးဆုပ်နဲ့ လှမ်းထိပြီး စစ်ပြေငြိမ်းခြင်းမည်သော ရယ်မြူးခြင်းတွေ မျက်ဝန်းမှာ ချက်ချင်းဖြစ်၏။

“မင်းလည်း အဲဒီလို အဖြစ်မခံနိုင်ဘူးမို့လား၊ နောက်ကို မတည့်ရာ မတည့်ကြောင်းတွေ မပြောနဲ့”

“သူ့ကိုလည်း မင်း ပြောလေ .. ဒီတစ်ခါဆို ချိန်း က ရန်ဖြစ်နေမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ တစ်ခါတည်း ခိုးပြေးမှာ”

သူဟာသူ ပြောပြီး ရယ်သည်။ ပြီးတော့ ကမာ ဆလင်းဘက်ခံလေးကို ဆွဲဖြုတ်ယူလိုက်ပြီး ..

“မနက်စာ သွားစားမယ်”

“ပူး ကို သွားခေါ်ဦးမှပေါ့၊ သူတစ်ယောက်တည်း မစားရဘဲဖြစ်နေလိမ့်မယ်”

“ပြီးမှပဲ မင်း လိုက်ကျွေးလိုက်ပါကွာ၊ အဲဒီလောက်ထိ ခိုက်က

မရတော့ဘူး"

"ဟုတ်ပါတယ်ဟာ .. သူလည်း ကိုးနာရီ ဆယ်နာရီမှ အိပ်ရာနီတာပါ။ ပြင်မှာဆင်မှာနဲ့ ကြာဦးမှာ .."

အောင် ကလည်း သဘောမတူဘဲ လူရှင်းသည့်ဆိုင်ထဲ ရောက်လာကြသည်။

"ငါ ဟိုဘက်မှာပဲ ထိုင်မယ်ကွာ .. မင်းတို့ ပြောဆိုနေမှာတွေ နားရှက်လို့ .."

"အို .. နားရှက်စရာတွေ ပြောနေမှာမှ မဟုတ်တာ .. အောင် ကလည်း တော်ကြာ ဖူးနဲ့တွဲလိုက် .. ကမာ နဲ့ ဖြစ်သွားလိုက်နဲ့၊ လူတွေ သတိထားမိကုန်မှာပေါ့"

အောင် က ဟိုဘက်စားပွဲကို ခြေလှမ်းပြင်ပြီးမှ ပြန်လှည့်ကြည့်၏။ ဒါပေမယ့် ဝိတ်တာတစ်ယောက် အနားရောက်လာသဖြင့် ကမာ ဘာမှ မပြောဖြစ်လိုက်ပေ ...။ နှစ်ယောက် အတူထိုင်လိုက်ကြပြီးမှ အောင် က ခပ်တည်တည် ကြည့်ကာ ...

"ဘယ်သူက ဖူးနဲ့ တွဲနေလို့လဲ .. ရှေ့တင်မှာမကဘူး ကွယ်ရာမှာ တောင် နေရာချန်ပေးဖို့ ကြိုးစားသေးတယ်၊ မင်း ကြည့်လုပ်" တဲ့။

ဝိတ်တာရှေ့မှာပဲ ပြောနေသဖြင့် စိတ်ဆိုးရခက် .. နားလည်ရခက်၊ ဖူး အပေါ် နည်းနည်းလေးဖြစ်ဖြစ် ပြေပြေဖြစ်ဖြစ် ဂိုလာအောင် ဘယ်လို လုပ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါ ...။ စကားနိုင်လှနေလည်း အပိုပဲမို့၊ ဝိတ်တာ မြန်မြန်ထွက်သွားအောင် သူမပဲ စားစရာ မှာလိုက်ရသည်။

"ထမင်းကြော် ဘာနဲ့ရလဲဟင်"

"ပင်လယ်စာ ချဉ်စပ်အသုတ်တစ်မျိုးမျိုးနဲ့ ရတယ်၊ ကြက်ဥ ဟတ်မိရိုက်ခဲနဲ့ ရတယ်၊ ဆတ်သားမီးဖုတ် ဆီဆမ်း"

"ရပြီ .. ရပြီ"

လှည့်ကြည့်တော့ ချိန်း က စိတ်ဝင်စားပုံ မပြသဖြင့် ...

"ဆတ်သားဆီဆမ်းနဲ့ ထမင်းကြော် နှစ်ပွဲ .."

"ဘာလုပ်ဖို့လဲ နှစ်ပွဲ .."

ကမာ ချိန်း ကို အံ့သြသလို လှည့်ကြည့်မိကာ ...

"ချိန်း ဘာမှ မစားဘူးလား"

"တစ်ပွဲပဲ ရတယ်၊ အတူတူ စားမယ်"

"ဟင်!..."

"ဘာလဲ .. မင်း မဝမှာနီးလို့လား၊ ထမင်းကြော်စားတိုင်း တစ်ခါမှ ကျန်ဘဲနဲ့ .."

"မဟုတ်ပါဘူး .. ဟို .."

"ရတယ် .. ဒီမှာ ညီလေး တစ်ပွဲပဲပေး"

"ဟုတ်ကဲ့"

ထွက်သွားမည်ပြင်တော့ ကမာ က 'နေဦး' ဆိုပြီး တားလိုက်ကာ...

"လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ကော်ဖီတစ်ခွက် ပေး .."

"လက်ဖက်ရည် ဘာလုပ်ဖို့လဲ .. ကော်ဖီပဲ သောက်မယ်"

"ကော်ဖီ .."

သူ ကော်ဖီ သိပ်မကြိုက်တာ သိသဖြင့် အံ့သြသွားပေမယ့် ဒီတစ်ခါ ပြန်မမေးတော့ပါ ...။

"ဒါဆို ကော်ဖီ နှစ်ခွက်"

"တစ်ခွက်ပဲ ရတယ်"

"ချိန်း .."

"တစ်ယောက်တစ်ဝက် သောက်မယ်"

ကမာ မျက်လုံးလေး ဝိုင်းနေကာ ဝိတ်တာက ခေါင်းကုတ်ရင်း ပြုံးစိစိ ဖြစ်နေ၏။

"ရပြီ ညီလေး .. ဒါပဲ မြန်မြန်လုပ် .."

ဝိတ်တာ ထွက်သွားသည်နှင့် စကားပြောဖို့ ဖြစ်နေသည့် ကမာ

နားကို လူရောခုံရော ရွှေထိုင်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ချိန်း .. သူများတွေ ကြည့်ကုန်ပြီ၊ ဘာ
မကျေနပ်လို့ အရွဲ့တိုက်နေတာလဲ”

“မင်းလေ ..”

ချိန်း က ကမာ ထိုင်နေသည့် ကျောစီမှာ လက်တင်လိုက်သလို
ပခုံးကို ဖက်ထားသလို ဖြစ်သွား၏။ ကမာ ကျောလေး မသိမသိ
တောင့်မတ်သွားတာကို စိုက်ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်ကာ ..

“သတိပေးတာ .. နောက်ဆိုရင် ဖူး ကို သတိရတိုင်း ကိုယ့်တို့
ထည့်တွက်တတ်အောင်”

“ဘာဆိုလို့လဲ ..”

“မဆိုင်ဘူးထင်ရင် လုပ်လေ .. မင်းက နည်းနည်းဆို ကိုယ်
များများပြန်လုပ်မှာ၊ ကိုယ် လိုက်လျော့ဖို့စဉ်းစားထားပေမယ့် နေရာ
ချင်းတော့ မလဲနိုင်ဘူး”

စားပွဲပေါ်မှာ ချထားသည့်လက်ကို ထပ်ကိုင်လိုက်တော့ ကမာ
စိတ်ညစ်သွားမိသည်။ ချိန်း က ကြည့်ပြီး ရယ်၏။

“နှုတ်ခမ်းစုသွားပြီ တွေ့လား .. အရမ်းချစ်ဖို့ ကောင်းတယ်”

“သေလိုက် .. အဲဒီမှာ”

“ဒေါသဖြစ်လည်း လှတာပဲ၊ မျက်လုံးလေးတွေက လရောင်ထဲ
သွားတဲ့ ရေပြင်လေးတွေ လက်နေသလို ..”

“ချိန်း နော် .. မျက်လုံးကြီး လွှဲထားလိုက် .. ဒီမှာ ဘယ်လိုနေ
မှန်း မသိတော့ဘူး”

“လက်တို့ မရုန်းဘဲ ငြိမ်ငြိမ်လေး နေလိုက်လေ .. ခွတ်တရွတ်တော့
ပါလာရင် ဒီက အလျှော့ပေးချင်တာ မဟုတ်ဘူး”

“သိတယ် .. ဟွန်း .. ရပ်ကြီးက”

ကမာ မျက်စောင်းထိုးတော့ ချိန်း က အသံမထွက်ဘဲ ရယ်သည်။

ပြီးတော့ လေသံတိုးတိုးနှင့် ...

“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ဟန်နီးမွန်းဆိုရင် အရမ်းရင်ခုန်ဖို့ ကောင်း
တာ .. ဘယ်သွားသွား ပခုံးလေးဖက်ပြီး ဘယ်မှာနေနေ ရင်ခွင်ထဲ
ထည့်၊ ဘယ်သူကြည့်ကြည့် အတင်းနမ်း ..”

“ချိန်း ..”

ကမာ အလန့်တကြား ဖြစ်သွားသည့်မျက်နှာလေးက ပါးပြင်
ထားတွေ ရဲတက်သွားသဖြင့် ချိန်း က ပခုံးတွေလှုပ်အောင် ရယ်သည်။

“တော့ ပခုံးချင်းတိုက်၍ လက်ပိုက်လိုက်ရင်း ..”

“ရှက်လို့ ငိုတော့မှာလား မသိဘူး၊ တော်ပြီ ငြိမ်ငြိမ်လေးပဲ
နေတော့မယ်” တဲ့ ...။

ဒေါသဖြစ်တာ မဟုတ်၊ သူ့မျက်နှာလည်း မကြည့်ရဲတော့ဘဲ မျက်
အောင်းလေးတစ်စင်းတော့ ဖြစ်သွား၏။ နှစ်ယောက်၏ နှုတ်ခမ်းက
အပြုံးတွေကို မြင်နေရကာ အောင် မျက်နှာလွှဲမိလိုက်၊ မျက်လုံးက
ပြန်ရောက်သွားလိုက် ...။ ‘မကြည့်ချင် မြင်လျက်သား’ ပါလား ...။

ချစ်နေပေမယ့် မချစ်သလို နေရသည့်ဒုက္ခဟာ ကြာလာလေ ပိုဆိုး
လေ ...။ သူတို့နှစ်ယောက် ချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြပြီဆိုမှ သူရင်ဘတ်
တစ်နေရာတည်းမှာ မီးစတစ်စက လေတိုက်လိုက်တိုင်း ရဲခနဲ ရဲခနဲ
ထဖြစ်တာမျိုး ...။ အစတည်းက ကမာ ကို သူ စွန့်လွှတ်လိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်
ခဲ့တာ ဘာလဲ ...။

ချိန်း နဲ့ ချစ်သွားမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ယုံကြည်နေခဲ့လို့လား .. ဒါမှ
မဟုတ် သူများရသွားမှ နာကျင်နေတာလား၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာဖြစ်
နေမှန်းမသိတော့ပေမယ့် နာကျင်မှုက ပြည်တည်နာတစ်ခုလို ခံရခက်လာ
တာတော့ သေချာလေသည်။ သူ ကမာ ကို ဒီလောက်ထိချစ်နေမိခဲ့၏။

အခန်း (၃၆)

“ကျောက်မောင်နှမ ဟုတ်လား ..”

“အေး .. ကားလမ်းက ကြမ်းတယ်ဆို ကယ်လ် ငှားရင် သုံးထောင်”

“ကိုယ့်ဟာကိုယ် မောင်းရမှာလား”

“လူပါလည်း သုံးထောင်ပဲ ဘာလုပ်မှာလဲ .. ငါတို့ စီးနိုင်တာပဲဟာ ..”

“ကောင်းတယ် .. ကောင်းတယ်၊ ဘယ်သွားရမလဲ စဉ်းစားနေတာနဲ့ အတော်ပဲ”

အောင် က သတင်းပေးသည်။ ဖူး က လက်ခုပ်လေးတီးပြီး ထောက်ခံ၏။ စားပွဲကျဉ်းကျဉ်းလေးမှာ အုန်းရည်ထိုင်သောက်နေကြရင်း တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ကလည်း နီးကပ်နေရာ ..

“သွားရအောင်နော် ချိန်း .. ဖူး ဆိုင်ကယ်လ် စီးချင်လို့ပါ”

ချိန်း မျက်လုံး ဝင်းခနဲ ရောက်လာတော့ အောင် မျက်ခုံးတွေ ပင့်သွားကာ မျက်နှာ ဟိုလွှဲဒီလွှဲ..။ ကမာ က အုန်းရည်စုပ်နေသည့် ပိုက်တံလေးကို ကိုင်ထားလျက်နှင့် ချိန်း ကို မော့ကြည့်၍ ...

“ဟုတ်သားပဲ .. ဒီနေ့ မပြန်ဖြစ်သေးဘူးဆိုတော့ သွားရအောင်လေ .. သဲဖြူကျွန်းကို ညနေမှ သွားမှာပဲ”

“သဲဖြူကျွန်းက လေးနာရီဆို စက်လှေတွေ မထွက်တော့ဘူး၊ ကျောက်မောင်နှမကို သွားမနေနဲ့တော့ ..”

ချိန်း က ပေါ်တင်ကန့်ကွက်သည်။ ဆိုင်ကယ်လ်ငှားစီးပြီးဆို ဖူးဖူးစင် သာ သူ့နောက် ရောက်လာမှာကို သိနေသည်။ ထို့ကြောင့် ...

“သွားဖူးနေတာပဲ .. ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

လို့ အောင် ကို မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်ပြီး ကြိမ်းလိုက်သေးသည်။ သို့သော် ..

“ချိန်း ကလည်း .. ဖူး မရောက်ဖူးလို့ပါ၊ လိုက်ဖို့ပါ ချိန်း ရယ်..နော်၊ ဆိုင်ကယ်လ်စီးရမှာလည်း ပျော်တယ်၊ ဖူး လေ .. အခု ဦးလေး ချက်ကြီး နဲ့ ကားမောင်းသင်တာတောင် တော်တော်ဟုတ်နေပြီ သိလား၊ အရင်ကဆို ကားမောင်းဖို့မပြောနဲ့ ကားပေါ်ထိုင်လိုက်ဖို့ အိမ်ထဲကထွက်ရမှာတောင် အရမ်းဝန်လေးတာ၊ အိမ်သားတွေက အံ့သြနေကြပြီ၊ ဖူးလေး နတ်ရေကန်ထဲ ကျလာတာ ထင်တယ်တဲ့”

“ဟုတ်မှာပေါ့ .. ရေကန်စောင့်နတ်သမီးက နေကမာ တဲ့”

အောင် ဝင်ပြောတော့ ချိန်း မျက်နှာ တစ်စက်မှ အပြုံးအရယ်မရှိဘဲ ဖူး က ကမာ ကို လှည့်ကြည့်ပြီး ရယ်သည်။ ပြီးတော့ ပခုံးကိုဖက်ထားလိုက်ကာ ..

“အရမ်းမှန်တာပေါ့၊ ကမာ က ဖူး ရဲ့ ဖန်ဆင်းရှင်ပဲ”

ချိန်း နှုတ်ခမ်းမဲ့၍ အုန်းရည်က ပိုက်တံကို လုံးကာ တစ်ဖက်ကို တွဲပေါက်ပစ်သည်။ ဖူး ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ကာ ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ချိန်း .. အုန်းရည်တွေ မသောက်ရသေးဘဲနဲ့ ..”

“ချဉ်လို့ ..”

“ဟုတ်လား .. ဖူး ရဲ့အလုံးက ချိုတယ်၊ လဲမလားဟင် .. ပိုက်

အသစ်တောင်းပေးမယ်လေ”

“နေပစေ .. မသောက်ချင်လို့”

အောင် နဲ့ ကမာ မျက်လုံးချင်းဆုံသွားသည်။ ပြဿနာတော့မည်မှန်း သိကာ စကားပြော ဆင်ခြင်ဖို့ မျက်လုံးချင်း သတိပေးလိုက်ကြတာ ဖြစ်ကာ ...

“ဒါဆိုလည်း သောက်ပြီးကြရင် အေးဆေး နားလိုက်ကြမယ်လေ သုံးနာရီလောက်ကျမှ သဲဖြူကျွန်းသွားကြတာပေါ့၊ ဟိုမှာလည်း ကြည့်စရာတော့ သိပ်မရှိပါဘူး၊ ကျောက်ဆောင်တွေ လှတာပဲ ရှိတယ်၊ စေတီဖူးပြီး ဓာတ်ပုံလေး ဘာလေး ရိုက်ပြီး ပြန်လာတာပေါ့”

ဘယ်သွားမယ် .. ဘာလုပ်မယ်နဲ့ ထွက်လာတိုင်း သူ့အသံချည်းစဲ မို့ ချိန်း မျက်လုံးတွေ အောင့် ဆီ ရောက်သွားပြန်သည်။ ကမာ က ဘာကိုမှ သတိမထားမိသည့်လေသံနှင့် ...

“ဟုတ်ပါတယ် .. ခုနေ့သွားလည်း ဆိုင်ကယ်လ်စီးရမယ်လမ်းက ကြမ်းတယ် ဖူး ရဲ့ .. မနက်ဖြန်ကျမှ မပြန်ခင် သွားလိုက်မယ်လေ”

“ဘယ်ကိုလဲဟင် ..”

“ကျောက်မောင်နှမကိုလေ .. မနက်ပိုင်းစောစောလေး သွားရင် နေလည်း မပူဘူး၊ ကမ်းစပ်ကနေသွားလို့လည်း ရတော့ ပင်လယ်ကို ကြည့်ပြီး ဆိုင်ကယ်လ်စီးရတာ အရမ်းလှတာ ..”

“ဟုတ်လား ..”

မသွားရတော့ဘူးထင်ပြီး မှိုင်းသွားသည့် ဖူး မျက်နှာက ချက်ချင်း ဝင်းပကြည်လင်သွားသည်။

“အခုသွားရင် ကမ်းစပ်ကသွားလို့ မရဘူးပေါ့နော်”

“မနက် ဆယ်နာရီလောက်ဆို ရေတက်လာပြီလေ .. သောင်တွေကို ဖုံးသွားတာပေါ့၊ ညနေပိုင်း သွားလို့ရမရတော့ မသိဘူး”

“ရတယ် .. ရတယ်၊ မနက်ဖြန် သွားရမယ်ဆို ပြီးတာပဲ”

ပြောပြီး ချိန်း ကို လှည့်ကြည့်ကာ ...

“ငါက ဆိုင်ကယ်လ်ကိုပဲ စီးချင်နေတာ .. အကြာကြီး စီးရမှာလားဟင်”

ကမာ က ရယ်လိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ်သည်။

“နာရီဝက်နီးပါးလောက်ပေါ့”

“အိုခေ ..”

ချိန်း နဲ့ ကမာ ရဲ့အလယ်မှာ ထိုင်နေပြီး ဟိုဘက်လှည့်ကြည့်၊ ဒီဘက်လှည့်ပြောနှင့် ဘာဆိုဘာမှ အလိုက်မသိ .. အကဲမခတ်တတ်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ တူ၏။

“ဒါဆို သဲဖြူကျွန်းတွေဘာတွေ အလုပ်ရှုပ်မနေနဲ့တော့၊ ခုပဲ သွားလိုက် .. မနက်စောစော ပြန်မယ်”

“ဟင်!...”

ထပြန်တာလည်း ချိန်း ပဲ ဖြစ်၏။ ဒီတစ်ခါ ဝမ်းသာသွားတာလည်း ဖူး ပဲ ဖြစ်ကာ ...

“ခု သွားရမယ် .. ဟုတ်လား”

ချိန်း လက်မောင်းကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဆုပ်ကိုင်မေးကာ ပြီးတော့မှ အသာလေး ပြန်လွှတ်၏။ ဆိုင်ကယ်လ်ငှားကြတော့ အောင် နဲ့ ကမာ က တစ်စီး၊ ချိန်း နဲ့ ဖူး တို့က တစ်တွဲ ..။

“ငါတို့ ကမ်းစပ်ကနေ သွားမလား ချိန်း ..”

“မသွားချင်ဘူး .. ဖုန်တွေနဲ့ ဝပ်နေတဲ့နေရာတွေကို တိုးရတာ ပင်ပန်းတယ်၊ ရေရှိမရှိ မေးခဲ့ရတာ မဟုတ်ဘူး”

ချိန်း မျက်နှာက တစ်စက်လေးမှ အပြုံးအရယ် မရှိပေ။ အောင် နောက်ကနေ ပါသွားသည့် ကမာ ပုံရိပ်လေးကို မြင်နေရတိုင်း လိုက်ဆွဲချကာ ‘လာ ဒီမှာ ထိုင်’ ဆိုပြီး ကိုယ့်နောက်မှာ တင်လိုက်ချင်သည်။

ခါးကို ဖက်ထားလို့ အမိန့်တွေပေးကာ အဆုံးအစခဲ့ ကမ်းကြီးပေါ်

မှာ မနားတမ်း ပြေးချင်၏။ ခုတော့ ကိုယ့်ခါးကို ဖက်ထားတာ ဖူးဖူးစင် ...။

ဆိုင်ကယ်လ် မစီးဖူးဘူးဆိုတာ ဟုတ်နိုင်ပေမယ့် ခါးကို လက်နဲ့ ဖက်နဲ့ သိမ်းကျုံးဖက်ထားသည့်ပြင် တစ်ကိုယ်လုံး ပက်ကျိတစ်ကောင်လို ကပ်နေသည်။ ကျောပြင်မှာ ပါးနဲ့ကပ်ထားပြီး စကားထထပြောတာ စိတ်ပျက်ဖို့ အကောင်းဆုံး ...။

“ချိန်း ..”

“ဟင် ..”

“ဖြည်းဖြည်းမောင်းပါလား .. ကြာကြာစီးရတာပေါ့၊ ပြီးတော့ ဖူး ပြတ်ကျမှာကြောက်လို့ ဘယ်ကိုမှလည်း သေချာမကြည့်ရဘူး”

“တောတွေ တောင်တွေ ဘာမှ မထူးဆန်းဘူး”

မေးတာကိုဖြေနေရင်း အောင့် နောက်မှာပါသွားသည့် ကမာ့ ကိုယ်လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ လည်ပင်းအဟိုက်ကနေ လက်မောင်းတစ်ဝက်ထိ ပေါ်ခြုံထားသလို ခပ်တွန့်တွန့် အပြာနုရောင်ပိုးပျော့လေးနှင့် အဖြူရောင် ကိုယ်ကျပ်ခါးရှည်မှာလည်း အပြာတွေနဲ့ တစ်ကွက်စီ ကျားထား၏။

ပြီးတော့ နက်ပြာရောင် ဂျင်းကွာတားက ခြေသလုံးတစ်ဝက်ထိ ကျပ်ကျပ်လေး ဖြစ်သည်။ ဆံပင်တွေကို တစ်ဖက်တည်း စုသိမ်းကာ ရှေ့မှာ ချထားသဖြင့် ဆံယဉ်စလေးတွေပဲ လွင့်မျောနေတာ ရှိသည်။

အောင့် ပခုံးတစ်ဖက်ပေါ်မှာ လက်တင်ကာ လှပကျနေသည့် ကိုယ်လုံးအလှက ထိုင်နေပုံလေးကြောင့် ထင်းရှင်းနေ၏။

လေးဘက်လေးတန် ဘယ်ကကြည့်ကြည့် လှသည်။ ပြုံးနေ တည်နေ ဒေါသထွက်နေလည်း ချစ်ဖို့ကောင်း၏။ ထို့ကြောင့် ကမာ့ ကိုသူ အရပ်လေးတစ်ရပ်လို မြတ်နိုးသည်။

သည်းဦးပန်းလေးအဖြစ် အပြီးတိုင် သတ်မှတ်ခဲ့၏။ အချစ်ရှိလို့ အလှရှိတာဖြစ်ဖြစ် အလှရှိလို့ အချစ်ဖြစ်သည်ဆိုဆို ကမာ့ ကိုသူ

စိတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်လေသည်။

“ချိန်း က ဖူး ကိုဆို တရင်းတနီး ဘယ်တော့မှ မဆက်ဆံဘူး”

ပြောတာကို ကြားပေမယ့် မကြားသလို နေလိုက်၏။ ဖူး က နီး ရဲ့ဟာဝေယ့်ရုပ်အဖြူရောင်ပေါ်မှာ ပါးလေးကပ်ထားရင်း စကားပြောတိုင်း နှုတ်ခမ်းနဲ့ကပ်လိုက်၊ မေးဖျားလေးနဲ့ ပွတ်လိုက်ရှိနေကာ...

“ချိန်း .. ဖူး ပြောတာ ကြားလားလို့”

“ဘာလဲ .. မကြားဘူး၊ နောက်မှ ပြော”

ဆိုင်ကယ်လ် ပြေးနေလို့ မကြားတာပဲဟု ထင်ကာ ဖူး က အသံထွက်ပြီး အော်ပြောသည်။ စိတ်ပျက်ဖွယ်ပါလား ...။

“ချိန်း က ဖူး ကို ဘာဖြစ်လို့ အရေးတယူ မရှိရတာလဲလို့ မေးနေတာ၊ ဖူး က ရင်းနှီးသလောက် ချိန်း က အရမ်းစိမ်းတာပဲ၊ ကမာ့ ဆိုနဲ့ဆို ရယ်လို့မောလို့”

“ကမာ က ဟိုအရင်ကတည်းက သူငယ်ချင်း”

“ဖူး နဲ့လည်း သူငယ်ချင်းဖြစ်ခဲ့တာပဲ၊ လက်ထပ်ဖို့တောင် သေချာ နှိုးနှေးပြီး အဲ့ဒါ အရင်းအနှီးဆုံး ဖြစ်ရမှာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဘာမှမဆိုင်ဘူးဆိုတာ မင်း မတွေးမိလို့ပါ”

“မဆိုင်ဘူး .. ဟုတ်လား”

အတင်း အော်ပြောနေသဖြင့် နားထဲမှာ ကနဲလန့်ကြီး ဖြစ်လာခဲ့သည်။ လူတောမတိုးရဲဘူး၊ ကြောက်တတ်တယ်လို့ နာမည်တွင်ခဲ့ပြီးတော့ ခုကျတော့ မပြောရတာ ဘာရှိလို့လဲ ...။

ကျောပြင်မှာလည်း ဒီလောက်ထိ ကပ်ပွတ်တိုက်နေတာ ဘယ်လောက်တောင် စွန်းထင်းပေကျနေပြီ မသိ ...။ နောက်က စကားတွေ အောင်ဖို့နေသလောက် ချိန်း စိတ်ပျက်မိ၏။

“ခဏလောက် ရပ်ပေးပါလား ချိန်း ရယ် .. တစ်နေရာတည်း မီတင်းနေရတာ သောင်းနေပြီ”

"ဘာလဲ .. ရပ်လိုက်ရမှာလား .. ရောက်တော့မှာ"

"ခဏလေးပါ။"

ချိန်း က ခပ်ပြေပြေ တောင်စောင်းအတိုင်း လိုမိုဆင်းလာပြီး လမ်းဘေးကို နည်းနည်းကွေ့ကာ ထိုးရပ်လိုက်၏။

"အမေ့!.."

ဆင်းမလို့ ကိုယ်ရွှေ့လိုက်စဉ် ဆိုင်ကယ်လ် လှည့်လိုက်လို့ ယို သွားတာနှင့် တိုက်ဆိုင်ကာ ဖူး မတ်တတ်လေး ပြုတ်ကျပြီးမှ ပုံစံ-

"အား .. နာလိုက်တာ"

"ဘာဖြစ်လို့ ဆင်းလိုက်တာလဲ.. သေချာရပ်မှ ဆင်းတာမဟုတ်ဘူး"

ဆိုင်ကယ်လ်ကို ဒေါက်ထောက်လိုက်ပြီး ဖူး ကို ချိန်း က ဆွဲထူ ပေးသည်။

"ရပ်လိုက်ပြီ မှတ်လို့လေ .. ပြီးတော့ ခြေထောက်နဲ့ မိတ်တယ်မှတ် လို့ ဆင်းလိုက်တာ။ အား .. ဟိုကျောက်တုံးနဲ့ ခြစ်မိသွားတာ ထင်တယ် နာလိုက်တာ"

ဖူး က စတော့ကင်တွေပဲ အဝတ်များကာ လူက သေးသေးကွေး ကွေးမို့ လက်ပြတ်ခါးရှည်တွေနဲ့ ဝတ်တတ်သည်။ ခြေကျင်းဝတ်ထဲ ရှည်သည့် စတော့ကင်ကို သူမဘာသာ လိပ်တင်လိုက်တော့ ခြေမျက်စိ အောက်နားမှာ သွေးစို့နေသည့်ဒဏ်ရာကို ချိန်း မြင်လိုက်၏။

"သွေးထွက်သွားတယ် ထင်တယ်၊ ဆင်းလိုက်လို့ ဟိုကျောက်တုံး ကဲ့နဲ့ ခြစ်မိသွားတာလား"

"ဟုတ်တယ် .. သိပ်တော့ မများဘူး ထင်တယ်၊ ခဏ နားလို့ရရင် ကောင်းမှာ"

ချိန်း နဲ့ နှစ်ယောက်တည်း နေရတဲ့အချိန်လေးကို ရနိုင်သမျှ ချီ ဆန့်ထားချင်လို့ပါ။ ချိန်း က ခါးထောက်၍ ပျောက်ကွယ်လှူထု ဝေးကွာသွားကြပြီဖြစ်သည့် အောင် တို့ဆီ လှမ်းကြည့်ကာ -

"နေလည်း ပူနေသေးတယ်၊ အရိပ်မရှိ ဘာမရှိ နားမနေပါနဲ့.. ခြေထောက်က သိပ်မများဘူးဆိုရင် သွားမယ် .."

"ဟို မများပေမယ့် .."

"ဟိုရောက်မှ ဆေးဆိုင်တွေမှာ ဆေးလေးဘာလေး မေးပြီး ဝယ် ထည့်ရမှာ၊ တက် .. သွားမယ်"

ဒဏ်ရာကို ဂရုတစိုက် နည်းနည်းပါးပါးလေးတောင် ကိုင်ကြည့် ဖော် မရ ..၊ သွေးထွက်တာက စင်းရာကြီးတစ်ခုမှာပဲ ဖြစ်သော်လည်း ပွန်းရှုထားသည့် စင်းကြောင်းတွေက ခြေထောက်တစ်ခြမ်းလုံးမှာ ရှိနေ သည်။ နာလည်း နာနေပေမယ့် သူ့အမိန့်အတိုင်း ဖူး ပြန်တက်လိုက်ရ ၏။ ဒီတစ်ခါ သူ ကြိုက်ကြိုက်မကြိုက်ကြိုက် နောက်ကနေ ခါးကို တအား ဖက်ထားမိသည်။

ရင်ဘတ်နဲ့ ကျောပြင် တစ်သားတည်း ထိကပ်ထားမိလျက် မွှေးပျံ့ သည့် ကျောပြင်ကျယ်မှာ ပါးနဲ့ကပ်၍ နာခေါင်းထဲ ဝင်လာနေသည့် သူ့ရဲ့ ကိုယ်နဲ့ကို တပ်မက် ဖြတ်နိုးနေမိသည်။

"ဟေး .. သေချာ ဖက်ထား .. ပြုတ်ကျဦးမယ်"

"ပြုတ်ကျရင် အတွဲလိုက်ကျမှာပါ၊ ကော်နဲ့ကပ်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ.. မတွေ့ဘူးလား .. ဟား .. ဟား .."

ဖြတ်သွားသည့် ကားပေါ်ကနေ ရယ်သံတွေ ဝေဝေကျန်ရစ်၏။ ချိန်း ရင်ပူသွားပေမယ့် ဖူး တို့က တုတ်တုတ်တောင် မလှုပ် ..။ အသက်မှ ရှိသေးရဲ့လားလို့ မေးလိုက်ရင် မကောင်းဘဲ ရှိတော့မည်။

ကျောက်မောင်နှမစေတီကို ဖူးချင်တာလည်း သူမပဲ ဖြစ်ကာ ခြေ ထောက်က နာသည်ဆိုလို့ သူပဲ လိုက်ဖို့ခံရသည်။ စေတီက သိပ်မမြင့် ပေမယ့် လူကို အတင်းဖက်တွယ်မီထားတော့ အတက်လည်း ခက်၊ အဆင်းလည်း မလွယ် ..။

ဒီကြားထဲ ကမာ နဲ့ အောင် တို့ ဘယ်သွားသွား သူ အားလုံး

မြင်နေရသဖြင့် အတူနေချင်တာက တစ်ယောက်၊ နေနေရတာက တခြားတစ်ယောက်နဲ့ ဖြစ်နေသည့် ကိုယ့်အဖြစ်ကို ဘယ်လို ထုတ်နုတ် ပေါက်ကွဲရမှန်းပင် မသိတော့ပါ။

“ဟိုမှာ ပြောပြနေတာ ကြားလား ချိန်း .. ကျောက်မောင်နဲ့ သမိုင်းကြောင်းကို ပြောပြနေတာ”

အလှူခံမဏ္ဍပ်ကို မေးဆတ်ပြပြီး လက်ကို မလွှတ်တမ်း ကိုင်ထား သဖြင့် သူမ ဘာပြောချင်တာကို သိလိုက်၏။

“မင်းမှာလည်း ခြေထောက်နာနေတယ်မို့လား ပူး၊ တစ်နေရာမှာ ခဏလောက် ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်နေဖို့ စိတ်ကူးမဖြစ်ဘူးလား”

ဖြစ်တာပေါ့ .. သွေးတွေ စိမ့်နေသည့်ဒဏ်ရာကို ကိုယ့်ဘာသာ ငုံ့ကြည့်ပြီး ပူး မျက်နှာလေး ငယ်သွားသည့်။

ဒဏ်ရာက နာနေတာပဲဟာ .. ခဏလောက်တော့ ထိုင်နားချင်တာ ပေါ့၊ ချိန်း ရယ် .. အနားမှာ ချိန်း က ပူး ရဲ့ဒဏ်ရာလေးကို ဂရုစိုက်ပြီစ ပေးတာကို ငြိမ်ငြိမ်လေး ခံယူပြီး ချိန်း ရဲ့မျက်တောင်တိုစိပ်လေးတွေ၊ အောက်ခြေတွေ စိမ်းဖန့်နေတဲ့ မျက်ခုံးတန်းနက်နက်လေးတွေကို ငုံ့မိုး ငေးမောရင်းနဲ့လေ ...။

ဒါပေမယ့် ခုနေ ပူး က ထိုင်နေချင်တယ်ဆိုရင် ချိန်း က ပူး ရဲ့ လက်ကို ဖြုတ်ချထားခဲ့မှာ၊ ကမာ တို့နဲ့ ကျောက်ဆောင်တွေ၊ ရေလှိုင်း တွေကြားမှာ သွားဆော့တော့မယ်၊ ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်ကြမယ် .. ဟုတ် တယ်မို့လား ချိန်း ရယ် ...။

ခုလို ချိန်း နဲ့ နှစ်ယောက်တည်း နေခွင့်ရတာတောင် ချိန်း က ကြင်နာချင်လို့မှ မဟုတ်တာ၊ ကမာ က ပူး ရဲ့နှလုံးသားလိုအင်ကို နားလည်နေလို့ ဖြည့်ဆည်းပေးနေတာ သိရဲ့လား ...။

ပူး လေ .. တစ်ခါတလေ ကမာ ကို အရမ်းအားကျမိတာပဲ၊ အရမ်းချောတဲ့ ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ ဆရာမကြီး ဖြစ်ခွင့်ရနေ

တာကိုပေါ့။ ကမာ က အရမ်းကို လှပပြီး စကားပြောကောင်းတယ်၊ အမူအရာလေးတွေက သိပ်မွေ့တယ်၊ အဲဒါကြောင့် အရာရာကို ချုပ်ကိုင် ခြီးမိုးနိုင်တာ ထင်ပါတယ်။

နောက်ပြီး နေရာတကာမှာ အသုံးမကျတဲ့ ပူး ရဲ့ဆရာမကြီးလည်း ဟုတ်တယ် .. ကမာ သာ ပူး ကို ခုလို ခင်မင်မလာခဲ့ရင် ပူး လည်း ချိန်း ကို ကွယ်ရာကနေ ချောင်းမြောင်းကြည့်နေရတဲ့ဘဝမှာပဲ ရှိနေဦးမှာ ပေါ့။ နောက်ပြီးတော့လေ ...။

လူကြီးတွေ စေ့စပ်ပေးတာကိုလည်း ချိန်း က ခါးခါးသီး ငြင်းပြီး လှည့်ထွက်သွားမှာပါ။ စေ့စပ်တာကို လက်ခံပြီး ချိန်း ရဲ့ဘေးမှာ သက် ဆိုင်သူအဖြစ် ပူး ခုလိုနေခွင့်ရတာ ကမာ ကြောင့်ပဲ။ ပူး ဘက်ကနေ တမာ ရပ်တည်နေလို့ ချိန်း ခေါင်းမခါခဲ့တာ ...။

“ဟိတ် .. ပူး ..”

“ဟင်!...”

“ဟာ .. ငေးလိုက်တာကွာ၊ အခု ဘာလုပ်မှာလဲ .. ဟိုမဏ္ဍပ်ကို သွားချင်တာလား၊ ကျောက်ဆောင်တွေပေါ် သွားမလား”

မျက်ရည်တွေစေ့နေတာကို မမြင်အောင် ဒဏ်ရာကို ငုံ့ကြည့်သလို လုပ်ပစ်ရင်း ဟိုကိုင်ဒီကိုင်နှင့် အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာလိုက်သော် လည်း ကြင်နာသူမဲ့သည့်အဖြစ်က ဒဏ်ရာကို မြင်တိုင်း နှိပ်စက်နေ၏။

“ပူး လည်း လိုက်မှာပေါ့”

“လိုက်မယ်ဆိုလည်း ထ ..”

ချိန်း မျက်နှာက စိတ်မရှည်ခြင်းတွေနှင့် အုံ့မှိုင်းနေကာ တင်းမနေ တာပဲ ရှိသည်၊ တစ်ချက်လေးမှ အရယ်အပြုံး မရှိသလို ပူး ရဲ့လက် ကလေးတစ်ဖက်ကိုဖြစ်ဖြစ် အမှတ်တမဲ့လေးတောင် ဆွဲကူဖော် မရ...။

နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ ပူး .. ဟင် ...။

ဘယ်တုန်းကမှ ဒီလို တမ်းတခဲ့တာမဟုတ်ဘဲနဲ့ ကိုယ်တူချည်းပဲ

ပေးဆပ်ရမှာပဲဆိုတာရော အစတည်းက နင် သိနေခဲ့တာပဲ မဟုတ်ဘူးလား။။ စေ့စပ်ခဲ့တာလည်း ဘာမှမကြာသေးဘူး။ နင် ဒီထက် အများကြီး ကြိုးစား ရင်းနှီးရဦးမှာ။ လောဘာတွေ ပြန်လျှော့စမ်း။။

လူကြီးတွေကို အားမကိုးနဲ့။။ ချိန်း ကိုယ်တိုင် နင့်ကို သံယောဇဉ်ဆိုတာ ရှိတတ်လာမှ။။

“ဖူး ရေ .. ဖူး .. ဒီကို လား၊ ကျောက်ဆောင်တွေကို လှိုင်းပုတ်တာ အရမ်းလှတာပဲ”

ကမာ ရပ်နေသည့်နေရာကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကျောက်တုံးကြီးတွေထဲက ပင်လယ်ဘက်အစွန်ဆုံးက ကျောက်တုံးကြီးဖြစ်ကာ ဖူးလှမ်းကြည့်လိုက်သည့်အချိန်နှင့် ကျောက်ဆောင်ကို လှိုင်းပုတ်သွားတာ တစ်ချိန်တည်း။။

ဖူးခနဲ လွင့်စင်ကော့ထွက်သွားသည့် ရေလုံးကြီးက နှင်းခဲတွေလို ဆွတ်ဆွတ်ဖြူလျက်၊ ပင်လယ်ပြာနှင့် ရေလှိုင်းတွေက ကောင်းကင်ပြာထက်က တိမ်လိပ်ဖြူတွေနှင့် တူသွား၏။ ထို့ပြင် မြင့်မြင့်မားမား ထောင်တက်သွားပြီးမှ ပြန်ကျသွားပုံက ကဗျာဆန်လွန်းသည်။ ဖူး တနေ့တမော ငေးသွားမိလိုက်၊ ဒဏ်ရာကိုရော ချိန်း ကိုပါ မေ့သွားသည်။

ထိုဆီသွားဖို့ ကျောက်တုံးလေးတွေပေါ် တလွှားလွှား တက်သွားမိ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လှိုင်းပုတ်မျက်များသည့် ကျောက်ဆောင်တွေကို ရွေး၍ ဓာတ်ပုံရိုက်နေကြသည့်အုပ်စုတွေကလည်း ကိုယ့်အာရုံနဲ့ ကိုယ်ဖို့ ဖူး ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်မိတော့ပေ။။

“ဒဏ်ရာရထားတဲ့လူက ဒါကျတော့ အကောင်း ..”

စိတ်ထဲမှာ ခပ်ချဉ်ချဉ်နှင့် ချိန်း မျက်နှာ မှဲသွား၏

“ချိန်း ရော့ကွာ .. မင်း ရိုက်ပေးလိုက်ဦး”

“မရိုက်ချင်ဘူး”

အောင် က ကင်မရာ လာပေးရင်း တအံ့တဩ ကြည့်၍ ...

“မင်းကလည်း အဲ့လောက် မသိသာနဲ့လေ”

“မင်းကရော မသိသာလို့လား .. ကမာ ကျတော့ လက်ညှိုးမှာ သားမာတက်နေတာတောင် သိရဲ့လား”

ချိန်း ဒေါကန်နေတာမြင်မှ ကင်မရာခလုတ်ပေါ် တင်ထားသည့် ဆွဲလက်ညှိုးလေးကို ထောင်ကြည့်မိပြီး အောင် က ရယ်သည်။

“တော့ ပန်းတွန့်၍ ...”

“ဒါကတော့ ကိုယ့်လူနဲ့ ကိုယ်လေ”

“ဘာ!... ဘာပြောလိုက်တယ်”

ချိန်း က အောင့် ပန်းကို ဆောင့်ဆွဲ၍ မျက်နှာချင်းကပ် ကြိမ်းည်။ အောင် က စပ်ဖြဲဖြဲနှင့်။။

“မဟုတ်လို့လား .. ဆိုင်ကယ်လ် တွဲစီးလာကြတာ တစ်တွဲစီ ..”

“ဟွန်း .. ကြည့်ပြော .. ဒီမှာ လက်သီးက ယားနေတာ”

“ဒီကလည်း လက်ဝါးယားနေတာပဲ၊ ကမာ လက်လေးကိုဆွဲပြီး..”

“အောင် ရေ .. လာလေ၊ ဒီမှာ ဖူး ကို ရိုက်ပေးပါဦး၊ ချိန်း လာလား ဒီကို ..”

ထွက်လာပြီဆို သူမ အသံ။။ ချိန်း မျက်နှာ ကောက်ခါငင်ခါ ခင်းလေသည်။ ခင်ဗျားပဲ အမိန့်တွေ ပေးစမ်းပါ ဒေါ်နေကမာ။ ချိန်း တဲ့ကောင် ခင်ဗျားမှ ခမ္ဘတ်ရင် ကျွတ်တမ်းဝင်ဖို့ မရှိတော့လို့။။

ချိန်း ဖြစ်သွားသည့်မျက်နှာကြီးကို လည်ပင်းရှည်ပြီး လိုက်ကြည့်တာ အောင် အသံထွက်အောင် ရယ်သည်။

“ဟေ့ကောင် ပါးစပ်က တရားမှတ်သွားတာလား၊ လုပ်ပါ .. နယ်ကျယ်လေး”

“မင်းကြီးတော် သရဏဂုံတင်မှ ကျယ်ကျယ်အော်ပေးမယ်”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

ပတ်ဝန်းကျင်ကြားလောက်အောင် ရယ်မိရင်း သူပဲ ပြေးလိုက်ခဲ့ရ

သည်။ ဒီကောင်ကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး စိတ်တိုခွင့်ပေးထား
မဖြစ် ...။

“ဒီကျောက်ဆောင်တွေကြားထဲမှာ ရေတွေ စီးနေတာ အံ့
ကြမ်းတာပဲ .. လှလိုက်တာ အရမ်းပဲ ကမာ၊ လာ .. ဆင်းကြည့်”

“မဆင်းနဲ့ ဖူး .. ကျောက်တုံးတွေမှာ ရှေ့တို့တွေ ရှိတယ်”

“သူများတွေတောင် ဆင်းပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်နေတဲ့ဟာ .. လာ
ကမာ ရဲ့ .. ချိန်း ဒီနားမှာ ရိုက်ပေးဦးနော်”

ပြောနေတာတွေ ချိန်း အားလုံး ကြားသည်။ ကင်မရာကိုင်ထား
ဘာလုပ်မှာလဲလို့ ကြည့်နေတုန်း ကမာ က ဖူး ကို ရေစီးကြောင်းအလေး
မှာ သေချာရပ်မိအောင် အပေါ်စီးက ကိုင်ထားပေးကာ သူမ ဆင်
လိုက်ကာမှ ...

“အမလေး ..”

ဖူး ကလည်း လှမ်းကိုင်ထားဆဲဖြစ်ကာ ကမာ ခြေချော်ပြီး ဗွမ်း
ကျသွား၏။ ထိုအတူ ...

“ခွပ် ..”

ချိန်း လက်ထဲက ကင်မရာသည် အရှိန်နှင့် ကိုင်ရိုက်လိုက်သလို
လွတ်ကျသွားတာ တစ်ပြိုင်တည်း..။ အကျင့်ပါနေသည့်လက်က အလှူ
ကွာနေတာကို သတိမရလိုက်ဘဲ ကမာ ပြုတ်ကျသွားတာ မြင်လိုက်
သည်နှင့် ကမန်းကတန်း ဖမ်းဆွဲလိုက်မိသည်။ ထိုအခါ ကိုင်ထားသည့်
ကင်မရာသည်သာ ကိုင်ပေါက်ခံလိုက်ရသလို ဖြစ်သွားခဲ့ပြီး ...

“ဘာဖြစ်သွားပြီလဲ”

ရေထဲမှာ လုံးဝ ထိုင်ကျမသွားသော်လည်း ကမာ ကိုယ်တစ်ပိုင်း
ရေတွေ စိုရွာသွားသည်။ ချိန်း ချက်ချင်း ရောက်လာတာကို ကမာ
တွဲထူပေးနေရင်း ဖူး အံ့သြလို မော့ကြည့်၏။

“ဘာဖြစ်သွားလဲလို့ မေးနေတာ .. ပြောလေ”

လူကို မော့မကြည့်နိုင်အားဘဲ ခြေထောက်ကိုပဲ ကိုင်နေသဖြင့်
အသံက စိုးရိမ်သံနှင့်စွတ်ကာ ဒေါလုံးတွေ ပါနေခဲ့သည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး .. ခြေထောက်နာသွားလို့”

ရေထဲမှာ မြုပ်နေသည့်လက်ကို ပြန်ရုတ်ကာ ကမာ ကိုယ်ကို
တစ်မတ်ပြင်ရပ်သည်။ ပြီးတော့ ခပ်နဲ့နဲ့ နေရာပြင်ကာ ဖူး နဲ့ တစ်
ထောက်ခါး တစ်ယောက်ဖက်ကာ ...

“ရိုက်ပေးတော့ .. ရပြီ”

“မရတော့ဘူး .. ကင်မရာကွဲသွားပြီ”

“ဟင်!...”

ပြောလိုက်တာက ချိန်း မဟုတ်ပေ ..။ ထိုအခါကျမှ ကမာ နဲ့ ဖူး
ချိန်း လက်ထဲမှာ ဘာမှကိုင်မထားတာကို သတိထားမိသွားကြ၏။
အောင် က ကင်မရာကို ကိုင်ထားကာ မှန်ဘီလူးကွဲစတွေကို
ကျောက်ဆောင်ပေါ်ကနေ ဂရုတစိုက် ကောက်နေရင်း ...

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ဟိုကောင် ..”

မှဆိုးဒူးထောက်ထိုင်လျက် မှန်ကွဲစတွေ ကောက်ရင်း အပြစ်တင်
လည်း လှမ်းကြည့်သေးသည်။

“လွတ်ကျတာတောင် ပြန်မကောက်နိုင်ဘူး၊ ပြောတော့ဖြင့် ..”

ဟင်!...

အောင် စကားမဆက်နိုင်အောင် ခေါင်းနုပမ်းကြီးသွား၏။ ပျက်
သွားသည့်မျက်နှာတွေကို သတိထားမိလိုက်တာနှင့် သူ လူမှားပြောမိပြီ
ဟန်တူသလိုလိုက်သည်။

ဗွမ်းခနဲ လဲပြီသွားတာကို သိလိုက်သည်နှင့် ကင်မရာပြုတ်ကျသ
တစ်ထပ်တည်းမို့ အသိနဲ့အကြည့်မှာ မျက်လုံးက ကင်မရာကိုသာ
အားပေးဖြစ်သွားခဲ့၏။ မှားမှားယွင်းယွင်းဖြစ်တတ်တာလည်း ဖူး ပဲမို့
ကျသွားတာ သူမလိုပဲ ထင်ခဲ့ရာ ...

“အဟဲ ဆောရီးပါ .. ငါ လှမ်းဆွဲလိုက်တာလည်း ပါပါတယ်
တကယ်ဆို ချိန်း နဲ့ သူ အကွာကြီး .. ညာပြောလိုက်ရတာ
တော့ ယားသွား၏။

“ကဲ .. ရိုက်လို့လည်း မရတော့ဘူး .. တက်ခဲ့လေ၊ ရေတွေ
ပြီ .. ပြန်မယ်”

“ပြန်တော့မယ်”

ဖူး မျက်နှာလေး ငယ်သွားသည်။ ကျောက်ဆောင်တွေ ရေလို့
တွေနှင့် သူမ ပျော်လို့မဝသေးပါ။ ဒါပေမယ့် ချိန်း မျက်နှာပျက်နေ
ရော .. ဆောင် ပြောလိုက်သည့်ဖြစ်ပျက် လှုပ်ရှားသွားခဲ့တဲ့အကြောင်း
ကိုပါ ဘယ်ဟာ ဘယ်သူ့အတွက်မှန်း မသိလောက်အောင် ရှုပ်ထွေး
သဖြင့် ...

“ပြန်မယ်လေ ..”

ခေါင်းလေးညိတ်၍ သူမပဲ အရင်တစ်လိုက်သည်။ ကမာ
ခြေလှမ်းလိုက်ပြီးမှ ယိုင်ခန့်ဖြစ်သွားသဖြင့် ချိန်း မျက်နှာကို မလုံ
ကြည့်၏။

ချိန်း က မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်နေတာနှင့် တိုးကာ ဘာမှမရှိ
သလို ရယ်လိုက်ရင်း ...

“နည်းနည်း မျက်သွားလို့ ..”

ဘယ်သူမှ မမေးဘဲ ပြောမိရင်း မျက်လွှာချ၍ အားတင်းလျှော
သည်။ သို့သော် ချိန်း ကလည်း နေရာမှ မရွေ့၊ မျက်လုံးမလွှဲတ
ကြည့်နေကာ ခြေမအောက်မှာ ဖြစ်သွားသည့် နာကျင်မှုက သန့်တွေ
မှာ ဖိနင်းရင်း ဘယ်လိုမှ ဟန်ဆောင်မရနိုင်တော့ဘဲ ...

“အား ..”

“သိတယ် .. အဲဒီခြေထောက်မှာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားပြီဆိုတာ”
ကမာ ယိုင်ခန့် ထပ်ဖြစ်သွားသည်နှင့် ချိန်း က ရေထဲကို ချက်ချ

ဆင်းသွားမည်။ ကမာ့ ကို လက်မောင်းလေးကနေ တွဲခေါ်လာခဲ့ပြီး
ခြောက်နေသည့် ကျောက်တုံးလေးတစ်ခုပေါ်မှာ ထိုင်ခိုင်း၏။

“ဘာလဲ .. ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဆိုမှ .. သွားမယ်”

“သွားလို့မရဘူး .. ဖယ် .. အဲဒီလက်”

ကမာ က သူ့လက်ကို ဖယ်ပစ်၍ ထရပ်ဖို့ ဖြစ်သည်။ ချိန်း က
သူမလက်ကို ပြန်တိုက်ချကာ ခြေရင်းမှာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေရင်း...

“ဒီဘက်မှာဖို့လား .. ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“နည်းနည်းလေးပါဆို ..”

အနားမှာ လာရပ်ကြည့်နေကြသည့် အောင် နဲ့ ဖူး တို့ကိုလည်း
မော့မကြည့်ရတော့ပေ။ တားနေလေ အဆင်ဆိုးလေ ဖြစ်နေမှာမို့ ထပြေး
ဖို့ထိ စိတ်ကူးပြီးမှ ကမာ ဒီတိုင်းပဲ ခေါင်းငုံ့နေလိုက်မိသည်။

“တွေ့ပြီ .. ကြည့်စမ်း .. နည်းတာမဟုတ်ဘူးကွာ၊ သဲတွေ ဝင်နေ
လား မသိဘူး”

ဒီလောက်တောင် မျှီသိပ်နေရသလားဆိုသည့် မျက်ထောင့်နီကြီး
နှင့် ချိန်း က မော့ကြည့်သည်။ ကမာ ဆံပင်လေး တစ်ဖက်သိမ်း၍
ခေါင်းခါရင်း ...

“မဟုတ်ဘူး .. ရေထဲမှာဆိုတော့ သိပ်မနာလို့”

“ဘာ မနာတာလဲ .. မနာလို့ ခင်ဗျား ခြေတစ်ပေါင်ကျိုး ဖြစ်နေ
တာလား”

“ဟုတ်လား .. ပြပါဦး”

အောင် ကပျာကယာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး ခြေထောက်လေးတစ်ဖက်
ကို ဒူးထောက်ထိုင်သည့် သူ့ဒူးတစ်ဖက်ပေါ် ဆွဲတင်ကြည့်ကာ ...

“ဟုတ်သားပဲ .. နှစ်ချက်တောင် ကွဲသွားတာ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ
ကြည့်ဦး .. ဒါကြီးကို ဘာမှမဖြစ်ဘူးတဲ့၊ ငါ ပိတ်ထုလိုက်ရရင် သေ
ဦးမယ်”

ဖာထေးဖို့တွေ .. ငဲ့ညှာမှုတွေ သတိမရတော့ဘဲ အောင် ကလေး
မျက်စိမျက်နှာပျက်နှင့် လက်ရွယ်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး .. ဒါက ဒီလောက် ..”

“တော်ပါတော့”

ချိန်း က အောင် ဒူးပေါ်တင်ထားသည့် ကမာ ခြေထောက်လေး
ပြန်ဆွဲယူလိုက်ကာ ...

“ဟို မုန့်ဆိုင်တွေမှာ တက်ထရာလောက်တော့ အလွယ်တကူ
ရမလား မသိဘူး။ မင်း သွားဝယ်လိုက် .. ဘာမှမရရင်လည်း ပထမ
စတာဖြစ်ဖြစ် နှစ်ခု သုံးခု ဝယ်ခဲ့ကွာ .. လောလောဆယ် သဲတွေဖုန်တွေ
မဝင်အောင် ကာထားဖို့ ..”

“အေး .. ငါ ပြေးလိုက်ဦးမယ်”

အောင် ချာခန့် ထပြေးသွားသည်။ ချိန်း က ကမာ ခြေထောက်ထဲ
ကျောက်ဘူစွန်းလေးတစ်ခုပေါ် ဖုန်းခေါ်ယူထားသောကြောင့် လှမ်းတင်ထား
လိုက်ပြီး ရေစပ်ကို ပြေးသည်။

လက်ခုပ်နဲ့ ရေခပ်လာကာ ဒဏ်ရာပေါ်ကို လောင်းချ၏။ ပြီးတော့
ကိုင်ကြည့်လိုက် .. ရေထဲ ပြေးလိုက်နှင့် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ...။

“ရပြီ .. ရော့ .. ပလပ်စတာပဲ”

အောင် နဲ့ ချိန်း တို့ ကမာ ရှေ့မှာ ဒူးထောက်၍ ခေါင်းချင်းဆိုင်
နေကြတာကို ဘာလုပ်နေမှန်း မသိသည့်လူတချို့က မသိမသာ ငဲ့ကြည့်
သွားကြသည်။

ဖူး ကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဘာမှမသိတော့သလို ဟင်းလင်းဖွင့်
နေသည့် ရင်ဘတ်လေးထဲမှာ နှလုံးခုန်သံတွေပါ ရပ်ဆိုင်းကုန်ပြီလား
ထင်ရအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာမှရှိတော့သည် မထင် ...။

ငဲ့ကြည့်စရာမလိုဘဲ စိတ်အာရုံထဲမှာ ယှဉ်လျက်ပေါ်လာသည်က
ကိုယ့်ရဲ့ ခြေမျက်စိအောက်က ဒဏ်ရာ ...။

“လျှောက်နိုင်ရဲ့လား .. ဆိုင်ကယ်လ်ကလည်း ဒီထိ ယူလာလို့

မရဘူး .. ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ရပါတယ် အောင် ရယ် .. ပလပ်စတာလည်း အုပ်ထားပြီးပြီ၊
ညှစ်ပြည်း လျှောက်မှာပေါ့”

စကားသံတွေနဲ့အတူ ကမာ ထရပ်လိုက်တော့ ကမန်းကတန်း
ထဲတွဲလိုက်ကြတာ ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက်က တစ်ဖက် တစ်
ဆက်စီ ...။ ဖူး မျက်ရည်တွေ ဝေလတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင်
မသိလိုက်ဘဲ ပေါက်ခနဲ ကြွေဆင်းသွားမှ သတိရသည်။

ဒဏ်ရာချင်းတူတာတောင် ကိုယ့်မှာတော့ ပြုစုယူယူမည့်သူ မရှိ
သည့်ဒဏ်ရာကို ကြိတ်မှိတ်မျှသိပ်ကာ ချစ်ရတဲ့သူမျက်နှာကို တကြည့်
ညှစ်နဲ့ပဲ ပြောပြောကုန်ခဲ့ရသည်။

အရာရာကို စည်းစိမ်ချမ်းသာနဲ့ ပစ်ပေါက်ယူလို့ မရနိုင်ဘူးဆိုတာ
သိတော့ သင်ခန်းစာတွေ ရနေပေမယ့် စုစည်း သိမ်းထုပ်ထားရသည့်
အထဲမှာ နှင့်နေသည်။

အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ ..။ ဘယ်နေရာမှာ ရှိနေတာလဲ ..။

မရနိုင်လေ .. လိုချင်လေ .. ဘာကို ဆုပ်ကိုင် တိုင်တည်ရမလဲ၊
အိပ်ရာကို ဦးတိုက် ငိုကြွေးရမလဲ ...။

အချစ်ကို မြင်ပါရစေ ..။ အချစ်ရှိတဲ့နေရာကို သွားလို့ရတဲ့ကိုယ်
ပေါ်ရစေ ...။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အချစ်ကိုသာ ရလိုပါသည်။

အခန်း (၃၇)

“ဒက်ဒီကို သမီး ဒီတစ်ခါပဲ တောင်းဆိုမှာပါ .. ဒီတစ်ခါ တောင်းဆိုဖူးတာမို့လို့ သမီးဆန္ဒကို ဖြည့်ပေးပါ ဒယ်ဒီ၊ ချိန်း ကို သူ ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ် .. သူ သမီးကို မချစ်စေမယ့် သမီး သူ့ကို ပိုင်ထား ဆိုရင် သူ့အချစ်တွေကို သမီး ရလာမှာ၊ ဒက်ဒီ သမီးကို ကူညီပါနော်- ကားထဲမှာ ထိုင်နေရင်း ဦးမင်းခ မှီဝဲတွေ လွှင့်ပါးနေခဲ့၏။ သူ ရဲ့မျက်ရည်ရောင်လက်နေတဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေကို မြင်ယောင်နေ သည်။ ပြောသမျှတို့ကို ခဏခဏ ပြန်ကြားနေတာ တစ်နာရီမှာ အကြိမ် တယ်လောက်တောင် ရှိနေပြီလို့ မသိ ...”

“သူ့ကို အမြန်ဆုံး ပိုင်ချင်တယ် .. သမီး အဲဒီလိုပြောလို့ ဒက်ဒီ သမီးကို အထင်မသေးဘူးမို့လားဟင်၊ သူ့ရှိမှ သမီးဘဝ ပြည့်စုံမှာမို့လို့ပဲ ဒက်ဒီရယ် .. ဒါတစ်ခုကို ဒက်ဒီ ဖြည့်ဆည်းပေးမယ်ဆိုရင် သမီးလေး ဒက်ဒီကိုရော အန်တီစုမြတ် ကိုရော အမြဲတမ်း ကြည်ဖြူနွေးထွေးစွာ ဆက်ဆံမယ် .. နေရာထားမယ်၊ ဟိုလေ .. သမီးကို တစ်ဦးတည်း အမွေလွှဲပေးမှာမို့လို့ အန်တီစုမြတ် နဲ့ ဒက်ဒီ စကားများကြတယ်ဆို သမီးကိုပေးမယ့် အမွေတွေ ဒက်ဒီတို့ ကြိုက်သလို လုပ်ပစ်လိုက်ပါ ချိန်း ကိုပဲ အပိုင်ရရင် သမီး ကျေနပ်ပါပြီ”

“ဟူး ...”

ဦးမင်းခ သက်ပြင်းရှည်ကြီးချကာ ကူရှင်မှာ မျက်နှာမော့၍ ဒဏ် ရာအကြီးအကျယ်ရထားသူလို ဖြစ်သွားခဲ့၏။ ဦးချက်ကြီး က မှန်ထဲ ကနေ နောက်ခန်းထဲကို လှမ်းကြည့်၍ ...

“သူဌေး နေထိုင်မကောင်းလို့များလား”

မမေးသင့်ပေမယ့် မေးလိုက်မိသည်။ အလုပ်လုပ်ရာမှာ အတွေး တစ်ချက်နှင့် ရွှေထွက်နိုင်သူလို ပြောရလောက်အောင် အတိအကျ လုပ် ဆောင် အောင်မြင်ခဲ့သူမို့ ဒီလိုပုံစံမျိုး ခံစားနေရတာလည်း မမြင်ခဲ့ဖူးပါ။

အိမ်တွင်းရေးတစ်ခုခုဆိုတာကို ဦးချက်ကြီး ရိပ်မိသည်။ ဒေါ်စု မြတ် နှင့် အိမ်ထောင်ပြုလိုက်စဉ် ဖူး နဲ့ အဆင်မပြေတာတွေ ဖြစ်ခဲ့ရ တုန်းကတောင် သူဌေး ဒီလောက်ထိ မွန်းကျပ်နေခဲ့တာမျိုး မရှိ ...။

မေးလိုက်မိတာ တကယ့်ကို စေတနာအမှန်နဲ့ပါ၊ ဖူး ကိုလည်း “ဝေဒနာသည်လေးလို ပျော့ဖတ်ဖတ် ကြောင်ငေးငေးလေးမို့ သနားပိုခဲ့ ရသည်။”

သူဌေးတို့ တစ်မိသားစုလုံးအပေါ်မှာလည်း ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်တွေ လို စိတ်ရောကိုယ်ပါ အလေးထားခဲ့တာ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ကိုယ့်နေရာနဲ့ကိုယ် ဆိုတဲ့စကား ရှိပေမယ့် စေတနာ အရင်းခံနဲ့မို့ ရဲရဲတင်းတင်း မေးလိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးမင်းခ မှိတ်ထားသည့် မျက်လုံးတွေ တော်တော်နဲ့ ဖွင့်မလာဘဲ ဦးချက်ကြီး မေးပြီး အတန်ကြာမှ ...

“ပြဿနာရှိနေလို့ပေါ့”

ဖြေလိုက်တာလား .. တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်တာမျိုးလား..။ ဘာမှန်းမသိပေမယ့် ဦးချက်ကြီး ကားမောင်းရင်း နားစွင့်ထားမိ၏။

“သမီးလေးကို သနားလိုက်တာ .. သူ တော်တော်ကို စွဲလမ်းနေ ရှာတာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ .. ကျသလောက်ပေးမယ်ဆိုပြီး ကောက်ယူ

လာလို့ ရတာမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး”

ဦးမင်းခ အသံက တိမ်ကျသွားလိုက် လုံးဝ ပျောက်ကွယ်သွား လိုက်နဲ့ရှိတာ ဦးချက်ကြီး ကို ပြောပြချင်တာမဟုတ်ပေမယ့် ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်လွန်းလို့ တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်နေတာမျိုး ...။

“ဒီလောက် စိမ်းစိမ်းကားကား နေခဲ့တဲ့ ဖအေကိုတောင် သားအမိ ရင်ဖွင့်သလို မရှက်မကြောက် ပြောခဲ့တာတယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

ဦးချက်ကြီး ကိုယ့်ကိုပြောတာ မဟုတ်ပေမယ့် ကိုယ့်ဘာသာမဲ နားလည်သွားခဲ့သည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုလျှင် ဖူးကလည်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သိချင်လာပြီဆို သူ့ကိုပဲ မေးနေကျ ...။

ကျောင်းသွားပို့တိုင်း မြင်နေရတာလည်း လူငယ်တွေ ဘယ်လိုနေ ကြ၊ သွားလာကြတာတွေ ...။

“ကိုချက်ကြီး”

“ဗျာ .. သူဌေး”

ဦးချက်ကြီး ပျာပျာသလဲ ထူးကာ ကားကို အရှိန်လျှော့ချလိုက် လျှင် ...

“လုပ်ပါ .. မောင်းပါ။ ကျုပ်ပြောတာကို နားပဲ ထောင်၊ သိရင် မဖြ၊ မသိရင် မဖြနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ .. ပြောပါ သူဌေး”

“ကျောင်းမှာ သမီးနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေ ဘယ်လိုနေသလဲ၊ ကျုပ် ပြောတာက ..”

ဦးမင်းခ အသံ ခဏတိတ်သွားသည်။ ပြီးမှ ...

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ထက် ပိုသိချင် သိနေမှာပါ။ သမီးနဲ့ အများဆုံး အနီးကပ်နေခဲ့တဲ့သူ၊ အဲဒီတော့ သူဌေးတွေဘာတွေ မပါဘဲ တိုင်ပင်နေ တဲ့သဘောနဲ့ ပြောစမ်းပါ။ သမီးနဲ့ ချိန်း တို့ တွဲသွားတဲ့လာရှိကြတဲ့ပုံတွေ၊ ဥပမာ နေကမာ ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက ချိန်း နဲ့ ပိုရင်းနှီးလိမ့်မယ်

ထင်တယ် .. သူတို့အားလုံးကို ခင်ဗျား နည်းနည်းမြင်တာရှိရင်ပေါ့”

ဦးမင်းခ မေးခွန်းဆုံးသွားမှ ဦးချက်ကြီး က ခေါင်းညိတ်လိုက် တာ ...

“သူတို့လေးယောက်ပဲ အတွဲဆုံးလို့ ပြောရမှာပါ။ တခြား မိန်း ကလေး သုံးယောက် ရှိပေမယ့် ကမာ နဲ့ပဲ ရင်းနှီးကြတာ ထင်တယ်။ ကမာ က ဆက်သွယ်မှ ဖူး နဲ့ တစ်ဖွဲ့တည်းဖြစ်ကုန်တာမျိုး”

“အင်း ..”

“အားလုံးပုံစံတွေက သူငယ်ချင်းပုံစံ ရိုးသားကြပါတယ်”

“ကျုပ်သိချင်တာ အဲဒါ မဟုတ်သေးဘူး”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် သူဌေး .. ချိန်း နဲ့ ကမာ ရယ် .. အောင်မြင်သူ ဆိုတဲ့ ကောင်လေးရယ်က ရိုးရိုးသားသားပုံပဲ ပေါက်တယ် လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ အဲဒါ မြင်တဲ့အတိုင်း ပြောတာပါ။ ပြောတာ ဆိုကြတာတွေ မကြားရတော့ သေချာမပြောနိုင်ဘူး။ ဖူး နဲ့ ချိန်း ကတော့ လူကြီးချင်း နားဖောက်ထားပြီးမှ ပိုရင်းနှီးသွားသလိုပဲ”

“အင်း ..”

ဦးမင်းခ ခေါင်းညိတ်နေပေမယ့် မျက်နှာကတော့ မသာယာပါ။ သူ သမီးကို မချစ်ဘူး လို့ သမီးက ဝန်ခံပြီးပြီမို့ ကြင်ကြင်နာနာ တွဲနေ တာတော့ မဖြစ်နိုင်မှန်း သူ သိသည်။

“ဆက်ပြောပါဦး .. ဘယ်လိုရင်းနှီးတာမျိုးလို့ ထင်ရလဲ”

“သူငယ်ချင်းတွေထဲက သီးခြားခွဲထွက်သွားကြတာမျိုးလည်း ရှိ တော့ သူတို့ ပိုရင်းနှီးကြတာ သိသာပါတယ် သူဌေး”

“အင်း ..”

ဦးမင်းခ အင်းသံရှည်ကြီးနှင့် ရော၍ သက်ပြင်းချပြန်သည်။

“ဒီမိန်းကလေးလည်း မဆိုးပါဘူး .. သမီးလေးအပေါ် ဂရုစိုက်ရ ပါတယ်။ သူ့တာဝန်တော့ သူ ကျေခဲ့တာပဲ”

ရုတ်တရက် နားလည်ရခက်သော စကားတို့ကို ဆိုရင်း ဖုန်းထုတ်
ကိုင်လိုက်ကာ ...

“ကိုထွန်း လား .. ကျုပ်ပါ”

“... ..”

“အေးဗျာ .. ကျုပ် စင်ကာပူကပြန်မှ တစ်ခါတည်း လက်ထပ်ပေး
ဖို့ ပြောခဲ့တာ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မသွားခင် စေ့စပ်ပေးခဲ့ချင်
တယ်”

“... ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဒါပေမယ့် မိသားစုနှစ်စု စကားကမ်းလှမ်းကြ
တာမျိုးပဲ ဖြစ်ခဲ့တာလေ၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် လူငယ်တွေ ရင်းနှီးဖို့ တတ်
နိုင်သမျှ ကြိုးစားချင်တာ၊ သမီးလေး အထီးကျန်ဆန်ခဲ့ရသမျှ သူ့အိမ်
ထောင်နဲ့သူ နွေးနွေးထွေးထွေး ဖြစ်သွားဖို့ ကျုပ်က အမြန်ဆုံး စီစဉ်ချင်
နေတာ”

“... ..”

“အေးဗျာ .. အကြီးအကျယ်ဖြစ်ဖို့လည်း စီစဉ်စရာ ကျုပ်မှာ အချိန်
မရတော့ဘူး၊ တတ်နိုင်သမျှ အခမ်းအနားလေးနဲ့ ကြေညာပေးလိုက်ချင်
တာ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်း မသိဘူး၊ ကျုပ်ထင်တာက အဲဒီလိုဆိုရင် သူတို့
ပိုရင်းနှီးသွားမလားလို့ပါ”

“... ..”

“နေပါဗျာ .. စင်ကာပူက အလုပ်ကိစ္စတွေ ကျုပ် သွားလိုက်တာနဲ့
ခင်ဗျား လုံးဝ ပြန်ကြည့်စရာမလိုအောင် ပြီးစီးသွားပါလိမ့်မယ်”

“... ..”

“ဟုတ်တယ် .. ပူရမှာက ကလေးတွေ ချစ်ခင်ရင်းနှီးစွာနဲ့ လက်
တွဲကြဖို့ပဲ၊ သူတို့ ရင်းနှီးနေကြတော့ ကျုပ် ပြန်လာတာနဲ့ လက်ထပ်ပေး
လိုက်မယ်လေ .. မကောင်းဘူးလား”

“... ..”

“အိုခေဗျာ .. အိုခေ .. သေချာ ဆွေးနွေးနေဖို့လည်း အချိန်က
တော့ ခုပဲ ခင်ဗျားရုံးခန်းကို ကျုပ် လာခဲ့မယ် .. ဖြစ်မလား”

“... ..”

“ကောင်းတာပေါ့ဗျာ .. ချိန်း ရဲ့ မိဘနှစ်ပါးစလုံး ရှိနေတော့
ကောင်းတာပေါ့”

ဖုန်းပြောနေတာတွေ ဒရိုင်ဘာ ကြားသွားမလားလို့လည်း မပူနိုင်
တော့ပါ။ ဦးချက်ကြီး ကို ဒါတွေထိ လျှို့ဝှက်ဖို့မလိုအောင် ရင်းနှီးနေ
သည့်စိတ်ထဲမှာ လူယုံတစ်ယောက်လိုပဲ သဘောထားခဲ့တာ ကြာပါပြီ။

လောလောဆယ်မှာ နေရာရွေး ရက်ရွေးနေဖို့လည်း သူ့မှာ အချိန်
တော့ပေ ..။ ခရီးသွားဖို့ရက် ကပ်နေကာမှ သမီးလေးဆန္ဒအတိုင်း
ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ချင်သည့်စေတနာက လူကို ပူလောင်နေစေရာ ...

“ကိုချက်ကြီး ..”

“ဗျာ .. သူဌေး”

“ထုံးစံအတိုင်းပဲပေါ့ .. ကျုပ် ခရီးသွားနေတုန်း သမီးလေးကို
စိတ်ချချင်တယ်”

“စိတ်ချပါ သူဌေး”

“ကိုထွန်း တို့ ကုမ္ပဏီကို မောင်း ..”

“ဟုတ်ကဲ့ ..”

ကားသည် ဦးမင်းခ ဧကီ စေလိုရာအတိုင်း ..။

အခန်း (၃၈)

“အောင် ..”

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တစ်ယောက်တည်း ရှိနေသည်ထင်ပြီး နည်းနည်းနည်းနည်း ငေးမောငြိမ်သက်နေခဲ့မိသဖြင့် ကျောနောက်က ခေါ်သံကြောင့် ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိသည်။

“မမထက် ..”

“ဟုတ်တယ် .. လန့်သွားလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး .. မမထက် ဘာလို့လို့လဲ”

“မင်းကရော တစ်ခုခု လိုအပ်နေလို့ ဒီမှာ လာပုန်းပြီး ရပ်နေတာလား”

နဲ့သာရောင်ပိုးပုဆိုးနှင့် အရောင်တူ ရုပ်အင်္ကျီကော်လံ ထိကပ်နေသည့် အောင် မျက်နှာဝင်းဝင်းက အိမ်ထဲက ဖြာကျနေသည့် မစိုမစို မီးအလင်းရောင်အောက်မှာ ချောမွန်နေသည်။

အဖြူရောင်တိုက်ပုံကို ပခုံးတစ်ဖက်မှာ တင်ထားကာ ရေသန့်ဘူး အသေးလေးကိုိုင်ထားလျက် မဖွင့်ရသေးသည့် ရေဘူးက ရေသီးတွေ တပေါက်ပေါက် ကျနေ၏။

ထက်ထက်မင်း က ဘယ်လိုနေနေ ချောနေသည့် အောင် ပုံစံကို ကျော့ကိုင်ထားတဲ့အထိ သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ နှုတ်တပွင့်လေးပြုံးရင်း ...

“အရမ်းချောက်ချားနေတာလား အောင် .. ဒါက စေ့စပ်ပွဲပဲ ရှိပါသေးတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး .. ကျွန်တော် ထင်ထားတာထက် အများကြီး ပိုချတာကို အံ့သြလို့ပါ။ စေ့စပ်ပွဲအတွက် မေမေ ဒီလောက်ထိ ပြင်ထားမယ်လို့ ကျွန်တော် မထင်ခဲ့ဘူး”

အံ့သြနေတာလား .. ဆွေးမြေ့နေတာလားဆိုတာလောက်တော့ သူမ အကဲခတ်နိုင်ပါသေးသည်။ ကမာ လက်မထပ်သေးဘဲ သူ့ဘဝကို အိမ်ထောင်သည် အဖြစ်မခံနိုင်လို့ပါလို့ တရားဝင် ဖွင့်ချ တောင်းဆိုခဲ့တဲ့သူ ..။

စေ့စပ်တဲ့နေ့ကျမှသာ သူမရဲ့ဘေးမှာ ရပ်နေပေးဖို့ အသင့်ရှိနေပေးခဲ့သည်။ ကမာ ဘေးမှာပဲ တစ်ချိန်လုံး ရစ်ပတ်တွယ်တာနေခဲ့ကြတာကို ဘယ်ထိ ဆက်ပြီး သည်းခံပေးရမလဲ ..။

သူမနှုတ်ခမ်းမှာ ပြုံးမဲ့မဲ့လေးဖြစ်သွားပေမယ့် တခြားကို ငေးနေသည့် အောင် ကတော့ မြင်မှာ မဟုတ်ပေ ..။

ဒီနေ့ စေ့စပ်ပွဲမှာလည်း ခေတ်မီဒီဇိုင်းတွေနဲ့ ဆင်နွှဲဖို့ သူမဘက်က မျှော်လင့် ပြင်ဆင်ခဲ့သည်။ အောင် က ခေါင်းခါခဲ့၏။

“စေ့စပ်တာပဲ မမထက် ရာ .. လက်ထပ်ပွဲကျမှ ကြိုက်သလို ရှိုးလို့ ရတာပဲ။ ကျွန်တော်လည်း ချောင်းသာမှာ မထင်မှတ်ဘဲ ရက်ပိုကြာသွားတော့ ဒီမှာ ပြင်ဆင်ချိန် မရတော့ဘူး” တဲ့ ..။

အောင် က သူမ ပြင်ဆင်ပေးထားပါသည်ဆိုတာတွေ အားလုံးကို အကြောင်းအမျိုးမျိုးနှင့် ပယ်ရှားခဲ့သည်။ ကိုယ်ကလည်း အရမ်းကို ပြင်ချင်လွန်းလို့တော့ မဟုတ်ပါ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်တိုင်က သူမကို လှ

အောင် ပြင်ဆင်ပေးနေခဲ့တဲ့ အလှူဖန်တီးရှင်တစ်ယောက် ..။

ပိုဆန်းအောင်၊ ခေတ်နောက်မကျအောင် ဒီခိုင်းအမျိုးမျိုး ပုံဖန်တီးနေခဲ့တဲ့သူ၊ ကိုယ့်ပွဲကျမှ မြန်မာပုံရိုးရိုးပဲဆိုတော့ ..။

“ခေတ်ဆန်ဆန် ဝတ်စုံဒီခိုင်းလေးတွေ ဝတ်ပါလားအေး .. သမီးက ကိုယ်တိုင်ကျမှပဲ မြန်မာမလေးတွေ မြန်မာလိုလှအောင် အစဉ်အတွက် ပြင်နေတာကျနေတာပဲ၊ မြန်မာဝတ်စုံလေးတွေက လှပမယ့် ညည်းက ပိုလှ ပိုနအောင် ပြင်ရမှာ၊ မြန်မာဆန်နေဖို့ထက် ဆန်ပြီး နယ်နေရမှာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ် .. မမထက် ကလည်း ကိုယ်လုံးသွယ်သွယ် လှပလေးနဲ့ ဒီခိုင်းဆန်းတွေ ဝတ်မှ လှမယ့်ဟာ ..”

မေမေကလည်း ဆူသည်။ ဆိုင်က ကောင်မလေးတွေကလည်း အံ့သြနေကြ၏။

သူမကတော့ အောင် အကြိုက်ကိုပဲ စိတ်တစ်ဆင့် လိုက်လျောခဲ့တဲ့သူပါ။ တိုက်ပုံက အဖြူပေမယ့် နံ့သာရောင်ပုဆိုးနဲ့ ရှပ်အင်္ကျီအောင် က သူ့စိတ်ကြိုက် ရွေးလိုက်ပြီးမှ သူမက နံ့သာရောင် ပိုးချိတ်လေးနှင့် ပွဲထိုင်ဇာဝတ်စုံကို အမြန်နှုန်းနဲ့ ပြေးအပ်ရသည်။

နှစ်တန်းသွား နောက်သိုင်းကရောင်းလေးနှင့် ဆံပင်တွေကို ပွဲလေး သိမ်းတင်လိုက်တာနှင့် ဆံထုံးထုံးခြင်း ပြီးခဲ့ရ၏။

ဘေးနှစ်ဖက်မှာ ဆံပင်တွေကိုပဲ ပန်းပွင့်ပုံဖော်၍ ပြန်ကပ်ကာ ထိုအခွေလေးတွေပေါ်မှာ ရောင်စုံ ပြိုင်လက်နေသည့် ဓရေပွင့်လေးတွေ လိုက်တပ်ပေးထားတာတောင် ကမာ အတင်းပြင်ပေးခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

သူမ ခံစားမိနေတာကတော့ ဒီပွဲအတွက် အောင် စိတ်ညစ်မှာကိုပဲ သိနေကာ ကိုယ့်ကိုလည်း မချစ်၊ ကိုယ့်ထက် အသက်လည်းငယ်လျက် အစ်မကြီးတစ်ယောက်လိုသာ တောက်လျှောက် ဆက်ဆံလာခဲ့ကြသည့် အောင် နဲ့ ယှဉ်တွဲ နှုတ်ဆက်ရမှာ ဝန်လေးနေခြင်းသာ ..။

ဒါပေမယ့် ဒီနေ့ကိုပဲ ရောက်လာခဲ့ရကာ ဒီမျက်နှာညိုနေတာကို မည်း မြင်နေရပြီမို့ ..

“မင်း တစ်ခုခုပြောဖို့ ရှိနေသေးလား အောင်”

“မမထက် ဘာပြောတာလဲ”

“ဪ .. မင်းသဘောကျဖြစ်ဖို့ တို့ လိုက်လျောခဲ့တာတောင် မြင်ရုံမျှနာမှာ စိတ်တိုင်းမကျဘဲ ဖြစ်နေတာ မြင်နေရတယ်၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါ၊ ဒါကို ပြန်နောက်ဆုတ်လို့မရတော့ပေမယ့် ရင်ဖွင့်ချိတ်ရရင် မင်းရင်ထဲမှာ ပေါ့သွားမှာပေါ့၊ မင်းရဲ့စိတ်ကူးထဲမှာ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်လေး စေ့စပ်ထားလိုက်ချင်တာမျိုးလား ..”

“မမထက် ..”

“တို့လည်း ဒီလိုဖြစ်ဖို့ လုံးဝ တိုက်တွန်းခဲ့တာ မပါဘူး အောင်၊ ဇီဝိလောက် မအံ့သြပေမယ့် အံ့သြခဲ့ပါသေးတယ် .. တကယ်တော့ ..”

“မဟုတ်ဘူး မမထက် .. ကျွန်တော် အဲ့ဒါကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် လက်ထပ်ပွဲအစား စေ့စပ်ပွဲ လုပ်လိုက်ရတာ လူကြီးတွေက မထက် သဘောကို အလိုလိုက်ကြတာ၊ မေမေကတော့ ခုချိန်ထိ ကျွန်တော့်အတွက် ကန့်ကွက်မနဲ့ ဆူနေတုန်းပဲ၊ ခုနက လူတွေကြားထဲမှာ ဆောင် ..”

“အဲဒါ တို့ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ အောင် အတွက် မမထက် ကာကွယ်ပေးဖို့ အသင့်ရှိပေမယ့် ..”

“မလိုပါဘူး မမ .. မမထက် ဒီလောက်ထိ သည်းခံလိုက်လျောခဲ့တာပဲ ကျေးဇူးတင်နေပါပြီ”

ကျေးဇူးတင်တယ်တဲ့လား ..။

ဒီဘက်လှည့်ရပ်လိုက်သဖြင့် ထက်ထက်မင်း နှုတ်ခမ်းလေးခပ်မဲ့ ဖြစ်သွားတာကို အောင် မြင်သွားခဲ့သည်။ ကိုင်ထားသည့် ရေဘူးကို ဘေးမှာချထားလိုက်ကာ ..

"ဆောရီးပါ မမထက် ရယ် .. ကျွန်တော် မမထက် အထက် အခွင့်အရေးယူသလို ဖြစ်နေခဲ့တာကို သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် .."

"ရတယ် .. တစ်ခုတော့ သိချင်တယ်၊ ဒါကလည်း တို့ကို အထင်သေးသွားမလားလို့ အကြိမ်ကြိမ် စဉ်းစားပြီးမှ အရမ်းကို သိလားလို့ မေးရမှာ .."

"မေးလေ .."

"ကမာ လက်မထပ်သေးဘဲ မင်းက အရင် လက်မထပ်ဘူးဆိုတာကို ပိုရှင်းအောင် ပြောပါလား အောင် .. အခု ချိန်း ကလည်း ပူးပူးနဲ့ စေ့စပ်ထားတယ်၊ မင်းလည်း တို့နဲ့ စေ့စပ်မယ်၊ ကမာ ကို ဘယ်တယ် ယောက်နဲ့ နီးစပ်လက်ထပ်သွားမယ်ထင်လို့ မင်း ပြောနေတာလဲ၊ ဒါ မဟုတ် .."

"မမထက် .. ကျွန်တော် .."

"နေပါဦး .. တို့ မေးချင်တာ မကုန်သေးဘူး"

သူ ပြောဖို့ ပြင်လိုက်တာနှင့် ထက်ထက်မင်း က လက်ကာ တားဆီး၍ ..

"စေ့စပ်ရုံပဲ လုပ်ထားချင်ပါတယ်ဆိုတဲ့ မင်းရင်ထဲမှာ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ကမာ ကိုပဲ .."

"မမထက် အထင်လွဲနေပြီ"

"လွဲမိတာပဲ ဖြစ်ချင်ပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းဘက်မှာ ရင်းနှီးခင်တွယ်ရမယ့်လူတွေ ရှိနေပေမယ့် တို့မှာ .."

မှောင်ရိပ်ကျနေပေမယ့် မျက်လုံးချင်းဆုံသွားသည်။ ဆက်လည်း မပြောရဲ၊ ကြာကြာကြည့်နေမိတော့လည်း ကိုယ်သာလျှင် သိမ်ငယ်ရာသူမို့ သူမပဲ မျက်နှာလွှဲပစ်မိကာ ...

"တို့ လောဘမကြီးပါဘူး၊ တို့ရဲ့စေတနာကို နားမလည်နိုင်ရင် တောင် အထင်မလွဲဘူးဆိုရင် ကျေနပ်တယ်၊ ဥပမာ မင်းသဘောမကျတဲ့

တစ်ခုတလေရှိလာတိုင်း တို့ အနေခက်အောင် ခုလိုပုံစံ ဖြစ်မနေဖို့"

"မမထက် ရာ .. အဲဒါ တကယ်ပြောတာပါ၊ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ အထင်မပြေတာ ဘာဖြစ်နေနေ မမထက် နဲ့ လုံးဝ မဆိုင်ဘူး၊ မမထက် စိတ်လည်း ဒီထက်ပိုပြီး ကျွန်တော် အခွင့်အရေးမယူသင့်တော့ဘူး ဆိုတာ နားလည်တယ်၊ တကယ်တော့ မမထက် က ကျွန်တော့် တွက် အစ်မလိုလည်း ဖြူစင်ခဲ့တယ်၊ ပညာရှိတစ်ယောက်လိုလည်း အင်ပြ ညွှန်ကြားနိုင်တဲ့သူပါ"

ရင်ထဲမှာ စူးခနဲ အောင့်သွားသလိုပင် ..၊ စေ့စပ်ခဲ့ကြတာ မင်း တွက် ပညာရှိအမတ်ရွေးတဲ့ပွဲလို့ ထင်လို့လား အောင် ရယ် ..။

"နောက်ပြီး မမ အထင်လွဲနေတာတစ်ခု ကျွန်တော် ပြောပြမယ်၊ ဒါ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ခဲ့တဲ့ကိစ္စတစ်ခုပါ၊ ချိန်း ဘယ်သူနဲ့ပဲ စေ့စပ်နေနေ သူ လက်ထပ်မှာ ကမာ ကိုပဲ"

"ဘယ်လို .."

အောင် က စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ ကျင်းပနေသည့် စည်ခံပွဲဆီသို့ ဘယ်သူမှ မသက်ဆိုင်သလို ငေးနေပြီးမှ ထက်ထက်မင်း ဘက်ကို ပြန်ခဲ့ကြည့်၍ ..

"ကျွန်တော်တို့ သွားရအောင် မမထက် .. လူကြီးတွေ ဟိုမှာ ကျွန်တော်တို့ကို ရှာနေပြီ"

"ဟင့်အင်း .. ခုန ပြောလိုက်တာကို သေချာ ပြောစမ်းပါ၊ အခု ကမာ ကလည်း တို့ စေ့စပ်ပြီးတာနဲ့ သူ အလုပ်မလာတော့ဘူးလို့ ပြောထားတာ"

"ဒါက သူ့အမေက ဆိုင်ထောင်ပေးဖို့အတွက် ရင်းနှီးစုဆောင်း သေးနေလို့ပါ"

"အဲဒါ တို့ သိတယ်၊ ကမာ ကိုလည်း တစ်မျိုးတစ်စည် မြင်လို့ မေးနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် တို့ မသိလိုက်တဲ့ အစီအစဉ်တွေက

ဘာတွေလဲ .. မင်းတို့တွေရဲ့ စုစည်းမှုကို တို့က ဖောက်ခွဲမပစ်ပါဘူး။
စိတ်ချလက်ချ ပြောပါ။ ချိန်းနဲ့ ကမာ တိုင်ပင်ထားကြတာလား။ ဒါ
တို့ သိနေတာက ကမာ ကပဲ ဖူး အတွက် ..

“ဟုတ်တယ် .. မမထက် သိထားတာ တချို့က မှန်တယ်။ ဒါ
မယ့် ချိန်းနဲ့ ကမာ တိုင်ပင်ထားတာ မဟုတ်ဘူး။ ကမာ စိတ်ကူးတွေ
က ဖူး အတွက်ချည်းပါပဲ။ ချိန်း ကတော့ ..”

အောင် က အခြေအနေကို ပြောပြသည်။ ထက်ထက်မင်း
နားထောင်နေခဲ့၏။ တကယ်တမ်းကျတော့ စုစည်းရစ်နှောင်နေတဲ့
လူစုကြီးထဲမှာ ရစ်နှောင်ခံရသူက တစ်ယောက်တည်းပါလား။ လက်
ချင်းချိတ်ဆက် မိထားကြပေမယ့် သူမနဲ့ ဖူး ကတော့ စည်းရုံးအပြင်
ဘက်ကို လုံးလုံးလျားလျား ရောက်နေတဲ့သူတွေ ..။

ဒီလက်တွေကို ပြုတ်ထွက်မသွားစေချင်သော်လည်း တစ်ဖက်က
ထပ်ဆုပ်ကိုင်ဆွဲထားတာ မဟုတ်တော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ..။

နာကျင်သွားခဲ့တာကို မသိဘဲ အောင်က ထပ်ရှင်းပြနေပြန်သည်။

“ချိန်း က ကမာ ကို သိပ်ချစ်တာ၊ ကမာ ကစွဲပြီး သူ ဘယ်သူ
ကိုမှ လက်ထပ်မှာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒါကို ကျွန်တော် သေချာသိနေတယ်။
ဘယ်အခြေအနေထဲမှာပဲ ပိတ်မိနေပစေ သူ ရုန်းထွက်မှာပဲ။ အဲဒါ
ကြောင့် ကမာ နဲ့ မကြာခင် လက်ထပ်ကြမှာပါ။”

ငယ်သူငယ်ချင်းက အောင်မြင်သူ၊ သူမလေးကိုပဲ သူလည်း ချစ်
နေခဲ့သည်။ ဒါနဲ့တောင် ဘာဖြစ်လို့ ချိန်းနဲ့ ကြည်ဖြူနိုင်ခဲ့တာလဲ ..
ကမာ က ပြန်မချစ်လို့ လက်လျော့ခဲ့ရတာလား .. ဒါမှမဟုတ် သတ္တိ
နည်းတာလား ..။

“ဖူး နဲ့ ဖြစ်စေချင်ပေမယ့် မင်း ပြောပုံအရဆို ကမာ ကလည်း
ချစ်နေတာပေါ့။ ချိန်း ဘယ်လိုပဲ လက်ထပ်ချင်နေနေ ကမာ သဘောတူ
မှ ဖြစ်မှာ”

“မမထက် အဲဒါတွေ မမေးပါနဲ့တော့ ..”

“မဟုတ်ဘူးလေ .. တို့ ပြောချင်တာက ..”

“ဟဲ့ .. ဟဲ့ .. အမလေးနော် .. ခုမှ မှောင်ရိပ်ခိုပြီး လာချိန်းတွေနေ
ကြတာလား။”

ရုတ်တရက် ရှာဖွေရောက်လာသူက ဒေါ်ရွှေရုပ် ဖြစ်သည်။ တစ်
ဘိုယ်လုံး ရတနာတွေနှင့် ပြုံးပြက်လက်နေကာ ခြုံထားသည့်ပဝါက
အောင် တို့နှစ်ယောက်လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်တော့ တောင့်ပုံဖြန့်လိုက်
သလို တဖားဖားဝဲနေလျက် ..

“ပြောမကုန်နိုင် ဖြစ်နေကြတာကိုး .. မမြင်ဘူးတဲ့သူတွေဆိုတော့၊
ဟိုမှာ အားလုံး လူစုံနေပြီ .. လာခဲ့ကြ ..”

“သွားပါ မေမေရယ် .. အခု လိုက်လာမှာပါ”

လိုတာထက် ပို၍ ပျာယာခတ်ကာ အလျင်စလို ဖြစ်နေပုံက ထူး
တော့ ထူးဆန်းနေပေမယ့် ..။

အခန်း (၃၉)

ခြံဝင်းတစ်ခုလုံး ရွှေဖယ်မရသည့်သစ်ပင်၊ အရာဝတ္ထုပစ္စည်းတွေ
လွဲလျှင် ရှေ့တစ်ပြင်လုံးမှာ စားပွဲတွေနဲ့ ဖြူညှင်နေ၏။

စားပွဲတစ်လုံးမှာ အရောင်တစ်မျိုးနှင့် မီးပွင့်လေးတစ်ပွင့်စီပဲ ရှိကာ
ဧည့်ခံပွဲ၏အလင်းရောင်ကို ခရစ္စမတ်သစ်ပင်လို ခြံရံထားသည့် ကျောက်
ခက်ပင်အုပ်တို့ဆီမှာ မီးလုံးလေးတွေ ဆင်၍ ရယူထား၏။

ရောက်လာကြသူတိုင်းသည် ဝတ်စုံအရောင်တွေ အမျိုးမျိုး ပြောင်
လဲနေလျက် မလှတဲ့သူလည်း လှသည်၊ လှပြီးသားလူက ပိုလှ၏။

ဝတ်ဆင်လာသမျှ အတူ အစစ် အားလုံးသော လက်ဝတ်ရတနာ
တို့ကလည်း တုမှန်းစစ်မှန်း ခွဲမရလောက်အောင် ရောင်စုံ လင်းလက်
နေခဲ့၏။

“အမလေး စေ့စပ်ပွဲကို မင်္ဂလာပွဲမှတ်လို့ မလတ် ရယ် .. ခြံထဲဝင်
လာပြီးမှ လန့်ဖျန်သွားတာပဲ”

“ဟုတ်တယ် .. ကျွန်မလည်း ဒီတိုင်းပဲ၊ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲဆိုရင်တော့
ဒီရိုးလောက်နဲ့ ဘယ်လာပါ့မလဲ .. နောက်ပြီး လက်ဖွဲ့ကောင်းကောင်း
လည်း ပါမလာတော့ ကျန်မဖြင့် ပြန်လှည့်ပြေးရတော့မလား ထင်မိ
တယ်၊ တကယ်ကို မမြင်ဘူးပါဘူး”

“ဟုတ်တယ်နော် .. နှစ်ယောက်ပေါင်း လောင်းကျော် လုပ်နေ
တာ၊ ငါတို့ အတုယူရမယ်”

“ယူရမှာပေါ့ .. တစ်ခါတည်း အကုန်ခံလိုက်တာ .. နှစ်ပွဲလည်း
ငြိမ်းတယ်၊ တခမ်းတနားလည်း ရှိတယ်”

ဧည့်သည်လာတဲ့လမ်းဆီ မျှော်ကြည့်နေသည့် ချိန်း နားထဲမှာ တစ်
နှစ်ကြီး ဖြစ်သွားသည်။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မျက်မှောင်ကုတ်နေသည့်
ဆောင် ကလည်း သူ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တာနှင့် ဆုံ၏။

“ဘာလဲ ..”

“မလတ် သားငယ်လေးက ချောတယ်နော်”

“တို့ရဲ့သားကရော မချောဘူးလား”

“ချောပါ .. နှစ်ယောက်စလုံး ရွေးရခက်အောင် ချောတာပါ။
မြင့် တို့ အရွေးတော်လိုက်တာမှ ချွေးမလောင်းလေးတွေကလည်း
တကယ်ကို ဖူးဖူးစင်အောင် လှကြတာ”

“မမကြည် ကလည်း ဖူးဖူးစင် က နာမည်ပဲလေ”

“ဪ .. ဟုတ်ပါရဲ့ .. နာမည်ကလည်း လှမှပဲလေ”

ချိန်း တို့ရဲ့မျက်လုံးတွေ ယောက်ယက်ခတ်ခြင်းတို့ စတင်လာ၏။
အလှမ်းကွာနေပေမယ့် မျက်လုံးချင်း မေးနေကြတာ အဖြေက မပေါ်..။

ဦးမင်းခ ဆိုသည့်လူကြီးနှင့် ဖူး တို့က ဟိုဘက်စားပွဲမှာ ဧည့်ခံနေ
ကြတာ ဖြစ်သည်။ သူတို့ရဲ့ဧည့်ခံပွဲလို မိန့်မိန့်ထည်ထည်ကြီး နှုတ်ဆက်
ဧည့်ခံနေတာကိုလည်း အစက ဂရုမစိုက်မိပါ။ သုံးစု လေးစုဆိုင် ရှုပ်
ထွေးစွာ ရင်းနှီးနေကြသည့် မိသားစုတွေမို့ မခွဲခြားဘဲ ကူညီဧည့်ခံနေကြ
သည်လို့ ထင်ခဲ့မိသည်။

ဒီလိုနေရာမျိုးကျမှ ‘ဖူး’ နား သွားလိုက်ပါ၊ ဖူး နဲ့ သွားဆက်ားပြော
ပါဦး၊ စသဖြင့်သော တိုက်တွန်းချက်တွေ ရောက်မလာသဖြင့် ထူးဆန်း
စွာ စိတ်ချမ်းသာနေခဲ့တာ ပွဲတောင်မစရသေး ..။

“အောင် ..”

“မမေးနဲ့ .. ငါလည်း မသိဘူး”

“မင်း ဘာလို့ မသိရမှာလဲ .. ဒါ မင်းအိမ် ..”

“ဟ .. မသိပါဘူးဆိုမှ မင်းက တစ်မျိုး”

“ဒါ မရိုးသားဘူး .. မာမီ ဘာတွေလုပ်တာလဲ”

“ချိန်း ..”

ချိန်း ဖျတ်ခနဲ လှည့်လိုက်တာနှင့် အောင် က လက်ကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်၏။

“မင်းက ဘာလဲကွာ .. ဒီလောက် ထူထပ်နေတဲ့ ဧည့်သည်တွေ ရှေ့မှာ အားလုံးလည်း စားသောက်နေကြတာကို”

“ဘာဖြစ်ဖြစ် အောင် ..”

အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ အဖြူရောင်နှင့် မီးခိုးနဲ့ အဖြူစပ်ကျားထားသည့် လည်စည်းက ပန်းနုရိပ်သမ်းနေသောမျက်နှာနှင့် အစတုန်းက တော်တော်ကြည့်လိုကောင်းနေပေမယ့် အရောင်ရင့်သွားသည့်မျက်နှာမှာ မျက်ခုံးတွေ တစ်ဆစ်ချိုးတဲ့အထိ ကုတ်ချီသွားတော့ အကျည်းတန်သွား၏။

နူးညံ့ရည်မွန်သော အပြုံးချိုချိုတွေ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ပြီး ချက်ချင်းပဲ နီမြန်းတင်းမာသွားသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေ ရောက်သွားတာ ဖူးကို အပေါ်က အဖြူရောင်ဂါဝန်ကိုဖြစ်ကာ ဒီဧည့်ခံပွဲ တခမ်းတနားဖြစ်လာရခြင်းအကြောင်းကို ကျကျနန နားလည်သွား၏။

“ဟိုမှာ .. ကမာ တို့ လာပြီ”

ခက်ထန်နေသည့်စိတ်တွေက အောင် စကားကြောင့် တစ်နေရာကို ပြောင်းလဲ ရောက်ရှိသွားခဲ့၏။ သူ့သာမဟုတ်ဘဲ ဧည့်ခံပွဲထဲမှာ ရုတ်တရက် တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်ပျက်သွားသလို အသံတချို့ လျော့ကျသွားခဲ့သည်။ သဲ ရယ် .. ကမာ ရယ် နှစ်ယောက်၊ သဲ က နက်ပြာရောင်

ဖြစ်ကာ ကမာ က မီးခိုးရောင်..၊

ရောင်စုံမီးပွင့်ငယ်တို့၏ အလင်းရောင်မှအပ မှောင်နေသည့်ညထဲမှာ မီးခိုးရောင်ဖျော့သည့် ပိုးပျော့ဂါဝန်ကပ်ကပ်လေးက ကိုယ်ပေါ်မှာ ခွတာ ကပ်တာမျိုးမဟုတ်ဘဲ ကောက်ကြောင်းလေးတွေအတိုင်း တင်နေသည်။ နဂိုတည်းက လှသည့် ကမာ ကိုယ်ခန္ဓာသည် အဝတ်စား တင်ထားသည့်ဟန် ပျောက်ကာ ငွေရည်သွန်း၍ ထုဆစ်ထားသည့်အတိုင်း ပြီးပြတ်လက်နေသည်။

မျက်တောင်ခတ်ဖို့ မေ့လျော့စေတဲ့အထိ ခြေလှမ်းတိုင်းက တိမ်းမူစေအောင် ဆွဲဆောင်၏။ မီးခိုးရောင် အပြောင်သားပေါ်မှာ ဘယ်ဘက် ဒူးဆစ်အောက်နားမှာ ကျောက်တို့နှင့်သီထားသော လိပ်ပြာပုံ ပန်းတစ်ခွင့်နှင့် ညာဘက်ပခုံးနှင့် ရင်ဘတ်တစ်ခြမ်းမှာ လိပ်ပြာပုံတစ်ပွင့် ..။

ပြီးတော့ ဖွေးနုလှပသည့်လည်တိုင်မှာ အနက်နဲ့ အဖြူရောသော ခရစ္စတယ်လ် လည်ကပ်ကြိုးလေးတစ်ကုံး ဆွဲထားသည်။

ဆံပင်ကို တစ်ဖက်သတ် သိမ်းထားလျက် အနှက်နဲ့ အဖြူအရစ်လိုက်ပါသည့် ကျောက်ခက်ပန်းကို အပြားလိုက် ကပ်ထား၏။

“ကြည့်ပါဦး .. ကြည့်ပါဦး ..”

“မေမေ ..”

“ဖယ်စမ်းပါ ..”

“မလုပ်ပါနဲ့ မေမေရယ် .. သူ့ဟာသူ လှအောင် ပြင်တာ မေမေ သွားပြောလို့ ရမလား”

လူတွေအားလုံး စုပြုံ အာရုံရောက်နေကြစဉ် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ဒေါ်ရွှေရုပ် ရွှေစွေခန့်မတတ် လက်သီးဆုပ်နေ၏။

“ပြောလို့မရဘူးဆိုပြီး သက်သက်လုပ်လာတာ၊ သတို့သမီးတွေ ထက် ကြောအောင် တမင်လုပ်ပြတာ .. ညည်း သိလား မိထက်ထက်၊ ငါ့အနိပ်က လွတ်ပြီလို့ သင်းက တွက်ထားတာလား .. တော့က ..”

“မေမေရယ် .. သူများတွေ ရိပ်မိကုန်ပါ့မယ်”

“ဒါက ပြောလိုမရတဲ့ အခွင့်အရေးဆိုပေမယ့် သူ ဒီလောက် ခြေမလာသင့်ဘူးဆိုတာ နားလည်ရမှာပေါ့။ ဥမ္မာဒန္တ ကိုမြင်လို့ သိဝိမင်းကြီး ရူးသွားတာ ကြားလို့ကောင်းသေးတယ်။ ခုတော့ ကြည့်ပါဦး .. ဒီတစ်ခုလုံးကလူတွေ လိပ်ပြာတွေပါ လွင့်ကုန်ကြပြီလား မသိဘူး။ ဟိုဟို ဟိုနစ်ကောင်ကို ကြည့် .. ပြေးပွေ့ကြတော့မလား။ တစ်ဖုံတစ်ဖုံနဲ့ လုယူကြတော့မလား။ မရဘူး .. သင်း ခုပဲ သိမယ် ..”

မေမေ ထဘီတစ်စုံ မ်၍ ထွက်သွားတာကို တားဆီးဖို့စိတ်ကူးလည်း မဖြစ်မိတော့ပါ။ တခြားမိန်းမတစ်ယောက်ကို ဒီလောက်ထိ မှင်တက်ငေးမောနေခဲ့သော အောင် မျက်လုံးတွေကြောင့် မိန်းမသားပီနာကျင်လာခြင်းက အတိုင်းအဆမဲ့ နှိပ်စက်နေသည်။

လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဖူး မျက်နှာနုလေးကလည်း ကမာ့ ထံမှာ တမေ့တမောပါ ...။ ဦးမင်းခ ကိုယ်တိုင် ကိုယ့်သမီးကို မသိမသာ ပြန်ငဲ့ကြည့်မိရင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားခဲ့၏။

ညအမှောင်မှာ ရောင်စုံမီးတို့၏လင်းအားက စိတ်လှုပ်ရှား ရင်ခုန်ဖွယ်ပေမယ့် လူတွေရဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုတွေအပေါ်မှာ ဒီလောက်ထိ ရက်စက်စွာ အကဲဖြတ် အမှတ်ပေးသွားနိုင်မည်ဆိုတာတော့ ဘယ်သူမှ ကြိုတင် တွေးမိဖို့ မလွယ်ပါ။

စေ့စပ်ပေးကြမှာကို ချိန်း က မသိပေမယ့် သမီးက သိထားသည်။ ချိန်း အတွက် သူ့မာမီကိုယ်တိုင် ဒီဝတ်စုံအဖြူကို စီစဉ်ထားသည်ဆို ကတည်းက ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသည့်ဂါဝန်ကို မောကြီးပန်းကြီး ရှာခဲ့တာလည်း တစ်ရက်အတွင်း။ နာရီပိုင်းလောက်နဲ့ ပြည့်စုံအောင် သူမပဲ ကြိုးစားနိုင်လွန်းသည်။

အဖြူရောင်ဆင်တူ ဝတ်ခွင့်ရတာကို ချိန်း က မသိပေမယ့် သူ့မမျှာ မရှက်နိုင်လောက်အောင် ပျော်နေခဲ့ရသည်။ ခုတော့ အမှောင်ကို

ခြွင်းသည်မဟုတ်သော ရောင်စုံမီးပွင့်လေးတွေအောက်မှာ အဖြူရောင် ဂါဝန်ကပဲ ထင်လင်းနေကာ ဂါဝန်ရဲ့အောက်မှာ လူက ပျောက်နေခဲ့သည်။ ပြင်ဆင်ခြယ်မှုန်းထားသမျှ မျက်နှာလှလှလေးကိုပါ အားနည်းသည့်အလင်းရောင်ထဲမှာ နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်စေခဲ့၏။

ထက်ထက်မင်း ဆိုသည့် မိန်းကလေးလည်း ဤသို့သဘော ..။ နံ့သာရောင်ပျော့ပျော့လေးက ဝင်းနေပေမယ့် အားလုံးထဲမှာပဲ ရောသော ချောက်ကွယ်နေခဲ့သည်။ ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုလုံး၏ အပြိုင်အဆိုင် ပြင်ဆင်ခြယ်သမှုတွေဟာ နေကမာ ဆိုသည့် မိန်းကလေး၏ ခြေလှမ်းတိုင်းမှာ ချောက်ကွယ် ပျက်စီးကြ၏။

သူမဝတ်သည့် ခဲရောင်ဝတ်စုံသည် ညအမှောင်မှာ သူမရဲ့ အလှအရာတွေ ပေါ်လွင်အောင် တမင် ဖျော့ချ နောက်ဆုတ်ပေးထားသည့် အတိုင်း ဖြူနုဝင်းစက်နေသည့် မျက်နှာပေါ်မှာ အညိုရောင်လက်လက် ပြေးနေသော နှုတ်ခမ်းထူလေးတွေထိ ထင်းနေအောင် ပေါ်သည်။

လည်ပင်းမှာ ဆင်သည့် ခရစ္စတယ်လ်ဆွဲကြိုးအတိုင်း လက်နှင့် ခြေကျင်းဝတ်တစ်ဖက်မှာလည်း ငါးကွင်းစို့အထပ်ထပ် ဝတ်ထားတာ ဆင်တူ ...။ ခဲရောင်လက်နေသော ကြိုးသိုင်းပျိုင့်ဒေါက်နှင့် ဖုချိန်းတွေ အထပ်လိုက် ဝတ်ထားသည့် သူမရဲ့ခြေဖျားထိ မျက်နှာကနေ အပြန်ပြန် အလှန်လှန် ငေးနေခဲ့ကြရာ တစ်စစ ပို၍ တိတ်ကျသွားသည့် ဧည့်ခံပွဲက စောစောကနဲ့ လုံးဝ ကွာခြားသွားလေသည်။

ပေါ့ပါးစွာ လှမ်းလာသည့် ကမာ့ ခြေလှမ်းတွေပါ တုံ့ခနဲ တစ်ချက် ဖြစ်သွားသည်။ စားပွဲပိုင်းတွေရဲ့ အလယ်လမ်းလေးပေါ် ရောက်နေကာမှ ထိုအဖြစ်ကို သတိရသည်။ သဲ က ဆုတ်ထားသည့် သူမလက်ကို တင်းခနဲ ဖျစ်၍ ...

“ဆက်သားလျှောက် ကမာ .. မျက်လုံးတွေမှာလည်း စည်းကမ်းရှိရတယ်ဆိုတာ သူတို့ နားမလည်လို့ နေမှာပေါ့”

သဲ က အားပေးရှာ၏။ ဒီတိုင်း ကျောင်းလာတာတောင် က
က လူသတိထားမိအောင် လှနေတာ ..။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းဘက်က
တွေးပေးကာ ရှေ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ထိပ်ဆုံး အဓိကပိုင်သူ
ဖူး တို့သားအဖနှင့် ချိန်း နဲ့ အောင် ရဲ့မိဘတွေ အားလုံး စုံညီနေကြသည့်
လှည့်ပတ်ရှာကြည့်လိုက်မှ မမထက် ကို စည်ခံပွဲရဲ့ ဟိုဘက်
ထောင့်ဆုံး စားပွဲနားမှာ မြင်လိုက်ရကာ ...

“ကမာ ..”
“ဟင်!...”

ကိုယ်က အစေးကို မျှောနေတုန်း ရှေ့ကို ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာသည့်
ဒေါ်ရွှေရုပ် ကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံး အံ့အားသင့်သွားကြသည်။

“ညည်းတို့ကို စောင့်နေတာ .. ဟိုဘက်စားပွဲကို သွားလိုက်ပါ
လား၊ ညည်း မမထက် လည်း ရှိတယ်”

တလက်လက် စူးရဲနေသည့် ဒေါ်ရွှေရုပ် မျက်လုံးတွေကို ကမာ
သိလိုက်သည်။ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဖူးကလည်း ထလာကြမည့်
မရှိဘဲ ငေးငေးဝိုင်းဝိုင်းလေးနဲ့ ...

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီရွှေ”
“ညည်းအမေ မပါဘူးလား”

“မေမေက ကျန်းမာရေးမကောင်းလို့ ဘယ်ပွဲမှ မသွားနိုင်တာ
ကြာပြီ”

“အေးပေါ့ ဆင်းရဲတဲ့ဒဏ် ခံရပြီဆို ဒီလိုဖြစ်တတ်ကြတာပဲ”

ခုံတွေကြားထဲက ဖြတ်ကျော်လျှောက်ခဲ့ရင်း ဆောင်းဘောက်စံက
မြူးစစ်သံကို ဖုံးလွှမ်းအောင် ဒေါ်ရွှေရုပ် က တမင် လုပ်ကြံသွား၏။

“စီးပွားရေးအထောက်အခံလည်း ဘာမှ မကျန် - ထုခွဲရင်းနှီးစရာ
လည်း မရှိတော့ဘူးကိုး၊ ရှိရင်တောင် ညည်းအမေက သိပ်နီတာ -
ဘာမှလုပ်တတ်ခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ”

ညီအစ်မဝမ်းကွဲတွေမို့ အကြီးဖြစ်သည့် ဒေါ်ရွှေရုပ် က အမြဲတမ်း
ညည်း ဒီလိုပြောနေကျပါ။ ဒါပေမယ့် ...

“ဒီမှာ ထိုင်ကြဦး”

မမထက် ကိုလည်း မတွေ့တော့ပါ။ တမင် စီစဉ်ထားပုံရှိသော
ညည်းခံပွဲထဲက ပုံစံတကျရှိနေသည့် စားပွဲတို့နှင့် အလှမ်းကွာသည့်နေရာ
က သူမတို့ကို စားပွဲတစ်လုံးနှင့် သပ်သပ်နေရာပေး၏။

ဝင်လာကတည်းက ကြည့်နေကြသည့် မျက်လုံးတွေ ချက်ချင်းပဲ
ရောင်ပြောင်းကုန်ကြတာ စိတ်က ထင်လိုလား ..။

“မျက်နှာပျက်မနေနဲ့ ကမာ .. နင့်အဒေါ် တမင်လုပ်တာ၊
နောက်ရှိတဲ့လူတိုင်း သိမှာပဲ။ တကယ်ပဲ မကြားဖူးဘူး .. ဆွေမျိုး
သားချင်းကို ဒီလောက်ထိ ..”

“ငါက ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး သဲ ရယ် .. နင် ငါနဲ့ လိုက်လာခဲ့ရလို့...”

“အမလေး နားစမ်းပါ .. စင်ဒရဲလားနဲ့ အစ်မဆိုးတွေ ပုံပြင်ထဲ
ချောက်နေသလိုပဲ။ ငါတို့က ဘာမှ သိမငယ်စရာ မလိုဘူး၊ ရှက်ရမှားက
သူတို့ ..”

“ဖူး ငါ့ဆီ ထမလာဘူးနော် .. မျက်နှာကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ”

“နင် ဒီလောက်လှနေတာ ဘယ်သူကမှ နာလိုမှာ မဟုတ်ဘူး
ကမာ .. မမထက် ကိုရော နင် သတိထားမိလား၊ ငါတို့ကို မြင်သား နဲ့
ချောက်သွားတယ်၊ သူတို့လူတွေက နင့်ကို ..”

“ဟိုမှာ ချိန်း တို့ ဒီကို လာနေတယ်”

ကမာ မျက်နှာလေး ဝင်းပသွားသည်။ ကြိုဆိုသူ မရှိတဲ့ပွဲကို တက်
ရောက်မိသူ၏ ကျဉ်းကျပ်မှုမျိုး သူမ ခံစားရခြင်းဟာ ဒါ ပထမဆုံးပဲ
ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တခြား ဘာကိုမှ သတိမရနိုင်တော့ဘဲ ကိုယ့်ကို
လိုလားကြသူတွေမို့ ချိန်း တို့ လာတာကို ပျော်သွားမိသည်။

ဒါပေမယ့် နှစ်ယောက်စလုံး သူမတို့ဆီကို ရောက်မလာခဲ့ပါ။

တကယ် လျှောက်ထွက်လာကြတာက ထိပ်ဆုံးစားပွဲနှစ်ထပ်
ဒီပွဲရဲ့ အဓိကလူကြီးတွေ ..

အားလုံးရဲ့အမြင်မှာ သူမတို့ကို ကြိုဆိုဧည့်ခံဖို့ အထူးတလှ
ထလာကြတာမျိုး .. မျက်နှာတွေက နှစ်လိုဖွယ် ပြုံးချိုလျက် ...

“နေကမာ ဆိုတာ သူလား”

ကမာ တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ စားပွဲဘေးမှာ ဝိုင်းပတ်ရပ်လိုက်ကြ
ဒေါ်မိမိလတ် က ပထမဆုံး မေးခွန်းထုတ်၏။

“ဟုတ်တယ် မလတ် .. ကျွန်မနဲ့ဆို ဆွေမျိုးတောင် တော်တော်
တယ် .. ဒါပေမယ့် ကျောသားရင်သား မခွဲခြားလို့တော့ မရဘူး
မလတ် ရဲ့ .. အောင် တို့ သမီးရဲ့ဆိုင်ကို ရောက်ရောက်လာတိုင်း သူထဲ
ဧည့်တောက်ခံတော့ ..”

“အန်တီရွှေ ..”

ကမာ မျက်နှာလေးပျက်လျက် နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ ချိန်
နဲ့ အောင် တို့ရဲ့ ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ရပ်ကျန်ခဲ့အောင် ဘယ်လို တားဆီး
သည်ကို မသိသော်လည်း ချိန်း ရဲ့အမေကို ဒီနားထိ တမင် ခေါ်လာ
မှန်း သိလိုက်သည်နှင့် အခြေအနေကို သူမ သဘောပေါက်သည်။

ထိုစဉ် မျက်ဝန်းထောင့်မှာ အဖြူရိပ်လေးတစ်ရိပ် ရွှေလျှားလာတာ
မြင်လို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဖူး ဖြစ်နေသည်။ ဦးမင်းခ ကတော့
ပါမလာပါ ...။

လူစုံတက်စုံ ဝိုင်းရံနေသည့်အဖြစ်ကို အံ့သြထိတ်လန့်လာတာ
သဲ ကလည်း ကမာ ဘေးမှာ အတူတူ ထရပ်လိုက်သည်။ ဘာတွေလဲ
ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်တာလဲ ...။

သူတို့ ဘာများလုပ်ကြဦးမလို့လဲ .. စားပွဲတစ်လုံးမှာ အုပ်စုလိုက်
ဝိုင်းရံနေကြတာ ဧည့်ခံပွဲဆီကိုတောင် မမြင်ရတော့ပေ။

တစ်ယောက်လှနေတာကို တစ်ယောက်က မနာလိုဖြစ်သည်။

အကြားဖူးပေမယ့် ဒီလို လူကြီးလူငယ်တွေအကုန် အုပ်စုလိုက် ဝိုင်းဝန်း
တင်းမဲကြတာမျိုးကတော့ ကြုံလည်း မကြုံဘူး၊ ကြားလည်း မကြားခဲ့
ပေ ..။

“ညည်းက ဘာပြောချင်လို့လဲ ကမာ .. ဟောဒီပွဲကို ဒီလို အလှဆုံး
အောင် ဝတ်စားပြင်ဆင်လာနိုင်တာနဲ့ အားလုံးကို လွှမ်းမိုးနိုင်ပြီလို့
ဆင်နေတာလား ..”

“အဲဒီလိုရည်ရွယ်ချက် ကမာ မှာ လုံးဝ မရှိဘူး”

“ညည်း ရည်ရွယ်တာတွေကိုလည်း ငါကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ သိမှာ
ထုတ်ပါဘူး၊ အဲဒါကြောင့် မသိသေးတာကို ပြောပြနေတာ၊ သူငယ်
တိုင်းတွေပဲ နေပါစေဆိုပြီး လွတ်လပ်ခွင့်ပေးလာခဲ့တဲ့ မမြင့် ကိုပဲ ကြည့်
ဦး .. အောင် အတွက် သူ ဘယ်လောက်ထိ ပူနေရသလဲ”

ကမာ နဲ့ ဒေါ်ခင်မြင့် မျက်လုံးချင်း ဆုံသွားသည်။ မျက်နှာက
တင်းနေပေမယ့် ဒေါ်ခင်မြင့် က ဘာမှဝင်မပြောဘဲ တစ်ဖက် လှုပ်စစ်၏။
ကိုယ်တိုင် ခုမှ မြင်ဖူးသည့် ချိန်း ရဲ့မာမိကတော့ နှုတ်ခမ်းသာမကဘဲ
တခေါင်းတွေပါတွန့်၍ ဘယ်လောက်ထိ အထင်မြင်သေးနေခဲ့ခြင်းကို
ထက်တွေပြသည်။

အားလုံးအပေါ်မှာ ကျေနပ်နေသူက ဒေါ်ရွှေရုပ် ဖြစ်၏။ ရှိနေသူ
တို့၏မျက်နှာတွေကို မျက်လုံးစော့သွားသည့် ကမာ ကို ကြည့်၍ နှုတ်ခမ်း
မှာ မဲပြုံးတုံ့ဖြစ်လျက် ...

“မိန်းကလေးတစ်ယောက် သိပ်လှနေတာကို ယောက်ျားလေး
တွေ သဘောကျနိုင်ပေမယ့် သူတို့ရဲ့မိဘတွေကတော့ စိုးရိမ်ပူလောင်နေ
မှာပဲ ကမာ .. ကိုယ်ပိုင်အလင်းရောင် ရှိတာချင်းတူပေမယ့် ဝိုးစုန်းကြား
က ဝိုးစုန်းကြူးပဲ .. လမင်းကို တုပြိုင်ချင်လို့ မရဘူး၊ အလှနဲ့ ဘဝက
တခြားစီ”

“မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် အလှက ဘဝပဲ အန်တီ .. တခြားစီ

မဟုတ်ဘူး၊ ဒီနေ့ ဒီနေရာမှာ ကမာ ဝိုင်းဝန်း လက်ညှိုးထိုးခံလိုက်ရမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒီလောက်လှပါလားလို့ သိလိုက်ရတဲ့အထိ ဂုဏ်ယူပါတယ်။

“ကြိတ် ဂုဏ်ယူပေါ့အေ .. ညည်းက ဒီလိုဖြစ်ချင်တဲ့သူပဲ၊ ငါတော့ တစ်စိမ်းတွေက မပြောပေမယ့် ဆွေမျိုးချင်းရှိ အကြောင်းသိ ဆိုတော့ ညည်းရဲခြေလှမ်းတွေကို ..”

“ကျွန်မက ဘယ်ခြေလှမ်း လှမ်းနေတယ်လို့ အန်တီ ထင်လို့ ကမာ မျက်နှာလေး နီရဲနေလျက် စကားသံတို့ပါ တုန်ခါစပြုခဲ့သည်။

“ယောက်ျားလေး နှစ်ယောက်စလုံးက ညည်းကို ..”
“အန်တီ စကားပြောတာ ငါ့တူမ တော်နေသေးတယ်ဆိုတဲ့လေး မထားနိုင်ရင်တောင် စာနာမှုတော့ရှိစေချင်တယ်”

“မစာနာနိုင်ဘူး .. ညည်းကြောင့် ငါ့ အမြဲတမ်း ဒေါသထွက် ပူလောင်ရ၊ ငါ့သမီးလက်အောက်မှာနေပြီး လက်အောက်ခံလို မနေယှဉ်ပြိုင်မှာလိုလို ရင်ဆိုင်တော့မလိုလို အမြဲတမ်း ပန်းချင်းယှဉ်ဖို့ ကစားခဲ့တာတွေ၊ ညည်း လုပ်ကိုင်ကြစည်သမျှ ခုလည်း အကောင်အထည် ပေါ်နေပြီလေ .. ကိုယ့်ဟာကိုယ် တစ်နှယ်တစ်စင်ထောင်မယ်၊ ကြောရမယ့်လူ မရှိတော့ဘူးဆိုပြီး လူတွေကို နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ် ကမာ အောက်ဖြစ်အောင် လုပ်မယ် .. အဲဒါကြောင့် ဒီပွဲကို ခုလို ပြင်ဆင်ပြန်ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လာတာ၊ ဂရုမစိုက်တဲ့မျက်နှာပြောင်နဲ့ ဟွန်း ..”

ဘယ်တုန်းတည်းက စုပြီး ခံပြင်းနေခဲ့သည်မသိဘဲ ဒေါ်ရွှေမုက တစ်စိမ်းတွေ ပတ်လည်ဝိုင်းနေသည့်ကြားထဲမှာပဲ ရင့်ရင့်သီးသီး ပြောသည်။

စားပွဲစွန်းမှာ တင်ထားသည့် ကမာ လက်ဖဝါးလေး လက်သီးဆုံလေးသို့ ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီး ...

“မျက်နှာပြောင်တာ မဟုတ်ပေမယ့် ဂရုမစိုက်တဲ့မျက်နှာဆိုတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘာ!...”
“ဒါပေမယ့် လူတွေကို ဒုက္ခပေးနိုင်ပြီဆိုတဲ့ အန်တီရွှေ ပြောတဲ့ ဂရုမစိုက်မှုမျိုး မဟုတ်ဘူး”

“မဟုတ်ရင် ဘာလဲ .. အခု အားလုံး ညည်းရဲအလှမှာ ဝပ်စင်းကြောင်ငေးကုန်ကြပြီ၊ သူတို့ချစ်တဲ့ ယောက်ျားတွေ ညည်းကို ငေးမောတုန်ကြတာ သူတို့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုနေမလဲ စဉ်းစားကြည့် ..”

“သူတို့ဆိုတာ ဒီတစ်ပွဲလုံးက လူတွေလား .. မမထက် နဲ့ ဖူးဆို ပြောတာလား .. ကျွန်မ ခုလို ပြင်ဆင်လာတာ အဲဒီနှစ်ယောက်အတွက်ပါ”

ကြည့်စမ်း .. ဒေါ်ရွှေရုပ် နှင့် အမေတွေ အားလုံး မျက်နှာတွေပျက်တုန်ကြ၏။

“သူတို့ရဲ့စေ့စပ်ပွဲကို ကြည်လင်ရှင်ပျံ့စွာ တက်ရောက်အားပေးတဲ့ နေကမာ ဖြစ်ဖို့ပါ၊ ကျွန်မ အချစ်ဆုံးလူလေးယောက်ရဲ့ ဒီပွဲအတွက် လိုလားသူ မလိုလားသူ အားလုံးကို ထည့်မတွက်မိဘဲ ကျွန်မဘက်က ရိုးသားစွာ ဝမ်းသာဂုဏ်ပြုခြင်းကိုပဲ သိစေချင်ခဲ့တာ”

“စကားကို သဘာဝကျအောင် ပြောစမ်းပါ၊ ဒီကို လာကိုလာချင်နေတာပဲဆိုတာ”

“မလာဘဲ ကျွန်မဘက်က ကွယ်ရာမှာ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်ရင်လည်း ဒါကို အတင်းအဓမ္မပြောကြမှာပဲမို့လား”

မေးပြီး ကမာ က ဖြေတာကို မစောင့်ဘဲ ...

“ကျွန်မ လိုချင်ရင် ဒီလူနှစ်ယောက်ကို လုယူနေစရာ မလိုပါဘူး၊ သူတို့ရဲ့ မိဘနဲ့ရော့ထိလာပြီး ထင်သလို ကဲ့ရဲ့ရွတ်ချစ်ရအောင် လှပစင်းပေးနေဖို့လည်း မလိုဘူး၊ အစတည်းက ကျွန်မက စည်းဝိုင်းထဲကို

မဝင်ခဲ့တဲ့လူ .."

"မဝင်ခဲ့ပေမယ့် ငါ လိုအပ်တာ မင်းပဲ ကမာ .."

ရုတ်တရက် ချိန်း ရောက်လာတာနှင့် ဒေါ်မိမိလတ် ကိုယ် အခနဲ ခါသွား၏။ သားဖြစ်သူ အတင်းထွက်သွားတာ မြင်ကတည်း ထလိုက်လာသည့် ဦးထွန်းထွန်း က ဒေါ်မိမိလတ် နောက် ရောက် ရပ်လိုက်ပြီး ...

"သား ဒီဘက်ကို လာခဲ့စမ်း"

"မလာချင်ဘူး ဒက်ဒီ .. ကမာ့ ကို ဒီနေရာမှာ အားလုံးက ဘာစိုင်းပြောဆိုနေကြမှန်း မသိလိုက်ရပေမယ့် ကမာ ပြောနေတာ ကတော် သိတယ်၊ ဒါကြောင့် သူ လူယူယူ မယူယူ သူခေါင်းပေါ် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သရဖူတင်ပေးမှာ"

"ဘာပြောတယ် ချိန်း .. မင်း .. မင်း စကားကို ပြင်ပြောစမ်း"

ချိန်း က ကမာ့ လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲထားပြီးသားဖြစ်ကာ ဒေါ်မိမိလတ် အသားဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။ အားလုံး မယုံနိုင်စွာ ပါးစပ်ထဲ ပွင့်ဟနေကြသလို ဖူး မျက်ဝန်းလေးတွေ ဝိုင်းစက်မတတ် ဖြစ်နေခဲ့၏။

အားလုံးသော ပြောသံတွေထဲမှာ ချိန်း ရဲ့စကားတွေကိုပဲ သူကြားသည်။ ချိန်း မျက်နှာချောချောကိုပဲ ငေးနေခဲ့၏။ စေ့စပ်မည့် ဆိုတာ သိသွားသဖြင့် ဖြစ်ပျက်သွားသည့် ချိန်း ရဲ့ မျက်နှာပြောင်းလဲမှုတွေကို ရှေ့ဆက်မမြင်ရဲတော့သလို ဒီလောက်ထိလဲ မထင်မိခဲ့သဖြင့် တကယ်တမ်း အကြီးအကျယ် ထဖြစ်ကြတော့ မူးတုန်လှုပ်နေခဲ့မိတာ လိပ်ပြာလွင့်မတတ် ...။

"မင်း ကိုင်ထားတဲ့လက်ကို အခု လွှတ်လိုက်စမ်း"

ဒေါ်မိမိလတ် ကတုန်ကယင် လက်ညှိုးထိုးရင်း ဆွဲကိုင်ထားသည့် လက်နှစ်ဖက်ကို ချောက်ချားစွာ ကြည့်နေလျက် ...

"ပြောနေတာ ကြားလား ချိန်း .. ရပ်စမ်း"

ကမာ့ လက်ကို ဆွဲထွက်တော့မည့် ခြေလှမ်းကို သိလိုက်တာနှင့် ဒေါ်မိမိလတ် နေရာမှ ပျတ်ခနဲထွက်ကာ ချိန်း တို့ရှေ့ကို လေတိုက်သလို ရောက်သွားသည်။ ထို့နောက် ...

"မင်းကလား .. ငါ့ကို .. ကဲဟယ် .."

"လတ် .."

ဦးထွန်းထွန်း တားဆီးချိန်မရလိုက်ဘဲ ဒေါ်မိမိလတ် ရဲ့ တအား ချစ်လိုက်သည့် လက်တစ်ဖက်က ချိန်း ရဲ့ပါးတစ်ဖက်ပေါ် ဖြန်းခနဲ လှေလေသည်။

"ဟေ့ .. ဧည့်ခံပွဲကလူတွေ မသိစေနဲ့၊ ခဏ ပိတ်ထားလိုက်"

"ကိုထွန်း .. မလတ် ကို တွဲလိုက်ပါဦး"

"လတ် .. ဟေ့ .. သတိထားလေကွာ .."

ဧည့်ခံပွဲနှင့် အလှမ်းမဝေးပေမယ့် မနီးမနားနေရာလေးက လူစုစု မှာ ဘာတွေဖြစ်ပျက်သွားမှန်း ဧည့်သည်တွေ မသိလိုက်ကြပေ။

ခဏလေး ပျောက်သွားသည့် ထက်ထက်မင်း ချက်ချင်း ပြန် ရောက်လာကာ ဒေါ်ရွှေရုပ် နှင့်အတူ ဧည့်ခံပွဲထဲ ပြန်ရောက်သွားသည်။ ခြေအနေကို ဒေါ်ရွှေရုပ် က လုံးဝ ပျက်စီးမခံနိုင်စွာ မဖြစ်မနေ ကြည့်၏။

ချိန်း နဲ့ ဖူးဖူးစင်း အောင်မြင်သူ နဲ့ ထက်ထက်မင်း တို့ အောင်မြင် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်း ပြီးစီးပါကြောင်းနှင့် ...

"စိတ်ချမ်းသာစွာ သုံးဆောင်ကြပါရှင် .." ဟူ၍ ...

ဧည့်ခံပွဲသည် မချမ်းသာစွာ ပြီးဆုံးခဲ့ပြီးနောက် ...။

အခန်း (၄၀)

ကျောပိုးအိတ်လေးက ခပ်သေးသေးပဲမို့ အဝတ်စား ငါးစုံလေး ထည့်လိုက်တာနှင့် တင်းသွားသည်။ ဘေးစစ်တွေကို ဖွင့်၍ လိုအပ်တဲ့ တွေ ထည့်နေတုန်း ...

“မင်း ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ခပ်ဟဟတ်ခါးက တစ်ဝက်ထိ ပွင့်သွားကာ ဦးထွန်းထွန်း တလှမ်းချင်း အေးဆေးစွာ ဝင်လာသည်။ ချိန်း က မွေ့ရာဘေးမှာ ကုန်ထည့်လျှိုနေရင်း ကိုယ်ကို မတ်မတ်ပြန်ရပ်သည်။ ဦးထွန်းထွန်း တောင်းပန်သလို ကြည့်ပြီးမှ မျက်ဝန်းတွေ ရွှေ့ဖယ်သွားကာ ...

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့ ဒက်ဒီ”

“ဘာအတွက်လဲ ..”

“အခု မာမီဆုံးသွားတဲ့အတွက် သားမိုက်အဖြစ် လှီးငယ်စွာ ရပ်တည်နေရမှာပေမယ့် ကျွန်တော် သွားတော့မယ်”

“အဲဒါသိတယ်၊ ဘယ်သွားပြီး ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့လဲဆိုတာ ပြော”

ချိန်း က ဆံပင်တွေသပ်ရင်း လည်ဂုတ်ပေါ်မှာပဲ လက်နဲ့ဖိကာထားလျက် ...

“ဖူးဖူးစင် ကို ကျွန်တော် မယူနိုင်ဘူး၊ မာမီ မဆုံးခင်တည်းက သူ ဒီမှာ ဝင်ထွက် ပြုစုခဲ့တယ်၊ မာမီလည်း ကျေနပ်ခဲ့တယ်၊ မာမီ ဆုံး

သွားပေမယ့် မကြာခင် သူနဲ့ လက်ထပ်ရဖို့ ဖြစ်လာမှာပဲ၊ နောက်ထပ် သားမိုက်လို့ ပြောဖို့ ထပ်ဖြစ်ရင် ..”

“မင်းကြောင့် ဖြစ်ခဲ့တာတွေလို့ မသတ်မှတ်ဘူးဆိုရင် အားလုံး ဆေးချမ်းသွားမှာပါ”

ချိန်း အံ့သြသည့်မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်သည်။ ဦးထွန်းထွန်း က ချိန်း ပြင်ထားသည့်အိတ်လေးကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ သက်ဦးရှည်ကြီး ချ၏။ ပြီးတော့ ထိုဘေးမှာပဲ ဝင်ထိုင်ကာ ...

“ကောင်းတာဆိုးတာကို မိမိကိုယ်မိမိသာ ဖန်တီးနိုင်တာ၊ ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေ အကြောင်းရာတွေနဲ့ သက်ဆိုင်ပေမယ့် အဆုံးစွန် သိ တွန်းပို့နေတာက ကိုယ့်ရဲ့ ဆင်ခြင်နိုင်စွမ်းပဲကွ၊ ဒါ ဘယ်သူနဲ့မှ ဆိုင်ဘူး .. မင်းတို့သားအမိနှစ်ယောက်စလုံးကို ဒက်ဒီ နားလည်တယ်၊ သည်ခံပွဲပြီးတဲ့နောက်နေ့မှာ သူ ဆုံးသွားတဲ့အတွက် မင်းကြောင့်လို့ ပြောနိုင်တယ် .. ဒါပေမယ့် ပြင်းထန်တဲ့ သူ့ရဲ့စိတ်က သူ့ကို သတ်သွားတာ မပါ၊ ကိုယ့်ရောဂါအခြေအနေကို သိနေတဲ့အတွက် စားသတိ၊ သွားသတိ၊ ကိုယ့်စိတ်ကို သတိနဲ့ ယှဉ်နေပါစေလို့ ဒက်ဒီ တဖွဖွ သတိပေးနေတာ နည်းနည်းမှ ဂရုမစိုက်ဘူး”

နာကျင်နေသည့် မျက်နှာသည် စိတ်ပျက်ခြင်းတို့နှင့် အိုမင်း ရင့်ကျက်နေလျက်ရှိကာ ...

“ကိုယ့်မိဘခို ငါ့အပြစ်လို့ ထင်နေတယ်ဆိုရင်လည်း အဲဒါ ထားလိုက်ပါ၊ ဒါပေမယ့် ငါ့သား ထွက်သွားစရာ မလိုဘူး”

ဦးထွန်းထွန်း က ထိုင်လျက်ကနေ ချိန်း ရဲ့လက်ကောက်ဝတ်ကို အားပါးတရ ဆုပ်ညှစ်၍ ...

“မင်းမာမီ ဒက်ဒီကို သေခွဲခဲ့သွားပြီပြီ .. မင်းက ရှင်ခွဲခဲ့သွားဦးမယ် ဆိုရင် ဒက်ဒီ ဘယ်လိုနေရမလဲ”

တစ်ခါမှ မပြောခဲ့ဖူးသည့်စကားတွေပါ။ ဒီလို နာကျင်ကြောင့်နေ

သည့် မျက်ဝန်းတွေကိုလည်း ချိန်း တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးခဲပေ။ ချစ်တဲ့ မှန်းတဲ့စကားတွေ ဘာအကြောင်းပဲပြောနေနေ သားအမိနှစ်ယောက်စိ ပြောဖြစ်ကြတာ များကာ ဒက်ဒီက အမြဲတမ်းလိုလို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ။

“စေ့စပ်ပွဲကို မင်းကို အသိမပေးဘဲ စီစဉ်ခဲ့တာတွေ၊ ဒီမိန်းကလေးနဲ့ လွဲကိုလွဲမှဖြစ်မယ့် ဒေါသမောဟတွေ အားလုံးဖြစ်လာတာ ပတ်ဝန်းကျင်လေကြောင့်ပဲ။ လေကောင်းလေသန့်လား .. ညစ်ညမ်းတဲ့လေလား ဆိုတာတောင် သူ မခွဲခြားတော့ဘူး၊ ဒက်ဒီ သတိပေးတာတောင် အမြင်စောင်းခဲ့သေးတာ ..”

ပြောနေရင်း ဦးထွန်းထွန်း က ခေါင်းခါသည်။ စိုစွတ်လာသည့် မျက်ရည်စတိုက် အကြိတ်ထားသည့် မျက်နှာနီနီပေါ်မှာ မရမက နေရာယူဖို့ ကြိုးစားနေကြ၏။ ချိန်း ဒက်ဒီကိုငုံကြည့်နေရင်း ဘေးမှာပဲ ဝင်ထိုင်လိုက်မိသည်။ ကိုင်ထားသည့် ဒက်ဒီလက်ပေါ်မှာ ထပ်အုပ်ကိုင်၍-

“စေ့စပ်ပွဲ စီစဉ်ထားတာကို ကျွန်တော် လုံးဝ မသိလိုက်ရတဲ့ အတွက် မာမီကို မဆင်မခြင် ပြန်ပြောခဲ့မိတာပါ။ နောက်ပြီး မာမီတို့ လူစုနဲ့ ဝိုင်းပတ်ကာထားတဲ့ အလယ်ကလူဟာ ကမာ မှန်း သိလိုက်ရတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ ထိန်းမရခဲ့ဘူး ဒက်ဒီ”

ဦးထွန်းထွန်း က ခေါင်းညိတ်နေပြီး ဘာမှမပြော ..

ကျွန်တော့်ကို ချစ်ရင် ကျွန်တော်ချစ်နေတဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာလည်း သတိရသင့်တယ်၊ မာမီက ကိုယ်တိုင်လည်း ပြောတယ်၊ သူများပြောဆိုခွင့်ရအောင်လည်း လုပ်ခဲ့တယ်၊ အဲဒါကြောင့် မသင့်တော်မှန်း သိရက်နဲ့ ကမာ ဘက်က ကျွန်တော် ရပ်တည်ပေးလိုက်တာပါ”

“ပြင်းထန်မှုနှစ်ခု ဆုံစည်းပြီးဆိုရင် ပေါက်ကွဲကြတာပါပဲ”

“ဒါပေမယ့် ကမာ က ကျွန်တော့်ကို လက်မခံပါဘူး ဒက်ဒီ”

ဦးထွန်းထွန်း က ချိန်း မျက်နှာကို လှည့်ကြည့်သည်။ ချိန်း က ခူးနှစ်ဖက်ပေါ်မှာ တံတောင်နှစ်ဖက်ထောက်ကာ လက်ဖဝါးတွေထဲမှာ

မျက်နှာမှောက်ချ၍ ပွတ်ပစ်သည်။

“တကယ်တော့ ကမာ က ဖူး အတွက် ဟိုအရင်ကတည်းက အစစအနစ်နာခံပြီး ကူညီခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးပါ။ သူ့သာ စိတ်ကောင်းမမွေးခဲ့ရင် ဖူးဖူးစင် ဆိုတာ အဲဒီညကလို အလှတွေပြင်ဆင်ပြီး ပွဲတက်ဖို့ လာရဲတဲ့ သတ္တိတွေလည်း ဖြစ်ခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်လို ..”

ဦးထွန်းထွန်း က မျက်မှောင်ကုတ်လျက် ကိုယ်တစောင်းလှည့်လာတဲ့အထိ ချိန်း ကို ပြန်ကြည့်သည်။ ဖူး နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကမာ ပြောပြအကူအညီတောင်းခဲ့လို့ သူ လိုက်လျောခဲ့ရသမျှကို လူကြီးချင်း စေ့စပ်ပေးခဲ့တာကို သူ ဘာကြောင့် ငြိမ်သက်လက်ခံနေခဲ့တဲ့အထိ ချိန်း စိတ်လိုလက်ရ ပြောပြမိ၏။

“စေ့စပ်ပွဲမှာ ဖူး နဲ့ ကျွန်တော့်ကိုပါ စေ့စပ်ပေးမယ့်အကြောင်း ကျွန်တော် မသိပေမယ့် သူ့ကို ဖူး က ပြောထားလို့ သိပြီးသား”

“ဒါဆို မင်းကို သူက စွန့်လွှတ်ဖို့ သူက အစတည်းက ပြင်ဆင်ပြီးသားပါ”

“မသိဘူး ဒက်ဒီ .. သူ့စိတ်ထဲကို သိဖို့ မကြိုးစားနိုင်ခင် ဝေးသွားမှာကို ကျွန်တော် မခံနိုင်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ဖူး နဲ့ လက်ထပ်ရဖို့ အတိအကျဖြစ်လာရင် သူ့ကို မရရအောင် လက်ထပ်မှာပဲလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာ”

“ဪ ..”

ဦးထွန်းထွန်း ဘာကို တရားကျသွားမှန်း မသိဘဲ ‘ဪ ..’ သံရည်နှင့် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ဖြစ်သွား၏။ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို ဝိုင်းရံပတ်ဆိုထားကာ လတ် တို့ ဘာတွေပြောဆို ကဲ့ရဲ့ခဲ့ကြသလဲ သူလည်း သေချာ ဘာမှမသိခဲ့ပါ။ ဦးမင်းခ နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ထိုင်နေခဲ့တာဖြစ်ပြီး ချိန်း ထွက်လိုက်သွားတာမြင်မှ ဇနီးသည်ဘေးကို သူ ရောက်သွားတာ ဖြစ်သည်။

ဒါပေမယ့် ချိန်း ပြောပြနေသည့်အဖြစ်တို့ကို ထောက်ကြည့်မည့် ဆိုလျှင် မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက်နှင့် လူကြီးတွေတစ်ပြုံတစ်မ ရင်ဆိုင် ခဲ့ကြခြင်းဟာ 'စာနာခြင်းကင်းသော အနိုင်ကျင့်မှု' တစ်ခုသာ ...။

“လောလောဆယ် ငါတို့သားအဖ အဲဒီပြဿနာတွေနဲ့ မဆိုင်ဘဲ ကိုယ့်စိတ်ကို ချမ်းသာအောင် အရင်မွေးကြရင် မကောင်းဘူးလား”

ဦးထွန်းထွန်း က ပြောနေသည့် အကြောင်းအရာကို လုံးလွှဲဖို့ ကြိုးစားသည်။ ချိန်း က ခေါင်းခါ၏။

“သူ့ကို ကျွန်တော် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရဘဲနဲ့ စိတ်ချမ်းသာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ဒက်ဒီ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့ဘက်က ကျွန်တော့်ကို သက်ဆိုင်ခွင့်လေးရောင် ပေးခဲ့တာ မဟုတ်တဲ့အတွက် အချိန်မရွေး နုတ်ထွက်သွားလို့ ရတယ်။ အခု ဖူးနဲ့ တခမ်းတနား စေ့စပ်ခဲ့ပြီးပြီဆိုတော့ ...”

ချိန်း ဆက်မပြောဘဲ ခါးမတ်မတ်ပြင်လိုက်၏။ ဦးထွန်းထွန်း က သူ့ပခုံးကို ဖက်လိုက်ကာ ...

“သားသမီးအတွက် လွဲမှားစွာထားမိတဲ့အဖွဲ့မျိုး ဒက်ဒီမထားမိအောင် ကြိုးစားမှာပါ။ အကောင်းဆုံးကို လိုချင်ပေမယ့် မရနိုင်ရင်ရလာတာကိုပဲ မက်မောခံမိတတ်တဲ့ ရောင့်ရဲနိုင်မှုပေါ့။ တစ်ယောက်ကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီးမှ ဒီအမှားကို ပြုပြင်ဖို့ မကြိုးစားရင် ဒက်ဒီ ရင်ကွဲဖို့ပဲ နှိုတော့တယ်”

သားအဖ မျက်လုံးချင်း စကားပြောမိကြသည်။ တိတ်ကျသွားသည့်အချိန်လေးမှာ ဒက်ဒီ ပြောတာ ဘာလဲဆိုတာ ချိန်း အပြင်းအထန်ရှာဖွေရင်း သား သိပါစေဆိုသည့် ခွင့်လွှတ်နားလည်ခြင်းတွေအပြည့်နှင့် ဦးထွန်းထွန်း မျက်လုံးတွေက နူးညံ့ရီဝနေခဲ့၏။

အရာရာကို အချစ်နှင့် အကောင်းတိုင်း ဖြစ်ချင်သူအတွက် ...

အရာရာအတွက် နားလည်နိုင်သည့်မေတ္တာတို့နှင့် ဦးထွန်းထွန်း နှုတ်ခမ်းတွေပါ ပြုံးလာခဲ့သည်။ သား သိပါစေ ...။

အခန်း (၄၁)

“ဘယ်လို မေမေ ..”

နားကြားမှားသွားတာလား .. မေမေ တကယ် ပြောလိုက်တာလား မယုံနိုင် ...။

ခြံဝရောက်သွားပြီဖြစ်သည့် ဦးထွန်းထွန်း ၏ ကားနောက်မြီးပိုင်းကို ပျောက်ကွယ်သွားတဲ့အထိ ကြည့်နေပြီးမှ ပြန်လှည့်ကာ ...

“ချိန်းနဲ့ လက်ထပ်ပေးဖို့ သမီးကို လာစေစပ်တာ .. ဟုတ်လား”

“စေ့စပ်တာက အခု မြီးသွားပြီ၊ မကြာခင် လက်ထပ်ပေးမှာ”

“မေမေ ..”

“အရမ်း အံ့သြနေလား သမီး”

နူးညံ့ခဲ့သည့် ဒေါ်အမာလွင့် မျက်နှာက ခုမှ နာမည်နဲ့လိုက်အောင် အေးစက် တည်ငြိမ်နေတာဖြစ်ကာ ပြတ်သားသော စကားတို့ကို ဆိုလျက် ...

“ချိန်းနဲ့ သမီး လက်ထပ်ရမယ်၊ ဒီကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ မပတ်သက်ပါနဲ့လို့ မေမေကိုယ်တိုင် တားခဲ့ဖူးပေမယ့် အခု မေမေကိုယ်တိုင်က လက်ထပ်ဖို့အတွက် သဘောတူပေးလိုက်တာ သမီး နာခံရမယ်”

“နာခံရမယ့်ကိစ္စက တခြားအကြောင်းအရာတစ်ခုခုဆိုရင် ဘာမှ ပြောဖို့ မရှိဘူး မေမေ .. သမီးတို့ ဒီလိုလုပ်လိုက်ရင် အားလုံး ဝိုင်းဝန်း စွပ်စွဲခဲ့သလို ..”

“ဖြစ်သွားပစေ .. အဲဒီလို တကယ်ဖြစ်ဖို့ လိုတာ ..”

ဒေါ်အမာလွင် မျက်နှာမှာ ခံခက် နာကျင်ခဲ့သည့် ဝေဒနာတို့နှင့် မကျေနပ်လျက်ရှိကာ ..

“သူတို့ ဝိုင်းပြီး ကျိုးထိုးသလို ထိုးလိုက်ကြတာ ညည်း မေမေတို့ ဘာမှ ပြန်မပြောခဲ့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် မေမေ မသိဘူး ထင်လို့လား”

ထင်ပေမယ့် သိနေလောက်ပြီဆိုတာလည်း တွက်ထားပြီးသားပါ။ မွေး နဲ့ သဲ တို့ အိမ်ကို နှစ်ခါရောက်လာပြီးတည်းက ဒါကို မပြောဘဲ နေမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိသည်။

“မေမေ မသိပါစေနဲ့ ဟုတ်လား .. နိုင်တို့မှာ ပြေးကြည့်မှ သားအမိနှစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ၊ တစ်ယောက်လဲရင် တစ်ယောက်ထူရမှာ လေ .. ဘယ်သူကများ လာထူပေးမယ် ထင်လို့လဲ၊ နောက်ပြီး ကိုယ့်မိဘ နှင့်အမေကသာ နှင့်ဒုက္ခဖြစ်ရင် ရှေ့ကနေ ရင်ဆီးရမှာ .. မိဘကို မလွှဲ၊ ဝှက်သင့်ဘူးဆိုတာ ပြောပြတာပါ။ ဘာဖြစ်ဖြစ် တိုင်ပင်ဖြေရှင်းရမှာကို”

သဲ က ဧည့်ခံပွဲက ပြဿနာဖြစ်လာတဲ့နေ့ကတည်းက ကျေနပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပေ ..။ ဘာဖြစ်ဖြစ် မေမေ စိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးလို့ပါလို့ ပြောပြီး ဘယ်လို တားဆီးထားထား အိမ်ကို ခဏခဏ လာနေကြတာကိုက ပြောချင်လို့ပဲ ဖြစ်သည်။

“သမီး ..”

“ရှင် ..”

“ဘာတွေ တွေဝေနေတာလဲ .. အရေးကြီးလာရင် လိုအပ်တာကိုပဲ စဉ်းစား .. ဘာကြောင့်ဖြစ်လာတာ၊ ဘယ်သူနဲ့ပတ်သက်တာတွေ ထားခဲ့တော့ ..”

“ဒီလိုရှိတယ် မေမေ .. ဖူး ဆိုတာကလည်း သမီးသူငယ်ချင်းဖြစ်သလို သူ့အဖေကိုယ်တိုင် ..”

“ဖြူပြီ .. အဲဒီအတိုင်းအတာအထိ အဆင်ပြေအောင် သမီး ကူညီခဲ့ပြီးပြီ၊ ဒါ ဘာမှမဟုတ်လောက်တဲ့ကိစ္စလို့ သမီး ထင်ပေမယ့် ညည်းတို့မှ ယုံကြည်ခင်တွယ်နေတဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်တဲ့အတွက် သူ့ကို ညည်းတယ်ခံရင် ဒီလို ကျေနပ်စရာကောင်းတဲ့ ဘဝတစ်ခုကို သူ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရလား .. အဲဒါတွေ ဦးမင်ခ သိတယ်၊ သိလို့လည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ် .. ကျေနပ်ပါတယ်လို့ ပြောခဲ့ပြီးသား”

“ဒါတွေက ဝတ္တရားဆန်ခဲ့ရတဲ့အပိုင်းပဲ မေမေ၊ ဖူး ကို သမီး ဆန်းတယ်၊ သူ ချိန်း ကို သိပ်ချစ်တာ .. နောက်ပြီး တစ်ဖက်စွန်းရောက်အောင် ခံစားတတ်တဲ့ သူ့စိတ်ထဲမှာ သူ စွဲလမ်းတာတစ်ခုကလွဲပြီး ဘာတို့မှ အစားထိုးကုစားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ စေ့စပ်ထားခဲ့တာလည်း တခမ်းဆန်းကြီး ..”

“စေ့စပ်ပွဲကို ကလေးတွေသဘော မပါခဲ့တဲ့အတွက် မဖြစ်မြောက်ခဲ့ဘူးလို့ သတ်မှတ်တဲ့အကြောင်း ဦးမင်းခ ကို ဖုန်းဆက်ပြီးမှ ဦးထွန်းချွန်း ဒီကိုလာတာ”

ဒေါ်အမာလွင် က ထိုင်ရာကထလာကာ ကမ္ဘာ့ ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သည်။

“အဲဒီညက ဘာတွေဖြစ်ပျက်ခဲ့သလဲ သမီးက ပိုသိမှာပါ၊ ဦးထွန်းချွန်း က သူ့ဖနီး ပြောဆိုခဲ့တာတွေအတွက်ပါ တောင်းပန်သွားတယ်၊ ခုစပ်တဲ့သတင်း မကြေညာရသေးခင် ပြဿနာဖြစ်ရတဲ့အကြောင်းနဲ့ ဘာယက်ရှင်တွေမပါဘဲ ဒေါ်ရွှေရုပ် တို့ နေ့စပ်ပွဲကို ကြေညာလိုက်တာတွေအားလုံးကိုလည်း ပြောသွားတယ်”

“ဒါပေမယ့် မေမေရယ် ..”

“သူ အဲဒါတွေကို ဦးမင်းခ ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီးမှ ဒီကိုလာတာ တွေ”

ညည်း ဘာမှမေတ္တာတွေ မျှဝေမနေနဲ့တော့၊ လူတစ်ယောက်ကို ထူထောင်တာ မွန်မြတ်ပေမယ့် သူချစ်တဲ့သူကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရသွားဖို့ထိ အနီးအရေခန်းအောင် ဆောင်ရွက်နေဖို့ မလိုဘူး၊ ဖြစ်လည်း ဖြစ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ သိလား .. သူ ချစ်နေတဲ့ ယောက်ျားလေး ညည်းကိုပဲ ..”

“တော်ပါတော့ မေမေရယ်.. သမီးကို ပူး မေးခဲ့သေးတယ်၊ သမီးတို့ ရိုးသားကြတယ်လို့ သမီးကိုယ်တိုင် လမ်းဖွင့်ပေးခဲ့မိတာ၊ အဲဒါကြောင့် သူ ဘယ်လောက်ချစ်တာတွေ .. သမီးကို သူ ရင်ဖွင့်တယ် ကူညီပေးပါလို့လည်း မရှက်မကြောက် အကူအညီ တောင်းပူးတယ်”

“သိပ်မိုက်မိတဲ့ မိန်းကလေး”

သူမရင်ထဲကလို မဟုတ်ဘဲ မေမေက နှုတ်ခမ်းမဲ့လေသည်။

“ပူး က အရမ်းရိုးသားခဲ့တာ မေမေ.. သူလေ ..”

“ရိုးသားတာ မဟုတ်တော့ဘူး .. အဲဒါ ဉာဏ်ပညာ နည်းတာ အသိမဲ့တာ၊ လူဆိုတာ ပါးစပ်တစ်ခုကို မယုံရဆုံးပဲ၊ ပြောတာကို မထင်သင့်ဘူးဆိုတာ တစ်စိုးတစ်စိလောက်တော့ သိရမှာပေါ့၊ အမှန်တရား ဘာဖြစ်နိုင်သလဲဆိုတာ ကိုယ့်အသိနဲ့ကိုယ် ရှာဖွေရမှာ၊ အထူးသဖြင့် သူသဘောကျနေတဲ့ယောက်ျားက အောင့် သူငယ်ချင်း ဖြစ်နေတာအောင် လက်ထပ်ရမယ့်မိန်းမက ငါ့တူမတော်နေတဲ့အတွက် သူ ကံဆိုးသွားတယ်”

ဒေါ်အမာလွင် မျက်နှာမှာ နားလည်မှုများနှင့် ပြည့်နှက်လာသည်။

“အဲဒီလူစုတွေနဲ့ ပတ်သက်ဆက်သွယ်နေသမျှ ငါ့ရဲ့ နာကြည်းမှုပဲ ငါ့သမီးကို မပညာမတာ ရက်စက်ခဲ့တဲ့အတွက် ဒါက ကလဲ့စားသဘော ဖြစ်ချင်ဖြစ်သွားနိုင်ပေမယ့် ငါ့အတွက် ကံကြမ္မာက ဝှက်ဖဲတစ်ချက် ထည့်ပေးလိုက်တာ၊ ဒီမှာ သမီး ..”

နာကျင်စွာ ရေရွတ်နေရင်း ကမာ့ ပခုံးလေးတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင် ထိုက်ကာ ...

“ချိန်း ဆိုတဲ့ ကောင်လေးက ဒီလူစုတွေထဲမှာ မင်းသားတစ်ပါးပဲ၊ အခုလုပ် လည်း ချိန်း နဲ့သာ စပြီး နီးစပ်ခဲ့တာဆိုရင် ချိန်း ကိုပဲ သမက်တော်ဖို့ ကြိုးစားမှာ၊ ဒါပေမယ့် အခုတော့ မစားရဝခမ်းနဲ့ ကိုယ်လည်း မရနိုင်၊ သူများနဲ့လည်း မနီးစပ်အောင် လူစုပြီး ယုတ်မာလိုက်တာ၊ ဒီတိုင်း ငြိမ်ခံမနေရအောင် ကံကြမ္မာက မေမေတို့ကို မျက်နှာသာပေးလာတာ .. ညည်းက လက်လွတ်ခံမှာလား ..”

ကမာ ဘာမှမပြောပေမယ့် ခေါင်းမညိတ်ဘဲ ဝေးနေတာကို ကြည့်ကာ ဒေါ်အမာလွင် မျက်ရည်တွေ ဝေ့လာသည်။ ပြီးတော့ ကမာ့ ပခုံးလေးကို ဖက်ထားလိုက်ပြီး ...

“ကိုယ် မကာကွယ်နိုင်ခဲ့တဲ့ တစ်နေရာမှာ ကိုယ့်သားသမီးကို သူများ ရက်စက်စော်ကားလိုက်တယ်ဆိုရင် အဲဒီမိခင်ရဲ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လို ခံစားနေရမလဲ .. သမီး နားလည်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မေမေကိုတော့ နားလည်ဖို့ ကြိုးစားပါ သမီးရယ် ..”

ပွေ့ဖက်ခြင်းသည် တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ဖြစ်လာခဲ့လျက် ဒေါ်အမာလွင် ရှိုက်သံတွေ ပါလာခဲ့၏။

“သမီးကို မေမေ လက်ထပ်ရမယ်လို့ အမိန့်ပေးနေတာ၊ သူများ မိဘတွေလို ဆင်စီးပြီးမြင်းရဲစေချင်တဲ့လောဘသက်သက်နဲ့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မေမေလေ .. သမီးလေး မေမေအနားမှာ ရှိနေဖို့ကလဲ့ပြီး ဘာကိုမှ မမက်မောခဲ့တာ သမီး သိပါတယ်”

“မေမေရယ် ..”

“တစ်ခါမှလည်း သမီးကို မတိုက်တွန်း မချုပ်ချယ်ခဲ့ပေမယ့် အခု တစ်ခါတော့ မေမေ တိုက်တွန်းတာကို နားထောင်ပါ၊ သမီးတို့ရဲ့ မင်္ဂလာပွဲကို အကြီးကျယ်ဆုံးဖြစ်အောင် စိတ်ကြိုက် ဆောင်ရွက်ပေး

မယ်ဆိုတာကို လက်ခံလိုက်ပါ သမီးရယ် .. နော်၊ မေမေတို့ တစ်သားလုံး ခေါင်းငုံ့နေခဲ့ရသမျှ သမီးလေးကို အမြဲတမ်း အထင်မြင်သေးတာနဲ့ တဲ့ ဒီလူတွေကိုလေ သမီး ဒီဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ အနိုင်ယူရမှာ ..

မေမေစကားသံတွေ နားထဲမှာ စွဲနေသည်။ မေမေနားက ထွက်လာခဲ့ပေမယ့် နားထဲမှာ မပျောက်မပျက် ကျန်ခဲ့၏။ ထို့အတူ ဖူးအပြုံးအရယ်တွေ ရောင်စုံမီးပွင့်တွေနဲ့ များပြားတဲ့ ပရိသတ်တွေ ..

“ညည်းက ဒီတိုင်းပဲ ဖြစ်ချင်တာမို့လား”

“ညည်း ဘာတွေ ရည်ရွယ်နေသလဲဆိုတာလည်း ငါပဲ သိတာ”

“ပိုးစုန်းကြူးက ပိုးစုန်းကြူးပဲ .. လမင်းကို အံ့တုချင်လို့ မရဘူး”

စကားသံတွေ နားထဲမှာ ဆူညံလာသည်။ ဆောက်လုပ်ပြီးစီးနေသည့် ဖြစ်သည့် ခြံမျက်နှာစာက တိုက်ခန်းလေးနဲ့ တရွေ့ရွေ့ လျှောက်လာရင်း ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည့်ဖုန်းက လက်ထဲမှာ ကျိုးကြေတော့မတတ်။

“ငါ သူ့ကို အရမ်းချစ်တာပဲ သိလား”

“နင့်ကိုဆို သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး အရမ်း အလိုလိုက်ကြတာ ငါ့ကို သူ ချစ်လာအောင် နင် မကူညီနိုင်ဘူးလားဟင်”

“နင်က ငါ့ရဲ့ ယုံကြည်ရဆုံး အချစ်ဆုံး၊ ဒက်ဒီထက်တောင် ပိုရင်းနှီးနေသလိုပဲ”

“ငါ့ဘဝမှာ စွဲလမ်းတမ်းတခဲ့ဖူးတာ နင် တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်”
ကမာ ခေါင်းခါပစ်လိုက်မိသည်။ စုပုံထားရဆဲဖြစ်သည့် အသစ်စက်စက်ပစ္စည်းကိရိယာတွေကို ကျော်လွှား၍ ဆိုင်ရဲ့မျက်နှာစာဘက်ကို ထွက်ခဲ့မိသည်။

ဖုန်းဆက်ချင်လို့ မေမေနဲ့ဝေးအောင် ဒီတိုက်ခန်းလေးဆီ ထွက်ခဲ့ပေမယ့် တကယ်တမ်းကျတော့ မေမေမျက်ရည်တွေကိုလည်း ဥပေက္ခာမထားရက်နိုင် ..။

သူမ ဘာလုပ်ရမလဲ .. အရာရာ အကြောင်းကြောင်းထက် ဖူးရဲ့

တန်နာကသာ ဖျောက်ဖျက်မရအောင် ကြိုးစားနေခဲ့၏။

ပစ္စည်းတွေ နေရာချရုံ ဖွင့်ပွဲလုပ်ရုံသာ ရှိတော့သည့် တိုက်ခန်းထဲ ဖုန်းကိုင်ရင်း ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ဝေဝါးကာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ဆွဲကုန်နေခဲ့မိသည်။

မျက်နှာစာ မှန်နက်တွေကို အလုပ်ဝတ်ထားသဖြင့် လမ်းမကို အထိမနေ တောင့်တောင့်လေးရပ်ငေးရင်း သူမ တစ်ခုခုဆုံးဖြတ်မှ ဖြစ်တော့မကို သိနေသည်။ ထို့ကြောင့် ...

“ဟလို ..”

ခေါ်လိုက်တာနှင့် ချိန်း အသံကို ချက်ချင်း ကြားလိုက်ရသည်။
“ကမာ ပင့်သက်ရှိက်လိုက်ရင်း ရှေ့ပြန်လှည့်ကာ ...”

“ချိန်း ပြောစရာ ရှိတယ်”

“ပြောလေ ..”

“ချိန်း ရဲ့ဒက်ဒီ အိမ်ကိုလာတဲ့ကိစ္စ ..”

“ပြောလေကွာ .. ပြတ်တောက် ပြတ်တောက်နဲ့ .. အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“အဲဒါ ကမာ မသိဘူး”

“ဟုတ်တယ်လေ .. ကိုယ်နဲ့ မင်းပဲ ဆွေးနွေးရမှာ .. လူကြီးချင်း ဆွေစပ်တာက လူကြီးချင်းကိစ္စ”

“မဟုတ်သေးဘူး ချိန်း .. အဲဒါကို ပြောချင်တာ၊ လက်ထပ်ပေးဖို့ အမြန်ဆုံး စီစဉ်မယ်လို့ အန်ကယ်လ် ပြောသွားတယ်၊ အဲဒါကို အခု မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ..”

“ဘာ!...”

“တို့ ခေါင်းတွေ အရမ်းရွပ်နေလို့ပါ၊ စေ့စပ်လက်ထပ်တာတွေ ဘာမှကို မကြားချင်အောင် ဖြစ်နေတာ၊ အဲဒါကို ..”

“ကိုယ်ကတော့ ခေါင်းမရွပ်ရတော့ဘူးလား ကမာ .. မာမီဆိုးပြီး

တာ ဘာမှမကြာသေးဘူး၊ မင်းကို ထပ်ပြီး ဆုံးရှုံးရမှာစိုးလို့ တစ်ကိုယ်
မီးတောက်မတတ် ပူလောင်နေတာလေ၊ မင်းပဲ ပူတတ်နေတယ် ထင်
လား ..

စိတ်ဆတ်သည့် ငေါက်ဆတ်ဆတ်လေသံက ချိန်း ရဲ့ကာရိုက်
မို့ မတည့်တာ စလိုက်မိတာနှင့် ဦးဆုံးကြားရတာ ဒီအသံပဲ ဖြစ်
နာမည်က ချိန်း ဆိုပေမယ့် စိတ်က ဒါဆိုဒါပဲမို့ ..

“မင်းကိုပဲ လက်ထပ်မယ်ဆိုတာ ကိုယ် ခဏခဏ ပြောခဲ့
စကား ..”

“ဟုတ်ပါတယ်.. အဲဒါတွေ ချိန်း ကို ကမာ သေချာပြောချင်တယ်
“အဲဒါတွေပြောဖို့ဆိုရင် မလိုဘူး .. လက်ထပ်ဖို့ရက် သတ်မှတ်
မယ်၊ ဘယ်နေ့ဖြစ်ချင်သလဲ .. ဘယ်မှာ လုပ်ချင်လဲ”

“ချိန်း ရယ် ..”
“မချိန်းရယ်နဲ့ .. ဘယ်လိုမှ ရယ်လို့မရအောင် တင်းနေတာ၊ ဒီမှာ
အန်တီမြင့် တောင်မှ အောင် စေ့စပ်တဲ့ပွဲကို ဖျက်လိုက်ပြီ ..”
“ဟင်!.. ဘယ်လို ..”

“ဒက်ဒီက ကိုယ့်ထက် ပြတ်သားတယ်၊ လုပ်ငန်းဆက်နွယ်မှုတွေ
အရ ပြတ်တောက်လို့မဖြစ်တဲ့ ဦးမင်းခ လိုလူကြီးကို ကိုယ်တိုင် ဝန်
ဆက်ပြီး စေ့စပ်ပွဲကို ဖျက်လိုက်တာ ..၊ အဲဒီစေ့စပ်ပွဲကို ဆွေမျိုးစုချင်
တိုက်ခိုက်ဖို့ပြင်ခဲ့တဲ့ မသမာမှုလို့ ထင်တဲ့အတွက် ဖျက်သိမ်းဖို့ ..”

“အန်တီရွှေ တို့ ကိစ္စနဲ့ ပူး က ဘာဆိုင်လို့လဲ ချိန်း ..”
“မင်းကတော့ တစ်လောကလုံး မီးထလောင်တာတောင် ပူးပူးစင်
ကို ကာကွယ်ရင်း အသေခံသွားမယ့်သူပဲ .. တော်ပြီ .. မပြောနဲ့တော့”
“မဟုတ်ဘူးလေ .. အောင် နဲ့ မမထက် တို့က ..”

“သူတို့စေ့စပ်တာ ပျက်သွားပြီ၊ မယုံရင် အောင် ကို ဖုန်းဆက်မေး
လိုက်၊ အန်တီမြင့် က အစတည်းက မင်းတို့ကို သံယောဇဉ်မကင်းခဲ့တဲ့

သူပါ၊ အဲဒါ သူကိုယ်တိုင် ဝန်ခံတာတဲ့၊ ပွဲနေ့ညက အဖြစ်အတွက်
သူလည်း မင်းဘက်ကို စာနာမိတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း၊ ဒါကို ဒက်ဒီက
သေမာမှုလို့ ခေါင်းစဉ်တပ်ပေးလိုက်တဲ့အတွက် ဒီထဲမှာတော့ သူ မပါ
ချင်တဲ့အကြောင်း ပြောတယ်၊ အဲဒါကြောင့် အန်တီရွှေ ဖုန်းဆက်မေး
တော့ ကလေးတွေသဘောအတိုင်းပဲ ဖြစ်စေတော့မယ်လို့ ပြန်ပြောလိုက်
တာ”

“အဲဒါတွေ အောင် က ပြောပြတာလား .. အောင် နဲ့ မမထက်
တို့ အခု ဘယ်လိုဖြစ် ..”

“လွမ်းဖျားလွမ်းနာကျနေပြီ ထင်လား”
“ချိန်း ရယ် ..”
“အဟွန်း .. မင်းမေးပုံက အဲဒီလိုတွေးပြီး ပျာသွားတာလေ”
“ဒီလောက်ထိ ပြောင်းလဲကုန်တာ ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်တာလဲဟင်”
“ဘာတွေဖြစ်ဖြစ် ဒါ ဘယ်သူမှ ဖန်တီးယူတာ မဟုတ်ဘူး၊
အောင် လည်း ဝမ်းသာလွန်းလို့ ခုန်ပေါက်ပြီး နိုင်ငံခြားသွားဖို့ ပြင်နေပြီ”
“ဘယ်လို ..”

“သူများတွေအကြောင်းပဲ ဖြေနေရတာ တော်သင့်ပြီထင်တယ်၊
အခု ကိုယ် ဖန်တီးယူဖို့ရှိတဲ့အကြောင်းကို ပြောမယ်၊ မင်းနဲ့ ဒီလထဲမှာ
လက်ထပ်မယ်”

“ချိန်း ရယ် .. ပြောတာလည်း နားမထောင်ဘူး .. အတင်း ဒါပဲ၊
ချိန်း ..”

ချိန်း အသံပျောက်နေပြီးမှ ..
“ဘာလဲ ..”
“ချိန်း နဲ့ စကား အေးဆေးပြောချင်တယ်”
“သိပ်ဖြစ်တာပေါ့”
“အဲဒါ .. ချိန်း .. ချိန်း .. ဖုန်းချလိုက်တာလား”

ကိုယ်ဖုန်းကို ပြန်ကြည့်တော့ ချိန်း ဖုန်းမချသေးတာကို သိလိုက်သည်။

“ချိန်း .. ကြားရဲ့လား .. ပြန်ဖြေဦးလေ .. ဟား!...”

ဖုန်းမချသေးမှန်း သိရက်နဲ့ ဘာမှပြန်မပြောတာကို ဒီက ဆက်ပြောနေရမလား .. ချလိုက်ရတော့မလား ဖုန်းကိုကြည့်လိုက်။ နားမှာ ကပ်လိုက်နဲ့ ဘာမှလည်း မလုပ်ဖြစ် ..။ ထိုစဉ် ...

နာခေါင်းထဲမှာ ရင်းနှီးနေသည့် ရေမွှေးနံ့တစ်ချက်နှင့် လှုပ်ရှားမှုလေးတစ်ခုကို သတိထားလိုက်မိသည်။ တစ်ခုခုကို တွေးမိကာ လှည့်ကြည့်ဖို့ ပြင်လိုက်ပေမယ့် ...

“အို .. ချိန်း ..”

“ဒေါက် ..”

နောက်ကနေ သိမ်းဖက်ပစ်လိုက်သဖြင့် ကမာ့ လက်ထဲက ဖုန်းလွတ်ကျသွားသည်။ ပြီးတော့ ...

“ချိန်း .. လွှတ်ပါ ချိန်း ရယ် .. အိမ်ကို လာနေတာ မပြောဘူး စကားပြောရအောင်နော် .. လွှတ် ..”

“မလွှတ်ချင်ဘူး”

“ဟင့်အင်း .. မလုပ်နဲ့ .. ချိန်း”

မေ့မှားစွာ ဖြန့်ကျက်လာသည့် အနမ်းတို့ကြောင့် ကမာ့ တစ်ကိုယ်လုံး ကတုန်ကယင်ဖြစ်လာကာ ရုန်းနေရင်း လူက ခွေကျသွားသလိုပင်။

ချိန်း သည် ကလေးဆိုးတစ်ယောက်လို သူမရဲ့ လည်တိုင်နုနုမှာ အတင်းဖိကပ်နမ်းရင်း ချစ်တဲ့စကားတွေ တတွတ်တွတ် ပြောနေ၏။ ကမာ့ အတွက် နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီးမှာ အမှောင်ကျနေသလို ...။

“ဘာဖြစ်လို့ ငိုတာလဲကွာ .. ချစ်လို့ နမ်းတာကို”

“သွား ..”

ကမာ့ သူ့လက်တွေကို အတင်းပုတ်ခတ် တွန်းပစ်ကာ မျက်နှာလေးငုံ၍ မျက်ရည်သုတ်သည်။

“သူများ ဘာမှမပြောရသေးဘူး အတင်းရမ်းကားတာ”

“မပြောရသေးဘူး ဟုတ်လား .. ဒီမှာ မကြားချင်တာတွေကို နားထောင်နေခဲ့ရတာ နားကြီးတစ်လုံးလုံး ကွဲတော့မယ်၊ မရဘူး .. ခုလည်း ပြောခွင့်မပေးနိုင်ဘူး၊ ဘယ်ရက် သတ်မှတ်မလဲ .. အဲဒါတစ်ခုပဲပြော ..”

လူကို နောက်ကဖက်ထားလိုက် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆွဲလှည့်ယူလိုက်နှင့် အရပ်တစ်ရပ် မှတ်နေသလား မသိ ..။ ဟာဝေယံရှပ်အနီရဲ့ရဲနှင့် ချိန်း ရဲ့မျက်နှာကို ငေးမိပြီးမှ ရက်သလို ဖြစ်သွားကာ မျက်နှာလွှဲမိ၏။

ချိန်း က ရယ်လိုက်ရင်း ...

“မရဘူး .. ခုနကအတိုင်း ပြန်မော့ကြည့် ..”

“ဘာလို့ကြည့်ရမှာလဲ .. ဟွန်း .. ရပ်ကြီးက”

“မို့ရတဲ့မျက်နှာထက် သာတယ်မို့လား .. မိန်းမရတော့မယ့်အပြုံးနဲ့ ..”

ကမာ့ မျက်နှာလေး ပျက်သွားသည်။ ဒါကို မပြောလိုတော့မဖြစ်။

“ချိန်း ရယ် .. လူကြီးချင်း ပြောပြီးပြီဆိုရင်လည်း ..”

“မပြောနဲ့တော့ ကမာ့ ..”

သူကလည်း ချက်ချင်းကြီး မှန်ကုတ်ကုတ်ဖြစ်သွားကာ ဖုန်းကောက်မလို့ ငုံ့လိုက်သည့် ကမာ့ ပခုံးလေးနှစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆွဲလှည့်ပစ်လိုက်ပြီး ...

“ဒီလို နှစ်ဦးမျက်နှာချင်းဆိုင် ပြောထားရုံလေး မပြောနဲ့ .. ကမာ့ သိအောင် ကြေညာပြီး စေ့စပ်ထားပါမယ်ဆိုရင်တောင် မကျေမနပ်နိုင်ဘူး၊ ခုပဲ လက်ထပ်မယ်၊ ခုပိုင်ရမှ ဖြစ်မယ်”

“အခြေအနေတွေ ဒီလောက် ရွပ်ထွေးနေတာ မိန်းကလေးဘယ်
ကို ချိန်း ပြန်ဦးလေး”

“သူ့သမီးအတွက် ဘယ်လို ငဲ့ရမယ်ဆိုတာ အမေဖြစ်တဲ့သူထဲ
ပိုသိတယ်။ အခု မင်းမေမေကိုယ်တိုင် နားလည်ပေးခဲ့တာ အားလုံးပြီးပြီ
ဘာရှုပ်ထွေးမှုမှ မရှိတော့ဘူး”

ခုလည်း မေမေကိုယ်တိုင် ဒီထဲမှာဆိုတာ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်လို့
သူ လိုက်လာတာကို ကမာ သိသည်။ မေမေနဲ့ ကိုင်ပေါက် အနိုင်ယူမှာ
ကို ငြင်းနိုင်မှာမဟုတ်ပေမယ့် လောလောဆယ် ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်။

“ချိန်း ရယ်... အချိန်ကာလတစ်ခုထဲတော့ ကမာ တို့ မျိုသိပ်ကြ
ရအောင်ပါ။ အဲဒါကို နားလည်ပါ ချိန်း ရယ်နော် .. ခု ဖြစ်သွားတာတွေက
အန်တီရွှေ နဲ့ ကမာ တို့ရဲ့ ဂယက်ကြောင့် အားလုံး တိမ်းစောင်းကုန်ရတာ
ဖူး က အရမ်းသနားစရာ ကောင်းပါတယ် .. သူ ချိန်း ကို သိပ်ချစ်တာ”

“ဘာပြောတယ် ..”

ချိန်း အကျယ်ကြီး အော်ပစ်လိုက်ပြီး ကမာ ပခုံးကို ဆောင့်ခါ
သည်။

“တောက် .. မင်းကွာ ..”

ဒေါသတကြီး ဖြုတ်လွှတ်လိုက်သည့်လက်ကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ
ဆံပင်တွေ ဖွလိုက်၊ လက်သီးဆုပ်လိုက်နှင့် နောက်ဆုံး ဘောင်းဘီအိတ်
တွေထဲ ရောက်ကာ ...

“သူ ချစ်နေတာတွေကိုတော့ မင်းက စိကာပတ်ကုံး မြင်တယ်၊
မင်းကို ချစ်လွန်းလို့ ငါ တစ်လောကလုံးနဲ့ ရန်ဖြစ်ပြီး လူမိုက်ကြီး
ဖြစ်ခဲ့ရတာကျတော့ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတယ်၊ ကောင်းပါတယ်
ဒေါ်နေကမာ .. ခင်ဗျားရင်ထဲမှာ အဲဒီတစ်ယောက်ကလွဲပြီး ဘာမှမရှိတော့
ဆိုတာ သိလိုက်ရတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်တယ်”

ပြောပြီး ခြေနှစ်လှမ်းလောက်ကို နောက်ပြန်ဆုတ်၏။

“ဒါပေမယ့် မင်း သိထားရမှာက မင်းက မြားနတ်မောင် မဟုတ်
ဘူးဆိုတာပဲ။ ငါ့ရင်ဘတ်က မြားနတ်မောင်ရဲမြားကိုလည်း ဂရုစိုက်မှာ
မဟုတ်ဘူးဆိုတော့ မင်း ဘာလုပ်မလဲ ..”

မမြင်ဘူးခဲ့သည့် ချိန်း မျက်နှာထက်က အေးစက်ခြင်းတွေကို
ကမာ ငေးနေခဲ့မိသည်။ အရင်လိုပဲ အတိုက်အခံတွေ ပြောရဦးမှာပဲလို့
တွက်ထားခဲ့ပေမယ့် သူက ဒေါသတွေနဲ့ နှုတ်ဆက်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်နေပြီ။

“ငါ မင်းရဲ့ ဖူး ကို ဘယ်လောက်ထိ စိတ်ပျက်ခဲ့သလဲ မင်း သိ
ချင်သေးလား .. အဖြူရောင်အမြဲဝတ်တာကို သူ အရမ်း သဘောကျ
တယ်ဆိုလို့ အဖြူရောင်ကို ငါ စွန့်လွှတ်ခဲ့တယ်”

ဟင်!...

ကမာ မျက်ဝန်းတွေ သူ့အင်္ကျီအနီရဲရဲဆီ ရောက်ခဲ့ပြန်သည်။ ချိန်း
က ပခုံးတွန့်ခဲ့ကာ နောက်ထပ်ဆုတ်၍ ...

“နားလည်ပြီ .. လုံးဝ နားလည်သွားပြီ၊ မရရအောင် လက်ထပ်
မလဲ .. မင်းအချစ်ကို မရမကတောင်းမယ်လို့ စိတ်ကူးခဲ့သမျှ ငါ့မျှော်
လင့်ချက်တွေ အရည်ပျော်ကုန်ပြီ၊ မင်းဆီက ဒါတွေပဲ ကြားနေရမှာဆို
တော့ ငါ သည်းခံနိုင်စွမ်း မရှိတော့တဲ့အတွက် နှုတ်ဆက်ခဲ့တယ် ကမာ”

သူ ဖျတ်ခနဲ ကျောခိုင်းသည်။ နှစ်လှမ်းလောက်သွားပြီးမှ တုံ့ရပ်
သွားကာ ...

“ထပ်မှတ်ထားလိုက်ဦး .. မင်းရဲ့ ဖူးဖူးစင် ကို ငါ ဘယ်တော့မှ
စိတ်ကူးမှာ မဟုတ်သလို မင်းမျက်စိရှေ့မှာ နောက်ထပ် ငါ့ကို မမြင်စေ
ရဘူး”

ဟင့်အင်း ..

ကမာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်ပြည့်သိပ်သိပ် ဖြစ်လာသည်။ သူ အောင်
နဲ့ နိုင်ငံခြားလိုက်သွားတော့မှာလား .. မသွားရဘူး .. ဘယ်မှ မသွား
ရဘူး ..။

“ချိန်း ..”

ငိုချင်နေတာကို ဖျစ်ညှစ်ခေါ်လိုက်ရသဖြင့် တအားရှိက်ငိုနေရင် စကားပြောတဲ့အသံမျိုး ထွက်သွား၏။ ချိန်း ရဲ့ ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခံရပ်သွားသည်။

“မသွားပါနဲ့ ..”

ကမာ ချိန်း ရဲ့ခါးကို အတင်းပြေးဖက်လိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ ကလေးလို ရှိုက်ငိုရင်း သူ့ကျောပြင်မှာ ပါးလေးတစ်ဖက်နဲ့ ဖိကပ်ထားမိ၏။

“မသွားပါနဲ့ .. ချိန်း ကို မချစ်လို့ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ချစ်နေမိတဲ့သူချင်း စာနာမိလို့ မယူရက်တာပါ။ ဖူး က ပိုအသည်းငယ်လို့ ခံစားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး လူယူလိုက်သလို မဖြစ်စေချင်တာပါ။ ချိန်း ရယ် ..”

“ခဏ ..”

ချိန်း အသံ သဲ့သဲ့က မယုံနိုင်သလို စွမ်းတဝါးဝါး .. မရဲတရဲ ..

“ချိန်း ကို ချစ်တယ် ..”

“ဘယ်လို ..”

“ဖူး ကို သနားလို့ မျှီသိပ်နေခဲ့တာ”

“ဟား! ..”

သူဖြစ်သွားပုံက ဝမ်းသာအားရ မဟုတ်ဘဲ တော်တော်ကြီး အံ့သြစိတ်ပျက်သွားတာမျိုး ..။

“ရှားပါ့ကွာ .. လုံးဝကို ဟန်ဆောင်ကောင်းတာ .. တကယ် ..”

ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်ရင်း ဖက်ထားသည့် ကမာ လက်လေးတွေကို မရမက ခွာချသည်။

ကမာ က လက်ချင်းထပ်ဆုပ်ထားသဖြင့် နောက်လှည့်ကြည့်လို့လည်း မရ ..။

“အကုန်လုံး မှားယွင်းပြီး တစ်စစီ ပြတ်ထွက်ကုန်တော့မလို့ ကြည့်စမ်း .. ရက်စက်တယ်ကွာ၊ ကျွတ် ..”

“ပြတ်ထွက်ကုန်အောင် လုပ်တာမှမဟုတ်တာ .. ချိန်း သာ ဘာဖြစ်ဖြစ် ပေါက်ကွဲချင်နေတာ”

“ပေါက်ကွဲဖို့ပဲ ရှိတော့တာ .. ခင်ဗျားကို ဘယ်လို စည်းရုံးရဦးလဲ၊ လွှတ်ပါ .. လက်တွေက ဘာလဲ .. နမ်းမှာစိုးလို့လား”

“အင်း ..”

ချိန်း ရယ်သံ ကြားလိုက်ရတာ ဒီတစ်ခါ နားထဲမှာ ငြိမ်းချမ်းသွားသလိုပင် ..။

“နမ်းရုံ ဘယ်ကမလဲ .. အခု တစ်ခါတည်း မင်္ဂလာရက် သတ်မှတ်မပေးဘူးဆိုရင် ဘာလုပ်မယ် ထင်လဲ ..”

ချိန်း က ရယ်နေရင်း သူ မျက်နှာမူထားသည့် နောက်ဖေးတံခါးကို ခြေဖျားနဲ့ လှမ်းချိတ်၍ ပိတ်ပစ်လိုက်၏။

“အို .. ဘာလုပ်တာလဲ .. မေမေ မြင်သွားလို့ တစ်မျိုးထင်ပါ့မယ် ချိန်း ရယ် ..”

ကမာ ပျာပျာသလဲဖြစ်သွားကာ လက်လေးဖြုတ်လိုက်သည်နှင့် ဒီဘက် လှည့်လိုက်သည့် ချိန်း ရင်ခွင်ထဲကို ရောက်သွားကာ ..

“ပြန်ပြောစမ်းပါ .. ကိုယ့်ကို ဘယ်လောက်ချစ်လဲ”

“မနမ်းဘူးဆိုရင် ပြောမယ်”

“မနမ်းဘူး ..”

“မညစ်ကြေး ..”

“မညစ်ဘူး ..”

“အရမ်း ချစ်တယ် .. ချိန်း ရင်ထဲကအတိုင်း ထပ်တူ”

“ဟား .. နားထဲကို ပျားရည်နှင်းစက်တွေ ဂါလံလိုက် လောင်းချလိုက်သလိုပဲကွာ .. ချစ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ”

"ဟာ!... ဟင့်အင်း .. ဘာလုပ်တာလဲ၊ ချိန်း နော် .. မညစ်ကြေးလို့ ပြောပြီးသား .."

"အချစ်ဆိုတာ အစတည်းက ပန်းရောင်လို့ သတ်မှတ်ထားတာ လေ .. မဖြူဘူး"

"သွား .."

ရယ်သံတွေ တိုးသက် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပြီး တိတ်ဆိတ်နေသည့် အခန်းထဲမှာ ရင်ခုန်သံတွေချည်း ကျန်ရစ်၏။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဖက်ထားမိရင်း အဆင်မပြေတာတွေ အားလုံးကိုလည်း မှေ့သွားခဲ့သည်။

ချိန်း သည် ကမာ နှုတ်ခမ်းလေးနဲ့ မထိတထိကပ်၍ ...

"မင်းနဲ့ ဘယ်တော့မှ မခွဲဘူး"

"ဒါပဲလား .."

"သေတစ်ပန် သက်တစ်ဆုံး .."

ကမာ ကြည်နူးစွာ ရယ်မိသည်။

သူ့ကို ပြန်ဖက်ထားသည့်လက်တွေ မြဲမြဲနေတာလည်း ယုံကြည်အားကိုး မြတ်နိုးစွာဖြင့် ...။

အခန်း (၄၂)

"ကားလည်း ကောင်းကောင်းမောင်းပါဦးကွာ .. မင်း ပြောသမျှ ကြားပါတယ်၊ ပြောမကုန်မချင်း နားထောင်မှာပါနော် .. မလေးကို ငွားမှာလည်း ဒီနေ့ မဟုတ်သေးပါဘူး"

အောင် မျက်နှာရှုံ့မဲ့နေကာ ...

"တကယ်ပဲ မျောက် အုန်းသီးရတဲ့မျက်နှာ မမြင်ဖူးပေမယ့် ဒီ အတိုင်းပဲ ထင်တယ်"

"ဟား .. ဟား .. ဟား ..."

ကားမောင်းနေရင်း ချိန်း က အော်ရယ်သည်။ ပြီးတော့ ပြန်ငဲ့ကြည့်ကာ ...

"အေးပေါ့ကွာ .. ပွဲဖျက်ထားတဲ့ သတို့သားလောင်းရေမှာ ပြော နေရတာ အားတော့ နာပါတယ်"

"လုပ်မနေနဲ့ ဟေ့ကောင် .. ပွဲဖျက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အစတည်းတို့က ဖြစ်ဖို့မကောင်းခဲ့တာ၊ ဒါပေမယ့် မမထက် ကိုတော့ အားနာသလိုပဲ"

"ဟုတ်တယ် .. မင်းကို သူ တကယ်ငြိတာ .. မောင်လေးနဲ့ မမ ဖြစ်နေတော့ အဟွန်း .."

“ငါ့ဘက်က လုံးဝ ဖြူနေတာ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ .. မမထက် အပေါ် နည်းနည်းမှ အရောင်ရောကြည့်လို့ မရဘူး”

“ဒါဆို တကယ် စေ့စပ်ဖြစ်သွားရင် မင်း ဘာလုပ်မှာလဲ”

“မသိဘူး .. အဲဒီလို ဖြစ်သွားမလားလို့ တွေးမိပေမယ့် မလိုလားတာလည်း အကြီးအကျယ် မဖြစ်ဘူး၊ ဒါကိုပဲ တွေးမိ ပူလောင်နေတာမျိုး မဖြစ်တာ .. ပြောတာကွာ”

“အင်း ..”

“စေ့စပ်ပွဲကို လက်ထပ်တာမှ မဟုတ်ဘဲလို့ သဘောထားလိုက်တာမျိုး ထင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အခု ပွဲပျက်သွားမှ အနှောင်အဖွဲ့တစ်ခုက လွတ်မြောက်သွားသလို ပျော်သွားတာ၊ မေမေတို့ ဒီပွဲကို အကြီးအကျယ်လုပ်ချလိုက်တာ ကိုယ်တိုင်မြင်ရမှ ကြောက်ရမုန်း သိတာကိုတော့သေးတယ် ..”

“မင်း အခု ဘာလဲ .. ကြာမှာလား”

“တော်သေးတာပေါ့ .. ငါ့ကို မေးမြန်းဖော်ရလာလို့”

“မင်းကလည်း ငါက မင်းလိုမျိုး လွတ်လပ်ခွင့်ကို အလိုအလျောက် ကံပေးလို့ရတာမှ မဟုတ်တာ၊ ကမ္ဘာ ကို ရဖို့ ဘယ်လောက် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသလဲ ..”

အောင် က ခေါင်းညှိတယ်။ ချိန်း ရဲ့စိတ်က ဇွတ်တရွတ်ဆန်သလောက် ကမ္ဘာ ကို ဘယ်လောက်ချစ်သလဲဆိုတာ သူ သိသည်။ ထို့ကြောင့် အနည်းအပါးတော့ နာကျင်ပေမယ့် ကမ္ဘာ အတွက် သူ ကျေနပ်ပါသည်။

“ဟုတ်တယ် .. ငါ ကမ္ဘာ ကို ချစ်မိတယ်ဆိုတာတောင် မင်းလောက် ..”

“ဟာ .. နီး .. နီး .. မနှိုင်းနဲ့ အောင် .. အားတော့နာပေမယ့် မင်းလိုကောင် မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ ဆီနဲ့ရေလို အရောနှောခံရတာ”

နော် ..”

အောင် မျက်နှာက အပြုံးတွေ ချက်ချင်းလျော့ကျသွား၏။ ချိန်းက ရယ်ကာ လက်သီးဆုပ်နှင့် ပခုံးကို လှမ်းထိုးလိုက်ပြီး ..

“မင်း ဒီလို ရောင့်ရဲတတ်တဲ့အတွက် ငါတို့ ဇာတ်လမ်းမရွပ်ဘူး၊ ခင်မင်မပျက်ကြဘူး .. အဲဒီအတွက် ကျေးဇူးတင်တယ်”

“ကျေးဇူးလည်း မတင်နဲ့တော့ ဟေ့ကောင် .. အလကား ကြားကောင်းအောင်”

“ဟား .. ဟား ..”

အောင် က ရင်ထဲက နာကျင်မှုကို အပြောင်အပျက်စကားတို့နှင့် ချက်ချလိုက်သည်။ တကယ်တော့ သူ့ရဲ့ချစ်ခြင်းအားလုံးကို ကမ္ဘာအတွက် နာမငယ်ရအောင် အစကတည်းက ပေးဆပ်ခြင်းသက်သက်နဲ့ ညီမျှခြင်းချထားခဲ့တာပါ။

အရွယ်လေးတွေ ရောက်လာကြပြီဆိုကတည်းက ကမ္ဘာ အပေါ်မှာ သူ ချစ်ခဲ့သည်၊ ဒေါ်ရွှေရုပ် တို့ သားအမိနဲ့ မေမေ ရင်းနှီးသွားခဲ့သည့် နောက်မှာ ကမ္ဘာ အတွက် မှန်ကန်ခြင်းအားလုံးကို မေမေက ကြက်ခြေခတ်ခဲ့၏။

ချစ်တတ်ခြင်းနဲ့ မဖြစ်နိုင်ခြင်း နှစ်ရပ်ကို တစ်ခါတည်း နားလည် ခိုက်ရသည့် ခံစားချက်က ဒေါ်ရွှေရုပ် တို့ အရိပ်အောက်မှာ သူမ သက်သာငြိမ်းချမ်းစွာ နေနိုင်ဖို့ အဓိကနှင့် အတည်ပြုဖြစ်ခဲ့၏။

မမထက် နဲ့ ဒီအခြေအနေတွေထိ သူ လိုက်လျောနေခဲ့ရတာ သူမ နဲ့ နီးနီးလေး နေချင်လို့ပါ။ ဒါတွေဟာ သတ္တိနည်းခံလို့ ဆိုရင်လည်း ခိုဝါစေတော့ ..။

“အေးပါ .. ငါနဲ့ဆိုရင်လည်း မင်းလက်ထဲမှာလောက် ကမ္ဘာ ငြိမ်းချမ်းမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတော့ မင်း ပြောတာ မှန်ပါတယ် .. ပြောပါ”

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဖြေမရသည့်အဆုံးမှာ ဒီစကားကိုတော့ နာကျင်

မူမကင်းစွာ ပြောလိုက်မိသည်။ ချိန်း က အံ့သြသွားသလို ဖျတ်ခဲလှည့်ကြည့်၏။ ပြီးမှ မျက်ခုံးတွေ မသိမသာ ပင့်လိုက်ရင်း စကားတွေ ပြောဖို့ စိတ်ကူးကာ ...

“မေးတာ ဖြေဦးလေ .. ကြာမှာလား၊ ခဏပဲလား”

“မပြောတတ်သေးဘူး .. အန်တီရွှေ က ဗီလိန်ဆန်ပေမယ့် မထက် က ငါ့အပေါ်မှာ နားလည်ခဲ့တာတွေ ရှိတယ်။ မေမေကလည်း ချက်ချင်းခေါင်းခါပစ်လိုက်တော့ ငါ မျက်နှာပူနေတာ အမှန်ပဲ”

“သနားနေတာများလား .. ဒါဆိုရင်တော့ ဟေ့ကောင် မင်း ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်မေးဦး”

“ဟွန်း ..”

အောင် က အေးစက်စက်မဲ့ပြီးနှင့် သူ့ကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ဘာကြည့်တာလဲ”

“မပြောတော့ဘူးလို့ နေပေမယ့် ပြောချင်လာလို့”

ချိန်း က ပခုံးတွန့်ကာ ...

“မပြောနဲ့တော့ .. ရပြီ”

“ပြောခွင့်လေးတော့ ပေးကွာ .. မင်းပဲ စတာ”

နှစ်ယောက် ပြိုင်တူ ပြုံးလိုက်ကြပေမယ့် အပြုံးတွေက မှုနေကြတာနှင့် တူ၏။

“ငါ့ဘဝမှာ မိန်းမတစ်ယောက်ကိုပဲ ချစ်ခဲ့ဖူးတာ .. စပြီး ချစ်တတ်လာကတည်းက ခုထိ၊ နောက်လည်း ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ... ငါသာဆို မနိုင်လို့ ပန်းပေးပြီးမှ ထပြီး ခူးမထောက်ဘူး”

“ငါ မင်းဆီက တောင်းနေတာမှ မဟုတ်တာ”

“တောင်းတိုင်းရော ရတတ်လို့လား”

“အေးပါ .. ပြောခွင့်တော့ ပေးလို့ မင်းကို ငါ ပြောခဲ့တာ”

ကမာ ကိုယ်တိုင်လည်း မင်းကို ချစ်လို့ အဖြေပေးလိုက်ပြီ၊ ဘာသဝန်တို့ နေတာလဲ ..

“မရဘူး .. ငါက တာနောယကွရဲ့ဆရာကြီး”

“လုပ်လိုက်ကွာ .. ဟား .. ဟား ..”

နှစ်ယောက်သား ရယ်ရယ်မောမော ပြန်ဖြစ်သွားကြသည်။ ပြီးတော့ အောင် က ဒါကိုပဲ ပြန်စကား ...

“မင်း သိလား .. မေမေက ခုမှ ကမာ ကို နားလည်သွားတာ၊ တကယ်တော့ အဲဒီစေ့စပ်ပွဲထဲက ဒေါ်ရွှေရုပ် တို့က အောင်နိုင်သူဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့် ဇာတ်ပို့ဆုပဲ ရသွားခဲ့တာကွ .. သူတို့ အဲ .. စေ့စပ်ပွဲကြေညာတော့ မမထက် လည်း ပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့် မေမေ ဒီပွဲကို ဖျက်ဖို့ သေချာသွားတာပဲ၊ အန်ကယ်လ်ထွန်း ဆီက သူတို့အတွက် ပွဲဖျက်ရတဲ့ခေါင်းစဉ် ရောက်လာတော့ မေမေ ပိုပြီး နားလည်သွားတယ်၊ ဒီလောက်ထိ ကြမ်းတမ်းတဲ့ ကာရိုက်တာမျိုးတွေရှိမှန်း အစက မသိခဲ့ဘူးတဲ့၊ သူတို့က ကြမ်းတမ်းစော်ကားသလောက် ကမာ က ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ဘာမှပြန်မပြောရှာဘူးတဲ့၊ အစတည်းက ဒီကောင်မလေးကို ငါ နားလည်နေရုံသားနဲ့ အဆင့်အတန်းမက်ခဲ့မိတာ .. လူပေါင်းမှားတာတဲ့ ..”

အောင် က အရှည်ကြီးပြောပြနေပြီး မီးပွိုင့်မှာ ဘရိတ်ဆောင့်အုပ်လိုက်မှ ရှေ့ကို ငိုက်ခနဲကျသွားပြီး ချိန်း ကို လှည့်ကြည့်သည်။ ချိန်းက ရယ်ကျဲကျဲနှင့် စတီယာရင်ပေါ် လက်နှစ်ဖက် ကွေးတင်၍ ...

“သတိပေးတာ ..”

“ဘာလဲ ..”

“ဇာတ်ပေါင်းခန်းရောက်နေပြီ .. ဇာတ်ထုပ်ဖြည့်ဖို့ မလိုတော့ဘူး”

“ရွေးကောင် .. တစ်ပတ်အတွင်း လက်ထပ်ဖို့ လုပ်နေပြီးတော့”

ကြိတ်ဖန် ပုပ်ပွနေသေးတယ်”

"မင်းက ရိုးသားတဲ့ကောင်မှ-မဟုတ်တာ .. ပုပ်ရပ္ပရတာပေါ့၊ လွမ်းမနေနဲ့ .. မရတော့ဘူး"

"ဘာ!..."

"အန်တီမြင့် ကို ပြောတာ .."

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း တိုက်ခိုက်နေကြရင်း ကြာတော့လည်း စိတ်တိုစရာလို မမြင်တော့ပါ။ အောင် က ချိန်း ရဲ့ပန်းကို ပြန်ထိုး၍ ခပ်ကြိတ်ကြိတ် ဆဲသည်။

"သေချာပြီ .. မနက်ဖြန် လုံးဝကို သွားမှာ"

"အံ့မာ .. ငါကြောင့်ပဲ သေချာသွားရသလိုလို ခွေးဝဲစား အောင်မြင်သူ၊ ငါ လက်ထပ်ရက် သတ်မှတ်လိုက်ကာမှ တမင်စောထွက်ဖို့ လုပ်လိုက်တာ မသိတာ မှတ်လို့"

အောင် က ဆံပင်တွေ သပ်လိုက်ပြီး ရှိယ်သည်။

"မင်းနော် .. အတိအကျ ဝန်ခံထားလို့ ခွင့်လွှတ်ပေးလိုက်တာ .. ဒီပွဲတက်ဖို့တောင် သတ္တိမရှိဘဲနဲ့ စွန့်လွှတ်နိုင်သူကြီး လုပ်နေသေးတယ်"

"ဘာလဲ .. သနားသွားလို့ ပြန်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်တော့မှာလား"

"အဲဒီမှာ တခါးမဖွင့်ဘဲ မှန်ခဲ့ပြီး ခုန်ချလိုက်"

"ရပါတယ်ကွာ .. ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေပဲ ငါက ကြည်ဖြူပါတယ်"

ချိန်း က မျက်စောင်းနဲ့ လှည့်ကြည့်ပြီး မဲသည်။

"ငါ မနက်ဖြန်သွားမယ်လို့ ကမ္ဘာ ကို ဖုန်းဆက်လိုက်သေးတယ်"

"ဘာပြောလဲ .. ခေါင်းအုံးပေါ် ပြေးမှောက်ပြီး ငိုရောလား .."

"ငိုတာပေါ့ .. ခုမှ သွားရလား သေနာကောင် တဲ့ .."

"ဟား .. ဟား .. ဟား ..."

ကားကို ဒဂုန်စင်တာဝင်းထဲ မောင်းဝင်လာခဲ့စဉ် ကားတစ်စီးကို အောင် က သတိထားမိသွားသည်။ ပါကင်ယူနေတုန်းမို့ ချိန်း က မမြင်

"ချိန်း .. စင်တာထဲမှာ ဖူး ရှိလားမသိဘူး"

ချိန်း က ကားသွင်းနေတုန်း လှည့်မကြည့်ဘဲ ...

"ဖူး ရှိတော့ ဘာဖြစ်လဲ .. အရေးမပါတာ"

"တကယ်လို့ တွေ့ရင်လည်း ပြေပြေပြစ်ပြစ် ရှိပါစေကွာ... အဲဒီဟာလေးကို မင်းရဲ့ ကမ္ဘာ က သည်းသည်းလုပ်နော်"

အောင် က သတိပေးရင်း အတူတူ ဆင်းထွက်လာတော့လည်း မျက်လုံးက ဟိုရှာဒီရှာ ...။

"ဟာ!..."

ရှာတာက တစ်နေရာ၊ တွေ့ကြတော့ လှေကားထစ်တွေရှေ့မှာ သူတို့က တက်မလို့ သူမက အဆင်း ...။

"ဟင်!... ချိန်း .."

ဖူး တော်တော်လှလာတာပဲ၊ ဖက်ဖူးရောင်မျောမျော ဇာပါးကို ငွေခြည်မျှင်တွေနှင့် အန်တာခံထားသဖြင့် ပြုံးပြက်လက်နေတာ မဟုတ်ဘဲ ယဉ်ယဉ်လေးနဲ့ လှသည်။

အသားသိပ်မဖြူပေမယ့် ညိုညိုဝင်းဝင်းလေးလည်း ပြင်တတ်နေပြီဖြစ်၏။ ဂုတ်ထိ ဆံနွယ်လေးတွေကိုလည်း တုန်တွဲနေအောင် လုပ်ထားသည်။ ဒီပုံပန်းအရ မိန်းမတို့တတ်အပ်သည့် အလှပြင်ခြင်းပညာရပ်မှာ တော့ ကျွမ်းကျင်အဆင့် ဖြစ်နေပါပြီ။

တစ်ခုရှိတာက တစ်မက်ခြင်းကြောင့် လှုပ်ရှားတောက်ပလာတတ်သည့် မျက်ဝန်းတွေကိုတော့ ယောက်ယက်ခတ်မနေအောင် မထိန်းတတ်သေး ...။

"ချိန်း ရယ် .. မတွေ့တာ သိပ်မကြာသေးဘဲနဲ့ ချောလိုက်တာ"

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဘေးက ဖြတ်သွားဖြတ်လာတချို့ကို မျက်လုံးစော့စော့မိသည်။

"ဖူး ဒီမှာ ဒက်ဒီအတွက် နက်ခံတိုင် လာဝယ်တာ သိလား"

ဘယ်သူမှ မသိရသေးဘဲ ပြောပြနေသည်။ ပြီးတော့ ရုပ်အတို အဖြူ ဘောင်းဘီရှည်အဖြူနှင့် ချိုင်းပြတ်ဓားတို ဆင်စွယ်ရောင် အပေါ် ထပ်နဲ့ ချိန်း ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ပြီး ရယ်နေသည်။

ရယ်နေရင်း ငိုခဲ့မလေး ဖြစ်လာကာ လွယ်ထားသည့် ဆလင်း ဘက်စ်အဖြူလေးကို ဖြုတ်၍ ရင်ခွင်ထဲမှာ ပိုက်သည်။

“ချိန်း က အဖြူရောင်လေးတွေ ဝတ်ထားရင် မဟာဆန်ပြီး ရာစ ဝင်ထဲက မင်းသားလေးလိုပဲ .. သိလား”

“ကဲ .. ဒီမှာ မင်း ..”

“နေပါဦး ချိန်း ရယ်.. ဟိုလေ .. ခုပဲ ဖူး က ဖုန်းဆက်တော့မလို့”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“လူကြီးတွေ ဘာဖြစ်ဖြစ် ဖူး တို့က စုစပ်ထားပြီးမို့လား - ဧည့်ခံပွဲမှာ ကမာ ကို ..”

“ဖူးဖူးစင် ..”

“နေဦး ချိန်း .. ခဏ ..”

ကမာနဲ့ ချိန်း တို့ လက်ထပ်တော့မှာကို ဖူး သိထားပုံ မရှိပေ။ ဒါကို ရိပ်မိလိုက်သဖြင့် ချိန်း ဘာမှမပြောရသေးခင် အချိန်မီ ဝင်တား လိုက်မိရင်း ..

“ဖူး .. အခု ငါ ခရီးသွားဖို့ကိစ္စအတွက် လိုအပ်တာတွေ ဝယ်ကြ ဖို့ လာတာ၊ နင်လည်း ပြန်မှာမို့လား .. ညနေကျမှ ငါတို့ တစ်နေရာမှာ ဆုံပြီး စကား အေးဆေးပြောမယ် .. ဒါပဲနော်”

သူ ချိန်း ရဲ့လက်ကို ဆွဲ၍ ရှောင်ထွက်ဖို့ ပြင်လိုက်ပေမယ့် ..

“နေပါဦး အောင် ကလည်း ..”

အောင် ကို ပြောပေမယ့် ဆွဲထားလိုက်တာက ချိန်း ရဲ့လက်ကို ဖြစ်သည်။ သူမ သိထားသည်က ချိန်း ရဲ့မာမိက အောင် တို့ စေ့စပ်မှု ဖျက်လိုက်သည့်အတွက် နှစ်ဦးစလုံးကို ဖျက်လိုက်ကြောင်းနှင့် ရှုပ်ထွေးမှု

တွေရှိနေတာကို မလိုလားသည်ကြောင့် ..။

“ဒက်ဒီက ပြောပါတယ် .. စေ့စပ်ပွဲကို မဖျက်ဘူးတဲ့၊ အန်တီရွှေ တို့ဘက်မှာ ရှင်းရမှာတွေရှိလို့ ခဏ ဆိုင်းထားတာတဲ့၊ လူကြီးတွေ ဘာဖြစ်ဖြစ် ဖူး တို့က ရှိပြီးသား သံယောဇဉ်တွေကို ..”

“ဘာမှ မရှိဘူးလို့ မှတ်လိုက်တော့ ဖူးဖူးစင် .. မင်းနဲ့ငါ ဘာ အကန့်မှ မရှိတော့ဘူး၊ ပိုပြီး ရှင်းရှင်းသိချင်ရင် ပြောပြမယ်၊ ငါနဲ့ ကမာ လက်ထပ်တော့မယ်”

“ဘာ!... ဘယ်လို .. ဒို့ .. မဟုတ်တာတွေ”

ဖူး တစ်ကိုယ်လုံး တစ်ယောက်ယောက်က ပခုံးကနေ တွန်းပစ် လိုက်သလို တုန်ခန် လန်သွားသည်။ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်ယိုင်သွားပြီးမှ နှုတ်ခုံးလေးတွေ ကုတ်ကွေးလာခဲ့လျက် ..

“ဒက်ဒီက .. ဒက်ဒီက ပြန်လာမှ အဲဒီကိစ္စ ဆက်လုပ်ပေးမယ်တဲ့၊ အဲဒါကြောင့် ဒက်ဒီ မြန်မြန်ပြန်လာအောင် သူ့အတွက် လက်ဆောင်တွေ ဝယ်စုနေတာ၊ အဲဒါတွေကို ပြောပြီး မြန်မြန်ပြန်လာဖို့ ခေါ်မလို့၊ ဖူး .. ဖူး .. ချိန်း ဆီကို ဒီရက်ပိုင်း မလာဘဲနေရတာလည်း ဒက်ဒီက တားထား လို့ပါ၊ အန်တီလတ် ဆုံးထားတဲ့ကိစ္စနဲ့ စိတ်ဆင်းရဲနေကြတယ် မသွား နဲ့တဲ့ .. ဖူး ကို နေ့စိန်တယ်ဆိုပြီး စိတ်ဆိုးတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ကျွတ်!..”

သည်းမခံတတ်သည့် ချိန်း မျက်နှာက ဘာမှ ထပ်ပြောချင်စိတ် မရှိတော့သလို တစ်ချက်မဲ့သွားသည်။ ပြီးတော့ လှေကားတစ်ထစ် အမြင့်မှာ ရှိနေသည့် သူမကို ကွေ့ရှောင်သွားဖို့ ဖြစ်၏။

အဖွဲ့အလမ်းကြီးတတ်သူအတွက် ဦးမင်းခ သူသမီးကို ဖြေသိမ့်နိုင် အောင် တမင်ပြောထားတာမှန်း အောင် နားလည်လိုက်သည်။ သနား သည့်စိတ်လေး ဝင်လိုက်မိရင်း ချိန်း လက်ကို ခပ်ဖိမိဆွဲထားမိကာ ..

“နင် သိချင်တာတွေ ပြန်ရောက်သွားမှ နင့်ဒက်ဒီဖြစ်ဖြစ် ငါတို့

ကိုဖြစ်ဖြစ် မေးဟာ .. လမ်းလယ်ခေါင်မှာ စကားပြောရတာ မကောင်းပါဘူး .. သွားတော့နော်”

“ဟင့်အင်း .. ခုနပြောတာ တမင်နောက်တခုလား၊ ကမာနဲ့ ချိန်း တို့ အိမ်ကမှ သဘောမတူတာ .. အဲဒါ သေချာပြန်ပြောစမ်းပါ။ ချိန်း .. ချိန်း ကိုယ်တိုင် ပြော ..”

သူ ကြားဝင်ပေမယ့် ဖူး က ချိန်း လက်ကို မရမက လှမ်းဆွဲပြီး မျက်နှာတည့်တည့်ကြည့် မေးနေပြီမို့ မတတ်နိုင်။ ချိန်း ကလည်း သူ့ထက် အပေါ်လှေကားထစ်မှာ ရပ်နေပြီးမှ ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ ...

“ဘာမယ့်စရာရှိလို့လဲ ဖူးဖူးစင် .. အစတည်းက ငါတို့သုံးယောက်ထဲကို မင်းက ဝင်နောက်တဲ့သူ”

“ဘယ်လို ..”

“မင်းနဲ့ ငါ စေ့စပ်ဖို့အထိ ဖြစ်သွားတာလည်း ကမာ ကို ချစ်လို့ ငါ အလိုလိုက်ခဲ့တာ .. ကမာ ကို ငါ ပရိသတ်လုပ်ခဲ့တာ နှစ်နဲ့ချီနေပြီ။ သူ ဖြိုငြင်မှာစိုးလို့ မင်းနဲ့ ငါ တွဲဖြစ်ခဲ့တာ၊ အားလုံးက ကမာ ကို ငါ အရမ်းချစ်လို့ပဲ .. မရှင်းတာ ရှိသေးလား”

“ဟင့်အင်း .. မဟုတ်ဘူး .. စေ့စပ်တာတွေ၊ အန်တီလတ် ဆိုသွားတာတွေ အဲဒါတွေ .. အဲဒါတွေ ဘာမှမကြာသေးဘဲနဲ့ ချိန်းညာနေတာ .. ရှင် .. ရှင် သူ့ကို ချစ်နေတာဆိုရင်လည်း ကမာ အပြန်ချစ်မှာ မဟုတ်ဘူး .. အဲဒါ သေချာတယ်၊ ကမာ ရှင့်ကို ပြန်ချစ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“မင်း သတ္တိတွေ တော်တော်ကောင်းလာတာပဲ ဖူးဖူးစင် .. ဒီလိုနေရာထိ ဒီစကားမျိုးတွေ လာပြောရတယ်၊ ဒါပေမယ့် စိတ်မကောင်းစရာပဲ .. မင်းရဲ့ တိုးတက်မှုတွေကို အမှတ်ပေးမယ့်လူ မရှိဘူး”

ချိန်း က စူးစိုက်ကြည့်ပြီးမှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။ အောက်ခေါင်းခါရင်း နောက်က လိုက်ပါသွားခဲ့၏။ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ .. မြေ

နေတာလည်း နားမလည် ...။

နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်ကာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်ဝိုင်းနေသည့် ဖူး ကို အနီးအနားက ဖြတ်သွားတက်ဆင်းနေကြသူတွေ လှည့်ကြည့်သွားကြ၏။ ဖူး ကတော့ လူတွေကို မမြင်တော့သလိုပင် ...။

“ဖူးလေး ..”

“သမီး .. လာ .. ကားထဲသွားမယ်”

နာနီကြီးနဲ့ ဦးချက်ကြီး တို့ ဖူး ရဲ့လက်မောင်းလေးကို တစ်ဖက်တစ်ချက်ဆွဲ၍ ကားနားထိသာ ခေါ်လာနိုင်ကြကာ ...

“ဖယ်ပေးပါ”

ဖူး က လက်နှစ်ဖက်စလုံးကို ရုန်းပစ်လိုက်သည်။ ဒီလူနှစ်ယောက်မှာ သူ့အတွက် မိဘသဖွယ်တွေမို့ ဘာကိုမှ ဂရုစိုက်မနေနိုင်ဘဲ ...

“ချိန်း က လက်ထပ်တော့မယ်တဲ့ .. ကမာ နဲ့ လက်ထပ်မှာတဲ့၊ ဦးလေး သိလားဟင် .. နာနီကြီးရော သိလား ..”

“သမီးရယ် ..”

ဦးချက်ကြီး အံ့ကြိတ်၍ နာနီကြီးကို ကြည့်သည်။

“ခင်ဗျားက ကလေးကို ဘာဖြစ်လို့ ဟိုကောင်တွေနဲ့ ထားပေးလိုက်တာလဲ”

“ကျွန်မ ရပ်စောင့်တော့ ဖူးလေး က တွန်းလွှတ်လို့ပါ၊ ပြီးတော့ ဘာလေးက သမီးနဲ့ စေ့စပ် ..”

“တော်ပါတော့ဗျာ ..”

လူနှစ်ယောက်ကို ချာလပတ်ရမ်းအောင် လိုက်ကြည့်နေသည့် ဖူး ကို နာနီလေးက ရှိုက်သံမထွက်လာဘဲ မျက်ရည်ကြောင်းတွေနှင့် ရွှဲနုနုအနံ့လျက် ...

“ဦးလေး ဘာတွေပြောနေတာလဲ .. ဖူး မေးတာကိုပဲ ပြောစမ်းပါ၊ နာနီကိုပြန်ပြီး မေးကြည့်လို့ သူတို့ ပြောတယ်၊ ဦးလေးတို့ ဘာသိတာ

လဲဟင် .. ပြောပါ .. ပြောပြပါ ဦးလေးရဲ့ .. ဒက်ဒီက သိရက်သားနဲ့
ဖူး ကို ညာတာလား၊ ဖူးနဲ့ စေ့စပ်ထားတာကို ဘာဖြစ်လို့ ကမာနဲ့
လက်ထပ်ရမှာပဲ၊ ဘယ်သူက ညာနေတာလဲဟင် .. ပြောကြပါဦး။”

“သမီး ..”

“ဖြေပါ .. ဖြေစမ်းပါ .. အခု ဖြေပါ .. အခု”

ရှက်ကြီးတင်ငင် ကြွေးနေသည့် ဖူး ကို ကားထဲ မရမက ပြန်ထည့်
ကာ ဘယ်လိုချောချော မရတော့ပေ။ ထို့ကြောင့် ဦးမင်းက လည်း
မပြောဖို့ တားထားလို့ .. မပြောရက်လို့ဆိုတဲ့အကြောင်း သေချာ ရှင်းပြ
ရသည်။

“မဟုတ်ဘူး .. ဒါ မဖြစ်နိုင်ဘူး .. ဒက်ဒီ မလုပ်နိုင်လည်း ကမာ
လုပ်နိုင်တယ်၊ ချိန်းနဲ့ ဖူးပဲ လက်ထပ်ရမှာ၊ ဒါကို ကမာပဲ တတ်နိုင်
မှာပါ။”

“သမီး မလုပ်နဲ့တော့”

“ဖယ်ပါ ..”

ဦးချက်ကြီး က ဖုန်းကို ဆွဲယူပြီး ချောသည်။ နာနီကြီးကတော့
ဖူး ကို ကြည့်၍ မျက်ရည်တွေပဲ သုတ်နေရှာ၏။

“ဖုန်း ပြန်ပေးပါ၊ ချိန်း က ကမာ့ကို ချစ်နေတာ .. ကမာ က
သူ့ကို ချစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဖူး အတွက်ကလွဲပြီး ကမာ က ဘာမှမစဉ်း
စားဘူး၊ အဲဒါ ဖူး သိတယ် ..”

“ဟိုတုန်းက ဟုတ်မှာပေါ့၊ သမီး .. သမီးရဲ့ဒက်ဒီက သိန်းထောင်
နဲ့ချီပြီး သမီးအတွက် ပုံချပေးခဲ့တာလေ၊ သူ့သမီးလေးကို စိတ်ချမ်းသာ
အောင် ထားပါ၊ သူ့သမီးလေးကို ဘော်ဒီဂတ်လို စောင့်ရှောက်ပါဆို
သမီးကိုချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ သူ အပေါင်ခံထားတဲ့ အတိုးတွေအရင်းအနှီး
အားလုံး အထပ်လိုက် ပြန်ချပေးလိုက်တာ၊ အဲဒါတွေကြောင့် ကမာ
က သူ့ချစ်သူကို သမီး သဘောကျနေမှန်း သိတာနဲ့ ခဏတာ ကြည့်

ပေးခဲ့တာပေါ့၊ သူ့ချစ်သူကို သူ အချိန်မရွေး ပြန်ယူလို့ ရနိုင်မှန်း သိလို့
ငွေကြေးနဲ့ လဲလှယ်ထားတဲ့သဘောပဲ၊ ဒီလိုမိန်းကလေးကို ဖြုတ်မယ်လို့
ထင်နေကြလည်း ခဏပါပဲ၊ အချိန်တန်ရင် ငါ့သမီးကပဲ မေတ္တာကြောင့်
အနိုင်ရမှာ”

ဘာအနိုင်လဲ .. ဘယ်သူ့ကို အနိုင်ရမှာလဲ ..

ဖူး စကားသံ တစ်လုံးမှ ထွက်မလာတော့ပါ။ အတုအယောင်တွေ ..
အားလုံးဟာ အတုအယောင်တွေပဲ ဖြစ်နေသည်။

“ချိန်း က ကမာ ဒီလောက်လှနေတာကို တစ်ခါမှ မရိုးမသား
မပြောခဲ့ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း .. တို့က သူငယ်ချင်းတွေပါ”

နားထဲမှာ စကားသံတွေ ဝီခေါ်ပြီး ပြေးဝင်လာကြသည်။ တလှုပ်
လှုပ်သွားလာနေကြတဲ့လူတွေက အမှိုက်တွေလွှင့်နေတာလား၊ ဒါမှမဟုတ်
ကမ္ဘာကြီးကပဲ အရှိန်ရလာသည့် ချားရဟတ်ကြီးလို ဖြစ်လာတာလား။

လိမ်နေကြတာ .. ငါက အဲဒီလောက် အလိမ်ခံရအောင် ညံ့နဲတဲ့မိန်းမ
ပဲ .. မညံ့စေနဲ့ ဖူးဖူးစင် .. တပည့်က ဆရာထက် လက်စောင်းထက်ရ
မယ်၊ သူပေးတဲ့ပညာတွေ ရှိတယ်၊ သူ တော်သလို နင် တော်ရမှာပေါ့။

ဖူး မျက်ရည်တွေ သုတ်ပစ်လိုက်ပြီး ကားတံခါးဖွင့်၍ ပြန်ဆင်း
သည်။

“သမီး ဘာလုပ်တာလဲ”

“မညံ့ချင်လို့ ..”

အခန်း (၄၃)

“ချိန်း ..”

“မင်း ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“စောင့်နေတာ ..”

ချိန်း မျက်နှာ တင်းသွားကာ တံခါးဖွင့်ဖို့ ရှေ့တိုးလိုက်တော့
ဖူး က ကားတံခါးကို သူမကိုယ်နဲ့ ဖျတ်ခိနဲ့ ဖိကပ်ထား၍ ...

“ကမာ့ ကို ချိန်း လက်မထပ်ပါနဲ့”

“ဘာ!...”

“ကမာ က ချိန်း ကို သူ့ရဲ့ ရွှေ့ကွက်ထဲက အရပ်တစ်ရပ်လို့
သဘောထားခဲ့တာ ..”

ရှေ့ကို တိုးရပ်လိုက်သည့် အောင် နဲ့ ချိန်း ကို ဖူး က တစ်လှည့်နီ
ကြည့်၍ ...

“ကမာ က အရမ်းလှတော့ ချိန်း တို့ အပြစ်မမြင်နိုင်ဘူးမို့လား-
သူ့ရဲ့ အိမ်နဲ့ခြံကို ဒက်ဒီက အပေါင်ခံထားခဲ့တာ၊ အဲဒါတွေကို ပြန်ပေး
ပြီး ဖူး အတွက် ဘော်ဒီဂတ်လုပ်ခိုင်းခဲ့တာ ချိန်း သိလား ..”

ချိန်း မျက်မှောင်ကုတ်သွားတာကို ကြည့်ပြီး ဖူး က ရယ်သည့်

ချိန်း မျက်လုံးတွေ စူးရဲကျဉ်းမြောင်းသွားတော့ ကျေနပ်သည့်
အပြုံးနှင့် ...

“ဖူး စိတ်ချမ်းသာအောင် ဘာမဆို လုပ်ပေးပါ့မယ်ဆိုတဲ့ ဝန်ခံ
စာတိနဲ့လေ .. ချိန်း ကို ဖူး က သဘောကျလာလို့ နီးစပ်အောင် သူ
လုပ်ခဲ့တာ”

“ဒါဆို အစတုန်းကတော့ ချိန်း ကို နင် မသိခဲ့ဘူးပေါ့”

အောင် မျက်နှာကလည်း တင်းနေပြီဖြစ်ကာ ချိန်း ကို ကွယ်ရာ
ကနေ လေးမောနေခဲ့သည့် သူမအဖြစ်တွေကို သိနေတော့ မကျေနပ်နိုင်။

“သိတယ် .. သိလို့ သူ ယုတ်မာတာ၊ အဲဒီ အစွဲအလမ်းတွေ ဖူး
နိုင်ထဲကို ထည့်ပေးပြီး ဆရာမကြီး လုပ်ခဲ့တာ၊ ဒတ်ဒီဆီက လိုချင်တာ
တွေ သူ ရသွားတာ”

ချိန်း စိတ်ကိုထိန်းနေရသည့်မျက်နှာနှင့် ပင့်သက်ရှိုက်ရင်း အံ့
ကြိတ်သည်။ ချိန်း ကို ရှင်းပြရမလား .. ဖူး ကိုပဲ အရင်နှင်ထုတ်ရမလား၊
အောင် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ ...။

“ချိန်း စဉ်းစားကြည့်ပါဦး၊ ဒီမှာလေ .. ဒီလက်စွပ်ကိုတောင် ဖူး
ဆို သူ ပေးခဲ့တာ”

ချိန်း ဆိုသည့် စာလုံးလေးပါသည့် သူ့လက်စွပ် ...။

ချိန်း မျက်နှာ နီရဲသွားသည်။ ဖူး က လက်စွပ်ဝတ်ထားသည့်
သူမလက်ကို လက်သီးဆုပ်လေးလုပ်၍ နှုတ်ခမ်းမှာ ကပ်ထားကာ ...

“အဲဒါတွေကို ဖူး ကိုယ်တိုင် ဘာမှ မသိခဲ့ဘဲ သူ့ကို နေရာတကာ
ထဲကြည့်ခဲ့တာ၊ ချိန်း ကို သူ အမြဲတမ်း ရိုးသားတယ်ဆိုတာလည်း
ဆိုခဲ့တာပဲ၊ ညာခွဲတယ်ဆိုရင်တောင် စေ့စပ်လိုက်တဲ့အထိ တွန်းပို့ပြီးမှ
ထက်ထပ်ပြလိုက်တာ မရက်စက်လွန်းဘူးလား၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့ ကမာ
ထပ် မင်းသမီး ဖြစ်နေတာလဲ၊ ဖူး မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့ ပေါင်းခွင့်မရှိ
တာလဲ ..”

သူမ ရိုက်သံထွက်လာတဲ့အထိ စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ မေးကြော
တင်းခနဲဖြစ်အောင် အကြိတ်လိုက်ကာ ...

“မင်း ပြောလို့ ပြီးပြီလား”

ချိန်း က ဖူး နဲ့ ပိုနီးအောင် ရှေ့တိုးလိုက်ပြီးမှ ...

“အခက်ကြီးကြုံလာရင် ကိုယ်မွေးထားတဲ့ သားသမီးကိုတော
အပေါင်ပစ္စည်းလို ထားခဲ့ရတဲ့အဖြစ်တွေ ရှိဖူးတယ်။ မင်းတို့ ဓမ္မ
ပေါက်ပြီး လိုချင်တာကို ရအောင်ယူတာရော .. အဲဒါ သန့်စင်တာလား
ဖူး မျက်လုံးတွေ ဝိုင်းနေအောင် မော့ငေးနေ၏။ ချိန်း က စကား
ပြောခါနီးတိုင်း အကြိတ်လျက် ...

“ဗီလိန်ဆန်ဆန် ပြကွက်တွေနဲ့ ငါ့စိတ်ကို ယိမ်းယိုင်အောင် လှ
ဖို့ မကြိုးစားနဲ့ ဖူးဖူးစင် .. လူတစ်ယောက်ရဲ့ သန့်စင်မှုဆိုတာ အပြစ်
အပျက်တစ်ခုပေါ်မှာရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုမာ ငါ့ကို ချစ်တယ် .. ငါ
လိုအပ်တာ ဒါပဲ။ သူ့မိသားစုကိစ္စ၊ သူ ရင်ဆိုင်ခဲ့တဲ့ အခက်အခဲ၊ အဲ
တွေက သူ့အချစ် ငါ့အချစ် ထပ်တူမညီနိုင်အောင် သက်သေပြလိုရမယ်
ပုံသေနည်းတွေ မဟုတ်ဘူး။ မင်း မျက်ရည်တွေ ပေါနေရင် ထပ်ကြိုးစာ
ပေါ့”

“အို!..”

“ချိန်း ..”

ဖူး နဲ့ အောင် တို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်ကြပေမယ့် မျက်ခ
မမ်းဆွဲပြီး ဖြုတ်ယူလိုက်သဖြင့် လက်စွပ်က ချိန်း လက်ထဲ ပါသွားပြီ
သည်။ အောင် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားကာ ဖူး ကိုယ်လက်ချောင်း
လေးတွေ ပြန်ထောင်ကြည့်နေရင်း သတိလစ်သွားသည့်အတိုင်း ..

“မင်းလိုပဲ အပေါင်အနှံစကားတွေနဲ့ ငါ ပြောမယ်”

ချိန်း က ချဉ်တူးတူးမဲပြီးနှင့် လက်စွပ်ကို မျက်နှာရှေ့မှာ ထော
ကြည့်သည်။ ပြီးမှ အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်ကာ ...

“ငါ့အချစ်တွေက ကမာ ရင်ထဲကို ထည့်ပေးခဲ့ပြီးသား၊ ငါ့ကို
အပေါင်ထားပြီး အိမ်နဲ့ခြံကို သူ ပြန်ယူသွားတာဆိုရင် မင်းအဖေကို
ပြောလိုက် .. ချိန်း က သူ့ကိုယ်ကို ပြန်ရွေးသွားပြီလို့၊ အတိုးအရင်း
ပေါင်းပြီး ကျသလောက်စာရင်းကို အချိန်မရွေး ပို့ပေးလိုက်၊ ကဲရှ်ဒေါင်း
နဲ့ ရှင်းပေးလိုက်မယ်လို့ ..”

ပြောပြီးတာနှင့် တောင့်တောင့်လေး ဖြစ်နေသည့် ဖူး ကိုယ်ကို
တံခါးပေါ်ကနေ ဆွဲဖယ်ပစ်လိုက်သည်။ တွန်းတာမဟုတ်ပေမယ့် လုံးဝ
သတိလစ်သလို ဖြစ်နေသည့် ဖူး ကိုယ်လေးက အောင့် ရင်ခွင်ထဲ ယိုင်
ကျသွား၏။

“လက်မထပ်သေးခင် သူ ငါ့ကို ဘယ်မှာ ပေါင်ထားသေးလဲ ခုံ
စမ်းရဦးမယ် .. မင်းလို တွေတဲ့နေရာမှာ အရှက်ခွဲတတ်တဲ့မိန်းမနဲ့ ကြုံ
မှာစိုးလို့ ..”

“ဂျိမ်း ..”

လှည့်ပြောပြီးမှ ကားထဲဝင်၍ တံခါးဆောင့်ပိတ်သည်။ အောင်
ကမန်းကတန်း ဟိုဘက်ကနေ ပြေးလွှားဝင်သွားသည်နှင့် ကားက
ပျံ့ကင်ထဲကနေ ဒေါသတကြီး ဆောင့်ထွက်၏။ မလွတ်မလပ်သူတွေ
ပြေးလွှားရှောင်ရင်း ဆဲတဲ့လူက ဆဲ .. ရပ်လျက် ကျန်ခဲ့သည့် ဖူး ကို
သတိထားမိပြီး ကြည့်တဲ့လူက ကြည့် ...။

“သမီးလေး ..”

ဒီတစ်ခါ ဦးချက်ကြီး မျက်နှာပါ ငိုမဲ့မဲ့ ဖြစ်နေခဲ့၏။ လိုက်မခေါ်
နဲ့လို့ မှာခဲ့သည်။ လှလှပပ အနိုင်နဲ့ပိုင်းတော့မလိုလို ပြောသွားတော့
တားနားကနေပဲ စောင့်ကြည့်နေခဲ့မိသည်။

ဖြစ်ရလေ ကလေးရယ် ..။

ဖူး ဆုတ်ကန်ကန်လေး ပါလာရင်း မျက်ရည်တွေ တစ်စက်ချင်း
ကျသည်။

"သူ ကမာ့ ကိုပဲ ချစ်တယ်တဲ့ .. ဒီလောက် ယုတ်မာတဲ့မိန်းမကို သူက ချစ်တယ် .."

ကြေကွဲမှုသည် အရှင်လတ်လတ် မီးလောင်ခံနေရသလို ပူလောင် ပြင်းပြလျက် ..

၂.. စူဠသုဘန္တီလို အပြုံးလည်း မထားရက်ပါ .. အချစ်ကြီးသူတိုင်း အမျက်ကြီးရမှာ မလိုချင်ပါ .. ၂

၂.. မချစ်လို့ စွန့်သွားတော့မှ .. ဖျစ်သနား ငဲ့ညှာဦးလို့ မပြောလိုပါ .. ၂ ကားတစ်စီး ဘက်ခံဆုတ်လာရင်း သီချင်းသံလေး ပျံလွင့်လာ ခဲ့၏။ ဖူး ထိုကားဆီကို လည်ပင်းလေးလိမ်အောင် လိုက်ကြည့်သည်။

"မောင်းတော့ ကိုချက်ကြီး .. မြန်မြန် .."

"ဟင့်အင်း .. နေပါဦး"

သီချင်းသံနောက်မှာ စိတ်တို ကျန်ရစ်ကာ ဖူး ဘာကို ခေါင်းခေါ တားဆီးနေမိမှန်း မသိ .. ဒါပေမယ့် ကားက ဝေးကွာလာခဲ့ပြီ ဖြစ်လေ သည်။

"ဒီသီချင်းက ငါ့ကိုလား .."

အခန်း (၄၄)

ရုံးမှာ လက်မှတ်ထိုးပြီးပြီမို့ အားလုံးမျက်နှာတွေ ပြုံးပျော် လန်း ဆန်းနေကြ၏။

"အောင် ရှိနေရင် ကောင်းမှာနော်"

ကမာ က ပြောတော့ ချိန်း က ခေါင်းညိတ်၍ ။

"သူလည်း မထက် ကို မျက်နှာပူလို့ ထွက်သွားရတာပါ။ လက် ထပ်ပွဲပြီးရင် ဓာတ်ပုံတွေအားလုံးကို သူ့ဆီ ပို့ပေးလိုက်ပါတဲ့။ ကွန်ပျူ တာရှေ့က ထိုင်စောင့်နေမိသတဲ့"

ကမာ မျက်နှာလေးတော့ မကောင်းရှာပါ။ ပြီးတော့ ဖူးဖူးစင်..၊ သူမအကြောင်းပြောတာ ချိန်း က မကြိုက်တတ်ပေမယ့် ဘယ်လိုမှ ခပြောဘဲ မနေနိုင်တော့သည်မို့ ..

"ဒီမင်္ဂလာကိစ္စတွေ ဖူး မသိတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဖုန်းတောင် မဆက် ဘဲနေတာ အံ့ဩလိုက်တာ"

"သူ မသိတာ ပိုမကောင်းဘူးလား"

"ကောင်းပေမယ့် မရိုးသားရာကျတာပေါ့ ချိန်း ရယ် .. သူငယ် ချင်းတွေပါလို့ ပြောခဲ့ပြီးမှ .."

"တော်ပါတော့ကွာ .."

“မပြောချင်ပေမယ့် ချိန်းကို အရမ်းပြောချင်နေတာတွေ ရှိတယ် သိလား .. အဲဒါတွေက ပူးနဲ့ ကမာ ..”

“နောက်မှ ပြော ..”

“မနက်ဖြန် လက်ထပ်ကြမှာလေ ..”

“ခုလည်း လက်မှတ်ထိုးခဲ့ပြီးပြီ၊ မင်း ကိုယ့်မိန်းမပဲလေ .. ဘာမှ မထူးဘူး”

ကမာ ဘာပြောချင်နေမှန်း သူ သိသည်။ ဒါကို လျှို့ဝှက်မထားမှန်း သိလိုက်ရတော့ သူ့ယုံကြည်ချက် မှန်သွားပြီဆိုတာ သိလိုလည်း ပိုပြီး ကျေနပ်မိ၏။ ဒါပေမယ့် ထပ်ပြီး မကြားချင်တော့ပါ။ ထို့ကြောင့် ကမာ ပခုံးလေးကို သိမ်းဖက်လိုက်တာ ...

♪ .. နင်လိမ်လည်း ငါ ချစ်တယ် .. နင်ညှာလည်း ငါ ချစ်တယ် .. နင် ပြောတဲ့စကား .. ♪

♪ .. အရာရာ မျက်စိမှိတ်ပြီး ယုံလိုက်မှာ .. ငါ့ချစ်တော့ တန်ဖိုးထား .. ♪

♪ .. နောက်တစ်ယောက်နဲ့ မတွဲပါနဲ့တော့ .. တောင်းပန်တာ .. ♪

“ဘာလဲ .. ချိန်း ဘာကိုပြောတာလဲဟင် ..”

ပခုံးမှာဖက်ထားသည့်လက်ကို ဖယ်ချိန်းက ကမာ ချိန်း မျက်နှာကို လည်ပင်းလေးလိမ်အောင် မော့ကြည့်သည်။ ဘေးနှစ်ဖက်ဆံပင်တွေကို ကျောက်တွဲပန်းခက်တွေနဲ့ ကပ်ဖိထားသဖြင့် ချိန်းက ကမာ ခေါင်းကပန်းတွေကို ရှောင်၍ ပါးပြင်လေးကို ငဲ့နှမ်းသည်။ ပြီးတော့ အတင်းအကျပ် ပြန်ဖက်ထားကာ ...

“သိချင်းဆိုပြတာလေ .. မင်း ပြောဖို့ရှိတာတွေက လိမ်ညာထားတာတွေဆိုရင်လည်း မပြောခင်တည်းက ခွင့်လွှတ်ပြီးသားဆိုတာ ..”

“မဟုတ်ဘူးလေ .. အဲဒါမျိုး မဟုတ်တဲ့ ..”

“ကိုယ့်အပြင် နောက်တစ်ယောက် ထပ်မချစ်ဘူးဆို ပြီးရော”

“ချိန်း ရယ် .. ကမာ ရင်တွေပူလိုက်တာ၊ အဲဒါကြောင့် ပြောပြ

ရင်တာ .. ဟိုမှာ လူတွေ အများကြီးပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟင်”

စဉ်းခန်းထဲမှာ သဲ တို့ အုပ်စုနှင့် ချိန်းရဲ့ တခြားသူငယ်ချင်းတွေ ဆရာ အိမ်နီးချင်းက မိတ်ဆွေတွေ၊ လက်မှတ်ထိုးတဲ့ဆီ လိုက်ပါ သက်သေပြုပေးကြသည့် လူကြီးတွေနှင့် နှစ်ဖက်မိဘ ...

“ဘယ်လိုလဲဟေ့ .. ညီမှာလား”

“ညီတာပေါ့ .. တစ်ယောက် ဘယ်လောက်စီရမယ် ထင်လဲ”

“နောက်မှ ခွဲတမ်းချမယ်လေ .. အခုက နှစ်ပွဲ စားရမှာ၊ အင်းလျားသိတ်မှာ မနက်ပိုင်း မင်္ဂလာဆောင်မယ် .. ထရေဒါးမှာ ဒင်နာ၊ ငါတို့ နှစ်ပွဲစလုံးအတွက် စီစဉ်ရမယ်”

“ဟုတ်တယ် .. ဟုတ်တယ်”

လူငယ်တွေကို ကြည့်၍ လူကြီးတွေက လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း ပြုံးနေကြသည်။ ဒေါ်အမာလွင် တို့ အိမ်ထဲမှာပဲ မင်္ဂလာပွဲအတွက် စီစဉ်ရင်း ဆူညံနေတော့သည်။ ဦးထွန်းထွန်းက ရှိနေသေးသည့် လူကြီးတွေရှေ့မှာပဲ အတက်ချီကေ့စ်ကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်တာ ...

“ဘယ်လိုမှတော့ မအောက်မေ့ပါနဲ့၊ ဒေါ်အမာလွင် .. ဒါ အမေချင်းဆောင်ရွက်ရင်တော့ ပိုပြီး သင့်တော်မှန်း သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သားရဲ့ စာမိကဆုံးသွားပြီမို့လို့ ကျွန်တော်ကပဲ ပြောပါရစေ၊ နေကမာ ကလည်း ကျွန်တော်သမီးလေး ဖြစ်လာမှာမို့လို့ သူမိဘက ချီးမြှင့်တယ်လို့ပဲ ယူဆပါ၊ ဒီထဲမှာ ငွေအပြည့်ပါတယ် .. မင်္ဂလာပွဲအတွက် သမီးလေး ပြင်ဆင်ဖို့ စရိတ်ပါ၊ သားကလည်း သမီးနဲ့ပဲ ဒီမှာလာနေဖို့ သဘောတူတယ် .. ကျွန်တော်လည်း ခွင့်ပြုပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့သားအဖ မိန်းမသားနှစ်ယောက်အတွက်ပဲ ဦးစားပေးရမှာပါ၊ သားကို လုပ်ငန်းတွေလွှဲပေးပြီးရင် ဒေါ်အမာလွင် တို့ သားအမိနဲ့ သား သဘောကျ ဘယ်မှာနေနေပါ၊ လောလောဆယ် သမီးကလည်း လုပ်ငန်းထူထောင်ချင်တာ ရှိတယ်မို့လား .. အားလုံးအတွက် တခမ်းတနား ပြင်ဆင်ပါ၊ လိုအပ်တာရှိရင်

သားနဲ့ တိုင်ပင်ပါ။

နောက်ထပ် ရတနာဘူးတွေ အထပ်လိုက် ထုတ်ယူလိုက်တော့ ဒေါ်အမာလွင် မျက်နှာမထားတတ်အောင် ဖြစ်ရရင်း သမီးလေးအတွက် ကျေနပ်စရာယူလို့ မဆုံးနိုင် ... လူကြီးတွေကပါ ပီတိဖြစ်နေကြလို့လား။

“အလွန်မင်္ဂလာရှိတဲ့ ချီးမြှင့်ခြင်းပါပဲဗျာ။”

“ဟုတ်ပါတယ် .. ဒေါ်အမာလွင် တို့ သားအဖိအတွက် ကျွန်တော်တို့လည်း ဝမ်းသာပါတယ်။”

ဦးထွန်းထွန်း က အနားမှာ သားနဲ့သမီး ရှိလိုရှိငြား လှည့်ဝေကြည့်လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ ...

“မင်္ဂလာပွဲအတွက် သမီးလေးဝတ်ဖို့ ယူပါ။ ဘာမှ အားနာဖို့ သိလိမ့်။ ဖခင်ဘုရား၊ ကျွန်တော်မှာ ရှိသမျှက သားနဲ့သမီးပဲ ပိုင်တာပဲ။ ဝတ်စုံအရောင်နဲ့ အဆင်မပြေသေးရင် အချိန်မီ အကြောင်းကြားလိုက်ရတယ် .. အားလုံး ပြည့်စုံစေရပါမယ်။”

“ပြည့်စုံတာထက်ကို လွန်နေပါတယ်ရှင် .. သမီးလေးအတွက် လူကောင်းသူကောင်းတွေနဲ့ ကံကြံ့ရလို့ ကျွန်မ စိတ်ချသွားပါပြီ။ အရင်းပဲလည်း ပီတိဖြစ်ရပါတယ်။ အစစအရာရာအတွက် ဦးထွန်းထွန်း တို့ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။”

“ကဲ .. ကဲ .. ကလေးတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်လဲ .. အန်ကယ်လ်တို့ ပြန်လိုက်ဦးမယ် .. ဒီလင်ဒီမယား ချစ်ခင်မြမြစွာ ရာသက်ပန် ပေါင်းရပါစေဗျာ။”

“ဒီနေ့မှစပြီး နောင် နှစ်ပေါင်းရာကျော်တဲ့အထိ ..”

“ဖောင်း ..”

“အမလေး ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

“ဒီကောင် .. ဒီကောင် လုပ်တာ။”

ကလေး တစ်ဖက်စာလောက်ရှိသည့် ဘောလုံးကို ဖောက်ပစ်လိုက်လို့ လန့်တာတွေရော ရယ်သံတွေပါ ဆူညံသွား၏။

“တော်တော်နောက်တုဲ ကလေးတွေ ..”

ဆုပေးတာမပြီးလိုက်ပေမယ့် လူကြီးတွေ နှုတ်ဆက်ပြန်သွားကြသည်။

“သားနဲ့ သမီးရော ..”

“ဟုတ်ပါရဲ့ .. အပေါ်ထပ်မှာ မင်္ဂလာအိပ်ခန်း ပြင်ထားတာလေ။

စိတ်တိုင်းကျရဲ့လား .. သွားကြည့်ကြဦးလေ။”

“နောက်ကူနေပြီ အန်တီမာ .. ခုနကပဲ အပေါ်တက်သွားကြတာ။”

အောက်မှာ ရယ်စရာတွေပြောကျန်ခဲ့ပြီကို သိကာ ကမာ က ချိန်းထို ခိုက်ခေါက်ဆွဲသည်။ ချိန်း အသံမြကြီးနဲ့အော်ကာ လိမ်ဆွဲသည့်လက်လေးကို ထပ်ကိုင်လိုက်ရင်း ...

“သေပါပြီကွာ .. မင်းပဲ နှစ်ယောက်တည်း ပြောစရာရှိတယ် ဆိုလို့လေ ..”

“အဲဒါ ဒီထိလာဖို့ လိုလို့လား၊ ဟိုမှာ ရယ်ကုန်ကြပြီ .. ကြားရဲ့လား။”

“ကိုယ်တို့က ခြေလှမ်းဦးသွားလို့ပါကွာ .. မဟုတ်ရင်လည်း မင်းကိုယ့်ကို လိုက်ပြရမှာပဲ။”

“ဘာ! ...”

“အိပ်ခန်းလေ .. ခင့်တစ်မျက်နှာ တစ်ရွာထင်ပြီး လိုက်လာရမယ့် ကောင်လေးကို ..”

“သေလိုက် ..”

“အား .. သေပြီ။”

“ကြည့်ပါလား .. ဘာလုပ်တာလဲ။”

“ရှမ်း”

တခါးက ရုန်းရင်းဆန်ခတ်နေတုန်းမှ ဆောင့်ပိတ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားကာ ချိန်း အတင်းပွေ့ချီ၍ ပစ်ချလိုက်သဖြင့် ကမာ မွေ့ရာပေါ်မှာ

အဝတ်ထုပ်လေးလို ထွေးခနဲ ပြတ်ကျ၏။

“ရပြီ .. ပြော ..”

“ဟင်အင်း .. မပြောတော့ဘူး”

ကမာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနှင့် အတင်းပြန်ကနူးထသည်။ ချိန်း
ဘေးမှာ ဝင်လှဲကာ တစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းဖက်ထားလိုက်ပြီး ...

“အဖြစ်သည်းမနေနဲ့ .. ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ပိုင်ပြီးပြီ”

“အဲလို မလုပ်ပါနဲ့ ချိန်း ရယ် .. သူများတွေ တစ်မျိုးထင်ကုန်
ပေါ့၊ ဖယ်ပါ .. အပြင်ဝရန်တာမှာ သွားပြောရအောင်”

“မရဘူး”

ချိန်း က ကမာ ခေါင်းက ပန်းခက်လေးတွေကို မဖြုတ်တတ်ဘဲ
ဟိုစမ်းဒီစမ်း လိုက်ဖြုတ်ပစ်ကာ ...

“ဘယ်သူ့ကို ဂရုစိုက်နေရမှာလဲ .. လိုက်ထပ်ပွဲကြီး တခမ်းတနား
မကျင်းပရသေးတာနဲ့ ချိန်း ဆိုတဲ့ကောင်ကို မင်း ယုံကြည်မပေးနိုင်ဘူးလား”

“ချိန်း ရယ် .. အဲလို မဟုတ်ပါဘူး”

“မဟုတ်ရင် ဒီတိုင်းပဲ နေ .. မင်း မကြည်ဖြူဘဲနဲ့ ရုန်းကန်နေတဲ့
မိန်းမကို အတင်းအဓမ္မ ကြံရလောက်အောင် ..”

“ချိန်း ကလည်း ..”

ကမာ ပျာပျာသလဲဖြစ်သွားကာ ချိန်း ရဲ့လည်ပင်းကို ပြန်ဖက်လိုက်
မိသည်။ မှန်ကုတ်ကုတ်မျက်နှာက ဓကေအတွင်းမှာပဲ ပြေကျသွားလျက် ..

“ဘာတွေ ပြောမှာလဲ .. ပြော ..”

“ဖူးနဲ့ ကမာ စတွေ့တုန်းကလေ သူ့ကို အများက အထင်လွဲပြီး
ဝိုင်းပယ်ထားကြတော့ အရမ်းသနားသွားတာ .. အဲဒီမှာ ကူညီခဲ့သေး
တာကယ့် စာနာ သနားစိတ်နဲ့ပါ”

“ဘယ်အချိန်မှာ မဟုတ်တော့တာလဲ ..”

“အမြဲတမ်း ဒီတိုင်းပဲ ချိန်း .. ဒါပေမယ့် တို့ စိတ်မကောင်းတာ

စာလေ .. အဲဒီအခြေအနေကို ထပ်ပြီး တောင်းဆိုခဲ့တဲ့ ..”

“ဦးမင်းခ ဝင်ပါပြီး အပေါင်စာအုပ်တွေ ပြန်ပေးတာ၊ သူ့သမီးကို
လူတောထဲ ဆွဲသွင်းပေးဖို့ ဖိနှိပ်ခိုင်းတာ၊ ပြီးတော့ စေ့စပ်ပွဲကြီး ကိုယ်
သေအောင် ကျင်းပဖို့ မင်း ကြိုသိနေသားနဲ့ မပြောဘဲ ကိုယ့်ကို သူနဲ့
ပေးစားလိုက်ဖို့ ကြံတာ .. အားလုံးထိ သိတယ်”

“ဟင်!..”

ကမာ ထိတ်လန့်သွားကာ သူ့ရှင်ခွင်ထဲကနေ ထထိုင်ဖို့ ကြိုးစား
သည်။ ချိန်း က ရှင်ခွင်ထဲမှာပဲ ဖိနှစ် ဖက်ထားလျက် ..

“သီချင်း ထပ်ဆိုပြမယ် .. နင်လိမ်လည်း ငါ ချစ်တယ် .. နင်
ညာလည်း ငါ ချစ်တယ်၊ နင် ပြောတဲ့စကား .. အရာရာ မျက်စိမှိတ်ပြီး
ယုံလိုက်မှာ .. ငါ့အချစ်တော့ တန်ဖိုးထား ..”

“ချိန်း ရယ် ..”

စမ်းသာကြည်နူးခြင်းဖြင့် ချိန်း ရှင်ခွင်ထဲမှာ မျက်နှာလေး ဖိကပ်
ငြိမ်သက်ရင်း ရယ်မိသည်။ သူ အဲဒီလောက်ထိ ချစ်သတဲ့လား၊ ကိုယ့်
ကိုယ်ကိုယ် ဒီလိုအချစ်မျိုးကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်မည့်သူလို့ နည်းနည်းလေးမှ
မထင်ခဲ့ပါ။ ချစ်တိုင်းလည်း ညားကြတာမှ မဟုတ်တဲ့ ..

“ချိန်း ..”

“ဟင် ..”

“ကမာ ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ချစ်ခဲ့တာလဲ”

“ချစ်စရာကောင်းလို့ပါ”

“ချိန်းရယ် .. ချိန်း တကယ်ချစ်မှန်း သိခဲ့ပေမယ့် ခုလို ပေါင်းဖက်
လက်ထပ်ခွင့်ရတဲ့အထိ ကမာ မမျှော်လင့်ရဲခဲ့ဘူး”

“အဲဒါကြောင့် ထင်ရာမြင်ရာတွေနဲ့ ထိုးထည့်ပေးနေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ချိန်း ရယ် .. တို့ရှင်ထဲမှာ ဘယ်လောက် နာကျင်
ခဲ့ရလဲ သိလား .. ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေချင်စိတ် ပေါက်လာအောင်

စိတ်ဆင်းရဲရတာ ဒါ ပထမဆုံးပဲ”

“ကိုယ် ပေးထားတာလောက်ပဲရော .. လုံးဝ မစွပ်ဘဲ သိမ်းထားတာမျိုးရဲ့လား ..”

“ချိန်း ကလည်း .. လက်စွပ်က နာမည်ထိုးထားတာ မေမေ ပြီးသွားလို့ ဖြစ်မလား .. အဲဒီတုန်းကဆို အောင် နဲ့ ချိန်း နဲ့ကို မပတ်သက်ပါနဲ့လို့ မေမေက တဖွဖွပြောနေတာ .. ဦးမင်းခ နဲ့ ပူး တို့ ပါလာတာပူး စိတ်ချမ်းသာအောင်လို့ပါလို့ ကမာ ပြောထားရတာ”

“အဲဒီအတိုင်း တကယ် ဟုတ်ချင် ဟုတ်မှာပေါ့”

“ချိန်း ထင်လို့ ရပါတယ် .. ပူး နဲ့ ချိန်း ရဲ့ကြားမှာ ကမာ က မရိုးသားစွာ ပါဝင်လုပ်ရှားခဲ့ဖူးတဲ့သူပါ။ ဒီအမည်းစက်ကြောင့် ချိန်းဘက်က အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လာတိုင်း ..”

“ဟာ!... ဟေ့ .. တော်ပြီ .. မပြောနဲ့တော့”

သူ ထင်သည့်အတိုင်း ငိုချင်နေသည့် ကမာ မျက်နှာလေးက နာသီးလေးတွေ ပါးပြင်လေးတွေမှာ ပန်းရောင်ရင့်နေ၏။

“အဲဒါတွေ သိနေတာတောင် မင်းကို ကိုယ် ဘာမေးခဲ့လို့လဲ”

ချိန်း က တံတောင်တစ်ဖက်ထောက်ထားပြီး ကမာ မျက်နှာလေးကို စီးမိုးကြည့်နေရင်း ပါးလေးတစ်ဖက်ကို တယုတယ ပွတ်သပ်နေကာ-

“ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်လို့ မပြောသေးတာတောင် ဝိုင်ဆိုင်ခွင့်ရဲ့ မရမက ကြိုးစားထားရတာ၊ မင်း ဘာလုပ်လုပ် ဘာဖြစ်လို့ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ရမှာလဲ၊ မင်း ရိုးသားခဲ့လို့ ကိုယ့်ကို ချစ်ရဲ့သားနဲ့ အခြေမပေးခဲ့တာကိုယ် နားလည်တယ်၊ အခြေအနေတွေ ဘယ်ထိဖြစ်သွားနိုင်မလဲဆိုတာ ဘယ်သူမှ ကြိုမသိသလို မင်းလည်း ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ ပြင်ဆင်ထားတာလေ .. ဒါ စိတ်ဆိုးစရာမှ မဟုတ်တာ၊ နောက်ဆို မှတ်ထား.. အဲဒီအကြောင်းပါလာလို့ ကိုယ့်ပါးစပ်က ခန်းခနဲစကားတွေ ထွက်လာရင် 'ချိန်း ကို အရမ်းကို ချစ်ခဲ့တာပါ' လို့ ပြောပေး .. ဒီကောင်က အဲဒီလို

ထားချင်လို့ ရစ်တာ .. ချစ်တာတွေပဲ ပြောပေးနေရင် ရပြီ..”

သူက ရယ်စရာလုပ်ပစ်လိုက်ပေမယ့် ကမာ ရင်ပူလာပြန်သည်။ ချိန်း က စိတ်ဆတ်သည်။ တစ်ချိန်ချိန် ပတ်ဝန်းကျင်လေတိုက်လာတာတွေကို ခံနိုင်ပါ့လား ..။

“ဘာငေးနေတာလဲ .. မင်း ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲမှာနော် .. အသည်းယားတာရင် ဩဿနာတက်သွားလိမ့်မယ်”

ကမာ ပါးလေးတစ်ဖက်ကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ပုတ်ကာ ဆံပင်တွေကို အကြမ်းပတမ်း ဆွဲဖွပစ်၏။

“အို .. ဘာလုပ်တာလဲ .. ဖရိုဖရဲဖြစ်ကုန်ရင် သူများတွေ တစ်မျိုးဆင်ကုန်တော့မှာပဲ”

“လာပြန်ပြီ .. ခုနက ပြောတော့ အဲလိုမဟုတ်ပါဘူးဆို ..”

“ချိန်း ကို ယုံပေမယ့် နှစ်ယောက်စလုံးကို လူအထင်သေးမှာစိုးလို့ ပြောတာ၊ ခဏဖယ်ပေး ..”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ ..”

“လက်စွပ် ယူမလို့လေ”

ချိန်း မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။ ပြီးမှ ပြုံးလိုက်ကာ -

“မင်းဆီမှာ ရှိသေးလို့လား .. တစ်ယောက်ယောက်ကိုများ ပေးနိုင်ပြီလားလို့”

“အို .. ဘာလို့ ပေးရမှာလဲ၊ လူကို ခန်းခနဲတွေပဲ ပြောနေတယ်၊ ဆယ်ပေးပါဆို ..”

ခါးမှာ သိမ်းဖက်ထားသည့်လက်ကို ဖယ်ချရင်း ကမာ က ထထိုင်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ ချိန်း က ဖယ်မပေးဘဲ တစ်ခုတစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်ကာ-

“လက်စွပ်က ဒီမှာ ..”

“ဟင်!...”

ဒီတစ်ခါ အလန်တကြားဖြစ်သွားကာ ကမာ အတင်းကနဲရုန်းထသည်။

ချိန်း က ခေါင်းအုံးပေါ်မှာ ပက်လက်လှနေလိုက်ပြီး ရယ်ကာ
“မင်း ဝတ်မထားလို့ ကြက်ကချီလာပြီး ကိုယ့်ကို လာပေးထား
တာ၊ အခု ဝတ်လို့ရပြီ .. ပေး .. လက်”

“ချိန်း .. အဲဒါ အို .. မဟုတ်သေးဘူး .. တို့ သေချာသိမ်းထားတာ
ချိန်း က ရယ်နေလျက် ကမာ လက်သူကြွယ်လေးမှာ စွပ်ချပေး
လိုက်ပြီး ...

“မင်း သိမ်းထားတာ ကိုယ်ယုံတယ်၊ လက်စွပ်ကိစ္စ ထားလိုက်တော့
“အမေ့!..”

ချိန်း က ကမာ လက်လေးကို ပြန်ဆွဲချလိုက်သည်။ ကမာ ပက်ခေါ်
လန်ကျသွားကာ ချိန်း ရဲ့မျက်နှာ သူမမျက်နှာပေါ်မှာ နီးကပ်စွာ စီးနေ
ရောက်လာလျက် ...

“ကိုယ် အရမ်းချစ်တယ်”
“ချိန်း .. အဲဒီလက်စွပ် ..”

“ကိုယ့်ကို ချစ်လား ..”
“ချစ်တယ် .. ဒါပေမယ့် အဲဒီလက်စွပ်ကိုတော့ ..”

ချိန်း က ပြုံးလိုက်ကာ ကမာ နှုတ်ခမ်းလေးတွေကို စူးစိုက်ကြည့်
“ထားလိုက်တော့ဆိုလည်း မေးနေမှာပဲလား ..”

“အဲဒါ ..”

နွေးထွေးစွာ ကျရောက်လာသည့် အနမ်းတို့မှာ ကမာ ပြောချင်
သမျှစကားလုံးတွေ အငွေ့ပျံ ပျောက်ကွယ်ကုန်ကြ၏။ လူကို ကျင့်
မေ့မူးစေသည့်ရင်ခုန်သံတို့ဟာ အချစ်ကြောင့်မှတစ်ပါး မဖြစ်နိုင်

သူ့ကို သူမ စွဲလမ်း မေ့မူး ရင်ခုန်ခြင်းဖြင့် နှစ်သက်မြတ်နိုး အား
ကိုး၍ ...။

အခန်း (၄၅)

“ချိန်း ..”

“ဟင် .. အိပ်ပြီလား”

“ဒီက စခေါ်တာကို သူက အရင်မေးနေပြန်ပြီ”

“ကိုယ်လည်း ခုပဲ ဖုန်းကိုင်ပြီး ခေါ်ရကောင်းမလား စဉ်းစားနေ
တာ .. စိတ်ချင်းဆက်နေသလိုပဲ၊ ဆယ့်နှစ်ခွဲနေပြီဆိုတော့ နှိုးလိုက်သလို
ဖြစ်သွားမလားလို့”

“အိပ်လို့မရဘူး သိလား ..”

“ကိုယ်ရောပဲ ..”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား”

“ရင်တွေခုန်နေတာ”

“ဟုတ်တယ် ..”

ဖုန်းကိုင်ထားရင်း ကမာ ဝရန်တာဘက်ကို ထွက်လာမိသည်။

ခြံထဲမှာ မီးလုံးဝါလေး ရှိနေပေမယ့် မှောင်မိုက်နေတာပဲ ဖြစ်
သည်။ လမိုက်ညမို့ လက မသာ .. ကြယ်ရောင်တွေကလည်း မလင်း..။

လောကအမှောင်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင် တိတ်ဆိတ်မှုက ဘာကို လွှမ်းမောဖွယ် ဖန်ဆင်းနေမှန်း မသိဘဲ ပျော်ရွှင် ရင်ခုန်နေတာတွေပါ မှုန်တီးမှုန်ဝါး ဖြစ်၏။

“ချိန်း ..”

“ဟင် ..”

“ချိန်း အခု အိပ်ရာထဲမှာလားဟင်”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ .. မနက်က မင်းနဲ့ကိုယ် ဖုန်းနဲ့ရိုက်ထားတဲ့ပုံတွေ ကြည့်နေတာ .. ဝရန်တာမှာ”

“ဟုတ်လား .. ကမာ လည်း ဝရန်တာမှာပဲ။ ချိန်း တို့ရဲ့ခြံက အပေါ်စီးကကြည့်ရင် လင်းနေလားဟင်”

“လင်းတချို့ မှောင်တချို့ပေါ့၊ နောက်ဖေးဘက်မှာတော့ လင်းမယ်ထင်တယ် .. အိမ်အလုပ်သမားတွေအားလုံး ညဘက် အိပ်ပေါ်မှာ မအိပ်ရဘူးလေ၊ သူတို့တန်းလျားမှာ မီးတွေ ထားပေးထားတာ”

“ဟုတ်လား .. ကမာ တို့ကျတော့ အလုပ်သမားတွေ ဘာတွေလည်း မရှိဘူး၊ မီးတွေလည်း ဖွင့်ထားနိုင်တော့ မှောင်နေတာပဲ သိလား .. မေမေကလည်း ညစာစားပြီးတာနဲ့ ဘုရားရှိခိုးပြီး အိပ်ရာဝင်တာ အမြဲတမ်း ဒီလိုပဲပေမယ့် ခု မနေတတ်ဘူး ..”

“ကိုယ့်ကို လွမ်းနေတာလား”

“အင်း ..”

“ကိုယ်လည်း အတူတူပဲကွ .. လက်မှတ်ထိုးတာ တစ်ရက်၊ လက်ထပ်တာတစ်ရက် စီစဉ်မိတာ မှားပြီလို့ တွေးပြီး ဘယ်သူ့ကို ပြေးတရားစွဲရမှန်း မသိဘူး”

“ကမာ ကြောင့်ပါ ချိန်း ရယ် .. တကယ်ဆို ..”

“မဟုတ်ပါဘူး .. ကိုယ်က ချက်ချင်းကြီး လက်ထပ်ဖို့ ထလုပ်တာလေ .. အဲဒီတော့ လိုအပ်တာတွေ ပြည့်စုံဖို့ ဟိုစောင့်ဒီစောင့် ဖြစ်

သွားတာပေါ့၊ ညဦးတုန်းက ဒက်ဒီကို ကိုယ် မေးသေးတယ်”

“ဘာလဲဟင် ..”

“လက်မှတ်ထိုးပြီးပြီဆိုရင် အတူတူနေလို့ မရဘူးလားလို့”

“ဘာတဲ့လဲ ..”

“ရတာမရတာ ကိုယ့်အလုပ်တဲ့ .. မနက်တည်းက မမေးဘဲနဲ့ ခုမှ ဘာလာဖြစ်တာလဲဆိုပြီး ရယ်တယ်”

“ကမာ ကို ချိန်း စိတ်ဆိုးလားဟင်”

“မဆိုးပါဘူး .. လက်ထပ်ပြီးနေကာမှ ဘာဖြစ်နေမှန်း မသိတာကတိုယ် ..”

“ကမာ လည်း ဘာဖြစ်နေမှန်း မသိဘူး၊ ပြီးတော့လေ မနက်က ချိန်း နဲ့ ကမာ အတူတူလှဲပြီး စကားတွေပြောခဲ့တဲ့အိပ်ရာကို ရပ်ငေးပြီး ထွမ်းနေတာ ငိုချင်လာသလိုပဲ”

“ပြဿနာပဲကွာ .. ခုပဲ ပြေးလာချင်နေပြီ”

“ချိန်း ကို အရမ်းချစ်တယ်”

“ကိုယ်လည်း ချစ်တယ်”

ကမာ ဖုန်းကို ပါးနဲ့ဖိကပ်ထားမိရင်း တကယ် ငိုချင်လာသည်။ အိမ်စားချက်ဟာ ဘာမှန်းတော့ မသိပါ။ ချစ်ရသူကို လက်ထပ်ခဲ့ကြပြီးမှ ဆွဲဖက်နမ်းနှိုက်ရုံနှင့် စောင့်ထိန်း နှုတ်ဆက်သွားသည့် ချိန်း ကို ပိုချစ်သည်။

ဒါပေမယ့် အဲဒီတုန်းက လိုက်ခဲ့ပါတော့ဆိုပြီး ဇွတ်ခေါ်သွားပါလားလို့လည်း တွေးမိပြန်၏။ အတူတူ ပေါင်းသင်းဖို့ မဟုတ်သော်လည်း ချိန်း နဲ့ အတူလိုက်သွားခဲ့ရင် ခုလောက်ဆို မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး စကားတွေ ပြောနေနိုင်သည်။

တစ်ညလုံး ဒါမှမဟုတ် မိုးလင်းတဲ့အထိဖြစ်ဖြစ် ..။

“ဟိတ် ..”

“ဟင် ..”

“ဟာ!... ငိုနေတာလား”

“ဟင်အင်း ..”

“ဟင်အင်းဆိုပြီး ရှက်သံကြီးနဲ့ကွာ .. ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ တခြား စိတ်ညစ်စရာတစ်ခုခု ရှိနေလို့လား၊ ကိုယ် ခု လာခဲ့မယ်လေ ..”

“မလာပါနဲ့ .. ညဉ့်နက်နေပြီဥစ္စာ”

ကမာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ငိုနေမိမှန်းတောင် မသိပါ။ တစ်ဖက်နဲ့ ဖုန်းကိုင်ထားရင်း မျက်ရည်ကို ပခုံးနဲ့ပဲ ပွတ်တိုက် သုတ်မိကာ ..

“တို့ ဘာဖြစ်နေမှန်း မသိဘူး ..”

“ပြောလေ .. ဘာဖြစ်နေမှန်း မသိတာကို”

“ချိန်း ကို ချစ်တယ်”

“ဟာကွာ .. တတွတ်တွတ် မေးနေတုန်းကတော့ ကြားရဖို့ကို မျှော်လိုက်ရတာ၊ ဒီမှာ ဖုန်းကို ဝါးစားမိတော့မယ်”

“အဟွန်း ..”

“ဟော... ရယ်သွားပြီလား၊ အိုခေ .. အိုခေ .. ဆက်ပြော ချစ်တာတွေချည်းပဲ ပြောနေလည်း တစ်ညလုံး နားထောင်မယ်၊ လုံးဝ မညည်းမညှပ် ..”

“မနက်ဖြန်ညကျမှ ချိန်း ရင်ခွင်ထဲမှာ လက်မောင်းကို ခေါင်းအုံပြီး တစ်ညလုံး ပြောမယ်”

“အဲဒါ မှတ်ထားနော်”

“အင်း .. အရမ်းပြောချင်နေတာ”

ကမာ သူ့လက်မောင်းလို စိတ်ကထင်ကာ ဖုန်းကို လက်နှစ်ဖက်စလုံးနဲ့ ဖွဖွလေး ထပ်ဆုပ်၍ စကားပြောရုံလေး ဖွင့်ထားလျက် ပါးမှာ အမြတ်တနိုး ကပ်မိသည်။

“တို့လေ .. မနက်ဖြန်ဆို အတူတူနေကြရမှာ သိရဲသားနဲ့ စိတ်ထဲ

မှာ လေးနေတယ်၊ ဒီလောက်မြန်မြန် အဆင်ပြေသွားတာကို မယုံနိုင်သလိုလို .. တကယ် အတူနေကြရဦးမှာ မဟုတ်ဘူးလို့လို ..”

“ဘာမှမတွေးဘဲ ကိုယ့်ကို ချစ်တာတွေပဲ တွေးကွာ ..”

“ချစ်လေ .. စိုးရိမ်လေ ဖြစ်နေတာ ချိန်း ရဲ့ .. အပြစ်ပြစ်ဖူးတဲ့သူလို ဘာက ခြောက်လှန့်နေမှန်း မသိဘူး၊ ချိန်း ကို ကမာ အားလုံး ပြောပြပြီးပါပြီ၊ တိုးထိမ်ချန်ထားတာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး၊ ပြီးတော့လေ .. သူများ အပေါ်မှာ ဘာမှ ..”

ပြောနေရင်း ထစ်ခုခုက ဖိစီးလာသလို ဖူးကို မြင်ယောင်လာ၏။ ဖုန်းဆက်တော့လည်း ဖုန်းပိတ်ထားသည်။ ဘာသတင်းမှလည်း မကြား၊ စိတ်သည် အရေးပေါ် သတိပေးချက်သတင်းကို သိထားပြီး အန္တရာယ်ကို ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ စောင့်ကြည့်နေရသူလို ဖြစ်နေသည်လား မသိ။

မနက်ပိုင်း မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲ ရှိသည်၊ ညဘက်မှာ ဒင်နာ အကြီးအကျယ် စီစဉ်ထား၏။ ဒီပွဲတွေမှာများ ဖူး နောက်လာပြီး နာကျင်စရာ တစ်ခုခုကို ဖွင့်ချ စွပ်စွဲမှာလား ..။

အစွန်းရောက်အောင် ခံစားတတ်သူပီပီ လူတွေရှေ့ကျကာမှ တစ်လောကလုံးကို ရန်မြဲချင်သလို တစ်ဖက်သတ် စွပ်စွဲချက်တွေနဲ့ ကဲ့ရဲ့လာမလား ..။

အမှားလုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပေမယ့် စပြီးကြုံလာခဲ့ရတည်းက သာမန် မဟုတ်သည့် ဖြစ်ရပ်တွေရှိ ပျောက်ချက်သားကောင်းနေသည့် စူးကပ်ကြောက်စရာသတ္တဝါလိုလို.. ပတ်သက်ခဲ့မိတာ မှားလေခြင်းဟု နောင်တရချင်လာ၏။

ဒီခံစားချက်တွေကို ချိန်း စဉ် အားပါးတရ ပြောပြချင်သည်၊ ရှုပ်ထွေးနေတာတွေကို မေးချင်မိသည်။ ဒါပေမယ့် ပြောပြ ညည်းညူစရာလည်း အကြောင်းရပ်က ရှာမရ ..။

“ဟိတ် .. ပြောလေ .. စိတ်မချလိုက်တာကွာ .. ဘာတွေဖြစ်နေ

လို့လဲ၊ မဟုတ်မဟတ်တွေ လျှောက်တွေးပြီး တစ်ယောက်တည်း စိတ်ဆင်းရဲနေတာရှိလား .. အန်တီ အိပ်နေပြီလား .. သွားကြည့်ကွာ၊ မအိပ်သေးရင်လည်း သားအမိနှစ်ယောက် စကားထိုင်ပြောလိုက်၊ မင်း ဘာတွေဖြစ်နေမှန်း မသိဘဲ ဒီတစ်ညလုံး ကိုယ် ဘယ်လိုနေရမလဲ ..

ချိန်း ဘက်က စိုးရိမ်သည့်စကားလုံးတွေ ရေစီးကြောင်းထဲမှာ ပါလာသည်။ သူ စိုးရိမ်နေမှန်း သိလေ့ .. တွေ့ချင်လေ။ အခု လာခဲ့ပါ ခေါ်ရအောင်လည်း မသင့်တော် ..။

မနက်ဖြန်ပဲ အတူနေကြရတော့မှာ သူမ ဘာဖြစ်နေတာလဲ ..

“ပြောနေတာ ကြားရဲ့လား .. အခု အန်တီဆီ သွားနေပြီလား”

“ဟင့်အင်း ..”

“ကျွတ် ..”

“ချိန်း .. မနက်ဖြန်စဉ်ခံပွဲမှာ ပူး လာမယ်ထင်တယ်၊ ချိန်း ဘယ်လိုထင်လဲဟင်”

“လာလာမလာလာ ကိုယ်တို့အလုပ် ဘာရှိလို့လဲ .. သူနဲ့ကိုယ် ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက်လည်း နေစပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ နေစပ်ပွဲကို ဖျက်သိမ်းတဲ့အကြောင်းတောင် မင်းအတွက် လုံခြုံအောင် ဒက်ဒီ ထည့်ပေးထားသေးတယ်၊ ဘာလဲ .. ဘုရားဇာတ်တော်ထဲကလို ပူး က သူ့မှာ ဟိုဟာဒီဟာဖြစ်နေပါပြီဆိုပြီး လာအရှက်ခွဲမှာ စိုးလို့လား”

“မဟုတ်ဘူး ..”

“ကိုယ်နဲ့ လုံးဝ ငြိစရာမရှိဘူး၊ အဲဒါ ယုံစမ်းပါကွာ .. အဓိပ္ပာယ် မရှိတာတွေကို ..”

“မဟုတ်ဘူး ချိန်း .. ချိန်း ကို မငြိနိုင်ပေမယ့် သူ ကမာ ကို ..”

“မင်းကိုဆို ပိုဆိုးတာပေါ့ .. သူ့ဟာသူ ရူးသလိုကြောင်သလို လျှောက်ဖြစ်နေတာ၊ ကိုယ်တို့နဲ့ မတွေ့ခင်တည်းက အဲဒီတစ်ကောင် ဂေါက်ဆိုတာ တစ်ကျောင်းလုံး သိတယ် .. မင်း ဒီလောက် စိုးရိမ်နေရင်

ကိုယ်တို့ပွဲကို လာတာမြင်တာနဲ့ ဆွဲထုတ်ပစ်လိုက်မယ် ..”

ချစ်တဲ့သူက အနားမှာ ရှိမနေပေမယ့် နွေးထွေးမှုတွေကြောင့် ခင်ထဲမှာ လုံခြုံသွားခဲ့သည်။ ချိန်း နဲ့ ပတ်သက်ဖို့ နောက်ထပ် ကြိုးစားမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ တွေးမိပါသည်။ ဒါပေမယ့် ဒီပွဲကိုတော့ မသိလို့သာ ငြိမ်နေတာ ဖြစ်လိမ့်မည် ..။

ဒါမှမဟုတ် တကယ်ပဲ တချောင်ချောင်မှာ သည်းကြွပြုန်းအောင် ငိုကြွေးနေပြီလား .. ဒါ ဖြစ်နိုင်သည်။ ပူး က အသည်းငယ်တဲ့သူပါ .. ဒီအဖြစ်တွေကို သူမ ခံစားနိုင်မှာ မဟုတ်ပေ ..။

“ကမာ ..”

“ဟင် ..”

“အရမ်းငိုမနေနဲ့ကွာ .. မနက်ကျ မလှဘဲ နေဦးမယ်”

“မငိုတော့ဘူး”

“လိမ္မာတယ် .. အိပ်တော့နော်”

“ချိန်း .. အိပ်ချင်ပြီလားဟင်”

“မင်း ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ ပြောတာ .. ဖုန်းထဲမှာ မင်း ငိုနေတာဆိုယ် လူသတ်ချင်စိတ် ပေါက်လာတယ် သိရဲ့လား၊ ဒီည စီးကရက်စပ်ဘူးလုံး ကုန်အောင် ထိုင်သောက်ပြီး ဖြေရဦးမှာ”

“အို .. မသောက်ရပါဘူး၊ ချိန်း လက်ထဲမှာ စီးကရက်ဘူးနဲ့လား .. ခု ချလိုက်နော် .. ဘယ်နှစ်လိပ် ကုန်နေပြီလဲ”

ချိန်း ထံမှ ရယ်သံထွက်လာကာ ..

“တစ်လိပ်တောင် မကုန်သေးဘူး၊ လက်ကြားညှပ်ထားတာ သောက်ဖြစ်ဘဲ ကုန်သွားပြီ”

“ကုန်ပစေပေါ့ .. ညတိုင်း အဲဒီလို သောက်နေတာပဲလား”

“ဟုတ်တယ် .. အများကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်လိပ် နှစ်လိပ် .. မင်းက ဟန်းဖုန်းကိုင်ထားတာတောင် ဖုံးဖိထားတော့ မလို့

ဖုန်းဆက်ပြီး ရည်းစားစကားပြောခွင့်လည်း မရ ..။ ချစ်သူဖြစ်ချင်တာလည်း မဖြစ်နိုင် .."

"အောင် ကိုတောင် ဖုန်းရောင်းလိုက်ရပြီ ပြောထားတာပါဆိုမှ အိမ်ဖုန်းရှိနေသေးတာတောင် အောင် မသိဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာ ရှင်းပြထားသားနဲ့ ချိန်း ကလည်း .."

"အဟွန်း .. နည်းနည်း ရစ်ကြည့်တာပါ၊ ရင်ထဲမှာ ဘာမှမရှိဘူး မင်း လုပ်သမျှအားလုံး အိုခေ .."

"ချိန်း .."

"ဟင် .."

"ဂွတ်ဒ်နိုက်နော် .. ကမာ အိပ်တော့မယ်"

"အိုခေ .. တကယ်အိပ်နော်"

"အင်း .."

"တကယ်လို့ အိပ်မရသေးရင်လည်း ဘယ်အချိန်ဖြစ်ဖြစ် ဖုန်းပြန်ခေါ်လိုက်"

"အင်းပါ"

"မင်းကို ချစ်တယ်"

"Me too"

အသံတိတ်ပြီး နားထောင်နေလိုက်တော့ ချိန်း ဖုန်းမချသေးတာကို သိလိုက်သည်။ ကမာ ဖုန်းကို နှုတ်ခမ်းနဲ့ ဖိကပ်နှမ်းလိုက်ပြီးမှ ကိုယ် အရင်ချလိုက်၏။ ထိုခဏလေးမှာပဲ ဖုန်းက ချက်ချင်း ထမြည်လာရာ ကြည့်လိုက်တော့ မမထက် ..။

"ဟလို .."

"ပြောနိုင်လှချေလား ကမာ .. တစ်နာရီမထိုးခင်တည်းက ခေါ်တာ နှစ်နာရီခွဲပြီးသွားမှပဲ ရတော့တယ်၊ ဘာလဲ .. ချိန်း နဲ့ ပြောနေတာလား၊ လက်ထပ်ရတော့မှာဆို အပျော်တွေ လွန်နေတာ ထင်တယ်"

ကမာ အံ့သြမိလေသည်။ မမထက် ဤသို့သော ခန်းခနဲစကားတွေကို မဆိုတတ်ခဲ့သဖြင့် ..

"ပျော်တာကတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် .."

"ထားလိုက်ပါ .. နင်က ကာယကံရှင်ပဲ၊ ပွဲပျက်ခဲ့တဲ့ ငါတောင် ညတိုင်း အိပ်ပျက်နေရတာ .. နင်က ပိုမှာပေါ့"

"မမထက် တို့ကို ကမာ ဖိတ်တာကလေ .. အရင်းအချာဆိုလို့ ဒီလူတွေပဲ ရှိလို့ပါ၊ မမထက် တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့"

"မထင်ပါဘူး .. ဖိတ်ဖိတ်မဖိတ်ဖိတ် လာဖို့လည်း အစီအစဉ် ချိတူး၊ မေမေကလည်း နင့်ကို စကားထဲတောင် ထည့်ပြောတာ မကြိုက်တော့ဘူး၊ နင့်အကြံ အောင်တယ်လေ၊ ငါတို့ကတော့ .."

"မမထက် အဲဒီလို လုံးဝ မဟုတ်ဘူးနော် .. မမထက် ကမာ ကို.."

"ထားလိုက်တော့ ကမာ .. ခုချိန်မှာ နင် နိုင်တယ်၊ ငါတို့ မြောင်းထဲရောက်သွားတယ် ဒါပဲ၊ အန်တီမြင့် ကလည်း နင့်ကို ရွေးမတော်လိုက်ရရင် အကောင်းသားလို့တောင် သနားသွားရတဲ့အထိပဲ၊ တကယ်တော့ အထင်ကြီးသွားတာပါ၊ ငါ သင်ပေးတဲ့ပညာတွေနဲ့ ဦးမင်းခတို့ဆီက ညစ်ထုတ်ထားတာတွေ ပေါင်းပြီး နင်က ဖြူတိပါရာပိုင်ရှင် ခြစ်တော့မှာကိုး .."

"မမထက် .."

ကမာ ရှက်တတ်သည့် မာနစိတ်က ထောင်းခနဲ ထဖြစ်သည်။ ဒီဆိုင်နဲ့ ဦးမင်းခ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ဒါတွေ မမထက် က ဘာလို့ သိနေတာလဲ၊ ဦးမင်းခ လိုလူကြီးက မဟုတ်တမ်းတရားတွေ လျှောက်ဖွဲ့မှာတော့ မဟုတ်နိုင် ..။

"ကျွန်မ အမြဲတမ်း လေးစားချစ်ခင်ခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်က ဒီလို စကားတွေ ပြောလာတာ အံ့သြစရာပဲ မမထက် .. ကျွန်မ ဘယ်လို

သန့်ရှင်းစွာ ရပ်တည်နေခဲ့တယ်။ ဘယ်လို ကြိုးစားခဲ့ရတယ်ဆိုတာ မထက် အသိဆုံးပါ။ ဒီဆိုင်ဖွင့်ဖို့ ဘယ်တုန်းတည်းက ကျွန်မ စုဆောင်းခဲ့တယ်ဆိုတာလည်း မမထက် သိတယ်။ ခုချိန်ထိ မပြည့်စုံသေးလို့ မရှာရသေးဘူး။

“ဖွင့်စရာလည်း လိုချင်မှလိုတော့မှာပါ .. နင်က ငါတို့အားလုံးထက် အများကြီး မြင့်သွားပြီပဲ။ မနက်က အားလုံးရှေ့မှာ ရတနာတွေတွေ့ စားပွဲပေါ်မှာ လျှလန်နေအောင် ချိန်း ရဲ့ဒက်ဒီကိုယ်တိုင် ချွေးတယ်ဆိုတာလည်း ကြားရတာ ဝက်ဝက်ကွဲပဲ။ နင် တော်ပါတယ်။ အပိုင်ရလိုက်တာ အချစ်တွေရော စည်းစိမ်တွေရော ဒါအပြင် မပိုင်ရဘဲ အဝေးကနေ ကျောက်ရုပ်ဖြစ်တဲ့အထိ ငေးမျှော်နေပါမယ်ဆိုတဲ့သူတွေလည်း အဆင်သင့် ရဲလို့။”

“ဘယ်လို .. မမထက် ဘာပြောလိုက်တာလဲ ..”

“အောင် လေ ..”

ထက်ထက်မင်း က လက်ထပ်ပွဲကို စေ့စပ်ရုံပဲလုပ်ဖို့ အောင် တောင်းဆိုခဲ့တာကစ၍ အောင် ရင်ဖွင့်ခဲ့သမျှကို ပြောပြသည်။ ဒီလောက်ထိ မသိခဲ့သဖြင့် ကမာ ဘာမှလည်း မပြောတတ်ပေ ...။

ကိုယ့်ဘက်မှာလည်း ဘယ်တုန်းကမှ မဖောက်ပြန်ခဲ့သလို အောင် ဒီလိုတွေ အံ့ဖွဲ့ တည်ရှိနေခဲ့မယ်လည်း မထင် ...။

“ငါက ဆိုပြီး ထခုန်နေပြီလား ကမာ .. တကယ်ပါ နင် အရမ်းကို တော်ပါတယ်”

“အဲဒါတွေပြောမလို့ အချိန်မတော် ဆက်တာလား မမထက် .. ဒါဆိုရင်တော့ မမထက် ဖုန်းဆက်ရကူးနင်အောင် ကျွန်မ ပြောပါမယ်။ ကျွန်မရင်ထဲမှာ မရိုးမသား စပြီး လက်ခံခဲ့မိတဲ့ယောက်ျားက ချိန်း ပဲ”

“ဒါ မှန်တာပေါ့၊ ချိန်း က ပိုချောတယ်၊ အောင့် ထက် အများကြီး ချမ်းသာတယ်လေ”

“ကြိုက်သလို ထင်ပါ။ ခုရော နောက်ရော ချိန်း နဲ့ ကျွန်မက ဦးဆွေးဆံမြေ သစ္စာရှိစွာ ပေါင်းဖက်ကြမယ်ချစ်သူတွေ”

“ဒါလည်း မှန်တာပဲ .. နင်က အကောင်းဆုံးကို ရွေးထားနိုင်တာကိုး”

လုံးဝ ပြောင်းလဲနေပြီဖြစ်သည့် ထက်ထက်မင်း က မဲ့ရဲ့ရယ်သည့် ရယ်သံနှင့် ...

“တစ်ခုရှိတာက လူတစ်ယောက်အတွက် အကောင်းတွေချည်း အများကြီးတော့ မရနိုင်ဘူး ကမာ .. တို့က အောင့် ကို သံယောဇဉ်ကြီး ခဲ့ပေမယ့် အောင် က နင့်ကို တစ်ဖက်သတ် ချစ်နေတာကို သိထားတဲ့အတွက် ဖြစ်လာတာကို ခံနိုင်ရည်ရှိပါတယ်၊ ဖူး ကတော့ တစ်ခုခု ထိရှသွားမယ်ထင်တယ်”

“ဟင်!...”

“လူတွေက မသိကြတာပါ။ ဒါဖြောင့် နင့်ကို အချစ်တွေ ပိုကုန်ကြတာ၊ ဖူး ကို နင်ပဲ စင်ပေါ်တင်၊ နင်ပဲ ဒေါက်မြတ်လိုက်တာ ဘယ်သူမှ မသိဘူး”

“အို .. အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး .. လုံးဝ မဟုတ်ဘူး မမထက်”

“နင်သာ ကိုယ်ဟန်ပြမလာဘူးဆိုရင် ငါတို့ရဲ့ စေ့စပ်ပွဲကြီးက အောင်မြင်သွားခဲ့မှာပဲလေ.. လူကြီးချင်း စကားပြောခဲ့တုန်းက ချိန်း ဒီလိုပဲ နာခံခဲ့တာ၊ နင့်ကို နတ်သမီးတစ်ပါးလို မြင်လိုက်ရတာမှ ချိန်း က မိဘမှန်းမသိ စောင့်ထိန်းရမှန်း မသိ ရရာလက်နက် ထဆွဲပြီး တိုက်ပွဲဝင်တာမျိုး ..”

“မဟုတ်ပါဘူး မမထက် ရယ် ..”

တကယ် မဟုတ်ခဲ့တာတွေပါ။ စေ့စပ်ကြတဲ့အတွဲတွေကို ကြည့် ဖြူကျေအပ်စွာ နဖက် လက်ထပ်စေချင်တဲ့ပုံစံမျိုးဖြစ်ဖို့ ကိုယ့်ရဲ့ အူရုပ်ကို ဟန်လုပ် ပြင်ဆင်ခဲ့ရသည်။

မမော့ချင်ဘဲ မော့၊ မပြုံးချင်ဘဲ ပြုံး၍ ဒီပွဲကို လာခဲ့မိ၏။ အောက်ကြီးဖြစ်နေမှတော့ ပျက်သွားနိုင်တာကို နည်းနည်းမှ မတွေးမိသလို ဒီလိုထဖြစ်မယ်လည်း မထင်ခဲ့ ...။

ခူတော့ သူမဘက်က ဘာပြောပြော အရာမထင်တော့ပါလား။ နင် မီးကုန်ယမ်းကုန်ပျော်ပြီး ကျေးဇူးရှင်ကို မေ့နေသလား။ ဖုန်းဆက်တာပါ။ တကယ်ဆိုရင် ဦးမင်းခ တို့ သားအဖရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် သူဌေးကြီး ဦးထွန်းထွန်း ကိုယ်တိုင် လာရောက် တောင်းခံရဖို့ ခြံဝန်းတိုက်တာလေးနဲ့ နင်တို့ နေနိုင်ခဲ့တာနော်။ ဒီလိုသာမဟုတ်ရင် သားကို ဘယ်လောက်ချစ်ချစ် လမ်းဘေးစရပ်ပေါ် လိုက်ကောက်ရမယ့်အဆင့်မျိုးဆိုရင်တော့ အဲဒီမိန်းမကို သူ့သားနဲ့ ကြည်ဖြူပေးမှာမဟုတ်ဘူး။

ကမာ မကြားချင်ပေမယ့် ဖုန်းကိုင်ထားရင်းနဲ့ပဲ နားထောင်နေသည်။ မျက်ရည်တွေ တစ်စက်ချင်း ကြွေးဆင်းနေလျက် ရင်ဘတ်ထဲမှာ မီးလောင်နေသည်နယ် ...။

“ဖူးဖူးစင် ဘဝပျက်သွားပြီဆိုရင်တော့ ဝဋ်ဆိုတာ လည်တတ်တယ်နော် .. ခံနိုင်ရည်ရှိဖို့ လိုတယ်”

ချက်ချင်း ဖုန်းချသွားသည်။ ကမာ ကိုင်လျက်သားရှိနေဆဲ ... ဝဋ်ကြွေးဆိုတာ ရှိခဲ့ရင် ကိုယ်က ဘယ်သူ့အပေါ်မှာ နှိပ်စက်ကလေး ပြုဖူးခဲ့လို့လဲ ...။

ချိန်း ရယ် .. အဲဒါတွေအားလုံးက တို့ကြောင့် ...။

မျက်နှာမော့၍ အံ့ကြိတ်ရှိုက်မိစဉ် မျက်ရည်တို့သည် နားသယ်စပ်ဆံစများထဲသို့ ပြောင်းလဲ စီးဆင်းကာ ...။

အခန်း (၄၆)

မိဒီယိုကင်မရာထဲမှာ မြင်နေရသည့်ပုံရိပ်လေးတွေကို တတ်နိုင်သမျှ ချုံကြည့်နေပေမယ့် ကြည်ကြည်လင်လင် မြင်ရတယ်ဆိုတာ မရှိခဲ့ပေ။ မျက်ဝန်းမှာ ပြည့်လျှမ်းနေသည့် မျက်ရည်တို့က ဝါးပေါ်မှာလည်း ခြုံနေတာတောင် မျက်ဝန်းထဲမှပဲ ပြည့်သိပ်နေခဲ့သလိုလို လျော့ပါးသွားသည် မရှိ ...။

ရယ်နေကြသည်။ ပုတ်ခတ် ပွေ့ဖက်၍ ပျော်ပါးနေကြ၏။ ကြည့်နေရင်း ပုံရိပ်တွေက ဝေဝါးပျောက်ကွယ်သွားလိုက် ခဏလေး ပြန်ကြည်လာပြီး ချက်ချင်း ဝါးတားတား ပြန်ဖြစ်လိုက် ...။ ကြာတော့လည်း ချိန်း ရဲ့ပုံရိပ်လေးကို မြင်ခွင့်မပေးလောက်အောင် တားဆီးနေသည့် မျက်ရည်တွေကို မုန်းတီးလာမိသည်။

အနားမှာရှိသည့် ဖက်လုံးကို ဆွဲယူကာ မျက်လုံးတွေကိုပဲ မညှာတော့ ဖိကပ် ပွတ်ပစ်လိုက်၏။

နောက်ထပ် မျက်ရည်မကျအောင် မေးဖျားလေးပင့် အသက်အောင်ရှူ၍ ကင်မရာကို ပြန်ကြည့်၏။

တကယ့်ကို တခမ်းတနား ကျင်းပခဲ့တဲ့ မင်္ဂလာပွဲပါလား ...။

ချိန်းနဲ့ ကမာ တို့ နှစ်ယောက်စလုံး အဖြူရောင်တွေပဲ ဆင်တူကြတာ ပန်းနုနှင့် အပြာနုချိတ်ကလည်း အဖြူခဲ ...။

ထမီ ပုဆိုးကအစ ပိုးချိတ်တွေ ဆင်တူနှင့် လှချင်တိုင်း လှနေကြ၏။ ကဲမှာ မျက်နှာမှာလည်း ဖြူနုနုလေးပဲ ပြင်ထားကာ အဖြူရောင် ရှိဒိုးထက်က စိမ်းနက်ညိုမှောင်သော မျက်ခုံးတန်းလေးတွေပဲ ထင်းသည်။ မျက်တောင်ကော့တို့မှာ အပြာရောင်ရင့်ရင့်လေး တင်ထားသဖြင့် ပြာမှောင်သည့်အရောင်ကြောင့် မျက်ဝန်းပြာလေးတွေနှင့် ပိုလှ၏။

နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေက ချိတ်မှာ ပါသည့်အတိုင်း ပန်းနုရောင် လက်လက်လေးနှင့် ...။

သိပ်လှနေတာပဲ ကမာ ... ဒီလောက်ထိ မလိုပါဘူးဟာ၊ နင်က အစတည်းက အားလုံးရဲ့နှုတ်သမီး ...။

မင်းသားနှစ်ပါးရဲ့ နှုတ်သမီးလေးပါ။ ရင်ထဲမှာ စူးအောင်နေသည့် နာကျင်မှုက လက်နက်တစ်စုံတစ်ရာ ပစ်ခိုက်နေသည့်အတိုင်းပင် ...

တွဲတွဲတုန်တုန် လှုပ်လီလှုပ်လဲ့နှင့် လည်တိုင်က ရတနာတွေလည်း ပိုးချိတ်ထဲမှာ အရောင်ရစ်ထားတဲ့အတိုင်း တစ်ထပ်တည်း ဆက်ထားတာ ပညာရှင်ဆန်ပါ၏။

ချိန်း သည် ကမာ့ ပန်းလေးကို ဖက်ထားပြီး ဧည့်သည်တွေက နှုတ်ဆက်ရယ်မောရင်း ကမာ့ ကို တစ်ခုခု လှည့်ပြောလိုက်တိုင်း နာသယ်စပ်ဆံစလေးတွေနားမှာ နာခေါင်းချွန်ချွန်နှင့် မထိတထိ ကလေးသည်။ စကားပြောနေတာလိုလို နမ်းလိုက်သလိုလို ...။

ဘေးက သူငယ်ချင်းတွေ ဝိုင်းရယ်လိုက် .. ချိန်း က ကမာ့ ယုံလေး ကျုံ့သွားတဲ့အထိ တင်းခနဲ ဆွဲဖက်ပြီး ရယ်လိုက် ...။ ပြီးတော့ ...

သဲ တို့ အုပ်စုတွေ အားလုံး တက်ကြွစွာ ပါဝင်လို့ပါ။ အော့မပါပေမယ့် လူငယ်တွေ အင်အားက မနည်းသည်မို့ ပို၍ စိတ်ပြေနေသည်ပွဲပြီးချိန်ထိ လူတွေစည်ကားနေဆဲ ဒီပွဲမျိုးကို အင်းလျားလိတ်က

ဆက်ချိုးရေလို့ ရတယ်တဲ့ ...။

ဦးချက်ကြီး က ကိုယ်တိုင် ရိုက်ယူလာသည့် ကင်မရာကို လာပေးရင်း ပြောသွားသည်။ ထို့ပြင် ...

တော်တော် အကုန်ခံထားတာ 'လို့ နှုတ်ခမ်းမဲ့ပြော၍ မျက်လုံးတွေက စူးရဲနေ၏။ ကင်မရာကို လှမ်းယူလိုက်သော မျက်ရည်တွေနဲ့ ရဲ့မျက်နှာကိုလည်း စေ့စေ့တောင်မကြည့်ဘဲ လှည့်ထွက်သွားခဲ့သည်။

မငိုနဲ့ သမီး လို့ပဲ ဂိုတိုတုတ်တုတ် ချော့မော့တတ်ပေမယ့် ဦးချက်ကြီး ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ထိ ခံပြင်းနေခဲ့သည်ကို ဖူး သိနေသည်။ ဒါပေမယ့် သူမ လိုချင်တာ ဒက်ဒီနဲ့ ဦးချက်ကြီး တို့ရဲ့ မေတ္တာတွေမှ မဟုတ်ဘဲ ...။

နောက်ထပ် ဝေ့တက်လာသည့် မျက်ရည်တွေကို ဖက်လုံးနဲ့ ထပ်စွပ်ပစ်ကာ ကင်မရာဆီ ပြန်ငုံကြည့်မိသည်။

ခန်းမတစ်ခုလုံးမှာ ပြည့် နှက်နေသည့် မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေ၊ ပြန်ကြတော့မလို့ မိုးတိုးမတ်တပ်ရပ်နေကြပြီးတဲ့လူတွေ အားလုံးသော မေတ္တာအပေါင်းတို့ကို ရယူပိုင်ဆိုင် ပြီးပြည့်စုံ ပြုံးပျော်နေသည့် ကမာ့လို ဖြစ်ချင်တာပါ။

ဒီထဲမှာ ဖူး ရဲ့မင်းသားလေးဟာ သူမကိုမှ မြတ်နိုး ယူယနေခဲ့သည်။ ပန်းကိုမှ ဖက်မထားရလျှင် လက်ဖဝါးလေးဖြစ်ဖြစ် ဆုပ်ကိုင်ထားလျှင် တစ်ယောက်က ကမာ့ ကို ဆွဲခေါ်သွားတိုင်း သူလည်း ခါသည်။

သူ့ကို တစ်ယောက်တလေက ခေါ်လိုက်တိုင်းလည်း ကမာ့ ကို ခါအောင် ဆွဲခေါ်သွား၏။ စကြနောက်ကြသံတွေ တဝေါဝေါ ရယ်မောကြည့်ဆို ကမာ့ ကို ငုံ့မိုးကြည့်လိုက်သည့်မျက်နှာက မြတ်နိုးယူယခြင်းတွေနှင့် ...။

အဲဒီ ကံကောင်းခြင်းတွေကို ဖူး ဘာလို့ မရခဲ့တာလဲ ...။ အဲဒီအချစ်

တွေကို ဖူး ကို ဘာဖြစ်လို့ မပေးခဲ့တာလဲ ချိန်း ရယ် ... ရှင့်ကို ချစ်လိုက်တာ ရူးတော့မယ်။ ငိုရလွန်းလို့လည်း ပါးပေါ်မှာ မျက်ရည် မြစ်ကြီး ဖြစ်နေပြီလေ ...။

အရှင်မထားဘဲ တစ်ခါတည်း သတ်ပစ်ခဲ့ပါ ချိန်း ရယ် .. ချိန်း ရဲ့လက်နဲ့ သေပါရစေ၊ ချိန်း ကို ချစ်နေတဲ့အချစ်တွေနဲ့ တစ်ချစ်ချစ် မြည်ရင်း သေပါရစေ ...။

မျက်ရည်တွေ တသောသော ဆင်းလာပေမယ့် ရှိုက်သံမပါခဲ့ဘူး အားလုံး ရယ်မောပျော်ရွှင်နေခဲ့ကြတဲ့ မနက်မှာ သူမကတော့ ဒီရယ်မော သံတွေကို နားစွင့်စောင့်စားရင်း မျက်ရည်မြစ်ထဲမှာ မျောနေခဲ့သည်။

ဦးချက်ကြီး က မင်္ဂလာပွဲကို တက်ရောက်ရင်း ရိုက်ခဲ့တာ မဟုတ် တော့ မြင်ကွင်းက ဝေးသလို အသံတွေကလည်း မပီပြင် ...။

ဖူး ကတော့ ဒီကင်မရာ လက်ထဲရောက်လာကတည်းက မကျန် ခန်းနိုင်သည့် မျက်ရည်တွေကို သွန်ချရင်း အသိမဲ့သူလို သူမရဲ့စိတ် ဝိညာဉ်အားလုံးက ဒီပုံရိပ်တွေထဲမှတစ်ပါး ...။

“သမီးလေး ..”

ခေါ်သံနှင့်အတူ နာနီကြီး နဲ့ ဦးချက်ကြီး တို့ တစ်ခေါက် ပြန်ဝင် လာကြသည်။ ဖူး က မော့မကြည့်ပါ။

“ဒီမှာ ထားခဲ့ပြီ သမီး”

အနီရောင်အပျောသားတစ်စနှင့် ထုပ်ပတ်ထားသည့် အရုပ်တစ်ရုပ် ကို မှန်တင်ခုံဘေးမှာပဲ ထောင်ခဲ့သည်။ နာနီကြီး က တစ်ခုခုပြောမှာကို စောင့်သလိုမျိုး ဖူး ကို ကြည့်နေလျှင် ဦးချက်ကြီး က လက်တို့ ခေါ်သွား သည်။

ဖူး က ဘယ်သူ့ကိုမှ လှည့်မကြည့်ဘဲ မျက်ဝန်းတွေက ကင်မရာ ထဲမှာ ...။

“တောက် ..”

မိဒီယိုကင်မရာကိုင်ထားသည့် လက်တို့ တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ တက်ခေါက်သံသည် မျက်ရည်နှစ်စက် လက်ခနဲ ခုန်ပေါက်ဆင်းသွား ခြင်း တစ်ထပ်တည်း ...။

ဟေး ... ခနဲ အော်လိုက်သံတွေ၊ လက်ခုပ်သံတွေနှင့် ချိန်း မျက်နှာ ရယ်နေလိုက်တာများ ဒီသွားတွေ ပြန်စေ့ပါဦးမလား မသိ ...။

ဝိုင်းပြီး နမ်းခိုင်းကြတာတွေကို ကမာ က ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစား သည်။ သူက အတင်းဖက်ထားပြီး ပါးလေးတစ်ဖက်ကို နမ်းလိုက်၏။ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းကို ဖျတ်ခနဲ နမ်းပစ်လိုက်လျှင် ကမာ မျက်နှာ ငဲ့ပစ် တာ သူမေးဖူးကို တွန်းပစ်လိုက်သည်။ အော်ဟစ်ဆူညံသွားသည့် လက် ခုပ်သံ ရယ်မောသံတွေဟာ ထိုအဖြစ်ကြောင့် ထွက်ပေါ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ကမာ ရှက်ရှက်နဲ့ ထုနက်နေတာကို ချိန်း က လက်တကာကာနှင့် ရယ်မဆုံး ...။

“နင် ရယ်ပါ .. အရမ်းကို လှပါတယ်၊ ငိုနေရင်လည်း လှနေဦးမှာ ပဲ .. ငါ ထိုင်ပြီး ကြည့်နေချင်သေးတယ် ကမာ”

ဖူး တစ်ယောက်တည်း စကားတွေ ပြောတတ်လာသည်။ နောက် ထပ် မျက်လုံးထဲရောက်လာတာ ဦးထွန်းထွန်း ...။ ဒေါ်မိမိလတ် ဆုံးသွား သည့်ရက်ပိုင်းမှာ ဒက်ဒီလည်း ခရီးထွက်သွားပြီမို့လို့ ချိန်း ကို အားပေး ကူညီချင်စိတ်လေးနဲ့ ဖူး ကိုယ်တိုင် ရောက်သွားခဲ့တာ နှစ်ခေါက် ...။

ထိုစဉ်တုန်းကတော့ ပျူငှာခြင်းမရှိသည့် ဦးထွန်းထွန်း ရဲ့အပြုံး အရယ်မဲ့နေတဲ့ မျက်နှာကြီးက လူကို ‘ရတယ် .. ပြန်တော့’ လို့ နင် မထုတ်ရုံ တစ်မယ်ရယ်။ ဒါဟာ နာရေးကိစ္စကြောင့်လို့ပဲ သူမ ထင်ခဲ့ တာ မှားခဲ့သည်ပဲ။

နာရေးပြီးတာ မကြာသေးဘဲ ကမာ ကို ရွှေတွေငွေတွေ လှည်းနဲ့ တိုက် ပုံပေးပြီး တင်တောင်းခဲ့သည်။ မင်္ဂလာပွဲမှာ ရယ်နေလိုက်တာ လူငယ်တွေနဲ့ ရောသော ပွဲကျလို့။

ဒေါ်အမာလွင် ကို ဆင်စွယ်ရောင် ဇာတ်စုံနှင့် ပဝါနှစ်စ ဘယ်
ညာချလျက် ခန့်ညားထည်ဝါစွာ တွေ့သည်။ မမထက် တို့ သားအမိ
အောင် မိဘရော ဘယ်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ ရှာမတွေ့ခဲ့ပါ။
ဒါပေါ့ .. ငါတို့အားလုံးက စည်းဝိုင်းအပြင်ကို ဆွဲထုတ်ခံခဲ့ရတဲ့
လူတွေပဲ ...။

နင့်ကို ငါ မကျေနပ်ဘူး ကမာ .. နင့်ကို ငါ အရမ်းကို ချစ်ခဲ့တာ
ယုံကြည်ခဲ့မိတာ။ လူယုံသတ်လို့ သေရတာလို့ ငါ့ကို မမထက် ဖုန်း
ဆက်ပြီး ပြောတယ်။

ငါက နင် ခဏငှားခဲ့တဲ့ အချစ်တစ်ခုနဲ့ တစ်ဘဝစာ စိတ်ကူးတွေ
ယဉ်ပြီး ရူးသွပ်ခဲ့တဲ့သူ ..။ ရူးခဲ့မိတာ မှန်ရင်တော့ နေ့မြင့်လေ အရူးရင့်
လေပဲ။ နင်တို့ရဲ့ ရယ်မောသံတွေကြောင့် ငါ အရူးရင့်နေပြီ ...။

“တောက် ..”

ရင်ထဲမှာ စကားလုံးများစွာ ဆိုမိရင်း မျက်ရည်တွေကြောင့် ဘာမှ
မမြင်တော့တာကို လွတ်လပ်ခွင့်ပေးလိုက်သည်။ ကင်မရာကို ဘေးမှာ
သာသာလေးချ၍ မျက်နှာမောထားမိ၏။ နောက်ထပ် မျက်ရည်စက်တွေ
လျှောကျသွားစဉ် အနီရောင်အဝတ်စ တအိအိ ပုံကျသွားသည့် မြင်ကွင်း
က ထင်လာ၏။

ကြည့်လိုက်တော့ သူမ ပူဆာထားသဖြင့် ဦးချက်ကြီး ရှာလာပေး
သည့် ယောက်ျားရုပ်ကြီးက ပြုံးတုံ့တုံ့မျက်နှာနှင့် သူမကို ကြည့်နေတာ
တည့်တည့်မတ်မတ် ...။

ကော်ရပ်ပေမယ့် အရပ်အမောင်းကောင်းသည်။ မျက်နှာ ပြေပြစ်
၏။ ဦးချက်ကြီး ရှေ့ပင်းစင်တာတစ်ခုခုကနေ ရှာဝယ်ခဲ့တာလား ..
ဘယ်လိုရလာသလဲ မသိ ...။

ဘာလုပ်မှာလဲလို့လည်း တစ်ခွန်းမှ မမေးခဲ့ပါ။ ဖူး နေရာမှ ထရပ်
လိုက်ကာ ကော်ရပ်ရှေ့ကို တရွေ့ရွေ့ တိုးလျှောက်သွားသည်။ ပြီးတော့

အရပ်မှာ ဝတ်လျက်သားပါလာသည့် အနက်ရောင် အနောက်တိုင်း
ဝတ်စုံကို တဖွဖွလေး ကိုင်ကြည့်၏။

မျက်ဝန်းတို့သည် အရပ်၏မျက်လုံးပြူးပြူးကို စူးစိုက်ကြည့်ကာ
မျက်တောင်ပုံစံ ကပ်ထားသည့် မွေးနက်လေးတချို့ကို လက်ညှိုးနဲ့
ထိတယ် ကိုင်ကြည့်၏။ ပြီးတော့ ...

‘ငါက ချိန်း ကိုပဲ လိုချင်တာ’ဟု ဆိုရင်း မျက်လုံးတွေ အရောင်
တလက်လက် ဖြစ်လာသည်။

ရှိနေခဲ့သော နူးညံ့ခယခြင်းတို့ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ပြီး အရပ်ကို
တိုင်တွယ်နေရင်း လက်သီးဆုပ်တွေ ဖြစ်ကုန်၏။

“ဦးလေး .. ဦးလေး ချက်ကြီး ..”

“လာပြီ .. သမီး”

ဦးချက်ကြီး က အခန်းရှေ့မှာ ရှိနေသလိုမျိုး ...။ ခေါ်လိုက်တာနှင့်
ချို့ကို တန်းရောက်လာ၏။

“ညနေ ဘယ်နှစ်နာရီလဲ ..”

“ခြောက်နာရီ”

မျက်ရည်စက်တို့ ဆုတ်ခန်းသွားခဲ့သလို စူးလက်နေသည့် ဖူး မျက်
ဝန်းလေးတွေမှာ မျက်ရည်ရောင်တို့ တစ်စိုးတစ်စိမှ ရှိမနေခဲ့ဘဲ ...

“သမီး အရမ်းမုန်းတယ်”

“မုန်းသင့်တာပေါ့”

“နေကမာ ..”

“အင်း ..”

“ဦးထွန်းထွန်း”

“ဟုတ်တယ်”

“သတ်ပစ်ချင်အောင် မုန်းတယ်”

“ဦးလေး နားလည်ပါတယ် ကလေးရယ် ..”

ချိန်း ဆိုသည့် နာမည် ပါမလာခဲ့သော 'အမုန်းစာရင်း'ကို စိတ်ထဲမှာ မှတ်ထားရင်း ဦးချက်ကြီး မချီတရီ ပြုံးမိ၏။ အပြစ်မမြင်နိုင်အောင် ချစ်ခဲ့ရှာတဲ့ မိန်းကလေး ...။

"အဲဒီပွဲကို သမီး မကျေနပ်ဘူး .. သူတို့ကို ပေါင်းခွင့်မပြုနိုင်ဘူး သိရဲ့လား .."

"သိပ်သိတာပေါ့ သမီးရယ် .. သူဌေးရဲ့လုပ်ငန်းကိစ္စတွေ ဦးထွန်းထွန်းနဲ့ ဆက်နွယ်မှုရှိနေတာလည်း ဦးလေး သိသင့်သလောက်တော့ သိပြီးပြီ၊ ဒီညအတွက် အားလုံး လစ်ကွက်ဟာကွက် မရှိအောင် ဦးလေး စီစဉ်ပြီးပါပြီ၊ သမီး ဘာမှ မပူမပင်ဘဲ ဖြစ်ချင်တာကို လက်ညှိုးတစ်ချက်ပဲ ညွှန်ပြလိုက် .."

"အဟင့် .."

ငိုသလို ရယ်သလိုအသံနှင့် ဖူး ပခုံးတွေ ကျုံ့ကာ ကိုယ်လေးပါ တုန်သွားသည်။ ပြီးတော့ ဟားတိုက်ရယ်၏။

ရယ်နေသည့်အသံ ခန့်ညားစွာ ရှိနေဆဲမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်သိပ်လာကာ ...

"ချိန်း ကို သမီး ရူးအောင် ချစ်ခဲ့တာ .."

အခန်း (၄၇)

နာရီသံ တစ်ချပ်ချပ်မှတစ်ပါး အခန်းထဲမှာ စိတ္တဆန်စွာ တိတ်ဆိတ်နေခဲ့၏။ မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ ဖူး ရှိနေခဲ့လျက် အဖြူရောင် မင်္ဂလာဝတ်စုံနှင့် ဒီတိုင်း ဖြိုးချထားသည့် ဦးခေါင်းထက်မှာ စိန်သရဖူလေး တင်ထားသည်။

မျက်နှာမှာ အလှဆုံး ပြင်ဆင်ထားပေမယ့် အပြုံးအရယ်မဲ့နေသော အရုပ်တစ်ရုပ်လိုရှိကာ ပေါင်ဒါရိုက်လိုက်၊ နှုတ်ခမ်းနီထပ်တင်လိုက်နှင့် သူမ လှုပ်ရှားနေသည့် ပစ္စည်းတချို့၏ ထိခတ်သံသဲ့သဲ့မှလွဲလျှင် တစ်ခန်းလုံး တိတ်နေခဲ့သည်။ ထိုစဉ် ...

စေ့ထားသည့်တံခါးက အသားလေး လှုပ်ရှား ပွင့်ဟသွားကာ ...

"ဦးလေး သွားတော့မယ် .. သမီး တစ်ခုခုမှာဖို့ ရှိလားလို့"

"ရှိတယ် .."

ဖူး ချက်ချင်း ခွန်းတုံ့ပြန်ကာ မှန်တင်ခုံရှေ့ကနေ ထိုင်လျက်သား နောက်ကို လှည့်သည်။ သူမပေါင်ပေါ်မှာ ခေါက်လျက်ရှိနေသည့် ဝတ်စုံကို တယုတယ ကောက်ယူ၍ ဦးချက်ကြီး ကို လှမ်းပေးလိုက်ရင်း

"ချိန်း ဝတ်ထားတဲ့ အဖြူရောင်ဝတ်စုံကို သမီး လိုချင်တယ်"

ဝတ်စုံကိုမြင်သည်နှင့် ကော်ရပ်ဆီ ဦးချက်ကြီး မျက်လုံးတွေ
ဝေခနဲ ရောက်သွားသည်။ အနီရောင်ပိတ်စနှင့် ဖြစ်သလို သိမ်းပတ်ထား
သော အရပ်ကိုယ်မှာ ဝတ်စုံ မရှိတော့ပေ ...။

ဦးချက်ကြီး က မျက်ခုံးထူထူကြီးတွေကို ထိဆက်မတတ် ကုတ်ချီ
ထားလျက် ပင့်သက် တစ်ဝကြီးရှိက်ပြီး ရှူမထုတ်ခဲ့ဘဲ ...

“သမီး စိတ်ချမ်းသာအောင် နေ .. အားလုံး ဖြစ်စေရမယ်”

စကားသံတို့က အပိုအလိုမရှိ ပြတ်သားနေလျက် နောက်ခံ တိတ်
ဆိတ်ခြင်းက ကျက်သရေမဲ့နေခဲ့သည်။ ထိုစဉ် ‘ရနစ်နာရီထိုးသည့်
အော်တို အလန်းမြည်သံလေး ထွက်ပေါ်လာခဲ့၏။

ဦးချက်ကြီး ပြန်လှည့်ထွက်သွားကာ ...

ဖူး နှုတ်ခမ်းမှာ ပြုံးရိပ်ထင်၏။ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းတွေ တလွှတ်
လွှတ်နှင့် ကြိမ်းဝါးနေခဲ့သည်။

“ရှင် ကျွန်မဆိုကိုပဲ ရောက်လာမှာပါ”

အခန်း (၄၈)

“နှစ်သိန်း ..”

“ဟာ .. မရဘူး .. ငါးသောင်းပဲ”

“နှစ်သိန်းဆိုတာ လျော့ထားတာနော် .. တစ်သိန်းခွဲနဲ့ ဆစ်ရင်
တောင် မရဘူး”

“မင်းတို့က မလွန်ဘူးလား .. မနက်က ခန်းမထဲ မဝင်ခင်လည်း
ငါးသိန်း ..”

“ဒါကတော့ ပေးရမှာပဲ .. သူ့ခေတ် သူ့အခါ”

“နီး .. ပဲ”

“ရတယ်လေ .. အခန်းထဲ မဝင်ရဘူး”

“ကမာ တွေလား .. နင့်လူ အဲဒါကို မပေးရင်တော့ နင့်ကို ဈေး
ဆစ်တာနဲ့ အတူတူပဲ”

“ဟုတ်တယ် .. အဲဒါ အမှန်ပဲ”

“ဟာ!... ဘာမှမဆိုင်ဘူး .. ဟိုကောင်နော် .. ငါ့မိန်းမကို လှည့်
စေည်းရုံးနဲ့”

အပေါ်ထပ်တက်ရရှိအတွက် လှေကားရင်းမှာပဲ ပြဿနာတစ်ခု
ရသည်။

သဲ တို့လူစုနှင့် ယောက်ျားလေးတွေ စိန်ကြိုးတစ်ကုံးကို နှစ်ဖက် ကိုင်ထားပြီး လက်ချင်းချိတ်ကာ မရမက တားထားကြ၏။

စေ့စုလိုချင်ကြသည့် အိမ်သားတွေကို ပူးပေါင်းကာ လူတွေလည်း များလာသည်။ စကားသံတွေ ဆူညံနေတာလည်း တိုးမပေါက်နိုင်။

“ကဲ .. ကဲ .. ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေပဲကွယ်၊ မေမေပဲ ပေးလိုက် တော့မယ်”

ဒေါ်အမာလွင် က ပေးဖို့ပြင်တော့ ချိန်း က လှမ်းဆွဲကာ ...

“အန်တီ မလုပ်နဲ့ .. လာ ..”

“အမလေး ..”

ချိန်း က ကမာ့ ကို စွေခနဲ ပွေ့ချီကာ စိန်ကြိုးကို ဖြတ်တိုက်ပြီး အတင်းပြေးတက်၏။

“အဲဒီလို ရမလား .. ဟေ့ကောင်”

“ကမာ့ လက်ကို ဆွဲထားလိုက် .. တွဲလိုက် ပြန်ပါလာလိမ့်မယ်”

“လိုက်ဆွဲထား ..”

စိန်ကြိုးကို ပြန်မကောက်နိုင်ကြဘဲ သတို့သားနဲ့ သတို့သမီးကိုပဲ ပြေးလွှား လိုက်ဆွဲကြကားလေကားခြေရင်းမှာ ထွေးခနဲ ပြိုကွဲလေသည်။

အားလုံးရဲကြားထဲမှာ ကမာ့ ရှုံ့မဲ့နေလျက် ...

“အား .. သေပါပြီ၊ သူပဲ .. ကဲ ..”

“ကိုယ့်ယောက်ျားကို မထုရဘူးကွ .. အဲဒီလက် အကိုက်ခံတတ် တယ်”

ချိန်း က ရယ်ချင်နေသည့် မျက်နှာကြီးနှင့် ကမာ့ ကို ရင်ခွင်ထဲ ကနေ လွှတ်ပေးလိုက်ပြီး ...

“ဘယ်ကောင်လဲ .. ငါ့ဘောင်းဘီခါးစကို နောက်ကနေ ဆွဲထား တာ”

“ငါပဲကွ”

“ဝီလီ”

“အစစ်ပဲ .. ဘာဖြစ်ချင်လဲ၊ မင်းမိန်းမလက်ကို မင်းနောက်ကနေ လိုက်ဆွဲတာ ဟိုကောင် ဂျာ ..”

“ခွေးကောင် .. ဒီမှာ ကံကောင်းလို့ နောက်ပြန်မကျတာ၊ လုံးဝ မပေးဘူး”

“မပေးရင် လုံးဝ ဒီည မအိပ်ရဘူး .. မယုံမရှိနဲ့”

“အေးလေ .. ငါတို့တွေက အန်ကယ်လ် ဒီထိပါလာရင် ငါးသိန်းပဲ တောင်းမှာ သိလား”

“အန်ကယ်လ် ပါလာရင် ရမှာ .. ချိန်း ကော်တစ်ရာ ကပ်စေး”

“ဒက်ဒီကို မင်းတို့ ငတ်မှန်းသိလို့ တမင် ရှောင်နေအောင် ငါ လက်တို့လိုက်တာ”

“အလုပ်ကိစ္စ အရေးကြီးလို့ သွားတာ သိတယ်၊ မင်းနဲ့တော့ အကွာကြီး”

“ကမာ့ ငါတို့ တောင်းရတာ မတန်တော့ဘူးနော် .. ပြန်ကြရမှာ အဝေးကြီး”

“အေးလေ .. ကိုးနာရီခွဲနေပြီ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဆူညံနေကြတာကို ရှင်းပေးဖို့ စိတ်မကူး တော့ဘဲ ဒေါ်အမာလွင် တပြုံးပြုံးနှင့် ထွက်သွားလေသည်။

“ကဲ .. ငါ ပေးပါမယ်၊ သဲ တို့က ဒီည အိမ်မှာပဲ အိပ်ပါဟာ၊ ချိန်း တို့အိမ်က လူတွေလည်း ငါတို့ကို အိမ်လိုက်ပို့ရင်း ဒီမှာပဲ အိပ်ကြ မှာ”

ကမာ့ က လက်ကိုင်အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံထုတ်နေရင်း သဲ ကိုပြော တော့ ချိန်း က ကမာ့ လက်ပေါ်က ထပ်ဖီအုပ်ထားလိုက်ပြီး ...

“မလုပ်နဲ့ .. မလုပ်နဲ့ .. ပြန်ပေစေ၊ တော်ကြာ ဒီအုပ်စုရှိနေရင်

‘မင်္ဂလာဦးည’ ဟာသဇာတ်လမ်းထဲကလို ကိုယ်တို့ အေးဆေးအိပ်လို့

မရအောင် နောင်ယုက်ကြမှာ သေချာတယ်”

“ဪ .. ဪ .. ပူရှာတာကိုး”

“ဒါတော့ စိုးရိမ်သားပဲ .. ပိုက်ဆံပေးရမှာသာ နှမေတာ”

“အင်း .. ဒါဖြင့် ငါတို့ ပြန်ကြရမှာဆိုတော့ လမ်းစရိတ်နဲ့ ဘာနဲ့ ပိုတောင်းရမှာပေါ့”

“ဘာ ..”

ချိန်း ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားတော့ သဲ တို့ လက်ခုပ်တီး၍ ပိုင်းရယ်ကြ၏။ ချိန်း တမင် ကက်ဖိုးကက်ဖိုးလုပ်နေမှန်း သိနေသဖြင့် ကမာ ထချစ်စနိုးမော့ကြည့်ရင်း ရယ်နေသည်။

“အမလေးနော် .. သူ့လူကို မော့ကြည့်နေလိုက်တာ ငါတို့တို့ ပိုက်ဆံမပေးရေး ကြိုးပမ်းနေတာကို ဆုဈေးဘာတွေ ပေးချင်နေတဲ့ ရုပ်ကြီးနဲ့”

“ဟုတ်ပဲ .. ငါတို့တော့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊ ဘယ်လောက် ပိုပေးစေမပြန်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် .. ဒီမှာ အိပ်လိုက်ပြီး မနက်ကျမှ ကမာ ထစောစောထနိုးပြီး အေးဆေး ပြန်ပို့ခိုင်းတော့မယ်”

“ညစ်ကုန်ပြီ .. မင်းလူတွေ တွေလား”

“ချိန်း က အဲလိုဖြစ်ချင်စရာ လုပ်နေတာကိုး ..”

“မရဘူး .. ပြန်ကြတော့၊ ရော့ ..”

“ဟေး ..”

လက်ကိုင်အိတ်လိုက် ပစ်ထည့်ပေးလိုက်တော့ အားလုံး လှည့်ဖမ်းကြကာ ရုတ်ရုတ်သဲသဲတွေ ဖြစ်ကုန်လေသည်။

“သွားမယ် .. အချစ်”

“ဘာ!.. ဘာ .. ဘယ်လို ခေါ်လိုက်တယ်၊ ဟဲ့ .. နင်တို့ကြီးလား”

“မကြားလိုက်ဘူး .. ဘာတဲ့လဲ”

“လာပါဆိုကွာ ..”

ချိန်း က ကမာ ပခုံးလေးကို ဖက်၍ လှေကားအတိုင်း ပြေးတက်သည်။ ရယ်သံတွေ တသောသောနှင့် ပိုက်ဆံတွေကို ထုတ်၍ ရေတွက်နေကြတာလည်း တိုးတိုးသက်သာ မဟုတ် ...။

“ဟား!..”

လှေကားထိပ်ရောက်မှ ဖုန်းမြည်လာသဖြင့် ချိန်း ရွံ့မဲ့သွားကာ တုံ့ခနဲ ရပ်သည်။

“မပြောတော့ဘူးကွာ .. ရွပ်တယ်”

“မဟုတ်တာ ချိန်း ရယ် .. ကိုယ်က အလုပ်ရွပ်နေပေမယ့် ပြောမှ ဖြစ်မယ့်ကိစ္စမျိုး ရှိနေရင်တော့ ဆက်မှာပေါ့၊ ကိုင်လိုက်ပါ”

ကိုင်ထားပြီး ရွံ့မဲ့နေရင်း ကမာ ပြောလိုက်ကာမှ ဖုန်းကို ကြည့်မိသည်။

“ဒက်ဒီကွ ..”

“ဟုတ်လား ..”

ချိန်း ပျာပျာသလဲဖြစ်သွားကာ ချက်ချင်းဖွင့်လိုက်၏။ ပြီးတော့ တစ်ဖက်က ပြောတာကို မစောင့်နိုင်ဘဲ ...

“ဒက်ဒီ .. ကျွန်တော်တို့ ခုနကပဲ အိမ်ပြန်ရောက်တာ၊ ဒီမှာ ဒက်ဒီကို မျှော်နေကြတယ်”

“... ..”

“ခင်ဗျား ခုပြောတာ ဘယ်သူလဲ ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်က အဲဒီဖုန်း ခိုင်ရှင်ရဲ့သား ချိန်း ပါ”

“... ..”

“ဗျာ!.. ဟုတ်ကဲ့ .. ဟုတ်ကဲ့ .. ခုချက်ချင်း လာပါမယ်”

“ချိန်း .. ချိန်း ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

"ဒက်ဒီ (... ..)နားမှာ အက်ဆီးဒင့် ဖြစ်လို့..."

"ဘုရား!... ဘုရား..."

"အဲဒီနားကလူ ဒက်ဒီဖုန်းနဲ့ ဆက်တာ"

ချိန်း က.ဖုန်းကို အိတ်ထဲပြန်ထည့်လိုက်ကာ လှေကားဘက် ပြန်လှည့်ရင်း ...

"ကိုယ် လိုက်သွားမယ် .. ဒက်ဒီကို ခုထိ ဆေးရုံမပို့ရသေးဘူးတဲ့"

"ကုမာ လဲ လိုက်မယ်လေ"

"မင်းက ဂါဝန်ကြီးနဲ့ မလိုက်ပါနဲ့ဦး၊ အန်တိုကိုလည်း သွားမပြောနဲ့နော် .. ကိုယ် ဟိုရောက်တာနဲ့ ချက်ချင်း ဖုန်းပြန်ဆက်မယ်"

"ချိန်း .. ချိန်း .. ဖြည်းဖြည်းမောင်းနော် .. ကားမောင်းလို့ ဖြစ်လဲလား"

"ရတယ် .. မပူနဲ့၊ ကိုယ် ဘာမှမဖြစ်ဘူး"

ချိန်း ပြေးဆင်းသွားတဲ့အတိုင်း ခလုတ်တိုက်မတတ် ပြန်ဆင်လိုက်ခဲ့ရင်း တကယ် ခလုတ်တိုက်မိတော့ လှေကားသုံးထစ်လောက်ထိ တက်လာကြပြီဖြစ်သော မွှေးနဲ့ သဲ တို့ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲကို အထွေးလိုက်လေး ပစ်ကျသွား၏။

"ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး ကျတော့မှာပဲ ကမာ ရယ် .. ချိန်း ဘာဖြစ်သွားတာလဲ"

"အန်ကယ်လ် ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်လို့တဲ့ .. ခုပဲ ဖုန်းဆက်တာ"

"ဟော့တော် .."

"ဘုရားရေ .. ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်တာလဲ၊ များသတဲ့လား .. အသက်အန္တရာယ်ရော .."

"မသိဘူး သဲ ရယ် .. လုပ်ပါဦး၊ ငါ နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် စိုးရိမ်နေပြီ၊ ချိန်း က ကားမောင်း အရမ်းကြမ်းတာ"

"အဲဒါကို မပြောဘဲနဲ့ ပြေးဆင်းသွားတယ်ဟာ .. ငါတို့ မောင်း"

မှာပေါ့"

"အေးလေ .. ဒီကောင်"

"အိတ်ရော .. ငါ့ .. ငါ့အိတ် ပေးပါ၊ အဲဒီထဲမှာ ဖုန်း ရှိတယ်၊ ချိန်း ဖုန်းပြန်ဆက်မှာ"

"ဒီမှာ .."

အိတ်ကို လှမ်းပေးနေပေမယ့် ကမာ က မမြင်သလို အတင်းထက်ကမ်းတောင်းနေသဖြင့် သဲ က ကိုယ်တိုင် ထုတ်ယူပြီး ဖုန်းကို ထမဟု လက်ထဲ ထည့်ပေးသည်။

"လက်တွေလည်း အေးစက်တုန်ယင်နေတာပဲ ကမာ ရယ် .. ချိန်း က ကားမောင်းကျွမ်းတဲ့ဟာ၊ ဘာဖြစ်စရာရှိလို့လဲ"

"အေးလေ .. ညဆို လမ်းမှာ ကားလည်း ရှင်းပါတယ်"

တစ်ယောက်တစ်မျိုး နားချနေကြသော်လည်း ကမာ က ခေါင်းတွင်တွင်ခါနေရင်း မျက်ရည်တွေပါ ပြည့်ဝိုင်းလာ၏။

"ဘုရား .. ဘုရား .. ချိန်း တို့သားအဖ ဘေးအန္တရာယ် ကင်းပါစေ"

ဖုန်းကိုင်သည့်လက်နှင့် လက်အုပ်ချီသလို ရင်ဘတ်မှာ ကပ်ကာ မျက်လုံးတွေမှိတ်၍ ဆုတောင်းမိလျှင် မျက်ရည်စက်တွေ တလိမ့်လိမ့် ဆင်းလာကြ၏။

"ကဲ .. ဒီလောက် စိတ်ပူရင် ငါတို့ လိုက်သွားပေးမယ်"

"ငါ့မှာလည်း ကားပါတယ်၊ ငါလည်း လိုက်မယ်"

"ဒါဆို တစ်စီးစီ မသွားနဲ့တော့ကွာ .. ငါ့ကားနဲ့ပဲ လိုက်နဲ့"

ချိန်း နောက်ကို လိုက်မည့် ဝီလီ တို့က ချက်ချင်း ပြေးထွက်သွားကြ၏။ ကားထွက်သွားသံကြားမှ တစ်ယောက် ပြန်ပြေးလာကာ ...

"ဘယ်နားမှာလဲ ပြောဦးလေ .. အန်ကယ်လ်က ဆေးရုံရောက်သွားပြီလား"

ကမာ ပြောပြလိုက်ကာမှ ခေါင်းညိတ်ပြီး ပြန်ထွက်သွား၏။
ဒီအိမ်က ဖုန်းနံပါတ်တွေ သိမထားကြသည်မို့ အချိန်တွေ ကြန့်ကြာခဲ့
ရခြင်းသည် ..

“ကမာ ဧည့်ခန်းမှာ ခဏ ထိုင်ပါလားဟယ် .. ငါ အအေးတန်
ခွက်လောက် သွား ..”

“ဟင့်အင်း ..”

“နင်ကလည်း မင်္ဂလာဦးညမှာ မျက်ရည်မကျကောင်းဘူးဟာ၊ ဒီလို
တိုက်ဆိုင်တဲ့ အနှောင့်အယှက် အပျက်အစီးမျိုးတွေ ရှိတတ်ကြတယ်၊
ဟိုဟိုဒီဒီတွေ လျှောက်တွေးမနေပါနဲ့။”

“အေးလေ .. ဒါဖြင့် နင် အဝတ်စားလဲပြီး ပေါ့ပေါ့ပါးပါး နေထိုင်
လား၊ အန်ကယ်လုံအခြေအနေ ဖုန်းဆက်လာရင် ထလိုက်သွားလို့
တာပေါ့”

ကမာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ကြည့်မိရင်း အကြာကြီး ငေးနေပြီ
မှ ခေါင်းခါ၏။

“ကိုယ်တို့ မင်္ဂလာဦးညမှာ နှစ်ယောက်တည်း အမှတ်တရပုံတွေ
ရိုက်မယ် .. မှတ်တမ်းတင်ခွဲ ထားမယ်၊ နှစ်ယောက်တည်းပဲ သိလား
မင်းရဲ့အချစ်တွေကို မျှော်လင့်ရင်း ဒီလိုညမျိုးကို ကိုယ် အရမ်း စိတ်ကူး
ယဉ်ခဲ့ရတာ၊ ကိုယ့်ရဲ့သတို့သမီးကို ဒီဝတ်စုံလေးနဲ့ပဲ တစ်ဝကြီး ကြည့်
ချင်သေးတယ်”တဲ့ ..။

သူ့စကားသံတွေကို ပြန်ကြားယောင်ကာ ခေါင်းခါနေမိတာ မဖြစ်
နိုင်။ သူ့ဆန္ဒအတိုင်း ဒါကို လဲမဖြစ် ..။

အခန်း (၄၉)

မှောင်နေတဲ့နေရာတွေမှာ လုံးဝ မှောင်နေပေမယ့် မီးရောင်ရှိတဲ့
နေရာတွေမှာတော့ ဖွေးနေသည်။ လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ကားတွေလည်း
လှည့်နေသည်မို့ ချိန်း လီဇာကို ထပ်မံလိုက်သည်။

ထိုစဉ် ဒဏ်ရုံဘုတ်ပေါ်မှာရှိနေသည့် ဖုန်းက ထမြည်လာသဖြင့်
အကျပ်တစ်လိုက်ကာ ..

“ဟလို ..”

“လူနာရှင်အိမ်က လူတွေလား”

“ဟုတ်ပါတယ် .. ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းပါပဲ၊
အော်ဒါအခြေအနေလေး သိပါရစေ အန်ကယ်လုံ .. ဒဏ်ရာ ပြင်းထန်
လှယ်ဆိုရင် ဆေးရုံ အချိန်မီပို့ဖို့ ..”

“အဲဒါက ကားသွားကားလာပြတ်တဲ့ လမ်းချိုးမှာဆိုတော့ ဒီနား
မှာ ကျပ်တစ်ယောက်တည်း ရှိနေတာ၊ ဒဏ်ရာကို အဝတ်နဲ့ စည်းပေး
ထားရုံပဲ ရမှာ၊ ငါတို့ မြန်မြန်လာကွယ်”

“ဪ .. ဟုတ်ကဲ့ပါ .. ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ကျေးဇူး အရမ်းတင်ပါတယ်၊
လူနာကိုတော့ ထားမသွားပါနဲ့ အန်ကယ်လုံ .. ကျွန်တော် လာနေပါပြီ
.. ဟုတ်တော့မှာပါ”

အတောင်ပံတပ်ပြီး ခုန်ပျံရောက်လာတော့မလို ပျာယာခတ်သွားသည့်အသံကို နားထောင်ကာ ဦးချက်ကြီး အေးစက်စွာ ပြုံးသည်။

ချိန်...။

ဘယ်သူ့အတွက်မှ မင်း ပုဗ္ဗိမလိဘူး... ကိုယ့်အတွက် ကိုယ်ပူဗျာ... ဖုန်းကို စိုက်ကြည့်ပြီး မှန်တစ်ဝက်ချထားသည့် ဘေးတံခါးကနေ နောက်က ရေစပ်စပ်နှင့် ကန်ကြီးဆီ လွှဲပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဂီယာပေါ်တင်ကာ လီဗာကို အသင့် ဖိထားလိုက်သည်။

ကိုယ်က မှောင်ထဲမှာမို့ လမ်းပေါ်မှာ အလင်းရောင်အားနည်းနေပေမယ့် အားလုံးကို သဲကွဲစွာ မြင်နေရသည်။ လမ်းရဲ့ ဟိုဘက်အစပ်က ကုက္ကိုပင်ကြီးကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ကိုယ့်ကား ဦးတည်ထားသည့်ပုံနှင့် တစ်ဖက်က လာမည့်ကား အနေအထားကို သေချာ ချိန်ကြည့်နေမိ၏။

ကျေနပ်သွားသည့် အပြုံးတစ်ချက်နှင့် ကိုယ်ကို အသင့်အနေအထား ပြင်လိုက်စဉ် မျက်လုံးထောင့်မှာ ကားမီးရောင်တစ်ချက် ဝင်းခန့် ရောက်လာ၏။

မီးတိုင်အောက်ကနေ ဖြတ်လာစဉ်မှာ ကားကို သူ သေချာမြင်လိုက်သည်။ ချိန်း ရဲ့ကားပဲ ဖြစ်၏။ ရောက်လာပြီမုန်း သိလိုက်သည်နှင့် ဦးချက်ကြီး ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ကာ ...

“ဖူးဖူးစင် ဆိုတဲ့ ဝေဒနာရှင်လေးရဲ့ မျက်ရည်တွေအတွက် မင်း ပြန်ပေးရတော့မယ် ...”

မှောင်ရိပ်ထဲမှာပဲ ကားစက်နှိုးထားပြီး အသင့်ပြင်လိုက်သည်။

ချိန်း မျက်လုံးတွေက ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမထားမိဘဲ ရှေ့ကိုသာ သည်းမည်းရှာဖွေနေခဲ့လျက် ...

“ဒီနားမှာပဲ ထင်တယ်”

တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်ရင်း စိတ်က အရင်လိုနေသည်မို့ နှုတ်ကို လက်ရောက်သွားစဉ် ...

“ဟာ!...”

ဖုန်းဆက်မေးမလို တစ်ချက်လေး တိမ်းစောင်းသွားသည့်စိတ်က ရှင်းလင်းနေသည့် လမ်းပေါ်မှာမို့ အန္တရာယ်ရှိနေလိမ့်မည်လို့လည်း မထင်ခဲ့ရာ ...

“ဂူး .. ဒုန်း”

ဝေါခနဲ စက်သံနှင့်အတူ မျက်စိရှေ့ကို အနက်ရောင်ကားကြီးတစ်စီး ကန့်လန့်ဖြတ် ပြေးတက်လာတာ နည်းတဲ့အရှိန် မဟုတ် ...။

မောင်းသူ သို့မဟုတ် စက်တစ်ခုခု ချို့ယွင်းပြီး ပြုန်းခနဲ ရောက်လာသည့်ပုံစံမို့ ချိန်း ဘာမှတွေးချိန် မရလိုက်ပေ။ ကားချင်း မတိုက်အောင် စတီယာရင်ကို အားကုန် ဆွဲလှည့်ပစ်လိုက်၏။

ကားသည် မြေတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ကော့လိမ်သွားလျက် ကုက္ကိုပင်ချိကြီးဆီသို့ ...။

“ဒုန်း ..”

“ချလွမ်း ..”

“ဂုန်း ..”

တိုက်သည့်အရှိန်နှင့် ကားက ဆောင့်ခန့်ကာ မြေချိုင့်သည့်ဘက်တစ်ခြမ်း ပြန်ကွဲ၏။ ထို့ကြောင့် တစ်ပတ်လိမ့်သွားပြီးမှ တစောင်းကြီး ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

ဦးချက်ကြီး သည် ကားကို တစ်နေရာမှာ ရပ်ထားခဲ့ပြီး အေးဆေးစွာ လျှောက်ထွက်ခဲ့၏။ သေချာ အကွက်ချ၍ ကြိုးစား စီစဉ်ခဲ့သမျှ အားလုံး ကွက်တိပါလား ...။

သခင်အတွက် အသက်ပေးရရင်တောင် နောက်တွန့်မှာမဟုတ်သည့် သစ္စာရှိမှုမျိုးနှင့် ဦးချက်ကြီး ခြေလှမ်းတွေက ရဲရင့်နေသည်။ မျက်နှာမှာ စိုးရွံ့ထိတ်လန့်ဟန် အလျဉ်းမရှိခဲ့ဘဲ ဖူး ရဲ့မျက်ရည်စက်တွေအတွက် ရယူနိုင်ပြီဆိုသော ပီတိအပြုံးတို့က အေးစက်နေခဲ့၏။

တစောင်းဖြစ်နေသည့် ကားနားမှာ ခဏရပ်ကြည့်ပြီးမှ ကားကို ချိုင့်ဝှမ်းထဲ ပြန်ကျအောင် အားစိုက် တွန်းချလိုက်သည်။

“ဝုန်း ..”

ညဉ့်နက်နက် မဟုတ်သေးပေမယ့် ထိခိုက်ပျက်စီးခဲ့သည့် ဆူညံသံတွေကတော့ ပဲ့တင်ထပ် ကျန်ရစ်၏။ ဒါပေမယ့် ဒီနားဝန်းကျင်မှာ လူနေအိမ်ခြေ မရှိပေ။ စက်မှုဇုန်ဝင်းထဲကို ဒီကသွားလို့လည်း ရပေမယ့် မြို့ထဲကလမ်းကသာ တစ်ဖြောင့်တည်းလမ်း ဖြစ်သည်။

‘ငါ့အဖေ ညဘက်ကြီးကျမှ ဒီလိုလမ်းကနေ ဖြတ်သွားပါ့မလား’ လို့ မင်း နည်းနည်းမှ မတွေးမိဘူးလား ချိန်း ..

ဖအေရဲ့ဖုန်းကို ကိုင်ထားတာနဲ့ပဲ ပြောသမျှ ယုံလိုက်ရသလား၊ ငါ တော်တာတော့ မဟုတ်ဘူး .. မင်း ညှဲလို့ပါ။ အဲဒါ မှတ်ထားပေါ့ .. လူတစ်ယောက်ဟာ အမြဲတမ်း ကံမကောင်းနိုင်ဘူးဆိုတာ ..။

ကားက ပြန်ကျသွားသော်လည်း တံခါးပွင့်ပြီး ကျကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ချိန်း ရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာ မြေပြင်ပေါ်မှာ အပုံလိုက် ရှိနေခဲ့သည်။ အဖြူရောင် သတို့သားဝတ်စုံဟာ အနီရောင်ဆေးဖျန်းထားသည့်အတိုင်း သွေးချင်း ချင်းနီလျက် ...

“အ .. အား ..”

ခပ်စောင်းစောင်း မှောက်နေခဲ့သည့်ကိုယ်က တိုးလှသော ညည်း သံသဲ့သဲ့နှင့် ဖြည်းလေးစွာ လှုပ်ရှားလာသည်။ သေဆုံးခဲ့ပြီလို့ ထင်ခဲ့ပြီးမှ နာကျင်မှုတွေကို ခံစားမိလာသဖြင့် ချိန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မသေသေး ပါလားဆိုတာ သိလိုက်ရသည်။ ပြီးတော့ သူ့မျက်နှာရှေ့မှာ လူတစ်ယောက်၏ ခြေအစုံကို တစ်စစ ပုံဖော်လာမိသည်။

နောက်ခံမီးအလင်းရောင်မျှောမျှောကြောင့် လောင်းကုတ်ကြီးဖား ဖားနှင့် ရပ်နေသော ဝဝပိုင်ပိုင် လူပုံစံကို တွေ့၏။

နာကျင်မှုသည် ပင့်သက်တစ်နှိုက်ကို ရှူထုတ်လိုက်တာနှင့်

အသက်ပါသွားတော့မတတ် အဆမတန် ပြင်းထန်လာခဲ့ပေမယ့် စိတ်ကို မရမက တင်းလိုက်သည်။ ကားထဲမှာ ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး ဖြစ်နေဆဲ ဗွာပဲ ဟိုကားရပ်သွားတာ ..။ လူတစ်ယောက် အေးဆေးစွာ ဆင်းလာတာ အားလုံးကို ခံစားမှုထဲမှာ ပုံရိပ်တွေ လာထင်နေခဲ့သည်။

သူနဲ့ဘေးကို သွေးအေးတည်ငြိမ်စွာ လျှောက်လာပြီး ရပ်ကြည့်နေတဲ့အထိ သူ ဆက်စပ်ကြည့်မိတာနှင့် ဒါဟာ လုပ်ကြံမှုတစ်ခုဆိုတာ နားလည်သွားခဲ့ပြီး ..

“ဒါ ဘယ်သူလဲ .. ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်တာလဲ”

ဆုပ်ကိုင်မိထားသည့် ဖုန်းကို ကိုယ်ခန္ဓာ နာကျင်မှုကြောင့် မချီဆော် ဖိဆုပ်ထားမိကာ အမြင်အာရုံတို့သည် ဝိုးတဝါး အလင်းရောင်မျှသာ လက်ခံနိုင်စွမ်း ဖြစ်လာခဲ့၏။

သူ သိမှ ဖြစ်မည်။ အသက်သေဆုံးရတာတောင် ဘယ်သူ ဘာကြောင့် ဘယ်လို လုပ်ကြံလိုက်မှန်း မသိရသည့်အဖြစ်မျိုး မရှိရအောင် အဲကို သိရမှဖြစ်မည်။ ထိုစဉ် သေအံ့မှူးမှူး စေဒနာကြားထဲမှာ ဖုန်းမြည်သံလေးတစ်ချက်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

အမှောင်ထဲမှာ ဖွေးခနဲ လင်းလာသော ဖုန်းစခရင်နဲ့အလင်းရောင်နှင့် မျက်နှာကြီးတစ်ခုကို မစင်မှတ်ဘဲ သူ မြင်လိုက်ရသည်။

ဦးချက်ကြီး ..

“ပြီးပြီ သမီး .. ခု ပြန်ခဲ့မယ်”

ဖြေသံကို ကြားလိုက်ရပြီး သူ့မျက်နှာရှေ့ကို သုတ်ခနဲ အေးခနဲ ဖစ်ကျလာတာ ဘာလဲ ..။ အဝတ်ထုပ်လား .. အိတ်တစ်လုံးလား ..။

သူ့အသိတွေအားလုံးသည် လင်းအရက်မှာ မြင်နေရသည့် မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် ကြယ်ပွင့်လေးလို အလင်းရောင်ကို အရုံးပေးဖို့ နှုတ်ဆက်နေပြီ ဖြစ်သည်။

သူ သေရတော့မည်၊ သူ့အပြန်အလာကို စောင့်မျှော်နေရမှာမည်

www.burmeseclassic.com

ကမာ့ ကို ထာဝရအဖြစ် နှုတ်ဆက်ခဲ့ဖူးအတွက် အင်အားလိုချင်သေးသည်။ ထို့ကြောင့် ...

ခုန်ပေါက်ထွက်ချင်နေသည့် နောက်ဆုံးထွက်သက်ကို မရမက အားတင်းဆုတ်ဆွဲထားမိလျက် ဖုန်းကို မကြည့်ဘဲ ကမာ့ ကို ခေါ်ဖို့ အရောက်သွားလိုက်သည်။

ဒီတစ်ချက် နှိပ်လိုက်တာနှင့် ကမာ့ ကို ခေါ်လို့ရပြီမုန်း သိပေမယ့် ဖုန်းနဲ့မျက်နှာ နီးဖို့အတွက်က လက်ကိုလည်း မဖြောက်နိုင်၊ ကိုယ်ခန္ဓာ ကိုလည်း အနည်းငယ်မျှပင် မလှုပ်ရှားနိုင်တော့ပေ ...။

ရန်သူကို သိချင်စေနှင့် စောင်းလျက်ကနေ ပက်လက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမိခဲ့ခြင်းဟာ ကမာ့ နဲ့ နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်ခွင့်လေးတောင် မပြုနိုင်ဘူးဆိုသည့် ကံကြမ္မာရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်လား ...။

မဟုတ်ဘူး .. ငါ နှုတ်ဆက်မယ်၊ ငါ ပြန်မလာနိုင်တော့ဘူးဆိုတာ သူ သိမှ ဖြစ်မှာ .. လုပ်ပါ .. ကျွန်တော် နှုတ်ဆက်ပါရစေ။

နာကြည်း ခံခက်ခြင်းနှင့် ကြေကွဲခြင်းများကြောင့် မျက်ရည်ပူတွေ တလိမ့်လိမ့် လျောဆင်းသွားတာကို သိလိုက်၏။

သေရခြင်းများစွာထဲမှာ ကိုယ့်ရဲ့အသက်တစ်ခုလုံးကို မုန်းတီး စက်ဆုပ်သူလက်ထဲကိုမှ ကိုယ်တိုင် ဝကွက်အပ်၍ စတေးခံလိုက်မိသည့် အဖြစ်ဆိုးနှင့် သေရခြင်းဟာ အဆိုးဝါးဆုံး ...။

ဒါပေမယ့် မုန်းတာတွေ၊ နာကျင်တာတွေကို သူ ထားခဲ့ရမည် ကမာ့ ကို နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်ခွင့်၊ သူမရဲ့အသံလေးကို နောက်ဆုံး ကြားနိုင်ခွင့်အတွက်သာ ...။

“အား ...”

သိမ်းကျုံးစုစည်းလိုက်သည့် နောက်ဆုံးအင်အားအတွက် သူ့ရဲ့ ညည်းသံထွက်သွားသည်နှင့် ဖုန်း ပြောနေသော ဦးချက်ကြီး စကားသံ တိခန့် တိတ်ကျသွား၏။

“ကမာ .. ကိုယ် ပြန်မလာနိုင် .. အား .. ဖူး တို့ ..”

“တောက် ..”

တစ်စုံတစ်ရာနှင့် ပြင်းထန်စွာ ထိခတ်သွားလျက် ချိန်း လက်ထဲ ကမုန်း လွင့်ထွက်သွားသည်။

ဦးချက်ကြီး သည် မုန်းကို ဒေါသတကြီး ကန်ထုတ်လိုက်ပြီး နောက်ထပ် တက်ခေါက်ကာ ...

“သေခါနီးတာတောင် မင်းက ချစ်နိုင်သေးတာကိုး၊ ငါက သေ ငယ်စောနဲ့ မျောနေပြီ ထင်တာ”

ပြောပြီး အသံက နီးကပ်သွားသဖြင့် သူ့ဘေးမှာ ထိုင်ချလိုက်မုန်း သိလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဓာတ်မီးနဲ့ ထိုးလိုက်သလို မျက်လုံးထဲမှာ စူးရှ သည့်အလင်းရောင်တစ်ချက် ဝင်လာ၏။

ထိုစူးရှမှုကြောင့် ငြိမ်းသေခါနီး ဆီမီးကဲ့သို့ သူ့ရဲ့ဒေါသမာနတွေ ဖုန်းခနဲ ပွက်ပွက်ဆူကာ ...

“ခင် .. ခင်ဗျား”

“ဪ .. ပြောဦးမှာလား .. ကဲ .. ပြော .. သိပ်ကြာနေရင် ငါ ချီကသတ်မှာနော်၊ မင်းသေမှ ဖြစ်မှာ .. ဖူး ကို ငါ ဘာပြောလိုက်ရမလဲ၊ ထိုတိုတုတ်တုတ် ပြော ..”

“အရမ်း မုန်းတယ် .. ရွံစရာကောင်း .. တဲ့ .. မိန်းမရိုင်း”

အခန်း (၅၀)

“ဟော ..”

အခန်းရှေ့ကို လျှောက်လာသည့်ခြေသံ ကြားလိုက်မှ ဖုန်းရှေ့မှာ တောင့်မတ်စွာ ရပ်နေခဲ့သည့်ကိုယ်က ဆတ်ခနဲ လှုပ်ရှားသွားသည်။

တိတ်ဆိတ်နေပြီဖြစ်သည့် ညဉ့်နက်ထဲမှာ အခန်းရှေ့မှာ ခြေသံရပ် သွားတာကပဲ ချောက်ချားဖွယ် ပြန်လည် တိတ်ကျသွားခဲ့၏။

တံခါးက ချက်ချင်း ပွင့်မသွားသဖြင့် လက်တစ်ဝါးစာလောက် ဟနေသည့်တံခါးကြားထဲကို ဖူး မျက်လုံးတွေ စူးစိုက်နေခဲ့သည်။ ထိုစဉ်... နှာခေါင်းထဲကို ပြင်းရှုစွာ ဝင်လာသည်က သွေးညှိနဲ့ ..။

ဖူး ကိုယ်လေး တောင့်ခနဲ ခါသွား၏။ နားလည်လိုက်သည့် တစ်စုံ တစ်ရာကို လက်ဖြန့်လိုချင်နေလျက်နှင့် နားနဲ့ မျက်လုံးတွေကို ပိတ်ကာ အဝေးဆုံးကို ထွက်ပြေးချင်စိတ်တွေပါ ဒွန်တွဲဖြစ်လာခဲ့သည်။

နှုတ်ခမ်းအစုံ တဖြည်းဖြည်း ပွင့်ဟလာခဲ့ပြီး စူးစိုက်ကြည့်နေစဉ် တံခါးက အသံမမြည်ဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ ပွင့်သွား၏။

အခန်းရှေ့မှာ ရပ်နေတာ ဦးချက်ကြီး ပဲဖြစ်ကာ လက်နှစ်ဖက်ထဲ မှာ အဖြူရောင်ပျောက်ကွယ်တော့မယ့်အတိုင်း သွေးတိုဖြင့် စွေးစွေး နီသော ဝတ်စုံ ..။

“ဒီမှာ သမီး .. သူ့ကိုယ်ပေါ်က ဝတ်စုံ .. ဦးလေး လဲယူခဲ့တယ်” ရှေ့တိုးဝင်လာပြီး ဝတ်စုံကို လှမ်းပေး၏။ အနက်ရောင်လက်အိတ် နှင့် ကိုင်ထားသည့် ဦးချက်ကြီး လက်မှာ မထင်ဘဲ လှမ်းယူလိုက်သည့် ဖူး လက်ထဲမှာ ဝတ်စုံမှ သွေးတွေက ရေစိုထားသလို ဖိခနဲ ..။

“ရလာခဲ့ပြီ ..”

နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံ ရေရွတ်ရင်း ဝတ်စုံကို လက်နဲ့ ထပ်မိပြီး ဆုပ်ညှစ် သည်။ ပြီးတော့ လက်ဖဝါးလေးကို ပြန်ဖြန့်ကြည့်၏။

“ရလာခဲ့ပြီပဲ ..”

လက်ချောင်းတွေကို ကွေးလိုက် ဖြန့်လိုက်နှင့် ငေးနေစဉ် သွေးတို့ က လက်ဖဝါးပေါ်မှာပဲ စေးထန်း ခြောက်သွေ့ကုန်ကြ၏။

“အဟွန်း ..”

ဝတ်စုံကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ပြန်ဆုပ်ကိုင်လိုက်၍ ပခုံးတွန့် မှဲသည်။ နောက်ထပ် ရယ်၏။ ရယ်နေရင်း မျက်နှာမော့၍ အားပါးတရကြီး ဟားတိုက်ပစ်မိသည်။

“ဟား .. ဟား .. ဟား ...”

ဦးချက်ကြီး မျက်လုံးတွေကျဉ်းမြောင်းသွားခဲ့ပေမယ့် စူးစူးရဲရဲဖြစ် လာခဲ့၏။ ယောက်ျားရုပ်မှာပတ်ထားသည့် ပိတ်စနီနီကိုခွာချလိုက်ပြီး သွေး စွန်းနေသည့်ဝတ်စုံကို ဝတ်ပေးနေတဲ့အထိ ဖူး ရဲ့လှုပ်ရှားမှုတွေအတိုင်း သူ့မျက်လုံးတွေကို တစ်ချက်မှ အလစ်မပေးဘဲ အလုပ်ပေးထားခဲ့သည်။

သူ အလိုလိုက်ခဲ့မိတာဟာ ဒီမိန်းကလေးကို စိတ်ချမ်းသာစေခဲ့တာ မှ ဟုတ်ရဲ့လား ..။ ဖူး ကတော့ သူ ရပ်ကြည့်နေတာကိုလည်း ကရမစိုက်..။ ထွက်သွားပါလားလို့လည်း မနှင်ဘဲ သူ့အလုပ် သူ့လုပ်ရင်း တတ္တတ်တွတ် ခြောနေတာတွေ ရှိသည်။ ဘာတွေမှန်းတော့ မသိ ..။ ပြီးတော့ ငိုနေတာ မှန်း .. ရယ်နေတာမှန်း ခွဲခြားရခက်သည့် ညည်းသံသဲ့သဲ့နှင့် ..။

“ရှင်နဲ့ ကျွန်မ အဖြူရောင် ဆင်တူဝတ်မှာလေ .. ဘာဖြစ်လို့

ဒီလောက် နီရဲစိုရွှေနေတာလဲ ..ဟင် .."

ကော်ရပ်ရဲ့မျက်နှာကို မော့ငေးရင်း တယုတယ ပွတ်သပ်နေ၏။
ဝတ်စုံနဲ့ ကော်သားပေါ်မှာ လှုပ်ရှားပြေးလွှားနေသည့်လက်က အရုပ်
မျက်နှာကိုပါ အနီရောင်တွေ ခြယ်ပေးနေသလိုဖြစ်လျက် ...

"ရှင် ဒီလောက် ချောတဲ့ဟာကို ကျွန်မတို့ မင်္ဂလာပွဲနေ့ကျမှ ဘာ
ဖြစ်လို့ ရုပ်ဆိုးသွားတာလဲ၊ ပြောလေ .. ပြန်ပြောစမ်းပါ"

ဖူး မျက်ရည်တွေ ဝေ့လာပြီး ကျလည်း မလာ၊ ပျောက်ကွယ်သွား
တာလည်း မဟုတ် ...။

"ကျွန်မက ရှင်နဲ့ဆင်တူ ဂါဝန်အဖြူကို ဝတ်ထားမှန်းသိလို့ ရှင်
တမင် အနီရောင်လုပ်ခဲ့တာမို့လား၊ ကျွန်မက အဖြူရောင်နဲ့မှ ချောတယ်
ဆိုလို့ အဖြူရောင်ကို ရှင် စွန့်လွှတ်လိုက်တာလေ၊ ကျွန်မ အားလုံးကို
မှတ်မိတာပေါ့၊ ချိန်း ရယ် .. ဒါပေမယ့် ကျွန်မက ရှင် ဘာပြောပြော
မမုန်းနိုင်ဘူး .. ရှင်ကို ချစ်တယ် .."

သမီးလေး ..

ကျောနောက်က ခေါ်သံကြောင့် ဖူး မျက်လုံးတွေ ဝိုင်းစက်သွား
သည်။ နောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်ဖို့အတွက် ခေါင်းထဲမှာ မိုက်ခနဲ
ဖြစ်သွားကာ ခပ်စောင်းစောင်းပဲ ငဲ့ကြည့်မိလျက် ...

"ကျွန်မ ကောင်းပါတယ် .. ရူးနေပြီ မှတ်လို့လား"

"မဟုတ်ဘူး သမီး .. ဒါပေမယ့် .."

"ပြောချင်တာ ပြောပါရစေ .. ကျွန်မ သူနဲ့ သူ့ရဲ့ကိုယ်နဲ့တွေ့တဲ့
အားရပါးရ နှစ်မျောချင်တယ်၊ သူ .. သူလေ .."

မမေးဖြစ်အောင် နှုတ်ခမ်းကိုက်ထားရတဲ့အထိ ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့်
ချင်နေခဲ့ရာ ...

"ဦးလေး .."

"ပြော .. သမီး"

"သူ .. သူ တစ်ခုခု ပြောလိုက်သေးလား .. လို့ .."

ကျောခိုင်း နားစွင့်ရင်း ဖူး တစ်ကိုယ်လုံး ကတုန်ကယင် ဖြစ်
လာခဲ့၏။ ဦးလေး ရပြစ်ပေးပါ .. ဒါပေမယ့် မကြားချင်ဘူး၊ မြန်မြန်
ပြောပြလိုက်ရင် ဒါကို မကြားရဲလို့ အကြိတ်နေရတဲ့ ဆင်းရဲခြင်းက
လွတ်မြောက်သွားမည်။ သို့သော် ကျွန်မကို သနားပါ ..၊ မပြောပါနဲ့..။

ဦးချက်ကြီး ၏ဖြေသံကို နားစွင့်နေရင်း ကြောက်ရွံ့ခြင်းနှင့်
ရောကာ ဖူး မျက်လုံးတွေပါ ပြာလာ၏။

"သူ့ကို ဘယ်မိန်းမနဲ့မှ လက်မထပ်စေရဘူး"

"ဒါပေမယ့် ဖူး ကိုလည်း သူ ဘယ်တော့မှ ချစ်မှာမဟုတ်ဘူး"

"နောက်ထပ် သူ လက်မထပ်ဖြစ်အောင်ရော ဖူး ဘယ်အချိန်ထိ
စားနိုင်မှာလဲ"

"သူ့ကို ဖူး ရင်ထဲမှာပဲ ထာဝရသိမ်းထားချင်တယ်၊ သူ့ကို ဘယ်
သူ့ကိုမှ မပေးနိုင်ဘူး"

"သူ့ကို သတ်ပစ်ပေးပါ"

"ဖူး ကို သနားရင် သူ့ကိုသတ်ပြီး သူ့ပိညာဉ်ကိုပဲ ယူလာပေးပါ"
ဟင့်အင်း ..

ဖူး ကိုယ်နားတွေကို ပြန်ပိတ်ကာ မျက်လုံးတွေကိုပါ မှိတ်ပစ်
လိုက်မိသည်။ ငါ အဲဒီလို မခိုင်းခဲ့ဘူး ..၊ သူ သေသွားလို့ မဖြစ်ဘူး ..။

စိတ်တို့သည် လူကို ကမ်းပါးစွန်းထိပ်ကနေ အလဲထိုးချဖို့ ပြင်း
စွာ ကန်ကျောက် တွန်းထိုးနေဆဲ ...

"သူ ပြောသွားတယ် .."

ဦးချက်ကြီး အသံ တုန်ယင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။ ဖိမှိတ်ထားမိ
သည့် ဖူး မျက်လုံးတွေ ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာလျက် ...

"ပြော .. ပြောလေ .. မညာပါနဲ့၊ ဖူး ကို သူ .. သူ မချစ်ဘူး၊
အဲဒါတို့ ဖူး သိနေတာပဲ"

"မိန်းမရိုင်းကို သိပ်မုန်းတယ်တဲ့ .."

ဪ... ရင်ဝတည့်တည့်မှာ စူးခနဲ အောင့်မျက်သွားသည်။

ရပ်တည်နိုင်စွမ်းမဲ့သလို ဖြစ်လာသည့်ကိုယ်ကို အရပ်ကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ကိုင်ရင်း မသိသာအောင် ထိန်းလိုက်ရ၏။

ပြီးတော့ရော ဒါပဲလား... သူ ဘာပြောသေးလဲ...။

နားစွင့်နေပေမယ့် ဦးချက်ကြီး တိတ်ဆိတ်နေရာ...

"ပြီးတော့ ဘာတဲ့လဲ .. သူ .. သူ .. အခု .."

"အဲဒါပဲ ပြောပြီး သူ .."

ချိန်း... တစ်ကိုယ်လုံး ယိုင်ခနဲ ပြိုကျသွားကာ အရပ်က လူကို မထိန်းထားနိုင်ဘဲ ထပ်လျက်သား ပစ်စလက်ခတ် လဲ၏။

"သမီး .. သမီးလေး .."

ဦးချက်ကြီး လွှားခနဲ ရောက်လာသည်။ ဒါပေမယ့် အကိုင်မခံဘဲ လဲကျနေရာကနေ ခေါင်းတွင်တွင် ခါပစ်သည်။

"သွား .. ထွက်သွားပါ .. သွားပေးစမ်းပါ"

လက်ညှိုးလေးပါ ကတုန်ကယင် ကြွတက်လာတော့ ဦးချက်ကြီး မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် နောက်ပြန်ဆုတ်ရ၏။

"ချိန်း ရယ် .."

ဖူး အတင်းဆုပ်ကိုင် ပွေ့ဖက်ထားသည့်ကော်ရပ်သည် ခုချိန်မှာ ချိန်း ဖြစ်နေခဲ့ပြီး သွေးတို့ဖြင့် စေးထန်းချဲ့ပွစ်နေသော မင်္ဂလာဝတ်စုံနဲ့ ချိန်း မျက်နှာကို အရူးတစ်ယောက်လို ငေးနေရင်း နှုတ်ခမ်းတွေသာ လှုပ်ရှား ဘာမှ ပြောမထွက်နိုင် ...။

မိန်းမရိုင်းတဲ့လား... အရမ်းမုန်းတယ် ဟုတ်လား... ရင်ထဲမှာ မီးစတွေ တစ်စပြီးတစ်စ ပစ်ဝင်နေသလို ပူလောင်ပြင်းရှနေ၏။ ပြီးတော့ တဖျစ်ဖျစ် လောင်မြိုက်လာနေသလို အောင့်တက် နာကျင်လာသည်။ ဖူး ကတော့ အရမ်းတို ချစ်နေခဲ့တာ သိရဲ့လား... ချိန်း...

အရမ်းချစ်တယ် ချိန်း ရယ် ...။

ပက်လက်လဲနေသည့် ကော်ရပ်ကိုဖက်၍ ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ ပါးလေးအပ်ကာ ဘယ်သူမှ ကြားနိုင်မှာမဟုတ်သည့်စကားတွေနဲ့ ပွတ်သပ်တောင်းပန်နေမိသည်။

"ချိန်း က ဘာဖြစ်လို့ ဖူး ကို ထားခဲ့တာလဲ... ချိန်း ကိုလေ... ချိန်း ကို အဲဒီလို ထွက်သွားမပြန်ဘူး။ ချိန်း မသွားရဘူး... နားစွင့်ရမှာကို ချိန်း ရယ် .."

နာခေါင်းထဲမှာ သွေးညှိနဲ့တွေ့ကာ ချိန်း ရဲ့ကိုယ်သင်းနဲ့တွေ့လို နှစ်သက်ပွယ်ဖြစ်နေသည်။ အေးစက်မာကျောနေသည့်အရပ်ရဲ့မျက်နှာနဲ့ လည်တိုင်ကို နှည့်နှေးနှေးလှမ်းကိုင် နားမလျော့တမ်း ပွတ်သပ်နေကြနေမိသည်။ ပြီးတော့ ဖူး ရဲ့မျက်တောင်ဖျားလေးတွေ စင်းကျလာလေသည်။

"ဖူး ကို မမုန်းပါနဲ့ ချိန်း ရယ် .. တကယ်ဆိုရင် ချိန်း က ဘာမှ ထိခံခဲ့စဉ်တည်းက ချိန်း ကို ဖူး ချစ်ခဲ့ရတာ .."

အသက်ရှူနေသေးတာကို သိနေပေမယ့် စကားသံ ပျောက်သွားသဖြင့် ဦးချက်ကြီး ရှေ့ကို ပြန်တိုးသည်။ ဟိုဘက်ကို စောင်းထားသည့် ချိန်းကို အသာလေး ငုံ့ကြည့်လိုက်တာနှင့် ဖူး နှုတ်ခမ်းလေးတွေ လှုပ်ရှားသွားတာကို မြင်လိုက်ရသည်။ ပြီးတော့ အရပ်ရဲ့လည်တိုင်မှာ ပွတ်သပ်နေသည့် လက်ဖဝါးလေးတွေက ငြိမ်သက်နေပေမယ့် လက်ချောင်း ချယ်သွယ်လေးတွေက တရွရွ လှုပ်ရှားနေဆဲ ...။

"ဟင်!..."

သူ တစ်ခုခု လုပ်မှဖြစ်တော့မှာကို တွေးလိုက်မိဆဲ...ဖူး ရဲ့နာခေါင်းကို နှိပ်ကျလာသည့် သွေးတွေ ...။

ဘုရား... ဦးချက်ကြီး ထိတ်လန့်သွားသည်။

"သမီး .. သမီးလေး ဦးလေးကို ကြည့်ပါဦး .. ကိုယ်ကျွန်းတွေ ခြောက်ပါပြီကွယ်"

ဦးချက်ကြီး လှုပ်ခေါ်လိုက်တာနှင့် ပူး မျက်တောင်ဖျားလေးတွေ လှုပ်ခတ်လာသည်။ သူ ခေါ်တာကို ထူးဖို့ ကြိုးစားတာမဟုတ်ဘဲ ဖက် ထားသည့် အရပ်ရပ်မျက်နှာကို ကြည့်ဖို့ ကြိုးစားခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူမ မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့သွားကာ ...
“ပူး ဘာမှ မမြင်ရတော့ဘူး ချိန်း ရယ် ..”

နှုတ်ခမ်းလေးတွေ လှုပ်ခတ်သွားကာ နှုတ်ခမ်းထောင့်မှာ သွေးစေးချီ စိန်ထွက်လာ၏။ ဦးချက်ကြီး ဖုန်းထုတ်ကာ ချက်ချင်း လှုပ်ရှားလိုက်စေ မယ့် ခလုတ်ပေါ် လက်တင်ထားရင်း တောင့်မတ်စွာ ငြိမ်ကျသွားခဲ့၏။

“သမီး ..”

ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်းကြီးစွာ ပူး ပခုံးလေးကိုကိုင်လှုပ်ခေါ်သည်။ ပြီးတော့ နာခေါင်းဝလေးမှာ လက်ညှိုးနှုတ်ကာကြည့်၏။ ထို့နောက် လက် ကောက်ဝတ်လေးတစ်ဖက်ကိုစမ်းသည်။ ဦးချက်ကြီး ဘယ်လို ကြိုးစား စမ်းကြည့်ပေမယ့် မလိုချင်ခဲ့သည့်အခြေသည်သာ အတိအကျရနေခဲ့၏။

“ဖြစ်ရလေ သမီးလေးရယ် .. သမီးရင်ထဲမှာ ဒီလောက်တောင် ..”

ဦးချက်ကြီး ကိုယ့်လုပ်ရပ်ကို မှားမှန်းသိကာ ပူး ရဲ့ဘေးမှာ ညွတ်ကျသွားခဲ့၏။ ကံကြမ္မာကို ဒူးထောက် အညံ့ခံနေသော်လည်း ခုရဲ့နောက်ဆုံးထွက်သက်ဟာ သူ့ကို လှည့်မကြည့်စတမ်း ကျော့နိုင် ထားရစ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ လောဘ ဒေါသတို့ကြောင့် သူ မှားသွားခဲ့သည်။

ဘယ်လောက်ထိ နက်ရှိုင်းမလဲဆိုတာ မသိနိုင်ခဲ့သည့် အချိန်ထိ သက်ရောက်စေတတ်သော နာကျင်မှုများစွာတို့သည် မာန်မာနတို့၏ ကောက်ကြောင်းများအတိုင်း နက်ရှိုင်းစွာ ..။

အခန်း (၅၁)

အရေးပေါ်ကို ဦးတည်ပြေးလွှားနေသော ခြေသံများနှင့် လူမှာ တင်တွန်းလှည်း၏ ဘီးသံက ညဉ့်ယံမှာ ရက်ခြည်း ဆူညံသွားသည်။

“ကမာ .. ကမာ .. သမီးလေး သတိထားပါဦး .. သမီး ..”

“သူငယ်ချင်း ကမာ ..”

“အန်တီ နောက်က ဖြည်းဖြည်းလိုက်ခဲ့ပါ”

အရေးပေါ် လူနာဆောင်ကို ပို့ရသည့်အလှည့်မှာ ဒေါ်အမာလွင် ပြေးလွှားမလိုက်နိုင်တော့ဘဲ လူငယ်နှစ်ယောက်လက်ထဲမှာ ခြေလဲ ကျန် ရစ်၏။

“ငါ့သမီးလေးကို ကြည့်ပေးပါ .. သမီး ..”

“သဲ တို့ ပါသွားကြတယ် အန်တီ .. ဝီလီ တို့လည်း ပြန်လှည့်လာ ကြပြီ။ ဒဏ်ရာ သိပ်မပြင်းဘူးလို့ ဒေါက်တာ ပြောတာပဲ အန်တီရယ် .. စိတ်ကို နည်းနည်း လျှော့ပါဦး”

ညအိပ်ချိန်မှီ တိတ်ဆိတ်နေသည့် လူနာဆောင်ထဲမှာ သွေးစွန်းနေ သော အဖြူရောင် မင်္ဂလာဝတ်စုံနှင့် သတို့သမီး၏သတင်းကြောင့် လူ လှုပ်ရှားရှားတွေ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

"ဒေါက်တာ လူနာအခြေအနေကို ကြည့်ပါဦး .. ဒဏ်ရာများလားဟင် .."

"ခေါင်းမှာ ထိတာဆိုတော့ အပြင်က ထိရမှုကိုပဲ ကြည့်လို့ မရဘူး၊ လောလောဆယ် ဒဏ်ရာကိုချုပ်ပြီး သွေးတိတ်အောင် ကုသရုံပဲ လုပ်ထားရမှာ .."

"ဘုရား .. ဘုရား .."

"ဒေါက်တာ အသက်အန္တရာယ်အတွက်ရော .. ဟင်"

"ခဏလေး ငြိမ်ငြိမ်နေပေးပါဗျာ .. ကျွန်တော်တို့ လုံလောက်တဲ့ စစ်ဆေးမှုတွေ လုပ်ရဦးမှာပါ"

"ကမာ ရယ် .."

သဲ က မျက်နှာကို လက်နဲ့အုပ်ကာ ဟီးခနဲ ငိုချလိုက်ပြီး အပြင်ကို ပြေးထွက်၏။

မွှေး က ကမာ လက်ဖဝါးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားကာ မျက်ရည်တွေ အသံတိတ်ကျ၏။ သူသူသန်း သဲ နောက်ကို လိုက်သွားကာ -

"သူများတွေ တစ်မျိုးထင်ပြီး နိမိတ်မရှိတာတွေ တွေးနေကြဦးမယ် သဲ ရယ် .."

ပြောနေရင်း သူမကလည်း မျက်ရည်သုတ်နေရလျက် ...

"အရေးပေါ်မှာ ဒေါက်တာ ပြောလိုက်တာပဲ .. သွေးထွက်လွန်နေတာတဲ့ .."

သူတို့တွေအားလုံး ကော်ရစ်ဒါမှာ ထွက်နေပေးကြစဉ် ...

"ဟိုမှာ ဝီလီ တို့ .."

"ဝီလီ .."

"မွှေး .. ကမာ ကားတိုက်ခံရတယ်ဆို .."

"ဟုတ်တယ် .. ဖုန်းလာတာကို နားထောင်ပြီး ပြေးထွက်သွားတာ ဆွဲချိန်ကို မရလိုက်ဘူး၊ ငါတို့က လိုက် .. သူက အတင်းပြေးနဲ့ .."

"ချိန်း ရဲ့အလောင်းကို ငါတို့ ခုပဲ သယ်လာရတာ"

"ဘာ!..."

သုံးယောက်စလုံး၏ ဘာ .. သံကြီးတွေ ပြိုင်တူ ဖြစ်ကုန်ကြကာ...

"ချိန်း .."

"ဟုတ်တယ် .. သူ ကားမှောက်တာ၊ ပိုးစိုးပက်စက်ပဲ၊ ကိုယ်တစ်ပိုင်းကြေပြီး .."

"တော်ပါတော့ .. တော်ပါတော့ ဝီလီ၊ အမလေး ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ .. ဘုရား ကယ်တော်မူပါ"

သဲ ရင်ဘတ်ကို ဖိ၍ ငုတ်တုတ်လေး ထိုင်ချလိုက်ရသည်။

"အန်ကယ်လ်က ဘာမှမဖြစ်ဘူးဟာ .. ဖုန်းဆက်ခေါ်တယ်ဆိုတော့ ဒါ လုပ်ကြံမှုပဲ"

"အန်ကယ်လ်ရော .."

"သူဖုန်း ပျောက်သွားလို့တဲ့၊ ချိန်း ကို ငါတို့ တွေ့ပြီးမှ သူဖုန်း အင်လာတာ၊ လောလောဆယ်တော့ ဘာမှ လိပ်ပတ်မလည်သေးဘူး၊ အုပ်ကြံမှုဆိုတာ သေချာတာလောက်ပဲ"

"ဝီလီ .. အန်ကယ်လ် ရောက်လာပြီ၊ လာဦးဟာ .. တော်တော် စီစားနေရတာ အခြေအနေ မကောင်းဘူး .."

ဝီလီ မျက်ရည်တွေ စုန်နေလျက် ဇော်မိုး ပြေးလာပြီး လက်ဆွဲခေါ်တော့ ဘာမှမမေးနိုင်ဘဲ ပါသွားခဲ့သည်။ သဲ တို့ မျက်ရည်လည်ရွှဲနှင့် ခြိတ်ဆိတ်စွာ ကျန်ခဲ့ကြ၏။

"သတို့သမီးလေးက လုလိုက်တာနော် .."

"ဒီညမှ မင်္ဂလာဆောင်တာတဲ့ .."

"သတို့သားက ရင်ခွဲခန်းထဲ ရောက်နေပြီတဲ့၊ ခုနက ဝင်လာတဲ့ အမလေ"

"ဒါဆို တစ်ယောက်တခြားစီ ဖြစ်လာတာလား ..၊ သတို့သမီးက"

အရင်ရောက်တော့ ..”

စကားသံတွေ တီးတိုးထွက်လာကြသည်။ အနားမှာ ရစ်ဝဲ ရစ်ဝဲ လုပ်နေကြပြီး ဒီကပြောတာတွေကို တစ်စွန်းတစ်စ ကြားတာနဲ့ ဆက်စပ် တွေးနေကြတာ ဖြစ်၏။

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကတော့ သဲ တို့ထဲက တစ်ယောက် ယောက်ျားများ ဝင်ဖြေလိုက်မလားလို့ တမင် မကြားတကြားပြော၍ ဒီ ဘက်ကအသံကိုလည်း နားစွင့်နေပုံ ...။

သူများတွေ သေကြေပျက်စီးကြလို့ ပူလောင် ပျာယာခတ်နေတာ ကို အိပ်ရေးပျက်ခံပြီး စပ်စုဖို့ ကြိုးစားနေကြသေးသည်။ သဲ က သူသူသန်း လက်ကိုဆွဲ၍ ကမာ့ ကို မြင်ရလောက်တဲ့နေရာထိ ပြန်ဝင် ခဲ့၏။

ဘေးမှာ မွှေး က မျက်ရည်တွေ တိတ်တဆိတ် ပြိုကျလျက် ကမာ့ သည် ကော့နတ်သော မျက်တောင်ရှည်တို့ကို ပိတ်ယှက်ကာ ခုတင်ပေါ် မှာ တင်ထားလိုက်တဲ့အတိုင်း ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်လေး ရှိနေဆဲ ...။

“ခုထိလည်း အသက်အန္တရာယ် မရှိတော့ပါဘူးလို့ ဘယ်သူမှ မပြောကြဘူး၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ မိသု .. သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ကံကြမ္မာ ဒီည ဘာတွေဖြစ်ကြမှာလဲ”

သူသူသန်း က မျက်ရည်သုတ်ရင်း ခေါင်းခါ၏။ မွှေး ကတော့ ကမာ့ မျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်ရင်း ဆရာဝန်နဲ့ သူနာပြုတွေ လှုပ်ရှား လုပ်ကိုင်နေသမျှဟာ ရင်ထဲကို ဆူးချွန်တစ်ချောင်းနဲ့ ထိုးမွှေနေသလို ပင် ...။ လူနာအတွက် လိုအပ်သမျှ ဆေးဝါးနဲ့ ဆောင်ရွက်ပြေးလွှာ တာတွေကို အောင်ချမ်း တို့ နှစ်ယောက်က ဒိုင်ခံ လှုပ်ရှားကြ၏။

အချိန်တွေ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ပြီး ...

“အန်တီ ကျွန်တော်တို့ မေးပြီးပြီ သိလား .. ကမာ့ ဘာမှ မဖြစ် တော့ဘူးတဲ့၊ လိုအပ်တဲ့သွေးအတွက် ..”

“အန်တီ ပေးမယ်လေ .. သမီးအတွက် အန်တီသွေးကမှ အဆင် ပြေမှာ”

“ရတယ် အန်တီ .. ရှားပါးတဲ့သွေးအုပ်စု မဟုတ်လို့ အဆင်ပြေ သွားပြီ၊ သဲ က သွေးပေးမှာ”

အခြေအနေတွေက အနီရောင်နယ်မြေကနေ အဝါရောင်ကို ဖြတ် သန်းနေခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ အစိမ်းရောင်နယ်မြေဆိုတာအတွက် အားလုံး မျှော်လင့်တောင့်တနေကြပေမယ့် ကာယကံရှင်၏ ဆန္ဒက ဤသို့ မဟုတ် ...။

နာကျင်ခြင်း၊ နှောင့်နှေးခြင်း အလျဉ်းကင်းသည့် ကိုယ်ခန္ဓာဟာ ငြိမ်းနေပေမယ့်လည်း မမောပန်း ...။ အများကြီး ပြေးနေပြီး ခရီးကမတွင် ...။

ချိန်း .. ချိန်း .. ဘယ်မှာလဲ ...။

မည်းနက် ပြောင်ရှင်းနေသည့် ကတ္တရာလမ်းမကြီးပေါ် ရောက် ဘာတဲ့အထိ ဖိနပ်မပါတာကိုလည်း သတိမရ၊ ကြောက်ရလန့်ရမုန်း သည်း မသိပေ ...။ သူမ ခုနကတော့ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့အလယ်မှာပါ။

ဖုန်းကိုကိုင်၍ စိတ်ပူသမျှကို တတ်နိုင်သမျှ ချုပ်တီးနေရသည်။

ချိန်း ဘယ်လောက်ရောက်နေပြီလဲ ...။ ကားကို သတိထား မောင်းရဲ့လား၊

မဟုတ် ကားမောင်းရင်း အန်ကယ်လီဆီ ဖုန်းပြောဖို့ စိတ်လှုပ်ရှား နေလား ...။

အများကြီး တွေးနေလေ စိတ်ပူလေ ...။ ဘာကိုမှ မသိခဲ့သော်လည်း သူမ စိတ်ပူတာဟာ အန်ကယ်လီကို မဟုတ်ဘဲ ချိန်း ကိုသာ ပူနေမိခြင်း ဖြစ်သေး တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်နေပြီလား ...။

ဒါပေမယ့် ဘာအတွက်ဆိုတာ ပြစ်ရာမရှိဘဲ ချိန်း တစ်ခုခု ဖြစ်

နိုင်မလားဆိုသည့် အတွေးတွေ နှိပ်စက်နေခဲ့တာ ကြာပါပြီ။ ဖုန်း

မေးချင်သည်၊ သတိပေးချင်မိသည်။ ကိုယ်ဖုန်းသံကြောင့် ချိန်း

မောင်းရင်း ကသိကအောက် ဖြစ်သွားမှာလည်း စိုးမိ၏။

စိတ်တွေ ယောက်ယက်ခတ်နေတုန်း ကိုင်ထားသည့်ဖုန်းက ဖျတ်ခနဲ လင်းလာကာ Vibration နှင့် ပုတ်နှိုးလိုက်၏။

“ဟော .. ဖုန်း .. ဖုန်းလာပြီ ..”

ဘေးမှာ ပတ်လည်ဝိုင်းနေကြသည့် သံ တို့တွေ ကမာ နားကို တိုးကပ်လာကြသည်။ ကမာ ချက်ချင်းဖွင့်၍ နားထောင်လိုက်လျှင် -

“ကမာ .. ကိုယ် ပြန်မလာနိုင် .. ပူး တို့ ..”

“ဟင်!...”

ဖုန်းထဲမှာ ချိန်း ရဲ့ သေအံမှူးမှူး မချီမဆဲ ညည်းညူသံ ...၊ ပြီးတော့ စကားသံမဟုတ်တော့ဘဲ ဘာသံတွေမှန်း မသိသော အသံတွေထဲမှာ တစ်ချို့နှင့် မင်္ဂလာမခွာ ...။

“ချိန်း ..”

“ဟင် .. ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ချိန်း .. ချိန်း .. တစ်ခုခုဖြစ်ပြီ ..”

“ဒေါက် ..”

ကယောင်ချောက်ချား ပြောကာ နားမှာပဲ ကပ်ထားဆဲ ဖုန်းက လက်ထဲကနေ လျှော့ခနဲ ပြုတ်ကျသွားသည်။

“မဟုတ်ဘူး .. အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး .. ချိန်း မဖြစ်ရဘူး”

ကမာ အရူးလိုပြောရင်း ဂါဝန်စလေးနှစ်ဖက်ကို ဆတ်ခနဲ ‘မ’ ကိုင်လိုက်ကာ ...

“ဟဲ့ .. ဟဲ့ .. ကမာ .. ဆွဲကြပါဦး”

“ကမာ နေဦးလေ .. ညှိမ်းချုပ်ကြီး ဒီလိုလုပ်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ အောင်ချမ်း တို့ လုပ်ပါဦးဟာ ..”

နောက်မှာ အသံတွေ ပေးကျန်ရစ်ကာ မည်းနက်သည့် ကတ္တရာ လမ်းမကြီးက တွန့်လိမ်တွေးသွားနေသော မြွေဆိုးတစ်ကောင်၏ ဇာကျာ ကုန်းနှင့် တူနေသည်။

သူမသည် မြွေဆိုးတစ်ကောင်၏ စက်ကွင်းထဲမှာ ပြေးနေကြပြီး ရွှေမှာ မြင်နေရတာ အမှောင်ထုလည်း မဟုတ်ပေ ...။

အဖြူရောင်ဝတ်စုံမှာ နီစွေးသောသွေးတွေ စိုစွတ်လျက် ချိန်းလဲကျနေသည်။ ဘေးမှာ ဘယ်သူမှမရှိဘဲ ကားတုံးလုံး လူတုံးလုံးဖြစ်တာ အသက်ကို ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ ရှုမြှိုက်ရင်း သူမကို စောင့်နေခဲ့၏။

“ချိန်း .. ချိန်း ရယ် .. ရှင် ဘာမှမဖြစ်ရဘူး၊ ချိန်း အားတင်းထားပါဦး”

ဘယ်လောက်ပြေးပြေး ချိန်း ကို မြင်သာမြင်နေရပြီး မရောက်နိုင် ...။

ပူး တို့လို ချိန်း ပြောခဲ့တာ ဘာလဲ ...၊ သူတို့တွေ ချိန်း ကို ညှာပြီး ခေါ်ထုတ်လိုက်တာလား ...၊ ဦးချက်ကြီး မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ မြင်မိသည်။ ပူး အတွက်ဆို လိုရာအကုန်ဖြည့်ဆည်းပေးချင်နေသည့် နူးညံ့နားလည်သော အပြုံးတွေ ...။

စကားနည်း တည်ငြိမ်တဲ့လူတွေဟာ သွေးအေး ရက်စက်တတ်သည်တဲ့ ...။

ချိန်း ကို ဒီလူကြီး ဘာလုပ်လိုက်ပြီလဲ ...၊ ချိန်း ရဲ့ဘေးမှာ သူတို့ရှိနေကြသလား .. ဒါမှမဟုတ် ချိန်း ကို အနာတရဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်ပြီးမှ ပူး ပြန်လည် ပွေ့ပိုက်ထားခဲ့သလား ...။

စိတ်တိုသည် ကိုယ်ခန္ဓာနှင့်အတူ ပြေးချင်တိုင်း ပြေးနေခဲ့သည်။

စကားတွေပြော .. မေးခွန်းတွေဖြစ်လာသမျှ ဖြေမယ့်သူလည်း မရှိ ...။

ချိန်း သည် ပူး အပေါ်မှာ ဘယ်လိုသော အကြောင်းအမျိုးမျိုး ညွတ်ကျ ယိမ်းယိုင်မှာ မဟုတ် ...၊ ချိန်း ကို အလိုရှိသည်ဆိုလျှင် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရအောင် ပူး ဘယ်လို ကြိုးစားမလဲ ...။

ချိန်း ရဲ့နောက်ဆုံးစကားထဲမှာ ပူး ဆိုသည့်နာမည်ကို ကြားလိုက်ရခြင်း၏နောက်မှာ သူမ အများကြီးပဲ နားလည်နေ၏။ ခုံထောက်ကောင်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဖြစ်နိုင်ခြေတွေ အားလုံးက အစီအရီ ပေါ်လာနေ

သည်။

ဒါပေမယ့် ပြောပြဖို့ သူမအနားမှာ ဘယ်သူမှ မရှိ ..။ ဒါတွေ တကယ်ဖြစ်နေပြီလား သိရဖို့ဆိုတာလည်း ချိန်း ရဲ့အနားကို ရောက် အောင် ပြေးနေရင်း လေးကွာနေခဲ့၏။

ပြေးနေတာ ဟုတ်ရဲ့လားလို့ ကိုယ့်ခြေထောက်တွေကို ပြန်ကြည့် မိတဲ့အခါ မည်းနက်သောလမ်းမထက်မှာ ဖိနပ်မပါသည့် သူမခြေဖဝါး တွေက ဖြူနုသည့်အရောင် မဟုတ်တော့ဘဲ နီမြန်းနေခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

သူမ အားသွန်ခွန်စိုက် ပြေးနေတာပါ။

ဘယ်မှာလဲ ချိန်း ရယ် .. ဟင် .. အသံပေးလိုက်ပါ။ ချိန်း ကမာ ကို တမ်းတရင်း လူးလူးလွန်လွန် ရှိနေမှာ ..။ အဲဒါ ကမာ သိတယ်၊ တို့ မရောက်လာသေးဘဲ ချိန်း ဘယ်မှ မသွားရဘူး၊ ဘာမှ မဖြစ်ရဘူး။

ထိုစဉ် သူမ တစ်စုံတစ်ရာထက်က ပြုတ်ကျသွားသလို တစ်ကိုယ် လုံး ညှုတ်မခံ အေးသွားသည်။ နားထဲမှာ တဝီဝီ တိုးတွေနေသည့် လေသံ တွေချည်း မဟုတ်တော့ဘဲ လူအများ၏စကားမြောသံတွေ ပါလာသည်။

“စိတ်ချရပါပြီ၊ ဒဏ်ရာကြောင့် နောက်ဆက်တွဲ ဘာဖြစ်လာနိုင် မလဲဆိုတာကတော့ လူနာ သတိရမှပဲ အဖြေပေါ်လိမ့်မယ်”

“ကျွန်မ သမီးလေး ဦးနှောက်တွေဘာတွေများ ဒေါက်တာရယ် .. ဟိုလေ ..”

“စိတ်အေးအေးထားပါ အန်တီ .. လောလောဆယ် အသက် အန္တရာယ်အတွက် စိတ်ချရပြီဆိုတာပဲ ကျေနပ်စရာပါ။”

နားထဲမှာ စကားလုံးတွေ ပိပြင်လာသည်။ စကားသံ ကြားတိုင်း ဒါ ဘယ်သူဆိုတာကို သိနေ၏။ ဒါပေမယ့် သူမ ဖွန်းကျပ်နာကျင်မှုတွေ က အဆမတန်ဖြစ်နေကာ အမြင်အာရုံတွေလည်း မရ၊ စကားပြောဖို့ ကြိုးစားတာလည်း မအောင်မြင် ..။

သမီး ဦးနှောက်မပျက်ပါဘူး မေမေ .. ဒါဝေမယ့် အခု ဘာတွေ

ဖြစ်နေတာလဲ ..။ ဘယ်မှာလဲ ..။

ကမာ စိတ်တွေ ရှေ့နောက် ပြေးလွှားလာပြန်သည်။

“ကမာ .. ကိုယ် ပြန်မလာနိုင်တော့ဘူး”

“ဟဲ့ .. ဟဲ့ .. ဆွဲကြပါဦး .. ကမာ မသွားနဲ့ ..”

ဝုန်းဒိုင်းကြသွားသည့် မြင်ကွင်းတွေ ..။ ပြီးတော့ ချိန်း ခဲ့ .. ချိန်း နာကျင်မှုတွေနဲ့ အသံ ..။

“ဟော .. ကမာ သတိရလာပြီ အန်တီ၊ မျက်တောင်များလေးတွေ လှုပ်လာပြီ”

“ဟဲ့ ဝီလီ .. နင် သွားလေ၊ နင့်ကို မြင်လိုက်ရင် ချိန်း နောက်လိုက် သွားတာ သတိရပြီး မေးနေလိမ့်မယ်”

“ချိန်း သေပြီဆိုတာ ဒီအချိန်မှာတော့ လုံးဝ ပြောလို့ မဖြစ်ဘူး”

“မွေး ရယ် .. မပြောဘူးလို့ ပြောနေတဲ့ နင့်ပါးစပ်ကြီးကို ဝိတ် ထားစမ်းပါ”

“သမီး .. သမီးလေး .. သတိရလာပြီလား၊ မျက်လုံးတွေ ဖွင့်လာ တော့ သမီးရယ် .. မေမေ ရင်တွေပူလှပြီ”

မေမေ နှိုးနေတာကို ကြားနေရသည်။ အသံတွေ ပိုနီးကပ်လာ သလို အားလုံး၏ ကိုယ်ငွေ့နွေးနွေးနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်၏ နွေးထွေးမှု တွေကိုပါ ခံစားမိလာ၏။

သူမ စာတိရနေပါပြီ၊ မျက်လုံးတွေကို ဖွင့်ဖို့ အားယူရင်း မြင်မှာကို စိုးရိမ်လာခဲ့တာကိုတော့ ဘယ်သူမှ မသိနိုင် ..။ သူမ အသက်ပြန်ရှင် သန်ခွင့်ရခဲ့ရင်လည်း ဘဝကတော့ သေပါပြီ ..။

“ချိန်း သေပြီ ဆိုသည့် စကားရပ်ကို ကြားလိုက်ရသည့်နောက်..။

“ဟင်!.. ဟိုမှာ .. သဲ ကြည့်စမ်း”

‘ကမာ ငိုနေတယ်’ ဆိုသည့်စကားကို နှုတ်ဖျားက မထွက်နိုင်ခဲ့ဘဲ သဲ မျက်လုံးတွေ ဝိုင်းသွားသည်။

www.burmeseclassic.com

၄၂၀

၂၂၀

ပြီးတော့ သူတို့တွေ ဆုံလိုက်သည့်အကြည့်တို့မှာ ကမ္ဘာ့ပုံစံ
မုန်တိုင်းကြီးတစ်ခု လာတော့မှာကို သိလိုက်ရတာမျိုး ...။

ကမာ ကြားသွားခဲ့သည်လား ...။

မျက်ဝန်းထောင့်မှာ တလိမ့်လိမ့် ဆင်းကျသွားသည့် မျက်ရည်တို့
သည် မျက်တောင်ကော့တို့ ပိတ်ယှက်ထားသည့်အောက်မှ တစ်စထဲ
ချင်း ဆက်တိုက်ကြီးမို့ ထိတ်လန့်လာမိ၏။

ချိန်း သေဆုံးခဲ့ပြီဆိုတာ ကမာ သိသွားရင် ဘာတွေဖြစ်လာမလဲ။

အခု သတိရနေသားနဲ့ မျက်လုံးတွေကို မဖွင့်ဘဲ နေနေတာလား။

ထဲ သည် ကမာ့ မျက်ဝန်းထောင့်မှာ လက်ဖဝါးလေးနဲ့ ဖွဖွလေး
ထိကပ်သုတ်ပေးရင်း ...

တော်ပါတော့ .. သေဆုံးခြင်းတွေ ဖြစ်ပါစေတော့ ကမာ ရယ်။

ထွက်ခွာသွားကြသူတွေထက် ကျန်ရစ်တဲ့သူတွေ ရင်ထဲမှာလည်း
သေဆုံးကြရတာပဲမို့လို့ တော်ပါတော့ ...။

သွက်သွက်ခါ ချွေးသွပ်စေနိုင်သော အချစ်ရဲ့ မှော်ဆန်ဆန် အချဉ်
ဖောက်ထားသည့် ပဉ္စလက်တို့သည် 'နေကမာ' ဆိုသည့် သူမကို ခုန်ရစ်
ခဲ့ပြီး ဘယ်လိုကကြီးမျိုးနဲ့ ရှေ့ဆက်စေမှာလဲ ...။

မနက်ဖြန်တွေ လှစေချင်ပါ၏။

BURMESE
CLASSIC
.com

ပရိသတ်အတွက်
ထာဝရ

၂၂၀